

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**แผน "ผลาญนาย ข่ายพวก" (ตอน 151)**

อ้วนเสี้ยวเห็นแสงเพลิงลุกโชติช่วงจับต้องฟามาแต่ด้านตำบลอ้วนเจาก็คาดการณ์ว่าโจโฉได้ยกทหารไปโจมตีเผาคลังเสบียงใหญ่แล้วก็เสียใจ ครั้นเรียกบรรดาแม่ทัพนายกองมาปรึกษาว่าจะจัดการประการใด ความเห็นของฝ่ายทหารกับฝ่ายที่ปรึกษาก็ขัดแย้งกันอีก ฝ่ายทหารที่มีเดิวยคับและโกลาเป็นตัวแทนได้เสนอให้ยกทหารไปสกัดตีโจโฉซึ่งยกไปเผาคลังเสบียง เพราะเห็นว่ากำลังทหารที่ยกไปมีจำนวนน้อย จึงสามารถเล็ดลอดลวงไปถึงตำบลอ้วนเจาได้ คงจะจับโจโฉได้โดยง่าย ฝ่ายที่ปรึกษาซึ่งมีลิมโหยเป็นตัวแทนได้เสนอให้ยกทหารไปปล้นค่ายโจโฉเพราะเห็นว่าเมื่อโจโฉยกทหารไปเผาคลังเสบียงที่ตำบล อ้วนเจาแล้วกำลังทหารในค่ายคงจะเบาบาง และสามารถโจมตีให้แตก พายไปได้โดยง่าย

ความเห็นทั้งสองนี้เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วทำให้เห็นได้ว่าลิมโหย เป็นที่ปรึกษาที่ขาดความรอบคอบ เพราะมองข้ามไปว่าตำบลอ้วนเจาอันเป็นคลังเสบียงใหญ่นั้นอยู่ในเขตแดนของอ้วนเสี้ยว โจโฉมีแต่ต้อง ยกทหารจำนวนน้อยจึงจะสามารถเล็ดลอดยกล่วงไปถึงตำบลอ้วนเจาได้ หากไปสกัดโจมตีคงจะได้ช่วยแก้ขาดศึก แต่กลับเสนอให้ยกไปตีค่ายของโจโฉ อ้วนเสี้ยวเป็นผู้บัญชาการทัพที่ไร้สติปัญญา เชื่อฟังความเห็นของกัวเต๋า สั่งให้เดิวยคับและโกลา ยกทหารห้าพันยกไปตีค่ายโจโฉ ในขณะที่เดียวกันก็ไม่สามารถฟังข้อเสนองของเดิวยคับได้ จึงสั่งให้เจียวกัคุมทหารหมื่นหนึ่งยกไปตำบลอ้วนเจา การให้น้ำหนักการตีค่ายโจโฉและการสกัดตีกองทหารของโจโฉ ที่ตำบลอ้วนเจาต่างกันถึงเท่าตัว แสดงให้เห็นถึงความสับสนในการใช้กำลังทหาร ก็แลเมื่ออ้วนเสี้ยวฟังคำของลิมโหยเห็นว่าค่ายทหารโจโฉเบาบางก็น่าที่จะยกทหารจำนวนมากไปตีค่าย แต่กลับใช้ทหารเพียงห้าพัน ส่วนทางด้านตำบลอ้วนเจาใช้ทหารถึงหมื่นหนึ่งซึ่งคล้ายกับว่าเห็นชอบกับข้อเสนองของเดิวยคับอยู่ เพราะความสับสนเช่นนี้จึงทำให้การบัญชาการรบครั้งนี้ขาดอานุภาพและไร้ทิศทาง

ทางด้านโจโฉเมื่อเผาคลังเสบียงและโจมตีกองทหารของอิเซงที่ตำบลอ้วนเจาแตกพ่ายไปแล้ว ได้เก็บอาวุธยุทธโธปกรณ์ของฝ่ายอ้วนเสี้ยวไว้ได้เป็นจำนวนมาก ตัวอิเซงนั้นโจโฉเห็นว่าเป็นทหารที่ไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ จึงสั่งให้ตัดนิ้ว ตัดจมูก ตัดหู แล้วให้ปล่อยตัวไปเพื่อประจานให้ได้ความอัปยศให้เป็นเยี่ยงอย่างสืบไป จากนั้นโจโฉให้ทหารยึดเครื่องแบบของทหารอิเซงตลอดจนธงทิวประจำกองทหารของอิเซงแล้วสั่งให้ทหารเปลี่ยนเครื่องแบบปลอมเป็นทหารของอิเซงยกกลับมาตามทางเดิมให้เคาหูและเดิวยเลี้ยวเป็นกองหน้า วางอุบายว่าถ้าหากพบกองทหารของอ้วนเสี้ยวยกมาช่วยอิเซง ก็ให้ลวงไปว่าเป็นกองทหารของอิเซงเสียที่ขาดศึก กำลังจะกลับไปค่ายหลวง จัดแจงเสร็จแล้วโจโฉจึงสั่งให้เคลื่อนกองทหารกลับตามเส้นทางเดิม พอมาถึงซอกเขาแห่งหนึ่งพบกับกองทหารของเจียวกัซึ่งอ้วนเสี้ยวส่งให้ยกไปช่วยอิเซง เจียวกัเห็นกองทหารยกสวนมา แต่เครื่องแบบและธงทิวมีลักษณะเป็นพวกเดียวกันก็ร้องถามว่านั่นเป็นกองทหารของผู้ใด ทหารของเคาหูและเดิวยเลี้ยวก็ร้องตอบไปว่าเป็นทหารของอิเซง แดกทัพมากำลังจะเดินทางกลับไปค่ายหลวง เจียวกัก็มิได้สงสัย ในเวลาที่กองทหารทั้งสองกำลังสวนทางกันนั้น เคาหูและเดิวยเลี้ยวเห็นเจียวกัเคลื่อนมาอยู่ในท่ามกลางทหารของโจโฉแล้วจึงชักม้าตรงเข้าไปที่เจียวกัแล้วเอาทวนแทงเจียวกัตกม้าตาย

ทหารของโจโฉเห็นเป็นที่จึงพากันฆ่าฟันทหารของเจียวกัล้มตายลงเป็นอันมาก ส่วนที่เหลือก็แตกหนีไปในขณะนั้นเดิวยเลี้ยวได้สั่งให้ทหารม้ากองหน้ารีบตรงไปที่ค่ายของอ้วนเสี้ยว แล้วร้องบอกให้ได้ยินโดยทั่วกันว่าเจียวกัยกไปสกัดตีโจโฉได้รับชัยชนะ ทหารโจโฉบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมากและแตกพ่ายไปแล้ว ขวัญชนะของเจียวกัก็แพร่สะพัดไปทั่วทั้งค่ายของอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวทราบความก็มีใจยินดีและมีได้สงสัยว่าเป็นกลอุบาย และเห็นว่าเหตุการณ์ข้างตำบลอ้วนเจาโจโฉพ่ายแพ้แล้วจึงสั่งให้กองทหารอีกจำนวนหนึ่งยกหนุนไปช่วยเดิวยคับและโกลาซึ่งรับคำสั่งให้ไปตีค่ายโจโฉ ด้วยแผนการดังกล่าวโจโฉจึงนำกองทหารเดินทัพกลับตามเส้นทางเดิม จนลวงพ้นจากเขตทหารของอ้วนเสี้ยวและโจมตีหน้าจะกลับไปค่ายของตัว

ฝ่ายอิเซงเมื่อถูกปล่อยตัวให้กลับไปค่ายหลวง อ้วนเสี้ยวทราบ ว่าอิเซงเสียที่เพราะมิได้ระมัดระวังรักษาคลังเสบียงก็โกรธจึงเอากระบี่ฟันอิเซงตัวขาดสองท่อน ฝ่ายเดิวยคับและโกลารับคำสั่งอ้วนเสี้ยวแล้วนำทหารตรงเข้าตีค่ายโจโฉ โจโฉองได้ทราบจากทหารลาดตระเวนว่าทหารอ้วนเสี้ยวยกมา จึงยกทหารออกไปตั้งรับอยู่ที่หน้าค่าย พอกองทหารของโจโฉปะทะกับกองทหารของเดิวยคับและโกลา แสหัวตัน แสหัวเอียน โจโฉยืนและลิเลียน นายทหารของโจโฉซึ่งคุมทหารเป็นกองข่มอยู่ทั้งสองข้างทางจึงสั่งการให้ทหารที่ข่มอยู่นั้นล้อมตีกระหนาบเข้ามาเป็นสองด้าน เดิวยคับและโกลาตกอยู่ในวงล้อมของทหารโจโฉถึงสามด้านก็ตกใจ ทหารที่ยกมาก็แตกตื่นถูกทหารของฝ่ายโจโฉสังหารบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ในขณะที่ข่มกันอยู่นั้นโจโฉก็ยกทหารกลับมาถึงและได้ล้อมตีกระหนาบเป็นด้านที่สี่ เดิวยคับและโกลาเห็นว่าสู้ข้าศึกไม่ได้จึงพาทหารตีฝ่าวงล้อมหนีออกไปได้

ฝ่ายกัวเตาที่ปรึกษาซึ่งเป็นต้นความคิดเสนอให้อ้วนเสี้ยวสั่งเดียว คับและโกลาไปตีค่ายโจโจ ครั้นได้ทราบข่าวจากทหารลาดตระเวนว่า บัดนี้เดียวคับและโกลาเสียที่แก่ทหารของโจโจก็หวั่นเกรงว่าอ้วนเสี้ยว จะพาลเอาผิดกับตัวที่เป็นผู้เสนอแผนการให้โจมตีค่ายของโจโจ จึงคิดหาหนทางเอาตัวรอดกัวเตาใครครวญแล้วตัดสินใจใช้แผน "ผลาญนาย ข่ายพวก" ว่าแล้วกัวเตาจึงเข้าไปหาอ้วนเสี้ยวแล้วรายงานว่าบัดนี้ทราบข่าวจากกองทหารของเดียวคับและโกลาว่าเดียวคับและโกลาได้ทราบว่าย่านเสียคั้งเสบียงที่อ้วนเจ้าแล้วต่างมีใจยินดีพูดแล้วก็ต่างไว้ อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นก็สงสัยลงเข้ามาในแผนการของกัวเตาแล้วถามว่าเหตุใดเดียวคับและโกลาจึงยินดีในความเสียหายของเราเล่า กัวเตาเห็นอ้วนเสี้ยวเดินเข้ามาในกลจึงว่าข้าพเจ้าได้ทราบมาแต่ก่อนแล้วว่าสองคนนี้ไม่มีใจรักดีในราชการ เพราะมีน้ำใจฝักใฝ่กับโจโจแต่ยังไม่ได้ที ครั้นบัดนี้ท่านสั่งให้ยกไปตีค่ายของโจโจจึงฉวยโอกาสเอาใจออกหาก ทำเป็นเสียที่พ่ายแพ้แก่ทหารที่รักษาค่ายของโจโจ

อ้วนเสี้ยวได้ฟังก็เชื่อตามแล้วโกรธเดียวคับและโกลา สั่งทหารให้ไปเรียกตัวเดียวคับและโกลาจากแนวหน้าเพื่อจะเอามาปรึกษาโทษต่อไป กัวเตาเห็นการสำเร็จตามความคิดก็รีบลาอ้วนเสี้ยวออกมาที่ค่ายพัก แล้วสั่งให้ทหารคนสนิทรีบขึ้นม้าเร็วตามไปที่กองทหารของ เดียวคับและโกลา แจ้งแก่เดียวคับและโกลาว่าขณะนี้อ้วนเสี้ยวทราบ ว่าเดียวคับและโกลาเสียที่แก่ข้าศึก มีใจโกรธเป็นอันมาก คิดจะลงโทษประหารนายทัพทั้งสองเสีย กัวเตามีความห่วงใยในฐานะที่เป็น ข้าราชการด้วยกัน จึงส่งข่าวมาให้อ้วนเสี้ยวจะได้คิดอ่านผ่อนแก้ไข

เดียวคับได้ทราบความดังนั้นก็ตกใจเพราะรู้ใจอ้วนเสี้ยวเป็นอย่างดีว่าเป็นคนมุทะลุ ชีระแวง และโกรธง่าย ไม่มีน้ำใจรักทหาร หากพาลดพลังก็จะเอาโทษถึงตาย จึงปรึกษากันว่าทำอย่างไรเราจึงจะรอดตาย ในขณะที่กำลังปรึกษากันอยู่นั้นทหารที่อ้วนเสี้ยวใช้ให้มาเรียกตัวได้เดินทางมาถึงและแจ้งให้นายทหารทั้งสองรีบกลับไปพบอ้วนเสี้ยวในที่ เดียวคับและโกลาพอทราบความก็มั่นใจในความที่กัวเตาให้ทหารมาบอกโดยสนิทใจ จึงแสสร้งถามขึ้นว่ามีราชการเร่งด่วนประการใด อ้วนเสี้ยวจึงสั่งให้เจ้ามาเรียกตัวพวกเรากลับไป ทหารนั้นแจ้งว่าอ้วนเสี้ยวสั่งให้มาเรียกตัวและให้รีบกลับไป แต่ไม่ทราบสาเหตุ โกลาได้ฟังก็โกรธชักรกระบี่ฟันทหารคนนั้นถึงแก่ความตาย เดียวคับเห็นก็ตกใจ ถามขึ้นด้วยความไม่พอใจว่าเหตุใดท่านจึง ฆ่าทหารของอ้วนเสี้ยว โกลาจึงว่า "อันน้ำใจอ้วนเสี้ยวฉันได้เลี่ยมคนสัดยชื่อโดยปรกติ มักเชื่อฟังคำคนชั่วยุยง ซึ่งให้มาหาเราทั้งสองไป บัดนี้ก็จะฆ่าเสียเหมือนคำคนใช้กัวเตามาบอก ถึงมารตราครั้งนี้จะรอดชีวิตอยู่ นานไปก็จะตายด้วยฝีมือทหารและความคิดโจโจ" ว่าแล้วก็ชวนเดียวคับว่าเราทั้งสองเห็นจะอยู่กับอ้วนเสี้ยวต่อไป ไม่ได้แล้ว ขึ้นกลับไปก็ตาย อยู่ก็ตาย กระนั้นเลยควรจะไปสวามีภักดี เข้าด้วยโจโจก็มีความสุขสืบไป

เดียวคับไต่ตรองแล้วเห็นจริง จึงพาทหารที่เหลือไปที่ค่ายของ โจโจ แจ้งความขอเข้าสวามีภักดีให้ทหารลาดตระเวนเข้าไปรายงานแก่โจโจ โจโจพอทราบความก็ยินดี ลูกขึ้นรำพึงว่ากองทัพของอ้วนเสี้ยวไร้เอกภาพคงจะพ่ายแพ้แก่กองทัพเราเป็นมั่นคงแฮหัวตันได้ยินดังนั้นจึงทักท้วงว่าบัดนี้ท่านกับอ้วนเสี้ยวกำลังขับเคี่ยวทำสงครามกันอยู่ในระยะวิกฤติ เดียวคับและโกลามาคครั้งนี้เห็นที่ว่าจะเป็นการอุบายของอ้วนเสี้ยว ขอท่านอย่าเพิ่งไวใจและโปรดไต่ตรองให้จงหนัก โจโจได้ยินคำทัดทานก็หัวเราะแล้วว่าเราจะเกรงไปใยกับความคิดของอ้วนเสี้ยวเพียงเท่านี้ แม้หากเป็นกลอุบายเราก็คิดอ่านผ่อนผันแก้ไขได้ และถ้าหากนายทหารทั้งสองยกพวกมาสวามีภักดีโดยสุจริต อ้วนเสี้ยวคงจะเสียที่แก่เราโดยง่าย ว่าแล้วจึงสั่งทหารให้ไปนำตัวเดียว คับและโกลาเข้ามาพบ สองนายทหารของอ้วนเสี้ยวถูกนำเข้ามาในค่ายของโจโจ พอเห็นโจโจยืนอยู่ในค่าย นายทหารทั้งสองก็คุกเข่าลงคำนับแล้วเล่าความทั้งปวงให้โจโจทราบ แล้วว่าข้าพเจ้าทั้งสองและพวกดกกลงพร้อมใจกันที่จะเข้าสวามีภักดีรับราชการอยู่ด้วยท่านสืบไป

โจโจจึงว่าอ้วนเสี้ยวไม่มีน้ำใจรักทหาร เอาแต่เชื่อฟังคำคนชั่วยุยง หากอ้วนเสี้ยวฟังคำของท่านกองทัพของเราคงจะลำบาก แต่เพราะบุญเรายังรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน อ้วนเสี้ยวจึงมีอันเป็นไม่นับถือรับฟังคำของนายทหารที่ภักดี เราได้ท่านทั้งสองมาทำการด้วยครั้งนี้จะทำให้การศึกษาเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว เพราะสติปัญญาและฝีมือของท่านทั้งสอง จงตั้งใจทำราชการอย่างเต็มที่ เราจะเลี้ยงดูมิให้อนาทร เดียวคับและโกลาจึงย้าว่าข้าพเจ้าทั้งสองและพวกที่ติดตามมา พร้อมที่จะรับใช้ท่านไม่ว่าในชั่วชีวิต ท่านมีข้อราชการสิ่งใดขอได้ช่วงใช้อย่างใดแคลงใจสืบไปเลย โจโจได้ฟังก็ยินดี ตั้งให้เดียวคับและโกลาเป็นนายทหารประจำกองทัพ นายทหารทั้งสองเห็นโจโจวางใจเลี้ยงดูเป็นปกติก็ขึ้นอาสาว่าหากโจโจยกไปรบกับอ้วนเสี้ยวเมื่อใดก็จะขออาสาเป็นกองหน้าโจโจจึงสั่งให้เดียวคับและโกลาให้สั่งทหารที่ติดตามมาให้ไปปล่อยข่าวกับทหารของอ้วนเสี้ยวว่าบัดนี้อ้วนเสี้ยวหมดบุญแล้ว แม้ทัพนายกองต่างพากันเข้าด้วยโจโจ แม้เดียวคับและโกลาก็ได้เข้าสวามีภักดีกับโจโจแล้ว ทหารอ้วนเสี้ยวได้ทราบข่าวแพร่หลายดังนั้นก็เสียใจ ไม่เป็นอันสู้รบ คิดแต่จะหนีทัพ นี่คือผลที่เกิดขึ้นจากแผนการ "ผลาญนาย ข่ายพวก" ซึ่งใช้ได้ผลกับคนแบบอ้วนเสี้ยวดังนี้แล

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**อุบาย "แยกไฟออกจากกอง" (ตอน 152)**

หลังจากโจโฉเผาลงเสียบึงใหญ่ของอ้วนเสี้ยวที่ตำบลอ้วนเจ้าราพณาสุรไปแล้ว การ "ผลาญนาย ขาเย็บเพื่อน" ที่เกิดขึ้นในกองทัพของอ้วนเสี้ยวได้ทำให้กองทัพของอ้วนเสี้ยวต้องเสียนายทหารสำคัญคือเตียวคับ และโกเล่าแก่โจโฉ และโจโฉได้ฉวยเอาโอกาสนี้สร้างข่าวลือขึ้นว่าอ้วนเสี้ยวหมดบุญแล้ว แม่ทัพ นายกองต่างดีตัวออกห่าง จึงทำให้ขวัญทหารของกองทัพอ้วนเสี้ยวเสื่อมทรุดลง เขาฮิวที่ปรึกษาใหม่กมสภาพการณ์อยู่อย่างใกล้ชิด จึงเสนอแก่ โจโฉว่าในขณะที่กองทัพอ้วนเสี้ยวกำลังระส่ำระสายอยู่นี้เป็นโอกาสอันเหมาะสมที่จะยกกองทัพเข้าโจมตีกองทัพของอ้วนเสี้ยว โจโฉเห็นเป็นโอกาสที่จะลงใจเตียวคับและโกเล่าสองนายทหาร ของอ้วนเสี้ยวที่แปรพักตร์ และเห็นเป็นโอกาสที่จะลิดรอนกองทัพอ้วนเสี้ยวให้อ่อนแอลง จึงสั่งให้เตียวคับและโกเล่าคุมทหารยกเข้าปล้น ค่ายอ้วนเสี้ยวในเวลาสองยาม

ครั้นถึงเวลาเตียวคับและโกเล่าได้ยกทหารออกไปตีค่ายอ้วนเสี้ยวตามคำสั่ง ทหารของอ้วนเสี้ยวกำลังเสียขวัญ ไม่กล้ายกออกมารบได้แต่ป้องกันอยู่ภายในค่าย ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันในลักษณะเข้าตีและตั้งรับตลอดทั้งคืน ทหารอ้วนเสี้ยวบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก ครั้นสว่างขึ้นเตียวคับและโกเล่าจึงยกทหารกลับมาตั้งค่ายแล้วรายงาน ความศึกให้โจโฉทราบทุกประการ ในขณะนั้นขุนสกลที่ปรึกษาซึ่งโจโฉได้แต่งตั้งให้รักษาราชการในเมืองหลวงได้เดินทางมาเยี่ยมกองทัพ พอได้ทราบความจึงได้เสนอแก่โจโฉว่าสถานการณ์ขณะนี้กองทัพของอ้วนเสี้ยวถูกลิดรอนลงทั้งด้านเสบียงอาหาร กำลังพล และขวัญกำลังใจ แต่กระนั้นกองกำลังทหารของอ้วนเสี้ยวยังคงมีจำนวนมากกว่กองทัพของฝ่ายเราอีกหลายเท่า แล้วว่าหากจะยกกองทัพเข้าตีซึ่งหน้าก็จะเป็นการใช้กำลังน้อยเข้าตีกำลังมาก แม้หากได้ชัยชนะก็ย่อมสูญเสียมากตาม ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขอเสนอแผนเผด็จศึกเพื่อตีทัพอ้วนเสี้ยวให้แตกพ่ายไปในครั้งนี้

โจโฉได้ฟังก็ตั้งใจ เร่งให้ขุนสกลเสนอรายละเอียดของแผนการ ขุนสกลจึงเสนอว่าจำเป็นต้องให้กองทัพของอ้วนเสี้ยวแบ่งแยกกำลังออกเสียก่อนแล้วจึงค่อยตีกองทัพหลวง ก็จะได้ชัยชนะโดยง่าย ข้าพเจ้าขอเสนอ "อุบายแยกไฟออกจากกอง" แล้วทำลายเสียทีละต้น โจโฉจึงถามว่า "อุบายแยกไฟออกจากกอง" ของท่านเป็นประการใด ขุนสกลจึงว่าขอให้ท่านแต่งทหารออกไปปล่อยข่าวลวงให้ลวงรู้ไปถึงทหารของอ้วนเสี้ยวว่าท่านได้จัดทหารออกเป็นสองกอง กองหนึ่งให้ยกไปตีเมืองเจียนกุน ซึ่งเป็นคลังเสบียงใหญ่อีกแห่งหนึ่งของ กองทัพอ้วนเสี้ยว ส่วนอีกกองหนึ่งให้ยกไปตั้งอยู่ที่ตำบลลิหยงซึ่งเป็นต้นทางของเส้นทางที่กองทัพอ้วนเสี้ยวจะต้องถอยกลับเมืองกิจิว เป็นที่ให้อ้วนเสี้ยวเมื่อกองทัพอ้วนเสี้ยวแตกแล้วก็จะถูกตีสกัด แล้วว่าเมื่อข่าวนี้ลวงรู้ไปถึงอ้วนเสี้ยวก็จะเกิดความประหวั่นพรั่นพรึงขึ้นว่าจะสูญเสียคลังเสบียงและถูกปิดทางถอย อ้วนเสี้ยวยอมแบ่งกองทหารออกไปรักษาเมืองเจียนกุน และอีกกองหนึ่งจะต้อง ยกไปตีกองทัพที่ไปตั้งสกัดอยู่ที่ตำบลลิหยง เมื่อเป็นเช่นนี้กองทัพหลวงของอ้วนเสี้ยวก็จะเหลือกำลังทหารน้อยลง ในโอกาสนั้นเราจะระดมกองทัพทั้งปวงเข้าตีกองทัพหลวงของอ้วนเสี้ยวให้แตกพ่ายไป เผด็จศึกในครั้งนี้ได้โดยสะดวก

โจโฉได้ฟังแผนการตลอดแล้วลุกขึ้นยืนหัวเราะ ประทับมือตั้งสนั่นแล้วว่า ความคิดแผนการอุบายของท่านครั้งนี้ประดุจดั่งเทพยดาเข้าตาลใจ กองทัพอ้วนเสี้ยวคงจะพินาศไปในไม่เกินสามวันนี้ ว่าแล้วก็เรียกปลัดทัพเข้ามาสั่งการตามแผนการของขุนสกลทุกประการ ฝ่ายทหารของอ้วนเสี้ยวเห็นมีการเคลื่อนไหวอีกทีก็ทางค่ายของโจโฉก็เที่ยวไล่จับชาวบ้านมาได้ส่วนว่าเกิดเหตุการณ์ประการใดขึ้น ทหารของโจโฉซึ่งปลอมตัวเป็นชาวบ้านต่างบอกความตรงกันทุกสาย ว่าโจโฉกำลังจัดเตรียมทหารเพื่อจะยกไปตีเมืองเจียนกุนและจะยกไปที่ตำบลลิหยงหน่วยลาดตระเวนทุกสายได้เข้าไปรายงานเหตุการณ์ดังกล่าว ต่ออ้วนเสี้ยวตรงกัน อ้วนเสี้ยวทราบความแล้วก็เชื่อโดยสนิทใจและตกใจ เพราะหากเป็นเช่นนั้นกองทัพของอ้วนเสี้ยวก็จะตกอยู่ในอันตรายอย่างยิ่ง ไม่ทันได้ปรึกษากับผู้ใดก็สั่งให้อ้วนซ่งผู้บุตรคุม ทหารห้าหมื่นให้รีบยกไปป้องกันเมืองเจียนกุน รักษาคลังเสบียงใหญ่อย่าให้เป็นอันตรายและให้ชินเบ้งนายทหารคนสำคัญคุมทหาร อีกห้าหมื่นยกไปที่ตำบลลิหยงเพื่อตีกองทัพของโจโฉที่จะยกมาตั้งสกัดนั้น อ้วนซ่งและชินเบ้งรับคำสั่งแล้วรีบยกทหารออกจากที่ตั้งตามคำสั่งของอ้วนเสี้ยว

ทางฝ่ายโจโฉหลังจากปล่อยข่าวลวงแล้วให้ทหารลาดตระเวนคอยสดับรับฟังข่าวคราวความเคลื่อนไหวทางค่ายของอ้วนเสี้ยว ครั้นเห็นกองทัพสองกองยกออกไปตามทิศทางที่จะไปเมืองเจียนกุน และตำบลลิหยงจึงนำความเข้าไปรายงานให้โจโฉทราบ โจโฉพอทราบรายงานข่าวก็ดีใจ เรียกประชุมแม่ทัพนายกองแล้ว สั่งให้ระดมกำลังทั้งสิ้นเข้าทำการเผด็จศึกในครั้งนี้ โดยให้แบ่งทหารออกเป็นแปดกองยกเข้าตีค่ายอ้วนเสี้ยวพร้อมกันทั้งแปดทิศ แล้วสั่งทหารให้รีบหุงข้าวและกินข้าวจนให้เสร็จสิ้นกำหนดให้เสร็จสิ้นก่อนตะวันพลบ พอตะวันใกล้พลบโจโฉได้สั่งให้เคลื่อนกำลังทุกหน่วยเข้าตีกองทัพอ้วนเสี้ยวพร้อมกันทั้งแปดทิศ ซึ่งเป็นเวลาที่กองทัพ

ของอ้วนเสียกำลังหุงข้าวและกินข้าวเย็นกันอยู่ เสียงทหารของกองทัพโจโจ่งกองกระหึ่มพร้อมกันทั้งแปดทิศ ทหารอ้วนเสียรู้ว่าถูกกองทัพโจโจ่งมาโจมตีก็ตกใจแตกตื่น กองทัพโจโจ่งได้บุกเข้าฆ่าฟันทหารของอ้วนเสียในค่ายเล็กค่าย น้อยบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่าเลือด ทหารของอ้วนเสียไหลนองท่วมแผ่นดิน สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าการโจมตีค่ายหลวงของอ้วนเสียครั้งนี้ กองทัพของอ้วนเสียไม่ได้คาดคิดและไม่ทันระวังตัว แม้ตัวอ้วนเสียก็ยังไม่ทันสวมเกราะ เห็นค่ายต่างๆ แตกและทหารของโจโจ่งบุกเข้ามาทุกด้านก็ตกใจ พาอ้วนถ้าผู้บุตรอีกคนหนึ่งและทหารอีกแปดร้อยคนที่รักษาค่ายหลวงตีฝ่าหนีกองทัพโจโจ่งเอาแต่ตัวรอดได้เท่านั้น ในขณะที่อ้วนเสียตีฝ่าหนีออกจากค่าย เดียวเดียว เคาทุ อิกิม และซืหลงสหายทหารของโจโจ่งเห็นเหตุการณ์จึงพาทหารไล่ตามตีไป จนถึงริมฝั่งแม่น้ำฮวงโห ได้ฆ่าฟันทหารอ้วนเสียที่ติดตามไปล้มตาย ลงกว่าครึ่งตัวอ้วนเสีย อ้วนถ้าและทหารที่เหลือลงเรือข้ามแม่น้ำฮวงโหหนีรอดไปได้ ทหารของอ้วนเสียบาดเจ็บล้มตายและถูกจับเป็นเชลยเกือบครึ่ง กองทัพโจโจ่งได้ยึดเอาเสบียงและอาวุธยุทธโปกรณ์ที่ถูกทิ้งตกหล่นอยู่ได้เป็นจำนวนมาก

รุ่งขึ้นโจโจ่งได้สั่งให้เอาสินศึกจัดสรรแบ่งปันเป็นบำเหน็จแก่ทหารทุกกรมกองแผน "อุบายแยกไฟออกจากกอง" สลายกองทัพใหญ่ให้เหลือเล็ก แล้วเข้าโจมตีทำลายในครั้งนี้ได้กลายเป็นต้นแบบของยุทธวิธีทาง การทหารที่สำคัญในระยะหลัง กองทัพปลดแอกประชาชนจีนได้พัฒนายุทธวิธีนี้ไปใช้ ทั้งในสงครามแบบแผนคือ สงครามที่รบกันซึ่งหน้าด้วยกำลังทหารหลักและในสงครามจรยุทธ์หรือสงครามกองโจร และอาศัยยุทธวิธีนี้ทำลายล้างข้าศึกบนทอนศึกยะทางสงคราม ของข้าศึกที่เข้มแข็งเติบโตใหญ่ให้อ่อนแอและเล็กลงเป็นขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง ครั้นพอตกลงกำลังทางทหารเปลี่ยนแปลงเป็นเหนือกว่าแล้วจึงโหมกำลังเข้าโจมตีทำลายล้างแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด แม้ในสงครามเวียดนามกองทัพเวียดนามใต้และเวียดกงก็ได้สืบทอดยุทธวิธีดังกล่าวมาใช้ได้อย่างได้ผล ทำให้กองทัพอเมริกันและสมันบริวารตกเป็นฝ่ายถูกระทำ และพ่ายแพ้สงครามในที่สุด ในขณะที่กำลังจัดสรรแบ่งปันสินศึกอยู่นั้น ได้พบเอกสารกองใหญ่ซึ่งเป็นแผนที่ทางการทหารบัญชีกำลังพลและเอกสารการบัญชาการเป็นจำนวนมาก และยังมีจดหมายอีกหลายร้อยฉบับ นายทหารที่คุมสินศึกได้รายงานว่าสิ่งของเหล่านี้ยึดได้จากค่ายหลวงของอ้วนเสีย

โจโจ่งจึงสั่งให้แยกสรรพเอกสารดังกล่าวออกจากสินศึกแล้วให้นำเข้าไปในค่าย พอปันบำเหน็จทหารเสร็จ โจโจ่งพร้อมกับที่ปรึกษา และแม่ทัพนายกองได้เข้าไปตรวจดูเอกสารที่ยึดได้จากค่ายหลวงของอ้วนเสีย พอตรวจเอกสารมาถึงจดหมายหลายร้อยฉบับนั้นทุกคนก็ต้องตกตะลึงเพราะเป็นจดหมายของทหารในกองทัพโจโจ่งมีไปถึงอ้วนเสีย มีเนื้อความเป็นทำนองเดียวกันว่าที่ต้องมาอยู่ในกองทัพของโจโจ่งเพราะความจำใจ แต่ใจจริงนั้นต้องการจะเข้าด้วยอ้วนเสีย เพื่อผดุงคุณธรรม เชิดชูชองได้ จึงขอฝากเนื้อฝากตัวไว้ก่อน เมื่อใดมีโอกาสแล้วจะเข้าสวามิภักดิ์ด้วยอ้วนเสียบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเห็นโจโจ่งตรวจอ่านจดหมายเหล่านั้นแล้วมีสีหน้าเคร่งเครียด ลูกขึ้นเดินวนไปวนมาอยู่ในค่าย จึงเสนอว่าพวกทหารเหล่านี้มีใจออกหากขาดความภักดีต่อท่าน จึงขอให้ตั้งหน่วยงานขึ้นทำการสอบสวนแล้วลงโทษตามพระอัยการศึก โจโจ่งได้ฟังคำที่ปรึกษาแล้วยังไม่ตอบประการใด ยังคงเดินครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงว่าจดหมายเหล่านี้เป็นจดหมายปลอมที่ฝ่ายอ้วนเสียทำกลอุบายสร้างความแตกแยกขึ้นในกองทัพของเราให้เกิด ความระแวงแคลงใจกัน แล้วจะฉวยโอกาสที่เกิดความวุ่นวายขึ้นนั้นยกมาโจมตี ว่าแล้วสั่งให้ทหารเอาจดหมายทุกฉบับเผาไฟเสียในค่ายนั้น

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้บรรยายความตอนนี้อ่าโจโจ่งได้ตอบบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองที่เสนอให้พิจารณาโทษของทหารที่เขียนจดหมายไปถึงอ้วนเสียว่า "ซึ่งเราจะพิจารณานั้นไม่ควร ด้วยนายทหารทั้งนี้จะได้คิดร้ายต่อเรานั้นหามิได้ หากเกรงว่าอ้วนเสียนั้นมีทหารมากกว่า เกลือกเราจะเพลี่ยงพล้ำ จึงว่ากล่าวไปแก้อ้วนเสียหวังจะฝากตัวไว้ มาตราว่าจะพิจารณาได้ตัวแล้ว ซึ่งจะลงโทษเขานั้นมิได้ ถึงตัวเราเมื่ออยู่หว่างศึกนั้นก็มิจะรักษา ตัวไม่รอด" และได้พรรณนาความคิดของโจโจ่งไว้ด้วยว่าในขณะที่เห็นจดหมายของทหารที่มีไปถึงอ้วนเสีย โจโจ่งได้คิดแต่ในใจว่า "ถ้าพิจารณา ตามหนังสือก็จะได้ตัวอยู่ แต่บรรดาผู้ผิดนั้นก็จะแกล้งซัดผู้ซึ่งมิได้รู้เห็น ทหารทั้งปวงก็จะพลอยซ้ำชอกวุ่นวายไป" การไม่เอาความแก่ทหารที่มีจดหมายไปขอสวามิภักดิ์ด้วยอ้วนเสียและการสั่งให้เผาจดหมายเสียทั้งสิ้นนั้น ดูประหนึ่งว่าเป็นการช่วยเหลือไม่เอาผิด ไม่เอาความแก่ทหารที่นอกใจเหล่านั้น แต่แท้จริงเป็นอุบายในการปกครองคนที่ล้าเลืต มุ่งหวังขจัดความกังวล ความคลางแคลงใจให้หมดสิ้นไปจากกองทัพ ทำให้บรรดาทหารที่มีจดหมายไปถึงอ้วนเสียต่างต้องสำนึกบุญคุณของ โจโจ่งและไม่กล้ากระทำความผิดหรือนอกใจอีกต่อไป ทั้งเป็นการขจัดปัญหาที่จะขยาย ตัวลุกลามวุ่นวายไปทั้งกองทัพให้สิ้นสุดยุติลง จึงกล่าวได้ว่าการเผาจดหมายครั้งนี้คือการเผาความคลางแคลงระแวงสงสัยให้หมดสิ้นไปจากกองทัพ และครองใจกำลังพลทั้งกองทัพให้สวามิภักดิ์ด้วยใจภักดีแท้ นี่แลจึงเป็นอุบายในการครองใจคนที่ล้าเลืต

โจโจ่งสั่งเผาจดหมายแล้วได้ยื่นดูการเผาจดหมายนั้นจนหมดไหม้ไปสิ้นและสั่งกำชับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองว่าเรื่องนี้ต้องยุติจบสิ้นลงแต่เพียงเท่านี้ จะไปตั้งความระแวงแคลงใจให้เกิดความ วุ่นวายใดๆ ขึ้นใน

กองทัพไม่ได้เป็นอันตราย บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองส่วนที่ไม่รู้เท่าทันความคิดของโจโจ เมื่อเห็นโจโจมีที่หาจริงจึงก็ยอมรับปฏิบัติตามคำโดยคุณิย์ ส่วนพวกที่ทราบและเข้าใจความคิดของโจโจนั้นก็สรรเสริญความคิด และสติปัญญาของโจโจเป็นอันมาก โจโจได้แปรเอาสถานการณ์ที่ทหารจำนวนหนึ่งมีใจออกหากเอาตัวรอดให้เป็นคนแก่กองทัพทั้งในด้านการครองใจทหารและในด้านการขจัดความระแวงแคลงใจและความวุ่นวายภายในกองทัพได้โดยการเสียเพียงจดหมายที่ไร้ค่าไม่กี่ร้อยฉบับเท่านั้น ลองนึกดูเถิดหากเปลี่ยนเป็นการสอบสวนเอาผิดแล้ว ความวุ่นวายและเสียหายจะขยายผลไปสักเพียงไหน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

คติในการเลือกนาย (ตอน 153)

จากการค้นค้ายหลวงของอ้วนเสี้ยว นอกจากพบสรรพเอกสารสำคัญเกี่ยวกับการสงครามและจดหมายที่ทหารของโจโจมีไปถึงอ้วนเสี้ยวขอสวามิภักดิ์แล้ว ทหารของโจโจได้ตรวจพบจอสิวถูกล่ามโซ่ซึ่งอยู่ในค่ายนอกจึงคุมตัวเข้าไปหาโจโจ โจโจเห็นหน้าจอสิวถูกคุมเข้ามาพร้อมด้วยเครื่องจองจำก็จำได้เพราะเคยรู้จักกันมาแต่ก่อน และทราบว่าเป็นที่ปรึกษาคนสำคัญของอ้วนเสี้ยว จึงลุกออกมาแก้มัดจอสิวและสั่งทหารให้ถอดเครื่องจองจำออกจากตัวจอสิว แล้วว่าท่านเป็นผู้มีสติปัญญา เหตุใดจึงถูกจองจำไว้เช่นนี้ จอสิวเห็นกริยาอาการของโจโจก็รู้ว่าเป็นการเอาใจเพื่อจะเกลี้ยกล่อมให้สวามิภักดิ์ด้วย แต่น้ำใจจอสิวนั้นแม้จะไม่ได้รับความเชื่อถือจากอ้วนเสี้ยวและยังถูกลงโทษจองจำถึงเพียงนี้แล้ว ยังคงมีน้ำใจสัจย์ซื่อต่ออ้วนเสี้ยวมั่นคงอยู่ จึงว่าท่านอย่าเสียเวลามาเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้าเลย ไม่ว่าประการใดข้าพเจ้าก็ไม่มีวันที่จะแปรพักตร์เข้ากับท่าน เป็นอันตราย โจโจได้ฟังดังนั้นจึงว่าท่านถูกจองจำได้รับความทุกข์ทรมานจนพักผ่อนให้เป็นที่สบายก่อน เรื่องอื่นค่อยว่ากล่าวกันในภายหลัง ว่าแล้วสั่งทหารให้เอาเสื้อผ้ามาให้อ้วนเสี้ยวเปลี่ยน

จอสิวยอมเปลี่ยนเสื้อผ้าแต่โดยดีเพราะเสื้อผ้าเก่าขาดวันไม่เป็นชิ้นดี และเหม็นสาบเหม็นโคลนสดแสบจะทนทาน พอจอสิวเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จโจโจจึงว่า "อ้วนเสี้ยวนี้เป็นคนหาสติปัญญามีได้จึงไม่เลี้ยงท่านให้ถึงขนาด แม้เราได้ท่านมาไว้ด้วย เราจะคิดอ่านกำจัดอ้วนเสี้ยวเสียก็จะได้โดยง่าย เหตุใดท่านยังคิดรักอ้วนเสี้ยวอยู่อีกเล่า?" จอสิวได้ฟังคำโจโจที่ตำหนิอ้วนเสี้ยวนายตัวและยกย่องสติปัญญาว่าจะสามารถคิดอ่านช่วยเหลือให้โจโจเอาชนะต่ออ้วนเสี้ยวได้โดยง่ายก็มีได้หวั่นไหวด้วยรู้มาแต่ต้นแล้วว่าการกระทำของโจโจทั้งปวงนั้นล้วนเป็นไปเพื่อเกลี้ยกล่อมให้เข้าสวามิภักดิ์ ครั้นจะต่อล้อต่อเถียงต่อไปก็ไม่เห็นประโยชน์อันใด จึงนิ่งเสียไม่ตอบคำ โจโจเห็นจอสิวไม่โต้ตอบประการใดก็เข้าใจว่าจอสิวเกิดความลังเลขึ้นในใจว่าจะอยู่กับอ้วนเสี้ยวต่อไปหรือว่าจะเอนเอียงมาในทางที่จะเปลี่ยนใจจึงสั่งทหารให้แต่งโต๊ะเลี้ยงจอสิวเลี้ยงโต๊ะเสร็จแล้ว โจโจสั่งทหารให้จัดที่พักแก่จอสิว และจัดทหารรับใช้ให้จอสิวใช้สอยประหนึ่งมีฐานะเป็นที่ปรึกษา

พอค่ำลงจอสิวออกมาเดินนอกค่าย เห็นพลอดคนจึงตรงเข้าไปที่โรงม้า ลักม้าได้ตัวหนึ่งแล้วรีบขึ้นม้าควมหนีออกจากค่ายตรงไป ทางริมแม่น้ำสวโทเพื่อจะกลับไปหาอ้วนเสี้ยวที่เมืองก๊กจิ๋ว จอสิวขึ้นม้าหนีออกจากค่ายโจโจได้ไม่ถึงร้อยเส้นก็ถูกทหารลาดตระเวนของโจโจจับตัวได้ และคุมตัวเข้ามาที่ค่ายของโจโจ โจโจได้ทราบรายงานจากทหารที่จับตัวจอสิวแล้วเห็นว่าจอสิวยังมีน้ำใจรักดีต่ออ้วนเสี้ยวไม่คลอนแคลนจะเลี้ยงดูต่อไปไม่ได้ จึงสั่งทหารให้เอาตัวจอสิวไปประหาร แต่พอประหารเสร็จโจโจกลับได้คิดว่าจอสิวผู้ที่มีน้ำใจสัจย์ซื่อรักดีต่อนายความจริงไม่ควรที่จะประหาร แต่เมื่อประหารไปแล้วทำประการใดก็ไม่อาจฟื้นกลับคืนมาได้ ออ่ากระนั้นเลยควรอาศัยศพจอสิวนี้เป็นบทเรียนให้ทหารในกองทัพถือเป็นแบบอย่างที่ต้องจงรักภักดีต่อเจ้านายดั่งที่ดั่งนั้นแล้วโจโจจึงให้ประกาศไปทั่วกองทัพว่าจอสิวนี้มีน้ำใจสัจย์ซื่อต่อนายสมควรเป็นแบบอย่างของเหล่าทหารทั้งปวง และเพื่อเป็นเกียรติจึงให้จัดการพิธีศพของจอสิวอย่างวิจิตร ให้นำศพไปฝังไว้ที่ริมฝั่งแม่น้ำสวโท ให้จารึกความไว้ในแผ่นศิลาหน้าหลุมศพว่า "จอสิวมีความสัจย์สุจริต รักนายเป็นอันมาก ผู้ใดจะทำการไปภายหน้าจงดูเยี่ยงอย่างจอสิวนี้เถิด" ครั้นจัดการเกี่ยวกับสินศีกและการศพจอสิวเรียบร้อยแล้ว โจโจ จึงสั่งให้จัดทหารเตรียมยกกองทัพไล่ตามตีอ้วนเสี้ยวต่อไป

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวเมื่อแตกทัพข้ามแม่น้ำสวโทไปได้พร้อมกับทหาร ไม่กี่ร้อยคนก็เดินทางไปตามลหิหงเจียวหวง ซึ่งเป็นผู้รักษาตำบลลหิหงครั้นทราบข่าวว่าอ้วนเสี้ยวเสียทีแก่โจโจแตกมาถึงตำบลลหิหงก็พาทหารออกมาต้อนรับอ้วนเสี้ยวเชิญเข้าไปในค่ายแล้วตั้งมั่นอยู่ที่ตำบลลหิหงนั้น ฝ่ายทหารของอ้วนเสี้ยวที่แตกทัพกระจัดกระจาย พอคุมกันติดและทราบข่าวว่าอ้วนเสี้ยวถอยไปตั้งอยู่ที่ตำบลลหิหงจึงพากันยกไปรวมพลอยู่ที่ตำบลลหิหง อ้วนเสี้ยวเห็นทหารที่แตกทัพมารวมพลกันเป็นจำนวนมาก สำนวแล้วสูญเสียทหารไปกว่าครึ่งหนึ่งก็เสียใจ ไม่คิดจะสู้รบกับโจโจอีกต่อไป ประกอบทั้งย่างเข้าฤดูหนาวจึงสั่งให้เคลื่อนทัพกลับไปเมืองก๊กจิ๋ว ในระหว่างเดินทางทัพกลับ พอล่วงถึงเนินเขาแห่งหนึ่งอ้วนเสี้ยวให้ปลงทัพไว้เพื่อเดินทางต่อในวันรุ่งขึ้น พยายามดันผ่านพ้นไป อ้วนเสี้ยวได้ยินเสียงคนร้องให้อยู่ภายนอกค่ายก็สงสัย เดินออกไปลองฟังความก็ได้ยินเสียง

ร้องไห้ของทหารคร่ำครวญว่าถ้าหากมันนายเราเชื่อฟังคำเตือนห้องแล้ว ไหนเลยพี่น้องของเราจะล้มตายเป็นจำนวนมาก และเสียที่แก่ข้าศึกถึงเพียงนี้

อ้วนเสี้ยวได้ฟังความที่ทหารคร่ำครวญแล้วก็นึกขึ้นได้ว่าก่อนยกทัพมาครั้งนี้เตือนห้องซึ่งเป็นที่ปรึกษาได้ห้ามปรามอย่างแข็งขัน ทั้งยังยืนยันว่าจะเสียที่แก่ข้าศึก หากฟังคำเตือนห้องก็คงไม่เสียหายถึงเพียงนี้ แต่ใจอ้วนเสี้ยวและด้วยมานะคิดว่าเตือนห้องเป็นเพียงแค่ว่าที่ปรึกษา หากคนทั้งปวงรู้วาดคิดอ่านข้ามสติปัญญาเราไป ย่อมเสื่อมเสียเกียรติภูมิของตระกูล "อ้วน" ครั้นกลับถึงเมืองก็จืดจางใจแก่เตือนห้อง อ้วนเสี้ยวครุ่นคิดกังวลอยู่กับเรื่องไม่เข้าท่าจนล่วงสองยามจึงมอยหลับไป พอรุ่งเช้าอ้วนเสี้ยวสั่งให้เคลื่อนทัพกลับเมืองก็จืดต่อไป พบกับสองก็ซึ่งเป็นที่ปรึกษาคุมทหารมาสมทบจึงปรารถนาความที่หนักใจเกี่ยวกับเตือนห้องให้ฟังว่าเรายกมาทำศึกครั้งนี้โดยไม่ฟังคำเตือนห้องจึงเสียที่ ครั้นกลับไปเห็นหน้าเตือนห้องก็จะขายหน้าเตือนห้อง สองก็ได้ฟังคำปรารภของอ้วนเสี้ยวเห็นเป็นโอกาสที่จะผลาญเพื่อนร่วมงานให้วายวอดไปได้จึงกล่าวว่าตัวข้าพเจ้าก็หนักใจในเรื่องนี้ เพราะข้าพเจ้าทราบว่าคุณเตือนห้องแม้ถูกจำอยู่ในคุกก็ยังให้คนติดตาม ขาวคราวของกองทัพอยู่อย่างใกล้ชิด พอทราบข่าวว่าท่านเสียที่โจโจ เตือนห้องได้ปรบมือหัวเราะแล้วกล่าวเยาะเย้ยว่าท่านเสียที่แก่ข้าศึก ก็เพราะต่อหน้าไม่ฟังคำ อ้วนเสี้ยวได้ฟังคำสองก็ก็เชื่อว่าเตือนห้องเยาะหยันตัว จึงโกรธเตือนห้องเป็นอันมาก จึงว่าไอ้เตือนห้องนี้ดีแต่คิดสับแซงให้เราต้องเสียหายยับยั้ง มิหนำซ้ำยังบังอาจมาดบมือหัวเราะเยาะเราอีกเล่า ว่าแล้วก็ชักกระบี่ประจำตัวส่งให้ทหารคนสนิทแล้วสั่งว่าเจ้าจงรีบเดินทางกลับไปเมืองก็จืด แล้วเอาระบี่นี้ประหารเตือนห้องเสีย อย่าให้เราได้ทันพบหน้า

อ้วนเสี้ยวกระทำการดังนี้จะว่าหลงเชื่อสองก็ก็ไม่ผิดนัก เพราะตลอดทั้งคืนนอนไม่หลับก็เพราะรู้สึกอับอายไม่กล้าสู่หน้าเตือนห้อง แต่ยังหาทางออกไม่ได้ ครั้นเห็นเป็นโอกาสที่สองก็รายงานว่าคุณเตือนห้องดูหมิ่นเยาะหยัน จึงถือโอกาสนั้นสั่งประหารเตือนห้องเสีย ผู้นำแบบอ้วนเสี้ยวนี้จึงเป็นผู้นำที่โหดชั่วคนหนึ่งในประวัติศาสตร์ ทำผิดแล้วไม่ยอมรับผิด คิดขัดทอดความผิดให้กับคนอื่น เอาดีเข้าตัว เอาชั่วใส่เพื่อน แทนที่จะสำนึกผิด แล้วกลับตัวทำในสิ่งที่ถูกหรือแทนที่จะเห็นว่าเตือนห้องมีสติปัญญา ควรถือเป็นที่พึ่งพาอาศัยทางความคิดกลับวิปริตคิดผลาญผู้มีสติปัญญา เพียงเพื่อหน้าตาของตัวเอง ดังนั้นผู้นำชนิดนี้จึงมีแต่วิบัติและวินาศอยู่เบื้องหน้า ผู้ใดใครเข้าอยู่ด้วยก็มีแต่ต้องฉิบหายสถานเดียวเท่านั้น

ขาวคราวที่อ้วนเสี้ยวแตกทัพเสียที่แก่โจโจกระฉอนถึงเมืองก็จืด ผู้คุมได้ยืมขาวแล้วเข้าไปคำนับเตือนห้องถึงในคุกแล้วว่าข้าพเจ้ารับราชการเป็นผู้คุมมาช้านาน ไม่มีความก้าวหน้าในราชการเพราะไม่ได้ร่วมขบวนการค้ายาเสพติดในคุกเหมือนกับคนอื่น และไม่ยอมสวมมิกัดกับเจ้านายซึ่งเป็นหัวหน้าขบวนการค้ายาเสพติดของเรือนจำจึงตกต่ำอยู่ดังนี้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขอฝากตัวไว้พึ่งในบุญท่านในวันหน้า เตือนห้องได้ฟังดังนั้นจึงว่าตัวเราเป็นคนโทษอยู่ในอำนาจของท่าน โฉนจึงมาฝากตัวไว้กับเราแล้ว ผู้คุมจึงว่าก่อนออกเดินทัพท่านได้ทัดทานอ้วนเสี้ยวมิให้ยกกองทัพไปเพราะว่าจะเสียที่แก่ข้าศึก บัดนี้อ้วนเสี้ยวไม่ฟังคำท่านก็เสียที่แก่ข้าศึกแล้ว สมกับคำที่ท่านว่า ดังนั้นเมื่ออ้วนเสี้ยวกลับมาคงพินิจความสำคัญของท่าน นับถือเชื่อฟังยกย่องให้เป็นใหญ่ในราชการสืบไป เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงขอฝากตัวไว้กับท่าน เตือนห้องถูกจำอยู่ในคุกไม่สามารถติดต่อรับรู้ข้อมูลข่าวสารภายนอก พอได้ยินความจากผู้คุมว่าอ้วนเสี้ยวแตกทัพเสียที่แก่โจโจก็ตกใจ ตะลึงอยู่ครู่หนึ่งจึงหัวเราะแล้วว่าสิ่งที่ท่านปลงใจฝาก ตัวไว้กับเรานั้นขอบใจนัก แต่เห็นทีบุญเราจะสิ้นแล้ว เพราะอ้วนเสี้ยวเป็นคนเห็นแก่หน้าค่าตาดูยิ่งกว่าสิ่งไหน ผิดแล้วไม่ยอมรับผิด ดังนั้นอ้วนเสี้ยวกลับมาถึงเมืองก็จืดวันใด วันนั้นเราก็คงถูกถอดออกจากคุก แล้วไปยมโลกเป็นมันคง

ผู้คุมได้ฟังก็สงสัยจึงถามว่าเมื่ออ้วนเสี้ยวไม่ฟังคำท่าน ปรายชัยแก่ข้าศึกสมดังที่ท่านทัดทานแล้ว โฉนจะมาประหารท่านเสีย เตือนห้องจึงว่า "ถ้าอ้วนเสี้ยวมีชัยชนะมาเห็นจะไว้ชีวิตเรา บัดนี้แตกมาต้องกับคำเราว่าเห็นจะมีความอับยศแก่เรา จะให้ฆ่าเรา เสียเป็นมันคง ด้วยเหตุว่าน่าใจอ้วนเสี้ยวนั้นก็มานะอยู่ว่าตัวเป็นใหญ่ มิได้เอาความคิดผู้ใด ทำอาการประหนึ่งว่าตัวนั้นกล้าหาญมีสติ ปัญญาลึกซึ้งหาผู้ใดจะเสมอมิได้" ผู้คุมได้ฟังดังนั้นจึงว่าท่านอย่าเพิ่งเล็งการร้าย แต่ในขณะที่เดียวกันก็นึกเล็งเลสงสัยอยู่ในใจว่าการอาจเป็นไปดังที่เตือนห้อง ได้คาดการณ์ พอผู้คุมออกมากห้องซึ่งไม่ทันพ้นประตูเรือนจำก็สวนกับทหารที่อ้วนเสี้ยวสั่งให้ถือกระบี่มาประหารเตือนห้อง ทหารของอ้วนเสี้ยวเห็นผู้คุมจึงแจ้งคำสั่งของอ้วนเสี้ยวให้ผู้คุมทราบ และเร่งให้เบิกตัวเตือนห้องไปที่ลานประหาร เตือนห้องได้ฟังคำโต้ตอบของทหารที่รับคำสั่งอ้วนเสี้ยวกับผู้คุมจึงกล่าวขึ้นเป็นเชิงให้ผู้คุมได้ยินว่าบัดนี้คำเรากล่าวเป็นความจริงแล้วมิใช่หรือ ผู้คุมได้ยินก็ร้องไห้ส่งสารเตือนห้อง เตือนห้องจึงปลอบว่าท่านจะร้องไห้ไปทำไม "อันคำโบราณกล่าวไว้ว่าธรรมชาติเกิดมาเป็นชายถ้าจะหาเจ้านายก็ให้พึ่งพิงเพราะเหตุนี้ใจซึ่งดีแลร้ายก่อนจึงให้เข้าอยู่ด้วย แล้วตัวเราทั้งคำโบราณเสียมิได้พิจารณาด้วยใจอ้วนเสี้ยวให้ปรากฏว่าดีแลร้าย เห็นแต่กับยศศักดิ์เข้ามาอยู่ด้วยอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวเป็นคนหาสติปัญญามิได้จึงเกิดเหตุทั้งนี้ก็เพราะกรรมของเรา" คำเตือนห้องหนึ่งประหนึ่งเป็นปัจฉิมวาจาจากอนาลาไปสู่มุมโลกนี้คือคติสอนใจชายชาติอาชวาทในยทั้งปวงว่าในการเลือกนายให้พิจารณานำใจนายในสองประการ คือนำใจดีถ้านำใจร้าย แล้วจึงคอยตัดสินใจ

อย่าได้คิดเห็นแก่ศตวรรษหรืออำนาจวาสนา มิฉะนั้นอย่าว่าแต่อำนาจวาสนาเลย แม้แต่ศีรษะบนบ่า ก็ จะรักษาไว้ไม่ได้ เตียนห้องรับกรรมเพราะฝันคำโบราณนี้แต่กระนั้นคนในยุคหลังบางครั้งก็ลืมเลือน อุทาหรณ์นี้ หลงท่านปารุณอุ้มชูคนชั่วช้าให้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน ย่อมทำการทุกสิ่งอย่างทั้งทางดำและทางขาวโดยไม่ คำนึงถึงบาปกรรมใดๆ ที่จะเป็นวิบากแก่ตัว ในที่สุดก็กลับต้องถูกประหารด้วยน้ำมือของนายตัวนั่นเอง ว่าแล้ว เตียนห้องก็ขอกระบี่จากทหารของอ้วนเสี้ยวแล้วเชือดคอตัวเองตาย สังเวทเคราะห์กรรมที่ฝันคำโบราณในการ เลือคนายผิดดังนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

คำพยากรณ์จากดวงดาว (ตอน 154)

อ้วนเสี้ยวหลังจากสังหารให้เอากระบี่สำหรับตัวไปประหารเตียนห้องแล้ว ได้เดินทัพกลับเมืองกิจว ในขณะ ที่ เบื้องลึกของจิตใจกลับระทดท้อถอยและอดสูที่เสียที่แก่โจโฉมาในครั้ง นี้ พอถึงเมืองกิจวก็ชุมตัวอยู่แต่ในจวน มิได้ออกกว่าราชการตามปกติ กลุ่มใจนักเข้าก็เรียกหาสุรามาดื่ม ยึดเอาสุราเป็นโอสภสำหรับปลดเปลื้องความ ทุกข์และความอับยศ นานวันความคิดอ่านก็พินเพื่อนเปลี่ยนแปลงไปเป็นคนละคนจนกลายเป็นคนป่วย นอน ชมอยู่แต่ในจวน ในขณะที่นั้นอ้วนถำบุตรคนโตได้รับคำสั่งให้ไปอยู่รักษาเมืองเชียงจิว อ้วนสีผู้น้องไปรักษา เมืองอิวจิว คงเหลือแต่อ้วนซ่งซึ่งเป็นบุตรคนเล็ก ยังคงพำนักอยู่ที่เมืองกิจว ฝ่ายนางเล่าซื่อผู้เป็นภรรยาคน โปรตของอ้วนเสี้ยว เห็นอ้วนเสี้ยว สุขภาพทรุดโทรมป่วยชมอยู่ในจวน ไม่ออกกว่าราชการตามปกติ เห็นเป็น โอกาสที่จะสนับสนุนอ้วนซ่งบุตรคนเล็กซึ่งเกิดแต่ครรภ์ของนางขึ้นครองอำนาจในเมืองกิจว จึงเข้าไปว่ากล่าว กับอ้วนเสี้ยวว่าขณะนี้การ ศึกกับโจโฉยังติดพันค้ำขันอยู่ งานราชการเมืองกิจวก็ว่างเว้นไม่มีผู้ใดว่ากล่าวจะ เสียราชการไป แล้วว่าบุตรคนอื่นๆ ต่างแยกย้ายไปรักษาเมืองที่ขึ้นต่อเมืองกิจว คงเหลือแต่อ้วนซ่งบุตรของ ข้าพเจ้าพอที่จะรับแบ่งเบาภาระในระยะที่ท่านป่วยไข้ให้ว่าราชการไปพลางก่อนจนกว่าท่านจะหายป่วย อ้วน เสี้ยวหลงนางเล่าซื่อเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ประกอบทั้งอ้วนซ่งเป็นเด็กที่มีสติปัญญายิ่งกว่าบุตรคนอื่นๆ ครั้นได้ฟัง คำนางเล่าซื่อความคิดก็คล้อยตาม จึงให้หาที่ปรึกษาทั้งสี่คนคือลิมโฝย สองเกี ซินเบ้ง และกัวเตามาปรึกษาว่า จะตั้งให้อ้วนซ่งเป็นผู้รักษาราชการเมืองกิจวแทนตัว ที่ปรึกษาทั้งสี่คนล้วนแต่เป็น "ที่ปรึกษาเสีย" เพราะ คิดเห็นแต่ประโยชน์ตัวยิ่งกว่าประโยชน์นาย ทั้งคอยกีดกันแข่งแย่งแกล้งตักันและกันจึงเสนอความเห็นไม่ลง รอยกัน

ลิมโฝยและสองเกีมีความสนิทสนมคุ้นเคยกับอ้วนซ่ง และเห็นว่าอ้วนซ่งมีสติปัญญากว่าบุตรคนอื่นๆ พอที่จะอาศัย ใบุญฝากเนื้อฝากตัวในวันหน้าได้ จึงเห็นด้วยกับข้อปรึกษาของอ้วนเสี้ยวที่จะให้อ้วนซ่งว่าราชการเมืองกิจว ในระหว่างอ้วนเสี้ยวป่วยไข้ ส่วนกัวเตากับซินเบ้งสนิทสนมคุ้นเคยอยู่กับอ้วนถำซึ่งเป็นบุตรคนโต เห็นว่าหาก อ้วนถำได้ครองอำนาจประโยชน์โลกผลและอำนาจของตัวก็จะมีมากขึ้นกว่าเดิม จึงมีความเห็นคัดค้านและเห็น ว่าสมควรให้อ้วนถำผู้ว่าราชการแทนตามอย่างธรรมเนียม อ้วนเสี้ยวเห็นที่ปรึกษาทั้งสี่คนปรึกษาไม่ลงรอยกัน แบ่งออกเป็นสองฝ่ายและต่างยืนยั้นในความเห็นของตัวเอง จึงปรารภขึ้นด้วยความท้อแท้ใจว่า "ครั้งนี้ศึกภายนอก ก็ติดพันอยู่ยังไม่ปรกติ ตัวเราก็คหาความสบายมิได้ ภายในเมืองนี้เราคิดจะแต่งตั้งบุตรเราไว้ให้เป็นหลักเมืองจะ ได้ป้องกันรักษาอาณาประชาราษฎร์สืบไปแลบุตรเราทั้งสามคนนี้อ้วนถำน่าใจหายขาด มักพาฟันผู้คนเสีย อ้วนสีนั้นเล่า เป็นคนใจเย็นเอาการเร็วไม่ได้ แต่อ้วนซ่งบุตรนางเล่าซื่อนั้นมีสติปัญญา ทั้งน่าใจก็โอบอ้อมอารี รักทหารแลไพร่บ้านพลเมือง ควรที่เราจะตั้งอ้วนซ่งให้เป็นใหญ่ในเมืองกิจวนี้" คำอ้วนเสี้ยวหากฟังผิวเผินก็จะ เห็นว่าเข้าท่า เพราะเป็นเหตุผลที่ตั้งอยู่บนผลประโยชน์ของบ้านเมือง และประชาชนชาวเมืองกิจว แต่แท้จริง ยังคงเป็นความเห็นที่อยู่ภายใต้การครอบงำของความหลงสตรีคือนางเล่าซื่อ จึงตั้งต้นที่จะตั้งอ้วนซ่งบุตรคน เล็กให้เป็นผู้รักษาราชการเมืองกิจว

กัวเตาที่ปรึกษาที่มีจุดยืนอยู่ข้างฝ่ายอ้วนถำเห็นท่าที่อ้วนเสี้ยวไม่สมข้างตัวก็หาหนทางออกในทางประวิงไว้ ก่อนว่า "อ้วนถำเป็นบุตรใหญ่ ท่านให้ไปรักษาเมืองเชียงจิว ซึ่งขึ้นแก่เมืองกิจว บัดนี้ท่าน จะให้อ้วนซ่งซึ่งเป็น บุตรน้อยเป็นใหญ่ในเมืองกิจว บังคับบัญชาอ้วนถำผู้พี่นั้นจะมีเสียขนบธรรมเนียมไปหรือ" แล้วว่าบุตรคนอื่นๆ ของท่านซึ่งเป็นพี่น้อง หากทราบความนี้แล้วก็จะเสียใจ ความปรองดองระหว่างพี่น้องก็จะถูกทำลายลง เพราะการที่ไม่เป็นไปตามธรรมเนียมนี้ ทั้งบัดนี้ความศึกระหว่างท่านกับโจโฉอันเป็นความภายนอกยังคุมเขิง กันอยู่ ไม่สมควรที่จะให้การข้างในเกิดปัญหาขึ้น ดังนั้นทางออกที่ดีที่สุดขอให้ท่านงดการแต่งตั้งผู้รักษาร าชการไว้ก่อน ไว้เมื่อเสร็จการศึกข้างโจโฉแล้วค่อยคิดอ่านสืบไป

ข้างบุตรของอ้วนเสี้ยวสองคนที่ออกไปอยู่รักษาหัวเมืองและโกลันผู้หลานซึ่งรับคำสั่งให้ไปรักษาเมืองเป่ิงจิว ครั้นได้ข่าวว่าอ้วนเสี้ยวป่วยไม่ออกกว่าราชการเป็นเวลาหลายวัน ต่างเกรงว่าหากอ้วนเสี้ยวมีอันเป็นแล้วอำนาจ จะหลุดไปจากมือตัว จึงพากันยกทหารเข้ามาที่เมืองกิจว โดยอ้วนถำยกทหารมาจากเมืองเชียงจิวถึงห้าหมื่น

อ้วนฮียกทหารมาจากเมืองอิวจิวกหมื่น และโกกันยกทหารมาจากเมืองเบ็งจิวกอีกห้าหมื่น ต่างก็อ้างว่าจะยกมาช่วยอ้วนเสี้ยวรบกับโจโจ บุตรหลานของอ้วนเสี้ยวต่างเป็นพวกที่เห็นแก่อำนาจ แทนที่จะห่วงใยอ้วนเสี้ยวซึ่งป่วยอยู่กลับห่วงใยประโยชน์ของตัวเองที่จะได้มีอำนาจในเมืองกิจว ดังนั้นการยกทหารของแต่ละคนเข้ามาเมืองกิจวภายใต้ข้ออ้างที่จะยกมาช่วยอ้วนเสี้ยวรบกับโจโจนั้น จึงเป็นแต่เพียงเรื่องบังหน้า โดยแฝงไว้ด้วยการช่วงชิงอำนาจในเมืองกิจว ซึ่งเป็นสมมุติฐานของการล้างผลาญระหว่างญาติพี่น้องตระกูล "อ้วน" ในวันหน้า อ้วนเสี้ยวพอทราบข่าวว่าลูกหลานยกทหารเข้ามาก็เชื่อว่าข้ออ้างที่จะมาช่วยรบโจโจเป็นความจริง เกิดกำลังใจคิดจะรบกับโจโจต่อไป ไขใจที่ครองอยู่จึงพลันสร้างลัทธิ สั่งให้จัดทหารเมืองกิจวอีกสิบกว่าหมื่นยกออกมาสมทบกับกองทัพของลูกหลานรวมเป็นกำลังเกือบสามสิบหมื่น แล้วยกไปที่ชายแดน ให้ตั้งค่ายมั่นไว้ที่ตำบลของเตง

ทางฝ่ายโจโจหลังจากตีทัพอ้วนเสี้ยวแตกข้ามน้ำสวงโหไปแล้วได้อาศัยเสียงกึ่งที่ยึดได้จากกองทัพอ้วนเสี้ยวเลี้ยงกองทัพ จึงยังทัพรอท่าอยู่ที่ริมแม่น้ำสวงโหนั้น ทั้งๆ ที่ย่างเข้าฤดูหนาวแล้ว เพราะเห็นเป็นโอกาสที่จะเอาชนะอ้วนเสี้ยวให้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดได้ โจโจตั้งทัพอยู่ที่ริมแม่น้ำสวงโหแล้วคิดผูกใจราษฎรจึงสั่งทหารทั้งปวงมิให้ชมเชยแสร้งแกล้งช่วย เป็นเหตุเป็นตาแก่ราษฎรในการ ป้องกันโจรผู้ร้ายและซ่อมแซมบ้านเรือน ป้องกันลมหนาว ทำให้เกิดดิศพลึกของความแค้นอาทรราษฎรแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็ว เป็นวิสัยของคนบ้านนอกที่เป็นคนซื่อ หลงเชื่อผู้คนง่าย ขอเพียงพูดจาเข้าทำก็ว่าดี โดยมีได้คำนึงว่าธาตุแท้ของคนที่พูดนั้นเป็นคนชั่วช้าเลวทราม หรือว่าเป็นทรราชหรือว่าชายชาติ แม้กระทั่งเป็น ต้นตอที่ทำให้ชาวชนบทต้องยากจนข้นแค้นแต่ประการใด

เมื่อหลงเชื่อในดิศพลึกของความแค้นอาทรต่อราษฎรแล้ว ชาวบ้านก็พากันรักใคร่กองทัพของโจโจเป็นอันมาก บ้างก็มีข้าวปลาอาหารเหลือเฟือก็นำมาบริจาคนำมาฝากกองทัพ อยู่มาวันหนึ่งโจโจนั่งคิดอ่านการสงครามอยู่ในค่ายก็ได้รับรายงานจากทหารรักษาการว่ามีชายชราสี่คนลักษณะประหลาดนักมาขอพบเพื่อนำของขวัญมามอบโจโจได้ฟังรายงานเห็นเป็นเรื่องแปลกจึงสั่งให้ทหารเชิญตัวชายชราทั้งสี่คนมาพบ เห็นแต่ละคนมีผมเผ้าขาวโพลน แต่ท่าทางแข็งแรง ดวงตามีประกายสดใสราวกับเด็กหนุ่มก็สงสัยจึงกล่าวขึ้นก่อนว่า ข้าพเจ้ามาแต่เมืองหลวงเพื่อปราบศัตรูราชสมบัติ มาตกระกำลำบากอยู่ที่ชายแม่น้ำสวงโหนี้นานวันแล้ว ตลอดเวลาที่ผ่านมามีความห่วงใยอาณาประชาราษฎรจะได้รับความเดือดร้อนจากการสงคราม จึงได้กำชับเหล่าทหารมิให้เบียดเบียนชมเชยแสร้งแกล้งให้ช่วย เหลือราษฎรตามมีตามได้ ทำให้ได้รับความเมตตาและช่วยเหลือดูแลจากชาวบ้านเป็นอย่างดี ก็รู้สึกเป็นคุณนัก วันนี้ได้พบท่านทั้งสี่ก็มีความยินดี แล้วถามว่าท่านทั้งสี่มีอายุอาณามเท่าใดแล้ว ชายชราทั้งสี่ตอบตรงกันว่าพวกข้าพเจ้าแต่ละคนมีอายุเกินกว่าเก้าสิบปีแล้วการที่กองทัพของเมืองหลวงมาตั้งอยู่ย่านนี้แม้จะเกิด ความไม่สะดวกในการทำมาหากินอยู่บ้างก็เป็นไรมิ ดีเสียอีกที่โจรผู้ร้ายจะได้ไม่กล้าชมเชยชาวบ้านอีกต่อไปเพราะได้บารมีทหารหลวงคอยคุ้มกันปกป้อง ชายชราอีกคนหนึ่งจึงว่าเมื่อครั้งแผ่นดินพระเจ้าฮั่นเต๋นั้นมีชนแสบคนหนึ่งชื่ออิกยู่เป็นชาวเมืองเสียวตั้ง ได้มาขออาศัยในหมู่บ้านของพวกข้าพเจ้า ครั้นเวลากลางคืนในขณะที่ดื่มน้ำชาสนทนากันที่ลานบ้าน ได้ปรากฏดาวดวงหนึ่งขึ้นทางทิศอุดร มีรัศมีสีเหลืองงดงามนัก ผู้ร่วมสนทนาในวงน้ำชาต่างเห็นทั่วกัน พวกข้าพเจ้าสงสัยว่าปรากฏการณ์นั้นจะดีร้ายประการใดจึงได้สอบถามชนแสบอิกยู่ก็ได้รับคำพยากรณ์ว่า ดาวดวงนี้มีรัศมีสีเหลืองส่องประกายประหลาดนัก อันสีเหลืองนี้เป็นสีประจำธาตุดิน ปรากฏประกายเจิดจ้าเหนือฟ้าฟากอุดร หมายความว่าผู้มีบุญซึ่งเกิดในปฐมาศิธาตุดินจะครองอำนาจเป็นใหญ่ในดินแดนตงจ้วน ณ เมืองอันเป็นปฐมาศิธาตุดิน คือเมืองสุโต และผู้มีบุญนั้นจะยกทหารมาปราบศัตรูแผ่นดิน ณ ริมแม่น้ำ สวงโหนี้ พวกข้าพเจ้าสนใจจึงสอบถามต่อไปว่าผู้มีบุญจะยกทหารมาปราบศัตรูแผ่นดิน ณ ย่านนี้เมื่อใด ชนแสบอิกยู่ได้คำนวณระยะเวลาอยู่ครู่หนึ่งแล้วตอบว่านับแต่บัดนี้ไปอีกห้าสิบปีนับแต่บัดนั้นพวกข้าพเจ้าได้ตั้งตารอคอยอยู่ ณ ย่านนี้ ไม่ยอมโยกย้ายอพยพหลบหนีไปไหนไม่ว่าจะมีภัยธรรมชาติหรือภัยสงครามประการใด ด้วยตั้งใจคอยชมบารมีของท่านผู้มีบุญนั้น บัดนี้นับแต่เวลาที่ชนแสบอิกยู่พยากรณ์ครบห้าสิบปีพอดี กองทัพของท่านก็ยกมาทำศึกกับอ้วนเสี้ยว ณ ตำบลนี้ พวกข้าพเจ้าจึงเห็นว่าคำพยากรณ์ของชนแสบอิกยู่ปรากฏเป็นจริงแล้ว และตัวท่านคือผู้มีบุญตามคำทำนายของอิกยู่ แล้วว่าในขณะที่การศึกขุลมุนอยู่นั้น พวกข้าพเจ้าไม่สามารถเข้ามาในเขตสู้รบได้ แต่ก็ได้สดับรับฟังข่าวตลอดมาก็ทราบว่ากองทัพของท่านมีกำลังน้อยกว่าอ้วนเสี้ยวถึงสิบเท่า แต่ผลการสงครามก็ได้ประจักษ์แล้วว่าอ้วนเสี้ยวนั้นไร้ซึ่งสติปัญญา แม้ว่ามีกำลังพลมากกว่าท่าน แต่กลับถูกกองทัพของท่านตีแตกพ่ายยับเยินไป ดังนั้นเมื่อการศึกเบาบางลง พวกข้าพเจ้าจึงถือโอกาสนี้มาขอพบชมบุญท่าน ขอท่านได้รับมอบของขวัญเล็กน้อยจากคนชราทั้งสี่ที่มีอยู่ตามมีตามเกิดด้วยเถิด

โจโจได้ฟังเรื่องราวของชนแสบอิกยู่ก็สนใจ เพราะเนื้อความอันเป็นคำพยากรณ์ที่ว่าผู้มีบุญนั้นเป็นคนที่เกิดในราศิธาตุดิน อันเป็นปฐมาศิธาตุของตัว แล้วมีอำนาจขึ้นในแผ่นดินตงจ้วนอันเป็นปฐมาศิธาตุดินเช่นเดียวกัน ตรงกับคำพยากรณ์ของอองหลิบและซุนฮกเมื่อครั้งที่โจโจดำริจะให้ย้ายเมืองหลวงจากเมืองลกเอี้ยงไปอยู่เมืองสุโต จึงนั่งฟังอย่างใจจดใจจ่อจนสิ้นความก็มีความยินดี ลูกขึ้นหัวเราะแล้วกล่าวถ่อมตัวว่าตัวข้าพเจ้าเป็นขุนนางได้รับ

ความไว้วางพระราชหฤทัยเพียงเท่านี้ก็พอใจแล้ว หาใช่ผู้มีบุญดังที่ท่านเข้าใจไม่ว่าแล้วก็จะสั่งทหารให้เบิกทองคำและเสื้อผ้าจากคลังมอบแก่ผู้เฒ่าทั้งสี่ค่าของผู้เฒ่าทั้งสี่จะเป็นเรื่องจริงจังหรือเป็นเรื่องเสกสรรปั้นแต่งขึ้นย้อมยากที่จะตัดสินเพราะสามก๊กทุกฉบับล้วนระบุความเป็น อย่างเดียวกันทั้งสิ้น แต่ไม่ว่าจะเป็นประการใดโจโฉซึ่งแม้จะมีอำนาจ ยิ่งใหญ่ในบ้านเมืองก็ยังคงเป็นปुरुषคนที่พึงใจในค่าสรรเสริญเยินยอว่าเป็นผู้มีบุญจึงได้สั่งให้ขุนบำเหน็จปากของสี่ผู้เฒ่าเป็นพิเศษ

อาการที่สามก๊กระบุว่าโจโฉกล่าวถ่อมตัวนั้นมีความหมายอยู่ในตัวเองว่าตัวโจโฉมีความหมายมันไผ่สูงถึงบัลลังก์มังกรทอง แต่ภายใต้แผนยุทธศาสตร์ที่ร่วมกันกำหนดกับบรรดาที่ปรึกษาไว้แต่ต้น ก็คือจะไม่ล้มล้างสถาบันกษัตริย์ แต่จะครองอำนาจเผด็จการพระราชภายใต้บัลลังก์มังกรนั้น ดังนั้นปฏิบัติการตลอดจนคำพูดใดๆ ของโจโฉแม้ว่าน้ำใจลึกจะไผ่สูงถึงเพียงไหนแต่ยังคงยึดมั่นอยู่กับการตัดสินใจทางยุทธศาสตร์ดังกล่าวนั่นเอง

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

ยุทธวิธีแยกส่วนแล้วทำลายล้าง (ตอน 155)

บุตรหลานของอ้วนเสี้ยวต่างช่วงชิงระมัดระวังผลประโยชน์ของตัวเอง ยกกองทัพเข้ามาที่เมืองกิจวแต่อ้างว่ายกมาช่วยอ้วนเสี้ยวรบด้วยโจโฉ อ้วนเสี้ยวสำคัญผิดว่าเป็นเรื่องจริง อาการที่เป็นไขใจก็หายดังปลิดทิ้ง ยกทหารจากเมืองกิจวมาสมทบกับกองทัพของบุตรหลานเป็นกำลังร่วมสามสิบหมื่นแล้วยกไปจะรบด้วยโจโฉ ทางฝ่ายโจโฉพอทราบข่าวว่าอ้วนเสี้ยวเคลื่อนทัพจากเมืองกิจว และมีกำลังน้อยกว่าคราวก่อนถึงครึ่งหนึ่งก็มีน้ำใจฮึกเหิมสั่งเคลื่อน กำลังข้ามแม่น้ำฮวงโหเข้าไปในเขตแดนของอ้วนเสี้ยว ตั้งค่ายประชิดกับค่ายของอ้วนเสี้ยวเตรียมทำศึกแตกหักต่อไป

ทางฝ่ายอ้วนเสี้ยวเมื่อเห็นกองทัพของโจโฉยกมาตั้งค่ายประชิด ก็พาบุตรทั้งสามคนคืออ้วนถำ อ้วนฮี อ้วนชง และหลานคือโกกัน พร้อมด้วยทหารทั้งปวงออกมาทำรบกับโจโฉ โจโฉเห็นอ้วนเสี้ยวออกมาทำรบก็คุมทหารออกไปเผชิญหน้า ทั้งโจโฉและอ้วนเสี้ยวต่างยืนม้าอยู่หน้ากองทหารตั้งขบวนเป็นลักษณะเตรียมรบกันด้วยกำลังทหารเอก โจโฉเห็นอ้วนเสี้ยวยืนม้าอยู่หน้าทหารก็เอาแส้มาชี้หน้าอ้วนเสี้ยวด้วยความเคยชินแล้วเยาะเย้ยว่าคราวก่อนท่านยกกองทัพถึงเจ็ดสิบหมื่นก็พ่ายแพ้แก่เรา คราวนี้เหลือทหารอยู่เพียงครึ่งเดียวคงจะต้องพ่ายแพ้แก่น้ำมือเราอีก คราวจะยอมสวามิภักดิ์เสียโดยดีจะได้ ไม่เป็นที่เดือดร้อนแก่เหล่าทหารทั้งปวง อ้วนเสี้ยวได้ฟังคำเยาะก็โกรธ ถามบรรดานายทหารเอกว่าจะมีผู้ใดอาสาออกรบบ้าง อ้วนชงได้ฟังดังนั้นจึงชักม้าออกไปหน้าทหาร รำกระบี่คู่ตรงไปข้างหน้าโจโฉ โจโฉเห็นอ้วนชงเป็นคนแปลกหน้าเพราะไม่เคยได้ยักคิดติดพท์มาแต่ก่อน จึงถามบรรดานายทหารเอกว่าผู้ใดรู้จักทหารของอ้วนเสี้ยวผู้นี้บ้าง นายทหารที่รู้จักอ้วนชงจึงรายงานว่าเป็นอ้วนชงเป็นบุตรชายของอ้วนเสี้ยว ในขณะที่รายงานยังไม่ทันสิ้นคำสุสวนซึ่งเป็นนายทหารในสังกัดของซีหลงได้ขับม้ารายทวนออกไปรบด้วยอ้วนชง ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้สามเพลง อ้วนชงทำเป็นสู้ไม่ได้แล้วชักม้าหนี สุสวนไม่รู้กลจึงขับม้าไล่ตามไป อ้วนชงทำทีหนีแต่เก็บกระบี่คู่แล้วเอาเกาทัณฑ์มาพาดสาย ในขณะที่หูฟังเสียงม้าที่ไล่ตามมา พอได้ระยะหวังผลแล้วอ้วนชงจึงหันกลับมาเอาเกาทัณฑ์ยิงไปที่สุสวน ลูกเกาทัณฑ์แล่นไปเสียบลูกตาของสุสวนราวจับวาง ด้วยกำลังแรงเกาทัณฑ์ที่ยิงมาบวกกับความแรงเร็วของม้าที่สุสวนขี่ไล่ตามเป็นสองแรงทวีคูณ สุสวนพลัดตกลงจากหลังม้าเสียชีวิตในทันทีนั้น อ้วนเสี้ยวเห็นได้ทีจึงสั่งทหารให้ระดมกำลังเข้าตีกองทหารของโจโฉ

ด้วยกองกำลังที่มากกว่า กองทหารของอ้วนเสี้ยวได้รุกรบโจมตีกองทหารของโจโฉหนุนเนื่องประจูดังคลื่นในพระมหาสมุทร ทหารของทั้งสองฝ่ายบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก โจโฉเห็นเหลือกำลังจึงสั่งทหารให้ถอยกลับเข้าค่าย อ้วนเสี้ยวเห็นได้ชัยชนะในเบื้องต้นก็สั่งให้ตีระฆังสัญญาณให้ทหารถอยกลับเข้าค่ายเช่นเดียวกัน คำลั้งโจโฉได้เรียกประชุมบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วปรึกษาว่าการศึกครั้งนี้ทหารอ้วนเสี้ยวมีกำลังพลน้อยกว่าคราวก่อนถึงครึ่งหนึ่ง แต่กระนั้นก็ยังมีความมากกว่ากองทัพฝ่ายเราเกือบห้าเท่าตัว หากเราจะเอาชนะกองทัพอ้วนเสี้ยวได้ เทียบยกจึงว่าท่านจะปรารภไปไปกับกองทัพอ้วนเสี้ยวเพียงเท่านี้ เพราะแม้ว่าจะมีกำลังมากแต่มิได้เชี่ยวชาญการศึก ขอให้ท่านแบ่งกองทหารออกเป็นสิบเอ็ดกอง แล้วจัดกำลังสิบกองออกไปข่มขู่เรียงรายสองข้างทางข้างละห้ากอง แต่ละกองห่างกันยี่สิบเส้น ส่วนอีกกองหนึ่งทำหน้าที่เป็นกองล่อยกไปทำรบอ้วนเสี้ยว แล้วทำทีถอยมายังจุดข่ม เมื่อกองทัพอ้วนเสี้ยวไล่ตามมาจนตกอยู่ในท่ามกลางแนวจุดข่มแล้ว ให้กองล่อแปรขบวนหันกลับเข้าตีและให้สัญญาณกองข่มทุกกองให้ตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน กองทหารของอ้วนเสี้ยวถูกตีติดขาดออกเป็นส่วนๆ ถึงมากก็จะเหมือนน้อยคงจะเสียทีแก่ท่านเป็นมั่นคง

ยุทธวิธีดังกล่าวนี้กองทัพปลดแอกประชาชนจีนได้นำมาใช้อย่างพลิกแพลงตลอดสงครามปลดแอก เรียกว่า "ยุทธวิธีแยกส่วนแล้วทำลายล้าง" โจโฉเห็นชอบด้วยแผนการของเทียหยก สั่งการให้จัดกองกำลังทหารเป็น

สิบเอ็ดกองตามความคิดของเทียหยกแล้วออกคำสั่งว่าเมื่อพ้นยามแรกของคืนนี้ให้กองทหารทั้งสิบกองยกออกไปตั้งขุมอยู่สองข้างทางโดยให้โจหอง เตียวคับ ชีหลง อิกิมและโกล่าแต่ละคน คมทหารกองหนึ่งยกไปขุมทางด้านขวาทาง ส่วนแสบหัวตัน เตียวเลี้ยว ลิเตียน จักจิ้น และแสบหัวเอียนคมทหารคนละกองยกไปตั้งขุมทางซ้ายทาง ให้คาทุคมทหารอีกกองหนึ่งทำหน้าที่เป็นกองล่อ สังการเสร็จให้ทหารกองขุมทั้งสิบกองเคลื่อนกำลังไปตั้งขุมอยู่ ณ จุดหมายรอฟังสัญญาณเข้าตีกองทัพฮั่นเสีย

ครั้นล่วงยามสามโจโจจึงสั่งให้คาทุนำกองล่อเข้าไปที่ค่ายของฮั่นเสียทำให้จะปล้นค่ายทหารของกองล่อให้ร้องกองกระหึ่ม ตีมาล่อของกองล่อตั้งสนั่นเป็นสัญญาณรบ ฝ่ายกองทัพของฮั่นเสียเคยเพลิงพล้ำเสียทีแก่โจโจ ดังนั้นศึกครั้งนี้จึงเข้มงวดกวดขันการระมัดระวังเวรยามและให้ทหารทั้งกองทัพเตรียมพร้อมระวังศึกมิได้ประมาท พอได้ยินเสียงของกองล่อและทหารโจโจร้อง ทหารของฮั่นเสียก็พร้อมรบทั้งสิบกองทัพ ฮั่นเสียจึงมีคำสั่งให้ทหารทั้งสิบกองทัพเคลื่อนกำลังเข้าตีกองทัพของคาทุที่ท่าที่ว่าจะปล้นค่ายนั้น โจโจเห็นฮั่นเสียพลก่อกองทหารออกมารบก็ยกกำลังหนุนคาทุเป็นทีว่าเป็นการรบอย่างจริงจัง ทหารทั้งสองฝ่ายได้ปะทะกันอย่างประปราย จนกระทั่งใกล้รุ่งโจโจจึงสั่งให้กองล่อทำทีถอยทัพและเคลื่อนไปทางฝั่งแม่น้ำฮวงโห ซึ่งได้วางจุดขุมทั้งสิบกองไว้ ฮั่นเสียไม่รู้กลก็ยกทหารไล่ตามตีแสงอาทิตย์ยามอรุณเบิกฟ้า ทั้งสองฝ่ายเห็นหน้ากันถนัด ทหารฮั่นเสียยังคงรุกไล่กองทัพของโจโจอย่างคึกคัก พอใกล้ถึงริมฝั่งแม่น้ำฮวงโห โจโจก็ให้จุดประทัดและสั่งกองล่อเป็นสัญญาณให้กองล่อแปรขบวนกลับหลังเข้าตีกองทหารของฮั่นเสียที่รุกไล่ตามมา กองขุมทั้งสิบกองได้ยินเสียงประทัดสัญญาณก็ยกกำลังเข้าตีกองทหารของฮั่นเสียตลอดแนวทางพร้อมกัน ทหารของฮั่นเสียกำลังรุกไล่ด้วยความประมาท พอถูกขุมโจมตีก็ตกตื่นอลหม่านขึ้น กองหน้าที่ฮั่นเสียนำทหารรุกไล่ปะทะกับคาทุ สู้ฝีมือคาทุและทหารของโจโจไม่ได้จึงถูกตรึงอยู่กับที่ ยศทัพของฮั่นเสียไม่ให้กรบต่อไปได้ จากนั้นกองทหารของคาทุได้รุกตีกลับ ฮั่นเสีย เห็นเสียที่แก่ข้าศึกก็พาบุตรทั้งสามและหลานถอยกลับตามเส้นทางเดิม กองทหารของคาทุได้ฆ่าฟันกองทหารของฮั่นเสียบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก

ฮั่นเสียแตกหนีมาตามเส้นทางเดิมไม่ทันไรก็ถูกกองทหารของโกล่าและแสบหัวเอียนตีกระหนาบ แต่ตีฝ่าถอยกลับไปได้ พอหนีไปได้เกือบยี่สิบเส้นก็ถูกอิกิมและจักจิ้นตีสกัดไว้ฮั่นเสียตกใจที่ถูกขุมตีถึงสองระลอกไม่มีใจที่จะต่อสู้ รีบพาทหารหนีฝ่าต่อไป พอไปได้อีกสามสิบเส้นก็ถูกชีหลงและลิเตียนยกทหารตีสกัดไว้ฮั่นเสียครั้งหนึ่ง แต่ก็ยังคงหนีรอดกลับไปถึงค่ายได้ ฮั่นเสียและทหารอดโรยจากการสู้รบต่อเนื่องหลายชั่วโมงติดต่อกัน จึงให้ทหารหุงข้าวเตรียมตัวที่จะกินอาหารมื้อแรกของวัน พอข้าวใกล้สุกเสียงโห่ร้องดังฮั่นเสียปรากฏเตียวคับและเตียวเลี้ยว ทหารของโจโจคมทหารตบเข้ามาในค่าย กองทหารของฮั่นเสียไม่ทันระวังตัวจึงพากันแตกตื่น ฮั่นเสียรีบคุมทหารหนีออกจากค่ายไปอย่างฉุกฉลุน ครั้นยกมาถึงเนินเขาแห่งหนึ่งกำลังของฮั่นเสียและทหารที่ติดตามมาก็อ่อนเปลี้ยเพลียแรงด้วยอดโรยจากการถูกไล่ตามติดตลอด ทางก็ได้ยินเสียงโห่ร้องของทหารโจโจไล่ตามมามาก ปรากฏว่าเป็นกองทหารของโจหองและแสบหัวตัน

ฮั่นเสียเมื่อถึงคราวคับขันก็มีใจมานะ ออกคำสั่งให้ทหารสู้รบกับทหารของโจโจเป็นสามารคาคัดค้านว่าหากผู้ใดไม่เป็นใจสู้รบก็จะตัดศีรษะเสีย ทหารของฮั่นเสียแม้อดโรยเต็มที่แต่ก็เกรงอาญามากกว่าจึงพากันเข้ารบพุ่งกับกองทหารของโจโจ ทั้งสองฝ่ายได้สู้รบกันเป็นสามารค ฮั่นเสียและโกกันซึ่งเป็นบุตรและหลานของฮั่นเสียถูกเกาทัณฑ์ของทหารโจโจหลายแห่งได้รับบาดเจ็บสาหัส ฮั่นเสียเห็นจะด้านรับกองทหารของโจโจไม่ได้จึงพาทหารหนีไปอีกครั้งหนึ่ง ในการศึกครั้งนี้ทหารโจโจได้ฆ่าฟันทหารฮั่นเสียบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก ตัวฮั่นเสียแม้พาบุตรหลานหนีรอดไปได้ แต่บุตรหลานก็ได้รับบาดเจ็บสาหัส แม้ทหารที่เหลือติดตามมาก็มีน้อยตัวเต็มที่ พอหนีพ้นจากการติดตามของทหารโจโจ และปลงทัพพหยุดพักที่เนินเขาสูงหนึ่ง ฮั่นเสียเห็นบุตรหลานได้รับบาดเจ็บสาหัสก็เสียใจ กอดบุตรและหลานแล้วร้องไห้จนสลบไปกับที่ ทหารที่ติดตามเห็นเช่นนั้นจึงช่วยกันแก้ไขพยาบาลจนฟื้นคืนสติ แต่พอฟื้นได้สติฮั่นเสียมีความรู้สึกอัปยศเป็นอันมาก ร้องขึ้นได้คำหนึ่งคืออาเจียนเป็นโลหิต จนทรุดลงกับการอาเจียนเป็นโลหิตครั้งนี้ฮั่นเสียรู้สึกตัวว่ามีความผิดปกติเกิดขึ้นภายในตัว ให้รู้สึกตัวเบาหวิวราวกับจะลอยลอยไปในอากาศ การหายใจก็ติดขัด และหน้าอกก็แน่นดุดังมีขนเขาตั้งอยู่ภายในก็ทอดถอนใจใหญ่ แล้วว่า "แต่เราเกิดมาจะได้มีความทุกข์แลความแค้นเหมือนครั้งนี้หาได้ อันชีวิตเรานี้เห็นจะไม่รอดแล้ว บุตรเราแลหลานกับทหารทั้งปวงจงพากันกลับไปเมืองแล้วเร่งคิดอ่านซ่อมสมุทธาร ยกไปกำจัดโจโจเสียให้หายความแค้นของเรา จงได้" ก็จริงดังคำของฮั่นเสียเพราะตั้งแต่เกิดมาเป็นบุตรของขุนนางผู้ใหญ่ที่เปี่ยมด้วยอำนาจวาสนา ประสงค์สิ่งใดก็จะได้ดังใจจริง ชีวิตของฮั่นเสียแต่น้อยจึงเป็นชีวิตที่ได้ทุกสิ่งทุกอย่างสมดังใจ แต่สวรรค์นั้นทรงความยุติธรรม เมื่อประทานอำนาจวาสนาให้เต็มทีถึงขนาดแล้ว ก็ประทานความอัปโชคไว้ควบคู่กัน เพราะเหตุที่ถูกหลอหลอนมาจากอำนาจวาสนาดังนี้ ฮั่นเสียจึงแวดล้อมไปด้วยผู้คนติดตามใจ และตอบสนองความต้องการทุกอย่างโดยไม่คำนึงถึงความผิดถูก ผู้คนของฮั่นเสียที่แวดล้อมอยู่จึงเป็นผู้แวดล้อมที่หวังเอาแต่ประโยชน์จากฮั่นเสียเท่านั้น หาใช่แวดล้อมฮั่นเสียเพราะหมายมุ่งจะส่งเสริมให้ฮั่นเสียได้ครองอำนาจเป็นใหญ่ในแผ่นดินแต่ประการใดไม่

คนที่แหวดล้อมอ้วนเสียเป็นคนประเภทที่ทำการได้เพียงสามอย่างเท่านั้น คือแบมือขอเงินอย่างหนึ่ง ยกมือในสภากลางหนึ่งและพูดประจบสอพลออีกอย่างหนึ่ง ส่วนคนมีสติปัญญา และจงรักภักดีที่แท้จริงนั้น มีวิสัย ไม่ชอบเฝ้าเข้าเฝ้าเย็น ไม่ชอบเพ็ดทูล ไม่อาจกล่าววาจาอันระรื่นหู จึงถูกกีดกันไปอยู่ในที่ห่างดังนั้นแม้อ้วนเสียจะมีผู้คนแหวดล้อมเป็นอันมากจึงเหมือนไม่มีมีหน้าขำยังแค้นแค้นแค้นดีทำการผลาญนายชายพวกอยู่เป็นเนืองนิจ ทำให้กองทัพของอ้วนเสียขาดความเข้มแข็งและอ่อนแอลงโดยลำดับ ไม่อาจประมือสู้รบเอาชนะแค้นแค้นกองทหารของโจโลซึ่งมีกำลังน้อยกว่าถึงสิบเท่า แต่พอพลาดท่าเสียทีแทนที่จะคิดอ่านหาสาเหตุของความพ่ายแพ้เพื่อแก้เป็นชนะ กลับอับจนสติปัญญา ราฟึงถึงความตายราวกับว่าจะเป็นทางแก้ความอัปยศ การอาเจียนเป็นโลหิตจึงเป็นโทษทัณฑ์ที่เกิดแต่ความยุติธรรมของสวรรค์ดังนี้แล

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กำเนิดยุทธการบัวบาน (ตอน 156)

อ้วนเสี้ยวกระเสือกกระสนกลับไปเมืองกิจิ๋วแล้วความแค้นยังสมอยู่ในอก คิดเตรียมกำลังที่จะยกไปแก้แค้นโจโลอีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่เดียวกันก็ถือเป็นการเตรียมรับมือกับกองทัพโจโลหากว่าจะเปลี่ยนสถานะสงครามจากรับสู้รุก ดังนั้นอ้วนเสี้ยวจึงสั่งให้อ้วนถำ กัวเต๋าและชินเบ้งยกไปรักษาเมืองเซียงจิ๋ว ให้อ้วนฮี้กลับไปรักษาเมืองฉิวจิ๋ว ให้โกกั้นกลับไปเมืองเป้งจิ๋ว ให้ทั้งสามเมืองนี้ระดมพลเตรียมกำลังไว้ให้พร้อมส่วนทางเมืองกิจิ๋วนี้ให้อ้วนเสี้ยวตั้งให้อ้วนซ่งผู้บุตรของนางเล่าซื่อเป็นผู้รักษาราชการในระหว่างที่ป่วยโดยให้ลิ้มโพบยและสองก็เป็นผู้ช่วยว่าราชการ ในขณะที่เดียวกันนั้นโจโลได้ตั้งกองทัพอยู่ ณ ที่เดิม ปรับปรุงกำลังทหารโดยให้ทหารอ้วนเสี้ยวที่ยอมเข้าสวามิภักดิ์เข้าสังกัดในกองทัพ ปรับปรุงระเบียบวินัยของกองทัพใหม่ และช่องสมเสบียงอาหารเพื่อเตรียมทำศึกครั้งใหม่แบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาดกำจัดอ้วนเสี้ยวให้จงได้

ล่วงถึงเจียนอันศกปีที่เจ็ด เดือนสิบ ในขณะที่โจโลเตรียมกองทัพจะยกไปตีเมืองกิจิ๋วนี้ ขุนสกได้ให้ทหารถือหนังสือมาจากเมืองหลวงแจ้งแก่โจโลว่าบัดนี้เล่าปี่ซึ่งยึดเมืองยี่หล่าไว้ได้ทราบข่าวโจโลยกกองทัพมาทำศึกกับอ้วนเสี้ยว จึงยกทหารห้าหมื่นเศษจะไปตีเมืองฮูโต โดยให้เล่าเฟี๋ยก่อกองรักษาเมืองยี่หล่าจึงขอให้โจโลรีบยกทัพกลับไปป้องกันเมืองหลวงไว้ โจโลได้ทราบรายงานก็ตกใจเพราะเมืองหลวงคือฐานแห่งอำนาจรัฐและเป็นฐานแห่งอำนาจของโจโล จะยอมให้ตกอยู่ในความเสี่ยงภัยที่จะถูกเล่าปี่ยึดไปไม่ได้ ดังนั้นโจโลจึงจัดแจงกำลังยกทัพกลับเมืองหลวง พอเคลื่อนทัพข้ามฝั่งแม่น้ำฮวงโหเข้ามาถึงเขตแดนของฝ่ายเมืองหลวงแล้ว โจโลจึงตั้งให้โจทองเป็นแม่ทัพใหญ่ คุมทหารสิบห้าหมื่นตั้งขัดตาทัพอ้วนเสี้ยวไว้ที่ริมฝั่งแม่น้ำฮวงโหนั้น ส่วนโจโลเองคุมทหารสิบหมื่นเคลื่อนทัพกลับเมืองหลวง ปลงทัพตั้งค่ายสกัดกองทัพเล่าปี่อยู่ที่ตำบลเขาของสน

ฝ่ายเล่าปี่พร้อมด้วยกวนอู เตียวหุย จูล่ง ได้ยกทหารห้าหมื่นเศษจะเข้าตีเมืองหลวง ครั้นมาถึงตำบลเขาของสนได้ทราบข่าวโจโลตั้งกองทัพสกัดอยู่จึงให้ตั้งค่ายประชิดไว้กับค่ายของโจโล เล่าปี่ให้ตั้งค่ายเป็นสามกลุ่มคือกลุ่มค่ายซ้าย ขวาและค่ายกลาง กลุ่มค่ายซ้ายอยู่ทางด้านตะวันออก ให้กวนอูเป็นผู้บังคับบัญชา กลุ่มค่ายขวายอยู่ทางด้านตะวันตก ให้เตียวหุยเป็นผู้บังคับบัญชา ส่วน กลุ่มค่ายกลางเป็นค่ายหลวง เล่าปี่เป็นผู้บัญชาการใหญ่มีจูล่งเป็นผู้ช่วย วันรุ่งขึ้นโจโลจึงยกทหารไปตีหน้าค่ายของเล่าปี่ แล้วร้องเรียกให้เล่าปี่ออกมาเจรจากัน เล่าปี่เห็นโจโลยกมาจึงพาทหารยกออกไปเผชิญหน้ากับโจโล เล่าปี่และโจโลต่างยืนม้าอยู่หน้าทหารซึ่งเรียงรายเป็นหน้ากระดานอยู่ด้านหลัง ตั้งขบวนเป็นลักษณะที่จะรบกันด้วยกำลังทหารเอก โจโลเห็นเล่าปี่ออกมายืนม้าอยู่หน้าทหารจึงเอาแสมาชี้หน้าเล่าปี่ แล้วด่าว่า "ตัวกูมีคุณได้เลี้ยงดูมาถึงขนาด เหตุใดมาทรยศคิดร้ายต่อกูเป็นหลายครั้ง" เล่าปี่ได้กลับไปว่า "ซึ่งมีเลี้ยงดูนั้นก็เพราะพระเจ้าเหี้ยนเต้โปรดกู ทุกวันนี้มีเป็นมหาอุปราชก็แต่ชื่อ แลน้ำใจนั้นเป็นศัตรูราชสมบัติ ตัวกูเป็นเชื้อพระวงศ์จึงก่อกองต่อสู้ต่อพระมหาจักรี ซึ่งกูคิดร้ายต่อมึงนั้นเพราะพระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ความเดือดร้อนพระทัย จึงทรงพระอักษรด้วยพระโลหิตมาให้กำจัดมึงเสีย กูจึงคิดทำร้ายมึงเพราะเหตุฉะนั้น" ทั้งสองฝ่ายได้ดาบตอบโต้กันตามธรรมเนียมการรบแบบจีน เนื้อความที่ตอบโต้กันนั้นล้วนช่วงชิงความชอบธรรมอยู่ข้างฝ่ายตัว โจโลอ้างเอาความก่อกองก่อกบฏกล่าวหาว่าเล่าปี่ไม่รู้จักตัวที่ท่านบำรุงอย่างถึงขนาดแล้วยังคิดร้าย แต่เล่าปี่นั้นอ้างเอาความก่อกองก่อกบฏต่อแผ่นดินและพระมหาจักรีที่ตรอมพระทัยถึงขนาดทรงพระอักษรโลหิตให้กำจัดโจโลเสีย ต่างฝ่ายต่างอ้างความชอบธรรมกันดังนี้ แต่ทว่าความที่เล่าปี่ยกขึ้นอ้างนั้น กระทบแก่นใจดำของโจโลณัถนี้ โจโลได้ฟังก็โกรธสั่งให้เคาทูออกไปจับตัวเล่าปี่เล่าปี่เห็นดังนั้นจึงสั่งให้จูล่งออกรบด้วยเคาทู กลองศึกของทั้งสองฝ่ายบรรเลงเพลงรบดังกระหึ่มทั้งท้องทุ่ง จูล่งและเคาทูรบกันได้สามสิบเพลงยังไม่เห็นแพ้ชนะกัน ได้ยินเสียงทหารให้ร้องกองมาแต่ข้างทิศตะวันออก ปรากฏเป็นกวนอูคุมทหารยกมาแต่ค่ายตะวันออก ตรงเข้าตีกองทัพของโจโลอย่างดุเดือด พร้อมกับ กันนั้นเสียงให้ร้องของทหารดังมาจากด้านตะวันตกสนั่นหวั่นไหว ปรากฏเป็นเตียวหุยคุมทหารยกมาแต่ค่ายตะวันตก ตรงเข้าตีกองทัพของโจโลอย่างรวดเร็วเช่นเดียวกัน

ทหารของโจโฉถูกตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกันโดยไม่ทันระวังตัวก็แตกตื่นตกใจ ถูกทหารของกวนอู เตียวหุย ฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก โจโฉเห็นจะด้านทานฝีมือทหารเอกของเล่าปี่และการถูกระหนาบไม่ได้ จึงสั่งทหารให้ถอยกลับเข้าค่าย พอค่ำลงเล่าปี่จึงให้จูลงยกทหารออกไปทำรบที่หน้าค่ายของโจโฉอีกครั้งหนึ่ง แต่โจโฉสั่งทหารให้ตั้งสงบอยู่ในค่ายไม่ให้ออกรบ ใน ขณะเดียวกันได้เรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพ นายกอง ปรึกษาวางแผนการรบประการใดจึงจะเอาชนะชนะต๋องกองทัพเล่าปี่ได้ ในขณะนั้นทหารลาดตระเวนได้เข้ามารายงานว่าได้ทราบข่าวว่า กองเต้าทหารฝ่ายเล่าปี่คู่เกลอของเล่าเฟ็กได้ล่อลึงเสบียงอาหารจากเมืองยี่หล่าจะมาส่งกองทัพ เขาฮิวได้ฟังดังนั้นจึงว่าเมืองแรกจำเป็นจะต้องทำลายกองเสบียงอาหารที่กองเต้ากำลังล่อลึงมาอย่าให้ส่งถึงเล่าปี่ได้ เมื่อขาดแคลนเสบียงอาหาร กองทัพเล่าปี่ก็ต้องเสียทีเราเป็นมั่นคง ยังไม่ทันที่โจโฉจะว่าประการใด เทียหยกได้เสนอว่าเล่าปี่ยกทหารมาจากเมืองยี่หล่า ทั้งขณะนี้กองเต้าก็พาทหารล่อลึงเสบียงอาหารมาส่งแก่กองทัพเล่าปี่อีก ดังนั้นเมืองยี่หล่าจึงเหลือทหารอยู่ไม่มากนัก ขอให้ท่านแบ่งทหารยกไปตีเมืองยี่หล่าก็จะได้โดยง่าย

ก๊วยแกอยู่在那ันด้วยจึงเสนอว่า ความเห็นของเขาฮิวและเทียหยกนั้นชอบแล้ว แต่ทว่าศึกครั้งนี้โอกาสได้เปิดช่องให้ฝ่ายเราสามารถทำศึกได้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดในคราวเดียว โจโฉสงสัยจึงถามว่าแผนการของท่านเป็นประการใด ก๊วยแกจึงว่าแผนการครั้งนี้เรียกว่า "ยุทธการบัวบาน" ข้าพเจ้า ขอเสนอแผนยุทธการแยกกำลังออกตีฝ่ายเล่าปี่ทุกด้านพร้อมกัน แล้วทำลายข้าศึกเสียให้สิ้นซากในคราวเดียว โจโฉและบรรดาที่ปรึกษาได้ยินชื่อแผนยุทธการบัวบานก็สนใจและแปลกใจ จึงเร่งให้ก๊วยแกรีบเจียรรายละเอียดของแผนการ ก๊วยแกจึงว่าข้าพเจ้าเห็นด้วยที่จะให้ท่านจัดกำลังทหารกองหนึ่งออกไปตีกองเสบียงที่กองเต้ากำลังล่อลึงมาส่งแก่เล่าปี่ตามความคิด ของเขาฮิว และเห็นด้วยที่จะจัดกำลังทหารอีกกองหนึ่งไปตีเมืองยี่ หล่าตามความคิดของเทียหยก ในขณะเดียวกันให้ปล่อยข่าวไปถึงเล่าปี่ว่าท่านแบ่งทหารยกไปทำการทั้งสองทาง เล่าปี่ได้ข่าวนี้แล้วก็จะแบ่งทหารออกไปป้องกันเสบียงและช่วยรักษาเมืองยี่หล่า กำลังทหารของเล่าปี่ที่ขับเคี่ยวอยู่กับฝ่ายเราก็จะลดน้อยลง จากนั้นจึงให้แบ่งกองทหารออกรบด้วยเล่าปี่ เล่าปี่กำลังน้อยคงจะคิดหนีอย่างหนึ่ง หรือมิฉะนั้นก็ต้องคิดที่จะยกไปช่วยเมืองยี่หล่าและไม่ว่าประการใดเล่าปี่จะต้องถอยไปทางเมืองยี่หล่าเป็นมั่นคง ขอให้ท่านแบ่งทหารอีกกองหนึ่งไปซุ่มสกัดโจมตีเล่าปี่ในขณะที่จะถอยกลับไปเมืองยี่หล่า และอีกกองหนึ่งให้ยกไปตั้งสกัดห่างจากจุดเดิมประมาณร้อยเส้นเผื่อ เหลือเผื่อขาดว่าเล่าปี่จะหนีรอดไปได้ ก็จะสามารถกำจัดเล่าปี่ได้สำเร็จ ส่วนทหารที่ยกไปตีกองเสบียงและตีเมืองยี่หล่านั้น เมื่อเสร็จภารกิจแล้วให้ยกกำลังมาสมทบพร้อมกันในเส้นทางที่เล่าปี่จะถอยกลับไปเมืองยี่หล่า ด้วยยุทธการบัวบานนี้กองทัพเล่าปี่ก็จะอยู่ภายใต้ข่ายกำลังทหารของท่านอย่างแน่นอน ต่อให้มีปีกบินก็จะหนีไม่รอด

บรรดาแม่ทัพนายกองและที่ปรึกษาทั้งปวงได้ฟังแผนยุทธการบัวบานแล้วต่างตกตะลึงในความคิดอ่านอันฉกาจฉกรรจ์ของก๊วยแก ตัวโจโฉลุกขึ้นยืนปรบมือหัวเราะดังสนั่น แล้วปรารภขึ้นว่าความคิดของก๊วยแกท่านล้ำเลิศราวกับเทพดาเข้าดลใจ เล่าปี่จะถึงตายครั้งนี้ด้วยความคิดก๊วยแกท่านเป็นแท้ แผนยุทธการบัวบานในครั้งนี้ นับเป็นการกำหนดแผนยุทธการที่ใช้กำลังทหารและแผนกลยุทธ์อย่างลึกซึ้งซับซ้อนและแยบยล บังคับให้ฝ่ายเล่าปี่ต้องแบ่งกำลังออกจากที่ตั้งทำให้แต่ละหน่วยเหลือทหารแต่น้อย จากนั้นกระจายกำลังออกจากฐานที่ตั้งเดิมเข้าทำลายล้างข้าศึกพร้อมกัน นับเป็นการใช้แผนยุทธการบัวบานเป็นครั้งแรกในสามก๊ก หลังจากนั้นเกือบสองพันปีเมื่อครั้งที่กองทัพเวียดนามเหนือยึดเวียดนามใต้ได้สำเร็จแล้ว นายพลเทียนวันดงผู้บัญชาการใหญ่ภาคตะวันตกของเวียดนามเหนือได้ใช้แผนยุทธการบัวบานกรีธาทัพใหญ่รุกเข้ายึดพรมแดนอย่างรวดเร็ว แล้วกระจายกำลังออกยึดจุดยุทธศาสตร์ต่างๆ ในกัมพูชาอย่างรวดเร็วประดุจสายฟ้าแลบ เพียงไม่ถึงเจ็ดวันก็สามารถยึดกัมพูชาไว้ได้เบ็ดเสร็จเด็ดขาด จากนั้นได้เคลื่อนกองกำลังหลักที่มีกำลังพลเกือบสองแสนคนมาจ่ออยู่ที่ชายแดนไทยถึงสามจุด

นายพลเทียนวันดงเตรียมใช้แผนยุทธการบัวบานอีกครั้งหนึ่งในการเข้ายึดประเทศไทยด้วยกำลังพลที่เจเนศิกและอาวุธที่ทันสมัยร่วมสองแสนคน ในขณะนั้นทางการเวียดนามมีความมั่นใจอย่างสูงว่าจะสามารถยึดประเทศไทยได้สำเร็จ ถึงขนาดที่นายเหงียนโกทัก รัฐมนตรีต่างประเทศของเวียดนามได้โอ้อวดอย่างมั่นใจว่า "กรุงเทพฯ หรือ แคสลองซัวโงมเวียดนามก็รุกถึงแล้ว" ข้อมูลทางการทหารปรากฏว่าแผนยุทธการบัวบานที่เตรียมปฏิบัติการต่อประเทศไทยคือการเคลื่อนกำลังสายหนึ่งรุกตรงเข้าทางภาคอีสาน ทำลายล้างกองทัพภาคที่สองอย่างเบ็ดเสร็จ อีกสายหนึ่งรุกขึ้นทางภาคอีสานด้านเหนือ และตั้งสกัดกองทัพภาคที่สามไม่ให้กระดิกกระเดี้ย อีกสายหนึ่งรุกเข้าทางภาคอีสานด้านใต้ ยึดภาคตะวันออกและสกัดกองทัพภาคที่หนึ่ง ในขณะเดียวกันก็เตรียมกองเรือเพื่อสกัดตีกำลังหนุนของกองทัพเรือและการเคลื่อนไหวประสานงานระหว่างกองทัพภาคที่หนึ่งและภาคที่สี่ นอกจากนี้ยังได้ยื่นข้อเสนอต่อพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยให้เข้าร่วมปฏิบัติการด้วย แต่ได้รับการปฏิเสธอย่างแข็งขัน และยืนยันว่าถ้าเวียดนามบุกประเทศไทย กองกำลังของกองทัพปลดแอกประชาชนแห่งประเทศไทยจะต้องเข้าร่วมกับกองทัพไทยต่อต้านเวียดนาม ในขณะที่ภัยสงครามกำลังคุกคามประเทศ

ไทยอย่างหนักโดยที่ประชาชนไทยมิได้ทราบข่าวศึก ยังคงพูดจាកันอย่างสนุกสนาน ว่าเวียดนามไม่สามารถยึดกรุงเทพฯ ได้ เพราะกองทัพรถถังของเวียดนามจะต้องมาติดไฟแดงอยู่แถวบางนาเสียก่อน ในขณะที่กองทัพไทยได้ตัดสินใจส่งให้พันเอก ขวาลิต ยงใจยุทธ และ พันเอก พัฒน์ อัคนิบุตร เดินทางกลับไปเจรจาความเมืองครั้งสำคัญกับพรรค คอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย โดยตั้งเสี่ยวผิงผู้นำพรรคและรองประธานคณะกรรมการทหารของกองทัพปลดแอกประชาชนจีนได้ออกนั้เจรจาความเมืองด้วยตัวเอง ความสำเร็จทางประวัติศาสตร์ที่ผู้คนไม่ล่วงรู้ในครั้งนั้นคือ ผลสำเร็จที่ปกป้องเอกราชอธิปไตยของชาติไว้ได้อย่างงดงามที่สุด ทั้งสองฝ่ายตกลงกันใช้ "แผนการตีเวียช่ายเจ้า" โดยกองทัพปลด แอกประชาชนจีนได้ตัดสินใจทำสงครามสังคมนิยมเวียดนาม เคลื่อนกำลังพลห้าแสนคนพร้อมเครื่องบิน รถถัง และอาวุธยุทโธปกรณ์เต็มอัตราศึกรุกข้ามพรมแดนด้านเหนือของเวียดนามทำให้เวียดนามต้องถอนทหารจากภาคใต้และจากชายแดนไทย-กัมพูชากลับไปยันศึกทางด้านเหนือ จึงทำให้ประเทศไทยรอดพ้นจากการถูกยึดครองในครั้งนั้น

แผนยุทธการบิ๊วบานที่จะกระทำต่อประเทศไทยได้ถูกฝ่าปากของสองพันเอกแห่งกองทัพไทยทำลายลง โดยการช่วยเหลือของกองทัพปลดแอกประชาชนจีน ใช้ "แผนยุทธการตีเวียช่ายเจ้า" ทำลายแผนยุทธการบิ๊วบานของนายพลเทียนวันดุง อย่างได้ผลเป็นชัยชนะที่ได้มาโดยไม่ต้องรบ ซึ่งพิชัยสงครามถือว่าเป็นชัยชนะที่ยอดเยี่ยมที่สุด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ฝ่าช่วยยุทธการบิ๊วบาน (ตอน 157)

โจโฉฟังรายละเอียดของแผนยุทธการบิ๊วบานแล้วมั่นใจว่าแผนยุทธการนี้จะเป็นดาข่ายเหล็กกล้าที่สามารถคลุมครอบกองทัพเล่าปี่ไว้ได้อย่างแน่นหนา สามารถจับตัวเล่าปี่ได้ในคราวนี้ แม้ถึงว่าจะมีปีศาจก็ไม่สามารถหลุดรอดไปได้อย่างเด็ดขาด จึงตัดสินใจดำเนินการตามแผนนี้ สามก๊กทุกฉบับไม่ปรากฏรายละเอียดของคำสั่งทางยุทธการว่าโจโฉบัญชาการกองทัพตามแผนการนี้อย่างไร คงพรรณนาความเฉพาะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามแผนการเท่านั้น ทั้งๆ ที่เรื่องนี้เป็นสาระสำคัญของสงครามครั้งนี้ นี่อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่หมอมราชวงศ์ศีกฤทธิ ปรามอช ใช้เป็นเหตุกล่าวหาว่าคนเขียนหนังสือสามก๊กเป็นพวกของเล่าปี่จากการประมวลผลการสู้รบของทั้งสองฝ่ายตลอดระยะสงครามครั้งนี้ สามารถประเมินสถานการณ์ย้อนกลับไปสู่เหตุการณ์ในการบัญชาการสงครามของโจโฉและอาจสรุปคำสั่งทางยุทธการที่โจโฉบัญชาการตามแผนยุทธการบิ๊วบานได้ดังต่อไปนี้

1. ให้จัดกองกำลังเป็นสามสาย สายที่ 1 ให้แฮหัวเอียนนำกำลังยกไปตีกองเสมียง ซึ่งกองเต้ากำลังล่าเสียงมาส่งแก่กองทัพของเล่าปี่ สายที่ 2 ให้แฮหัวตันนำกำลังยกไปตีเมืองยี่หล่าซึ่งเล่าปี่ได้มอบหมายให้เล่าเป๊กเป็นผู้รักษาเมือง ทั้งสองสายนี้ให้รีบยกไปตั้งแต่คืนนี้ เสร็จภารกิจแล้วให้ยกกำลังกลับมาตามเส้นทางเชื่อมเขาของสันกับเมืองยี่หล่าเตรียมตีซ้ำเติมกองทัพเล่าปี่ ส่วนสายที่ 3 ให้เตาทุเตรียมกำลังไว้ให้พร้อม เมื่อใดที่กองทัพเล่าปี่ยกกำลังไปช่วยกองเต้าและเมืองยี่หล่าจึงค่อยยกไปทาบรบเล่าปี่ที่ค่ายกลาง และเมื่อเล่าปี่ถอยทัพให้ไล่ตามตี
2. ให้จัดกำลังกองซุ่มสี่กอง กองแรกให้ลิเตียนเป็นผู้บังคับบัญชา กองที่สองให้อีกิมเป็นผู้บังคับบัญชา ให้ทั้งสองกองนี้ยกกำลังไปตั้งซุ่มในเส้นทางเชื่อมเขาของสันกับเมืองยี่หล่าวางกำลังสองข้างทางข้างละกอง โดยให้วางจุดซุ่มห่างด้านหลังค่ายเล่าปี่ 50 เส้น กองที่สามให้เตียวคับเป็นผู้บังคับบัญชา กองที่สี่ให้โกล่าเป็นบังคับบัญชา ให้กองที่สามและที่สี่ยกไปพร้อมกับสองกองแรก วางจุดซุ่มห่างจากสองกองแรกออกไปอีก 50 เส้น
3. ให้จัดกำลังกองล่อหนึ่งกอง กระจายกำลังไปปล่อยข่าวให้รู้ไปถึงทหารเล่าปี่ว่าโจโฉแต่งกองทัพไปตีกองเสมียงที่กองเต้ากำลังล่าเสียงมาและอีกสายหนึ่งยกไปตีเมืองยี่หล่า
4. ให้กองลาดตระเวนติดตามความเคลื่อนไหวของกองทัพเล่าปี่และเพิ่มกำลังลาดตระเวนทางด้านข้างกองทัพเล่าปี่ เผื่อว่าเล่าปี่คิดหนีจะได้หนีไปทางด้านหลังค่ายซึ่งวางจุดซุ่มไว้โจโฉออกคำสั่งทางยุทธการแล้วกำชับให้ทุกหน่วยดำเนินการตามแผนการอย่างเคร่งครัดโดยตัวโจโฉเป็นผู้บัญชาการใหญ่กำกับแผนยุทธการด้วยตนเอง และให้กัจจันคุมกองกำลังหนุนอยู่ใน ค่ายคอยสนับสนุนหน่วยอื่นๆ ตามความจำเป็น

หลังจากนั้นกองทหารของโจโฉทุกหน่วยได้ดำเนินการตามคำสั่งทางด้านเล่าปี่หลังจากได้รับชัยชนะในการศึกยกแรกแล้วได้ให้จูล่งยกทหารออกไปทาบที่หน้าค่ายของโจโฉติดต่อกันถึงสามวัน แต่ฝ่ายโจโฉตั้งมั่นสงบอยู่แต่ในค่าย เล่าปี่เห็นโจโฉไม่ยกออกมารบถึงสามวันก็จึงใจว่าโจโฉกำลังดำเนินการกลอุบายอย่างใดอย่างหนึ่งแต่ยังคงให้เตียวหุยยกทหารออกไปทาบอีกหลายหนหลายวัน โจโฉก็ไม่ยกออกมารบด้วย เล่าปี่ก็ยิ่งร้อนใจ

ไม่รู้ที่จะทำประการใด พอดีทหารลาดตระเวนได้เข้ามารายงานว่ากองเต้าคุมเสบียงจะมาส่งกองทัพ ขณะนี้ถูกกองทหารของโจโฉยกไปสกัดไว้ เล่าปี่ฟังรายงาน ก็ตกใจได้คิดว่าที่โจโฉไม่ยกออกมารบเพราะคิดกลอุบายจะเข้าตีกองเสบียงนี้เอง จึงสั่งให้เดี๋ยวยุทธพาทหารไปช่วยกองเต้า พอเดี๋ยวยุทธยกทหารไปไม่ทันไรทหารลาดตระเวนอีกหน่วยหนึ่งได้เข้ามารายงานอีกว่าบัดนี้แฮหัวตุ้นได้ยกทหารไปตีเมืองยี่หล่า เล่าปี่ได้ฟังก็ยิ่งตกใจเพราะเมืองยี่หล่าเป็นฐานกำลังสำคัญแต่เพียงแห่งเดียวของตัวเอง ทั้งเป็นห่วงครอบครัวที่อยู่ในเมืองนั้นว่าจะได้รับอันตรายจากทหารของโจโฉ จึงส่งกวนอูให้รีบยกทหารไปช่วยเล่าเพ็กป้องกันเมืองยี่หล่า กวนอูรับคำสั่งแล้วรีบยกทหารไปแต่พลานั้นหลังจากนั้นอีกสองวันทหารลาดตระเวนได้เข้ามารายงานอีกว่าแฮหัวตุ้นยึดเมืองยี่หล่าได้แล้ว กองทหารของกวนอูกำลังสู้รบอยู่กับทหารของแฮหัวตุ้น ส่วนทางด้านเดี๋ยวยุทธซึ่งยกไปช่วยกองเต้าก็กำลังสู้รบอยู่กับทหารของโจโฉเช่นเดียวกัน

เล่าปี่ได้ฟังรายงานก็ร้อนใจคิดไม่ตกว่าจะตั้งยันกับโจโฉต่อไป หรือว่าจะยกไปช่วยทางใดดี ขณะนั้นเสียงสัญญาณเตรียมรบดังขึ้นจากหอคอยในค่ายหลวง ทหารเข้ามารายงานว่าเคาหูได้ยกทหารมาทำรบที่หน้าค่ายหลวง เล่าปี่เกรงว่าจะเป็นกลอุบายของโจโฉจึงสั่งให้ทหารตั้งมั่นอยู่ในค่ายสถานการณ์ในขณะนั้นกองทัพของเล่าปี่กำลังตกอยู่ภายใต้ตาข่ายเหล็กกล้าของแผนยุทธการบัวบานของโจโฉเกือบจะเต็มรูปแบบ และกำลังตกเป็นฝ่ายถูกกระทำในสงครามครั้งนี้เกือบจะสมบูรณ์แล้ว ประจักษ์ชัดว่าในกองทัพเล่าปี่และความคิดอ่านการสงครามของเล่าปี่นั้นเทียบไม่ได้กับฝ่ายโจโฉ เพราะถ้าหากกองทัพเล่าปี่มีผู้ชาญพิชัยสงครามร่วมอยู่แล้วย่อมพลิกสถานการณ์สงครามกลับเป็นฝ่ายชนะได้โดยง่าย และดีร้ายอาจจับตัวโจโฉได้ในศึกครั้งนี้ เพราะผู้ชาญพิชัยสงครามย่อมประเมินสถานการณ์ได้ว่าเมื่อกองทัพโจโฉแบ่งแยกออกไปทำการถึงสองทางพร้อมกันก็ย่อมเหลือทหารอยู่ไม่มากนัก หากรวมศูนย์กำลังทั้งหมดของกองทัพโหมเข้าตีค่ายหลวงของโจโฉแล้ว ด้วยฝีมือการรบที่ยิ่งกว่าทหารเสือของกวนอู เดี๋ยวยุทธ จูล่ง ย่อมทำลายล้างค่ายหลวงของโจโฉได้ราบคาบและจับตัวโจโฉได้โดยสะดวก ประเสริฐยิ่งกว่าการห้วยบ่ป้องกันรักษาเสบียงที่กองเต้าล่าเสี่ยงมามากนัก และถ้าจับโจโฉได้แล้ว กองทัพของแฮหัวตุ้นก็ไร้ค่าแม้แต่ต้องถอนทัพหนีจากเมืองยี่หล่าเท่านั้นโอกาสอันยิ่งใหญ่ของเล่าปี่ที่จะกำจัดโจโฉจึงสูญเสียไปเพราะเหตุที่ไร้ผู้มีปัญญาคิดอ่านการสงครามด้วยประการฉะนี้

พอคำลงเล่าปี่จึงตัดสินใจถอนทัพจะยกไปยึดเมืองยี่หล่ากลับคืนแต่เกรงว่ากองทัพโจโฉจะไล่ตามตีเพราะหน่วยลาดตระเวนได้รายงานว่าทหารโจโฉลาดตระเวนทางข้างค่ายทั้งสองด้านแน่นหนา เล่าปี่จึงคอยที่อยู่ครั้นถึงยามสองความหนาวเย็นได้แผ่ปกคลุมทั่วทั้งพื้นที่เขาของสัน ท้องฟ้ามืดมิด ทหารลาดตระเวนของโจโฉเบาบางลง ทางด้านหลังค่ายยิ่งไร้เงาใดๆ ของทหารลาดตระเวนฝ่ายโจโฉ เล่าปี่จึงสั่งให้ทหารราบเดินเท้าเคลื่อนกำลังถอยออกไปทางด้านหลังค่ายก่อนแล้ว เล่าปี่และจูล่งคุมทหารม้ายกตามไป เล่าปี่และจูล่งนำทหารม้าพ้นจากเขตค่ายแล้วพากำลังทหารม้ารุกไปข้างหน้ากองทหารราบ พอเคลื่อนทัพถอยพ้นเขตค่ายได้ห้าสิบเส้น เห็นแสงคบเพลิงจำนวนมากสว่างพรึบขึ้นเบื้องหน้าทั้งสองข้างทาง พร้อมกับเสียงร้องตะโกนกองทหารล่ายความเจี๊ยบของราตรีว่าท่านอัศวินหาเสนาบดีให้พวกเรามาคอยท่าอยู่หลายวันแล้ว ให้ช่วยกันจับตัวเล่าปี่ให้ได้ ในขณะเดียวกันทางด้านหลังก็มีเสียงทหารโห่ร้องไล่ตามมาโดยมีเคาหูขี่ม้านำหน้ามีทหารติดตามมาเป็นจำนวนมาก เล่าปี่เห็นดังนั้นก็ตกใจดังบังเหียนม้าให้หยุดอยู่กับที่ จูล่งรีบขี่ม้าขึ้นมาเทียบม้าเล่าปี่แล้วว่าท่านอย่าได้วิตกข้าพเจ้านำตีฝ่าพาท่านออกไปจงได้ ว่าแล้วกระเท็บโกลนม้าโผนออกไปข้างหน้า ร่ายทวนฝ่าเข้าไปในท่ามกลางทหารของโจโฉ เล่าปี่จึงขี่ม้านำทหารตามจูล่งไป

ฝ่ายอิ๊กิมและลิเตียนผู้บังคับบัญชากองขุมที่ 1 และที่ 2 เห็นจูล่งตีฝ่าเข้ามาจึงขี่ม้าออกมาสกัดไว้ จูล่งและทหารของเล่าปี่ได้ต่อสู้ตะลุมบอนกับทหารโจโฉอย่างดุเดือด เล่าปี่ฉวยโอกาสนั้นดีห้วงออกไปพ้นแนวสกัดได้ เห็นทางข้างหน้าเป็นช่องเขามีดมืดไม่รู้ดีร้ายประการใด แต่เห็นว่าปลอดภัยกว่าที่จะหยุดรั้งรออยู่ที่เดิม เล่าปี่จึงขี่ม้าลัดเลาะไปตามแนวทางเล่าปี่ขี่ม้าลัดเลาะชอกเขาไปอย่างวังเวง ข้างหน้าก็มีดมน ข้างหลังก็มีดมืดสายลมหนาวยามใกล้รุ่งโรยต้องยอดไม้ตามแนวเขาดังหวิว หวิว วู แต่เล่าปี่ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากดันดันรุดไปข้างหน้าสุดแต่ชะตาฟ้าดินจะกำหนด พอแสงสีทองนารัศมีพระสุริยันทอหาบยอดเขาเป็นสัญญาณแห่งอรุณ ความวิเวกวังเวงแห่งราตรีได้หลีกหนีไปสิ้น เล่าปี่แม้อิดโรยก็เข้มขึ้นขึ้นมาประจักษ์ว่าเสียงม้าที่ได้ยินตลอดราตรีคือเสียงสะท้อนของฝีเท้าม้าที่ขี่มา เพราะแลเห็นยวรอบตัวไม่เห็นทหารติดตามแม้แต่คนเดียว จูล่งเล่าก็ไม่รู้พลัดกันแต่เวลาใด ทันใดนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าม้าก้องชอกเขาเบื้องหน้าเข้าใจว่าเป็น กองทหารโจโฉยกมาดั่งสกัดอยู่ เล่าปี่ก็ตกใจหนักคิดว่าครั้งนี้ชีวิตเรคงตกอยู่ในกำมือโจโฉเป็นแน่แท้แน่นอน พอเสียงนั้นใกล้เข้ามาเห็นชายธงพื้นเหลืองขอบสีแดงไล่พันแนวโค้งของชอกเขาก็ดลัดใจเพราะนั่นคือสีธงของฝ่ายตัว เห็นเล่าเพ็ก ขุนเชียน บิดัก บิฮอง กันหยง คุมรถครอบครัวมาพร้อมกับทหารร่วมสามพันเล่าปี่เร่งฝีเท้าเข้าไปหาเล่าเพ็กขี่ม้าสวนออกมาแล้วรายงาน ว่าแฮหัวตุ้นยกทหารจำนวนมากเข้าตีเมืองยี่หล่า พวกข้าพเจ้าเห็นว่าจะรักษาเมืองไว้ไม่ได้เกรงว่าครอบครัวของท่านจะเป็นอันตราย จึงพากันหนีออกจากเมือง แฮหัวตุ้นได้ยกทหารไล่ตามตี โชคดีที่กวนอูยกทหารไปช่วยไว้ได้ทัน พวกข้าพเจ้าจึงหนีรอดมาได้ ส่วนกวนอูยังคงรบสกัดแฮหัวตุ้นไว้และเร่งให้ข้าพเจ้ายกพลหนีมาหาท่านก่อนแล้วจะรีบติดตามมา

เล่าปีจะไปเมืองยี่หล่าตามความคิดเดิมไม่ได้ จึงพาครอบครัวแลหาทางทั้งปวงยกไปทางทิศใต้ พอยกไปได้ห้าสิบเส้นได้ยินเสียงทหารจำนวนมากโห่ร้องพร้อมกันว่าเร่งจับเล่าปีให้ได้ ปรากฏเป็นเดี๋ยวลับผู้บังคับบัญชาของขุมที่ 3 คุมทหารตั้งสกัดอยู่ ทันใดนั้นเสียงโห่ร้องของทหารจำนวนมากดังขึ้นทางด้านหลัง เล่าปีเหลียวไปดู เห็น โกล่าผู้บังคับบัญชาของขุมที่ 4 ยกทหารไล่ตามมา เล่าปีเห็นจวนตัวถูกกองทหารของโจโจเป็นอันมาก สกัดหน้าประกบหลังเส้นทางหนีห้วงครอบครัวจะเป็นอันตรายก็ท้อแท้เสียใจแห่งหนามองท้องฟ้าแล้วว่า สวรรค์ให้เราเกิดมาแล้วทำไมท่านบำรุงอัฐมเหมือนผู้อื่น แกล้งลงโทษให้ได้ความลำบากตลอดมาจนบัดนี้ เมื่อสวรรค์ท่านไม่ปรานีจะนี้แล้วมีชีวิตต่อไปก็ไร้ค่า ไม่สามารถรับใช้แผ่นดินได้สมแก่ความคิด ว่าแล้วเล่าปีก็ชักกระบี่ออกจะเขียดคอยตามแบบของฉ้อป้าอ่องที่ไม่ยอมตายด้วยน้ำมือของข้าศึก บรรดาที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจพากันวิ่งเข้าไปที่เล่าปีแล้วชิงกระบี่ออกจากมือ ขุนเขียนและบิติกได้เข้ากอดเล่าปีไว้แล้วร้องไห้ เล่าปีเองก็ท้อแท้จนคอดก เล่าปีจึงว่าแก่เล่าปีว่า ท่านจะปรารภไปไยกับข้าศึก ข้าพเจ้า ขออาสาตีฝ่านำท่านออกไปให้พ้นจากวงล้อมจงได้ ไม่ทันสิ้นคำโกล่าซำเข้ามาใกล้ เล่าปีจึงชักม้ากรายทวนเข้าไปรบด้วยโกล่า แต่ไม่ทันไรโกล่าก็เอาทวนแทงเล่าปีแตกม้าตาย เล่าปีเห็นเช่นนั้นเลือดชัติดยมนาก็ฉีกพลาญ เพราะเห็นเล่าปีแสดงความกล้าหาญชาญชัยและความภักดีพลีชีวิตเพื่อตัว จึงคิดจะสัตาย แต่ยังไม่ทันที่จะทำประการใดพลันได้ยินเสียงโห่ร้องของ ทหารดั่งสนั่นมาจากทางด้านหลังของโกล่า เห็นธงประจำกองทหารก็รู้ว่าเป็นขศึกแห่งเสียงสาน เดียวจุล่งนำทหารรุดหน้าตรงมาที่โกล่าอย่างรวดเร็ว เพียงชั่วพริบตาทหารของโกล่าตามทางผ่านของม้าจุล่งล้มตายลงเป็นทาง จุล่งซำมาปรีเข้าถึงตัวโกล่าแล้วเอาทวนแทงโกล่าแตกม้าตาย ทหารของโกล่าเห็นตัวนายถึงขนาดก็ตกใจแตกตื่นพากันวิ่งหนี ตาชายเหล็กกล้าของยุทธการบัวบานที่โจโจมั่นใจว่าถึงเล่าปีจะมีปิกบิกก็จะไม่มีวันหนีรอดไปได้ นั้น กำลังถูกฝีมือของเสือก้อยอย่างเดียวจุล่ง และกวนอุเล็กตาชายเหล็กกล้านั้น เพื่อจะพาเล่าปีหนีรอดออกจากตาชายมัจจุราชนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาดี: เรื่องวิทยาคม

แดนแห่งเงามังกร (ตอน 158)

เล่าปีเห็นจุล่งนำทหารตามมาช่วยได้ทันท่วงที และสังหารโกล่า ผู้บังคับบัญชาของกำลังของโจโจได้ในพริบตาจนทหารของกองรบหน่วยนี้ของโจโจแตกพ่ายไปก็ดีใจ จุล่งซำมาตรงมาถึงแล้วคำนับเล่าปี แต่ไม่ทันได้พูดจาจุล่งได้กระดกบังเหียนมาตรงไปข้างหน้า เข้าปะทะกับเดี๋ยวลับ จุล่งต่อสู้กับเดี๋ยวลับได้สามสิบเพลง เดี๋ยวลับสู้ไม่ได้จึงซำมาหนีทหารของจุล่งได้ไล่ฆ่าฟันทหารของเดี๋ยวลับบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เดี๋ยวลับพาทหารถอยกลับไปตามเส้นทางเดิมแล้วตั้งสกัดอยู่ที่ซอกเขาปลายทาง เล่าปีกำลังสงสัยอยู่ว่าจะนำทหารตีฝ่าเดี๋ยวลับออกไป หรือว่าจะเปลี่ยนเส้นทาง ในทันใดนั้นได้ยินเสียงโห่ร้องของทหารจำนวนมาก ดั่งสนั่นมาแต่ข้างหลังของกองทหารเดี๋ยวลับ เห็นกองทหารของ เดี๋ยวลับแตกตื่นอลหม่าน ครู่หนึ่งก็เห็นธงพื้นเหลือง ขอบแสด จารึกอักษรสีดำชื่อกวนอุอยู่ในผืนธง เล่าปีก็ดีใจ กวนอุ จิวจง กวนเป้ง รับคำสั่งเล่าปียกไปช่วยเมืองยี่หล่าไม่ทัน เพราะเล่าปีก็ได้พาครอบครัวของเล่าปีหนีออกจากเมืองไปก่อน แสหัวตันจึงยึดเมืองยี่หล่าได้โดยสะดวก กองทัพของกวนอุพบกับขบวนของเล่าปีก็พาครอบครัวของเล่าปีหนีออกจากเมืองและกำลังถูกทหารของแสหัวตันไล่ตามมา จึงเร่งให้เล่าปีพาครอบครัวของเล่าปีไปทางเขาของสน แล้วเข้ารบด้วยกองทัพของแสหัวตัน แสหัวตันสู้กวนอุไม่ได้จึงแตกหนีไป หลังจากกองทัพแสหัวตันแตกหนีไปแล้ว กวนอุจึงรีบคุมทหารยกตามขบวนของเล่าปีเข้ามา เห็นกองทัพเดี๋ยวลับซึ่งเสียทีแก่จุล่งถอย มาตั้งสกัดอยู่ที่ซอกเขาปากทาง จึงสั่งทหารให้เข้าตีกองทัพของเดี๋ยวลับในทันที ในขณะที่ฝ่ายเดี๋ยวลับมัวสนใจอยู่กับเล่าปีทางด้านหน้า กองทัพของกวนอุตีฝ่าเข้ามากลางกองทัพของเดี๋ยวลับ ทหารของ เดี๋ยวลับบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก กวนอุซำมาเช็กเร้ารุดไปข้างหน้าจนเผชิญกับเดี๋ยวลับ กวนอุและเดี๋ยวลับต่อสู้กันได้ห้าเพลง เดี๋ยวลับเห็นทหารแตกตื่นวิ่งหนี และถูกฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมากก็ตกใจ และเห็นจะสู้ฝีมือกวนอุไม่ได้ จึงพาทหารที่เหลือหนีไป

กวนอุตรงเข้ามาคำนับเล่าปีแล้วเล่าความที่เกิดขึ้นให้เล่าปีทราบทุกประการ เล่าปีเห็นกองกำลังมาสมทบกันพร้อมหน้า ขาดก็แต่เดี๋ยวลับ จึงสั่งให้ปลงศพอยู่ที่ชายเขานั้น และให้กวนอุนำทหารออกไปเสาะหาข่าวของเดี๋ยวลับ ทางด้านเดี๋ยวลับรับคำสั่งจากเล่าปียกไปช่วยงงเต่าซึ่งล่าเสียง เสี่ยงมาส่งกองทัพ แต่ป้องกันกองเสี่ยงไว้ไม่ทันเพราะแสหัวเอี้ยน ได้ยกกองทัพเข้าตีของงงเต่าเสียก่อน และสังหารงงเต่าตายในที่รบ เดี๋ยวลับยกทหารไปถึงในขณะที่กองกำลังของงงเต่ากำลังถูกทำลายล้าง จึงชักม้าตรงเข้ารบด้วยแสหัวเอี้ยน ทหารของแสหัวเอี้ยนถูกกองทัพของเดี๋ยวลับรุกเข้าตีโดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวก็แตกตื่นตกใจ เข้าใจว่าต้องกลดตีกระหนาบของเล่าปี พากันวิ่งหนีอลหม่าน ถูกทหารของเดี๋ยวลับฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เดี๋ยวลับเข้ารบด้วยแสหัวเอี้ยนได้สิบเพลง แสหัวเอี้ยนเห็นทหารแตกตื่นวิ่งหนีและทันทีกำลังเดี๋ยวลับไม่ได้จึงพาทหารแตกหนีไป แสหัวเอี้ยนหนีไปได้ระยะหนึ่งพบกับงักจิ้นซึ่งรับคำสั่งจากโจโจให้ยกทหารจำนวนมากมา

เป็นกำลังหนุนเพิ่มเติม จึงชวนจกจันยกย่อนกลับมาที่กองทัพของเดิวยหุย แล้วให้ทหารล้อมกองทัพของเดิวยหุยไว้ถึงสามชั้น แต่ทหารของเดิวยหุยจำนวนหนึ่งหนีออกจาก วงล้อมไปได้และพบกับกองทัพของกวนอุ ซึ่งรับคำสั่งของเล่าปี่ให้ติดตามหาเดิวยหุย พอกวนอุทราบความก็รีบยกกำลังมาที่กองทัพของ เดิวยหุย เดิวยหุยแม้จะอยู่ในท่ามกลางวงล้อมของทหารข้าศึกเป็นจำนวน มากแต่มีได้ท้อถอย กลับมีจิตใจฮึกเหิม กรายทวนฝ่าอยู่ในท่ามกลางวงล้อมของทหารโจโจ เดิวยหุยชักม้าไปทางไหน ทางนั้นทหารของโจโจก็ถูกคมทวนของเดิวยหุยล้มตายลงดลใจไม่ร่วง เลือดของทหารโจโจสาดกระเด็นต้องเลือดกระษัตริย์ของเดิวยหุยจนแดงกำ เดิวยหุย ในขณะนั้นประจวบดังเสือที่มีเลือดสมันติดเต็มทั้งปาก จึงยิ่งฮึกห้าวเหิมหาญ พลະกำลังเพิ่มพูนขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า

ทหารของเดิวยหุยและจกจันเห็นฝีมือเดิวยหุยรวดเร็วรุนแรง ต่างพากันหวาดกลัว จำนวนมากยังคงจำได้ถึงคำสั่งของโจโจที่ว่า เดิวยหุยผู้นี้มีฝีมือรบเข้มแข็งกล้าหาญนัก ผู้ใดพบกับเดิวยหุยแล้วอย่าพึงสู้รบ ดังนั้นต่างคนต่างพากันถอยห่างจากระยะทวนของเดิวยหุย จึงทำให้เดิวยหุยเบาแรงลงเป็นอันมาก ในขณะที่เดิวยหุยกำลังกรายทวนชนฆ่าทหารโจโจอย่างมั่นมือมั่น เสียงโห่ร้องของทหารดังมาข้างนอกวงล้อมด้านหลังสุด เดิวยหุยเหลียวไปดูเห็นเป็นธงประจำทัพของกวนอุก็ยิ่งคิดคะนอง กวนอุยกกองทัพมาเห็นเดิวยหุยกำลังถูกล้อมอยู่จึงสั่งทหารเข้าตีทำลายวงล้อม กวนอุเองขี่ม้าเข้าไปข้างหน้า ฆ่าฟันทหารของโจโจบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารของโจโจที่ล้อมเดิวยหุยอยู่ได้ยินเสียงโห่ร้องฮึกทัก เห็นตัวนายที่นำหน้ามีหนวดยาวหน้าแดงสวมเกราะเต็มเครื่องรบ ขี่ม้าเช็กเข้านำหน้าทหารรุดมาอย่างเร็วรี่ ผ้าโพกศีรษะขาวอ่อนที่อยู่นอกหมวกเกราะปะทะแรงลมพลิวไสวจำได้ว่า เป็นกวนอุขุนศึกผู้พิชิตจันเหลียง บุหนิว สองทหารเอกของอ้วนเสี้ยว ก็ตกใจแตกหนีอลหม่าน กวนอุชักม้าเข้าปะทะกับจกจัน แสหัวเอียนเห็นดังนั้นจึงขับม้า เข้าช่วยจกจันรบด้วยกวนอุ สามทหารเสือสู้รบกันอย่างขุละมุน เดิวยหุย เห็นพร้อมถูกสองทหารเอกของอ้วนเสี้ยวรวมกระหนาบจึงชักม้าปรีเข้า มาร่วมวงรบด้วย สองทหารเอกของโจโจแทนกำลังฝีมือของกวนอุ เดิวยหุยไม่ได้ จึงพากันหนีตามทหารที่แตกตื่นกลับไปตามเส้นทางเดิม พอทหารโจโจแตกกลับไปแล้ว กวนอุและเดิวยหุยจึงพาทหารกลับมาที่เล่าปี่เล่าความทั้งปวงให้เล่าปี่ฟัง เล่าปี่เห็นน้องร่วมสาบานตลอดจนบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองพร้อมทั้งครอบครัวมาพร้อมหน้ากันแล้ว จึงให้ขุนเขียนคมขบวนของครอบครัวล่องไปข้างหน้ามุ่งสู่ทางใต้ จากนั้นจึงนำทหารทั้งปวงติดตามไป

ทหารของโจโจที่แตกกลับไปได้เข้าไปรายงานให้โจโจทราบความศึกทุกประการ โจโจได้ฟังก็เสียใจที่เล่าปี่หนีรอดจากเงื้อมดาบชายเหล็กกล้าของแผนยุทธการบัวบานไปราวกับปาฏิหาริย์ แต่ไม่ละความพยายาม จัดแจงทหารยกตามเล่าปี่ไป แต่พอไปถึงซอก เขาที่เล่าปี่เคยปลงทัพพอยู่ไม่เห็นกองทัพเล่าปี่อยู่ในที่นั้นแล้วและเห็นว่าจะตามไปก็ไมทันจึงพากันยกทัพกลับเล่าปี่นำขบวนทัพตรงลงทางใต้จนถึงริมแม่น้ำแห่งหนึ่งแต่ไม่ทราบว่าเป็นแห่งหนตำบลใด สอบถามจากชาวบ้านจึงได้ความว่าเป็นคือแม่น้ำฮั่นกั๋ง ตรงข้างหน้าเป็นเมืองเกงจิ๋ว ซึ่งเล่าเปียวเป็นเจ้าเมือง เล่าปี่เห็นว่ามาถึงชายแดนเมืองเกงจิ๋วแล้วก็ค่อยรู้สึกว่ปลอดภัยจากการติดตามขององทัพโจโจ จึงสั่งให้ปลงทัพไว้ที่ริมฝั่งแม่น้ำนั้น บรรดาชาวบ้านพอได้ทราบข่าวว่าเล่าปี่ผู้มีน้ำใจโอบอ้อมอารีต่ออาณาประชาราษฎร ทั้งเป็นเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าเหียนเต๋แตกทัพมาตั้งมั่นอยู่ที่ริมแม่น้ำฮั่นกั๋งก็พากันส่งสารช่วยกันระดมเสบียงอาหารจากชาวบ้านในย่านนั้นมามอบให้แก่กองทัพของเล่าปี่เลี้ยงดูทหารทั้งปวง

กำลังเล่าปี่พากวนอุ เดิวยหุย จูล่ง และบรรดาที่ปรึกษาออกมาเดินดูภูมิประเทศริมฝั่งของแม่น้ำฮั่นกั๋งท่ามกลางความมืดมิดของราตรียามแรม สายลมเย็นจากแม่น้ำฮั่นกั๋งพัดมาแต่แผ่วเบาพอเป็นที่สบาย เล่าปี่เดินมาพักหนึ่งก็หยุดอยู่กับที่ แหงนหน้ามอง ฟ้าอันมืดมิดแล้วปรารภว่าสวรรค์ไม่ปรานีเราจึงอับโชค ทางข้างหน้ามืดมิดดั่งดงทอ่งฟ้าในยามแรมของวันนี้ แล้วว่าท่านทั้งปวงล้วนมีสติปัญญาและฝีมือเป็นอันมาก มาเสียเวลาติดตามข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนไร้วิชาเช่นนี้ จะมีประโยชน์สิ่งใดแก่ชีวิต จะมีสิ่งใดอุทิศแก่แผ่นดินได้เล่าเพียงเท่านี้ข้าพเจ้าก็เป็นหนี้พระคุณท่านแม่สีกก็ชาติก็ไม้อาจทดแทนได้หมดสิ้น ข้าพเจ้าเห็นว่าอย่าให้ความมืดมิดแห่งวาสนาของข้าพเจ้านี้ดัดรอนอนาคตอันสดใสของท่านทั้งปวง จงปลีกตัวไปจากข้าพเจ้าเสีย อย่าได้ยากลำบากกับข้าพเจ้าอีกต่อไปเลย หากวันหน้าพบเจ้านายคนใดมีสติปัญญา มีใจสุจริตรักดีต่อแผ่นดินแลรักอาณาประชาราษฎรแล้ว จงฝากชีวิตร่วมทำการด้วยเจ้านายผู้นั้นเถิด จะได้มีความสุขสืบไป

เล่าปี่กล่าวความสิ้นแล้วก็ทอดตาไปตามลำน้ำฮั่นกั๋งด้วยอาการ อันสุดแสนรันทดใจ บรรดานายทหารและที่ปรึกษาที่ติดตามมาเห็นดังนั้นก็พากันร้องไห้ รุกและสงสารเล่าปี่เป็นอันมาก กวนอุเห็นผู้เป็นพี่ใหญ่เศร้าสลดหดหู่ก็กลอบใจว่าพี่ใหญ่เสียที่แม่เพียงเท่านี้จะท้อแท้ไปไยกัน แต่ครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจก่อนที่จะตั้งตัวขึ้นเป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่นนั้นได้ทำสงครามกับฉวป้าอ่องและพ่ายแพ้ย่อยยับถึงเจ็ดครั้ง แต่ริกษัตริย์พระองค์นั้นมีได้ย่อท้อ กลับเพิ่มความมานะพยายามตั้งหน้าทำสงครามจนถึงที่สุด ได้แสวงหาคนดีมีฝีมือเข้ามาร่วมการเป็นอันมาก จนกระทั่งถึงการยุทธ ณ เขากิวลิ้น พระเจ้าฮั่นโกโจได้รับชัยชนะฉวป้าอ่องเพียงครั้งเดียวก็สามารถตั้งตนขึ้นเป็นใหญ่สถาปนาราชวงศ์ฮั่นครองแผ่นดินมาถึงสี่ร้อยปีจนทุกวันนี้ พี่ใหญ่เสียที่แก่โจ

โจครังนี้ยังเทียบไม่ได้กับความปราชัยของพระเจ้าฮันโกโจ จึงไม่ควรด่วนท้อแท้สิ้นความคิด พวกข้าพเจ้าทั้งนี้พร้อมร่วมพลชีวิตเพื่ออุทิศให้แก่แผ่นดิน เต็มใจติดตามท่านไปทุกหนแห่ง อย่าได้ปรารภเลย ขอจงมาตั้งหน้าคิดอ่านการใหญ่สืบไปจะดีกว่า

ขุนเขียนได้ฟังกวนอูดังนั้นจึงเสริมขึ้นว่า คำอันกวนอูได้กล่าวนี้นั้นชอบด้วยวิสัยชายชาติอาชาไนยแท้ เป็นธรรมดาของการสงครามแต่อดีตมา หามิผู้ใดที่ได้ชัยชนะแต่ถอยเดียวโดยไม่เคยพ่ายแพ้ และหามิผู้ใดที่พ่ายแพ้แต่ถอยเดียวโดยไม่ได้รับชัยชนะ เพราะแพ้ชนะนั้นเป็นวิสัยธรรมดาของสงครามที่ต้องเกิดขึ้นแก่คู่สงคราม ขอเพียงแต่ไม่ท้อแท้สิ้นหวัง ก็จะสามารถตั้งหลักปักตัวกอบกู้ชัยชนะได้สักวันหนึ่ง ดังตัวอย่างของพระเจ้าฮันโกโจนั้นแล้วตัวท่านเป็นเชื้อพระวงศ์ ชอบที่จะสืบสานอชฌมาลัยแห่งพระเจ้าฮันโกโจ ตั้งหน้าคิดอ่านการสงครามสืบไปจนกว่าจะสำเร็จ แล้วว่าบัดนี้กองทัพเรามาถึงเขตแดนเมืองเกงจิวแล้ว ตัวเล่าเปียวซึ่งเป็นเจ้าเมืองก็เป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นและแซ่เดียวกับท่าน เมืองเกงจิวนั้นเป็นหัวเมืองใหญ่ มีเมืองขึ้นถึงเก้าหัวเมือง เป็นชัยภูมิอันเหมาะจึงเสนอให้ท่านขออาศัยเล่าเปียวอยู่ในเมืองนี้เพื่อคิดอ่านสืบไป

เล่าปี่ได้ฟังกวนอูและขุนเขียนก็ได้สติยังคิดแล้วว่าความคิดของท่านทั้งนี้ก็ชอบอยู่ แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าเล่าเปียวจะเกรงภัยไม่ยอมให้เราได้อาศัยในเมืองเกงจิวนี้ ขุนเขียนจึงว่าปัญหาไว้เป็นธุระของข้าพเจ้า แล้วเสนอว่าข้าพเจ้าขออาสาเข้าไปหาว่ากล่าวกับเล่าเปียว มันใจว่าเล่าเปียวคงรักษาไมตรีไว้ไม่ตัดรอน อนึ่งนั้น เล่าเปียวก็ตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์อยู่กับโจโจ การที่ได้ท่านมาอยู่ด้วยมีแต่จะเป็นประโยชน์กับฝ่ายเกงจิว สถานเดียวเท่านั้น เล่าปี่ฟังเหตุผลของขุนเขียนแล้วจึงอนุญาต จากนั้นเล่าปี่จึงพาคณะที่ติดตามไปนั้นกลับเข้าที่พัก พอรุ่งขึ้นเช้า ขุนเขียนจึงเดินทางเข้าไปในเมืองเล่าปี่เดินเข้าไปอยู่ภายใต้ร่มเงาแห่งมังกรโดยไม่รู้ตัวจึงรำพึงรำพันว่าสวรรค์ไว้ความยุติธรรม ทั้งๆ ที่สวรรค์นั้นทรงความยุติธรรม ยิ่งนักจึงชักนำเล่าปี่มาที่แดนเกงจิว ซึ่งมีอาณาเขตครอบคลุมถึงเทือก เขาโง่ลังกั๋ง หรือเทือกเขามังกรกลับ อันเป็นที่สถิตของพญามังกร ผู้แจ้งฟ้าจบดิน "ฮกหลงจู กัดเหลียง ขงเบ้ง"

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

ในบุญของความกักตื้อแผ่นดิน (ตอน 159)

เล่าปี่เสียทีแก่กองทัพโจโฉสิ้นเนื้อประดาตัว ร้อนเรพเนจรมา ถึงฝั่งแม่น้ำฮั่นกั๋งแดนเมืองเกงจิวอย่างท้อแท้ รันทด โดยไม่รู้ตัวว่าดินแดนแห่งนี้เป็นที่สถิตของมหาบัณฑิตผู้ยิ่งใหญ่ที่มีภูมิปัญญาครอบคลุมดิน และเพราะไม่รู้ชะตาแห่งฟ้าดังนี้ เล่าปี่จึงเต็มไปด้วยใจทุกข์ร้อน ตั้งตาคอยฟังข่าวคราวการเดินทางเข้าเกงจิว ของขุนเขียนที่ปรึกษาอยู่ ณ ฝั่งแม่น้ำฮั่นกั๋งนั้น การข้างในเมืองเกงจิว พอขุนเขียนเดินทางเข้าไปในเมืองได้ไปที่จวนของเล่าเปียว ครั้นเจ้าเมืองทราบความก็ออกมาต้อนรับคารวะกันตามธรรมเนียมแล้วจึงถามว่าตัวท่านรับราชการอยู่ด้วยเล่าปี่ มีเรื่องทุกข์ร้อนประการใดจึงได้เดินทางมาถึงเมืองเกงจิว ขุนเขียนจึงว่าข้าพเจ้ารับราชการอยู่กับเล่าปี่ ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ แซ่เดียวกับท่าน เล่าปี่เป็นผู้กักตื้อราชวงศ์ฮั่น มีสติปัญญาโอบอ้อมอารีและอุทิศตนเพื่อแผ่นดินแลราษฎร ได้ร่วมกับขบวนการของดั่งสิน ที่จะกำจัดโจโฉศัตรูราชสมบัติตามพระบรมราชโองการเสด็จของพระเจ้าเหี้ยนเต้ หวังจะทำนุบำรุงแผ่นดินและพระมหาหงษ์ตรีให้เป็น สุขจึงต้องเป็นปรปักษ์กับโจโฉศัตรูราชสมบัติถึงทุกวันนี้ ต่อมากงเต่า และเล่าเฟ็กซึ่งอยู่เมืองยี่หล่าได้เข้าร่วมกับเล่าปี่แล้วทำศึกกับโจโฉจนตัวตาย เล่าปี่เสียทีโจโฉแล้วยกมาตั้งอยู่ฝั่งแม่น้ำฮั่นกั๋ง ตั้งใจจะไปขออาศัยขุนกวนที่เมืองกั๋งตั้ง

เล่าเปียวฟังความจากขุนเขียนถึงตรงนั้นว่าเล่าปี่จะไปขออาศัยเมืองกั๋งตั้งคู่ปรปักษ์ก็พรั่นใจ สะอึกนิงอยู่กับที่ ขุนเขียนเห็นอาการดังนั้นจึงว่าต่อไปว่า ข้าพเจ้าได้หัดทานว่าขุนกวนนั้นแม้จะเป็นเจ้าเมืองหัวเมืองใหญ่ ตั้งอยู่ในปฐมัยอันมีแม่น้ำเป็นปราการขวางกั้นกองทัพโจโฉไม่ให้ทำอันตรายได้ก็จริงอยู่ แต่ขุนกวนนั้นยังถือว่าเป็นคนต่างสี มิใช่เชื้อวงศ์พระมหาหงษ์ตรี การที่จะคิดไปอาศัยอยู่กับขุนกวนจึงไม่ชอบเพราะเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งเชื้อพระวงศ์ฮั่น ข้าพเจ้าจึงขอให้เล่าปี่เปลี่ยนใจมาขออาศัยอยู่กับท่าน และอาสาเล่าปี่มาแจ้งความแก่ท่านขอจงพิจารณาโดยควรเถิด เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นความประหลาดพรั่นใจก็สร้างสัน มีน้ำใจยินดีขึ้นมาแทนแล้วว่าเล่าปี่กับเรานั้นแม้ไม่เคยรู้จักพบหน้าคำตาแต่ต่างก็เป็นเชื้อพระวงศ์ฮั่น และแซ่ "เล่า" เหมือนกัน จึงดุดังพิน้อง เราได้กิดดิศพบมาแต่ก่อนว่าเล่าปี่นั้นมีสติปัญญาและมีความกักตื้อต่อ พระมหาหงษ์ตรี ซึ่งตรงกับอชฌมาลัยแห่งเรา บัดนี้เมื่อเล่าปี่มีทุกข์จึงเหมือนเรามีทุกข์ด้วย เหตุนี้เราจึงยินดีให้เล่าเปียวมาอยู่ที่เมืองเกงจิวจะได้เป็นกำลังกำจัดศัตรูราชสมบัติต่อไป

ขั้วมอนายทหารเอกของเมืองเกงจิวซึ่งมีศักดิ์เป็นน้องของนางขั้วสุหยินผู้เป็นภรรยาของเล่าเปียวอยู่ ณ ที่นั้นด้วย ได้ฟังความทั้งสิ้นแล้วเกรงว่าหากเล่าเปียวมาอยู่ในเมืองเกงจิว อาศัยความเป็นเชื้อพระวงศ์และแซ่

เดียวกับเล่าเปียวก็จะมีฐานะและความสำคัญมากขึ้น จะทำให้ฐานะและความสำคัญของตัวลดน้อยถอยลงจึงไม่พอใจ คัดค้านขึ้นว่าเล่าปี่นี้เป็นคนไร้กตัญญู "อันเล่าปี่นั้นเดิมอยู่กับลิโป้แล้วหนีไปอยู่ด้วยโจโฉ โจโฉก็ได้เลี้ยงดูถึงขนาด เล่าปี่คิดร้ายแก่โจโฉจนได้ทำศึกกัน แล้วแตกหนีโจโฉไปอยู่ด้วยอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวก็เลี้ยงไว้ เล่าปี่เอาใจออกหากจากอ้วนเสี้ยวแล้วรื้อตั้งตัวขึ้นทำศึกแก่โจโฉจนแตกมาอีก ซึ่งจะมาอาศัยอยู่ด้วยท่านขอให้ท่านดำริดูให้ ต้องค่าโบราณ แม้ท่านจะขึ้นรับเล่าปี่ไว้โจโฉก็จะยกมาตีเอาเมืองเรา อาณาประชาราษฎร์จะได้ความเดือดร้อน ถ้าท่านจะใคร่เป็นสุขสืบ ไปจงตัดศีรษะขุนเขียนไปให้แก่โจโฉให้เป็นความชอบไว้"

ขุนเขียนได้ฟังคำข่มขู่ซึ่งทำหน้าที่เป็นฝ่ายค้านต่อหน้าเล่าเปียว ดังนั้นจึงว่าตัวข้าพเจ้านี้มิได้เสียตายแก่ชีวิตที่ตั้งหน้ารับใช้แลอาสาเล่าปี่ก็เพราะแลเห็นว่าเล่าปี่นี้มีน้ำใจสัตย์ซื่อ ถือความภักดีต่อพระราชวงศ์ชั้นเป็นสำคัญกว่าสิ่งใด มีน้ำใจโอบอ้อมอารีรักอาณาประชาราษฎร์ หวังจะท่านบำรุงให้เป็นสุข การที่เล่าปี่ไปอยู่กับลิโป้โจโฉ และอ้วนเสี้ยวนั้น ด้วยความจำใจและจำเป็นทั้งๆ ที่รู้อยู่แก่ใจว่าคน เหล่านี้มีน้ำใจหยาบช้า คิดแย่งชิงราชสมบัติ แต่กระนั้นเล่าปี่ก็ยังคงขออาศัยชั่วคราวมิได้ยอมตัวเป็นข้าช่วงใช้ของลิโป้ อ้วนเสี้ยว หรือโจโฉ ยังคงดำรงตนเป็นไทสมเกียรติศักดิ์แห่งเชื้อพระวงศ์ชั้นทุกประการ ผิดกับนักขายชาติทั้งๆ ที่มีฐานะ อำนาจวาสนาอยู่ในแผ่นดิน กลับทรยศต่อพระมหากษัตริย์และบ้านเกิดเมืองนอนยอมเป็นข้าของต่างชาติ ขายชาติขายแผ่นดินจนประเทศสิ้นซึ่งเอกราช ประชาชาติต้องตก เป็นข้าเขา แล้วว่าการที่เล่าปี่ผัดใจกับโจโฉหาใช่เรื่องผลประโยชน์ส่วนตัวใดของเล่าปี่ไม่ แต่เป็นการผัดใจเพราะเล่าปี่ยึดมั่นกตัญญูในพระมหากษัตริย์ ทำการตามพระบรมราชโองการ ซึ่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงเป็นพระอัครราชด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ดังนั้นว่าเล่าปี่ไร้ความกตัญญูได้ไฉน อันตัวท่านก็เป็นข้าในพระเจ้าเหี้ยนเต้ไม่ชอบที่จะยกย่องศัตรูราชสมบัติว่าเป็นเจ้านายนายคุณของเล่าปี่ ข้าพเจ้ากล่าวความทั้งนี้แต่ความจริง ขอท่านจงพิจารณา

เล่าเปียวฟังความทั้งสองฝ่ายแล้วเห็นความข้างขุนเขียนเป็นความจงรักภักดี สัตย์ซื่อต่อพระมหากษัตริย์ต้องด้วยใจตัว แต่ความข้างข่มขู่อันเอนเอียงไปในทางยกย่องศัตรูราชสมบัติ ขัดอัธยาศัยนักก็โกรธข่มขู่ ขับข่มขู่ออกไปจากห้องรับรอง และสาบตามหลังว่าไฉนเจ้าจึงว่ากล่าวยกย่องศัตรูราชสมบัติว่าเป็นเจ้านายนายคุณ ของเล่าปี่ อย่มากล่าวความห้ามเราอีกต่อไปเลย ขุนเขียนจึงได้อาศัยในบุญของความภักดีต่อแผ่นดินของเล่าปี่ทำให้ได้ชัยชนะในศึกการทูตครั้งนี้ ข่มขู่ถูกเล่าเปียวขับไล่ออกจากห้องรับรองก็ได้อัปยศนัก ผูกใจเจ็บทั้งเล่าปี่และขุนเขียน กลายเป็นความพยายามที่จงล้างจงผลาญกันต่อไปในวันหน้า

เล่าเปียวไล่ข่มขู่ออกจากห้องไปแล้วจึงว่าท่านจงกลับไปแจ้งแก่ เล่าปี่ว่าเรามีความยินดีและขอเชิญเล่าปี่มาอยู่ที่เมืองเกงจี้วี่ ว่าแล้วสั่งทหารให้จัดแจงทหารเตรียมที่จะยกออกไปต้อนรับเล่าปี่ที่นอกเมืองขุนเขียน คำนับลาเล่าเปียวแล้วรีบกลับไปแจ้งแก่เล่าปี่ เล่าปี่ได้ทราบความจากขุนเขียนก็ยินดี สั่งให้เคลื่อนขบวนไปเมืองเกงจี้วี่ พอมาถึงระยะห่างตัวเมืองสามร้อยเส้น เห็นเล่าเปียวยกทหารออกมาต้อนรับอย่างสมเกียรติยศ เล่าปี่ก็มีน้ำใจยินดีรับขับม้าติดตามไปด้วย กวนอู เตียวหุย จูล่ง ขุนเขียน บิดัก บิฮอง นำขบวนเข้าไปหาเล่าเปียวเล่าปี่ตรงเข้าไปคำนับเล่าเปียว คารวะทักทายกันตามอย่างธรรมเนียมแล้ว เล่าเปียวจึงนำขบวนของเล่าปี่เข้าไปในเมือง จัดแจงที่อยู่ ให้เล่าปี่และไพร่พล แล้วเชิญเล่าปี่ กวนอู เตียวหุย จูล่ง มากินโต๊ะ เป็นการต้อนรับเล่าปี่ที่เข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองเกงจี้วี่

ทางด้านโจโฉยังคงตั้งทัพอยู่ที่เขาของสัน ให้ติดตามหาข่าวคราวความเคลื่อนไหวของเล่าปี่อยู่มิได้ขาด พอทราบข่าวเล่าปี่ยกไปอาศัยอยู่กับเล่าเปียวที่เมืองเกงจี้วี่ก็ยิ่งแค้นเล่าเปียว และเล่าปี่ เรียกบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเตรียมจะยกกองทัพไปตีเมืองเกงจี้วี่ เทียหยกฟังปรารภของโจโฉแล้วทักท้วงว่ากองทัพของเราเพิ่งทำศึกมาอย่างต่อเนื่อง จำเป็นต้องอาศัยระยะเวลามากขึ้นเพื่อฟื้นฟูกองทัพและจัดเตรียมเสบียงอาหาร ทั้งขณะนี้ศึกข้างอ้วน เสียวก็ยังไม่แล้วเสร็จเด็ดขาด ต่างฝ่ายต่างคุมเชิงพร้อมจะหาเห็นกันอยู่ หากท่านยกกองทัพลงใต้ไปตีเมืองเกงจี้วี่ ความทราบถึงอ้วนเสี้ยวแล้วคงจะยกกองทัพมาตีเมืองหลวง เราก็จะเสียทีแก่ข้าศึก แล้วว่าการนี้สมควรงดการทัพ ไว้ก่อนถึงฤดูร้อนแล้วค่อยคิดอ่านยกไปตีเมืองกี้จี้วี่หรือเมืองเกงจี้วี่ต่อไป อันเล่าปี่บัดนี้ขัดสนแล้วจึงไปพึ่งเล่าเปียว จึงไม่มีสิ่งใดที่จะเป็นภัยต่อท่าน ในที่สุดทั้งเล่าเปียวและเล่าปี่ก็คงไม่พินิจมือของ ท่าน โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ สั่งให้ถอนทัพจากตำบลเขาของสันยกกลับเมืองหลวง แล้วปรับปรุงกองทัพสั่งสมเสบียงเตรียมทำสงครามต่อไป

รุ่งปีเจี้ยนอันศกปีที่แปด เดือนสาม ข้างขึ้น ตรงกับ พ.ศ. 746 โจโฉได้เรียกประชุมที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกอง ปรึกษาศึกษาว่า จะยกไปตีเมืองเกงจี้วี่ หรือเมืองกี้จี้วี่ก่อนกัน สภากลาโหมของเมืองหลวงเห็นพ้องต้องกันว่าจะต้องยกกองทัพไปกำจัดอ้วนเสี้ยว ปรามภาคเหนือให้สงบราบคาบก่อน แล้วค่อยยกกองทัพลงใต้ ปรามภาคใต้ให้สงบราบคาบต่อไป แต่ในระหว่างที่กรีธาทัพขึ้นเหนือตีเมืองกี้จี้วี่นั้น จำต้องป้องกันมิให้เล่าเปียว กรีธาทัพจากเกงจี้วี่รุกเข้าตีเมืองหลวงได้ โจโฉจึงสั่งการให้แฮหัวตุ้นและหมันทองคุมทหารไปรักษา

เมืองยี่หล่า ทำหน้าที่ขัดตาทัพกองทัพเมืองเกงจี้มิให้ยกมารุกรานเมืองหลวงได้ ให้ขุนสกลและโจหยินอยู่รักษาเมืองหลวง ตัวโจโจคุมทัพใหญ่ยกออกจากเมืองสู่โตจะไปตีเมืองกี้จิวของอ้วนเสี้ยว

ครั้นยกมาถึงชายแม่น้ำฮวงโหจึงให้ตั้งค่ายมั่นไว้ และให้ทหารออกไปลาดตระเวนสอดแนมหาข่าวคราวจากฝ่ายอ้วนเสี้ยวว่าจะมีความเคลื่อนไหวประการใด ที่เป็นดังนั้นก็เพราะว่าเมื่อเกือบสองพันปีก่อนนั้น แผ่นดินจีนยังไม่มีผู้ใดได้รับสัมปทานโทรศัพท์ ไม่ว่าโทรศัพท์แบบมีสายหรือไร้สาย ไม่มีแม้กระทั่งวิทยุหรือโทรเลขที่จะใช้ในการสื่อสาร ดังนั้นจึงมีแต่ต้องปลงทัพไว้ที่ปลายเขตแดนแล้วสอดแนมข่าวศึก แม้ว่าการศึกสงครามจะยากลำบากถึงเพียงนี้ แต่ผู้คนในยุคนั้นก็หาได้ประหวั่นพรั่นใจไม่ คงตั้งหน้าตั้งตาดูการศึก ทำลายล้างกันอย่างไม่หยุดยั้ง รวมทั้งได้พัฒนาวิทยาการในการล้างผลาญเพื่อนมนุษย์ด้วยกันจนสู่ขั้นสูงสุด กลายเป็นตำราพิชัยสงครามหลายฉบับและเป็นที่น่าแปลกกว่าการศึกสงครามในโลกนี้แต่ครั้งประวัติศาสตร์นั้นไม่เคยมีชาติใดที่พัฒนาวิทยาการล้างผลาญกันเองจนถึงขั้นสูงสุด เป็นตำราพิชัยสงครามอย่างกับของจีน เพราะในยุคเดียวกันนั้นในยุโรปและทวีปอื่นๆ ยังคงรบกันซึ่งหน้า ใช้กำลังมากตีกำลังน้อย บ้างก็ยังใช้ไม้ ใช้ก้อนหินอยู่ แต่ในแผ่นดินจีนได้พัฒนาวิทยาการเกี่ยวกับการล้างผลาญผู้คนจนก้าวหน้ามากที่สุดในโลก สิ่งที่ยังคงเหมือนกันในยุคนั้นมีเพียงประการเดียวเท่านั้นคือปัญหาระบบสื่อสารโทรคมนาคม ที่ต้องอาศัยคนไปสอดแนมฟังข่าวศึก

ทางฝ่ายเมืองกี้จิวพอถึงปีใหม่อ้วนเสี้ยวก็หายป่วย สั่งให้จัดแจงเตรียมกองทัพจะยกไปตีเมืองหลวง ลิมโหย่ที่ปรึกษาได้ทัดทานว่าท่านเสียที่แก่กองทัพของโจโจที่ตำบลกัวต้อครั้งหนึ่ง และที่ตำบลของเตงอีกครั้งหนึ่ง สูญเสียไพร่พลไปเป็นอันมาก กองทัพของเรายังอดโรยทิ้งเสบียงอาหารยังไม่บริบูรณ์ ไม่ชอบที่จะยกไปทำศึกด้วยโจโจ หากควรร้งรอ บำรุงกองทัพให้บริบูรณ์ก่อนแล้วค่อยคิดการต่อไป อ้วนเสี้ยวได้ฟังคำลิมโหย่น้ำใจก็เรรวน แต่ยังไม่ทันตัดสินใจประการใด ทหารกองขวาก็ได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้โจโจได้กรีธาทัพมาตั้งมั่นอยู่ริมฝั่งแม่น้ำ ฮวงโห เตรียมจะเคลื่อนทัพข้ามแม่น้ำฮวงโหลงมาตีเมืองกี้จิว

อ้วนเสี้ยวได้ฟังรายงานแล้ว น้ำใจมานะของเชื้อสายขุนนางเก่าจึงพลุ่งขึ้น แล้วว่าลิมโหย่ท่านอย่าได้ห้ามปรามเราเลย เพราะแม้เราจะตั้งมั่นอยู่ในเมือง โจโจก็คงยกกองทัพลงเข้ามาตีเมืองเรา พลลาดปลั่งก็จะเสียที่แก่ข้าศึก ฉะนั้นเราจะยกกองทัพไปตีเมืองสู่โต กำจัดศัตรูราชสมบัติเสียให้จงได้ อ้วนซ่งผู้บุตรและเป็นผู้ว่าราชการเมืองกี้จิวแทนอ้วนเสี้ยวในระหว่างป่วย นับว่าเป็นบุตรกตัญญูอยู่ในที่นั้นด้วย เห็นอ้วนเสี้ยวเพ่งหายจากป่วยไข้จึงเป็นห่วงสุขภาพว่าจะทรุดหนักลง จึงอาสาอ้วนเสี้ยว ขอนำกองทัพยกไปรบกับโจโจ อ้วนเสี้ยวเห็นชอบกับการขึ้นอาสาของอ้วนซ่ง จึงสั่งให้เกณฑ์ทหารจากเมืองเชียงจิว เมืองอิวจิวและเมืองเป่ิงจิว ให้ทั้งสามเมืองยกกองทัพมาบรรจบกับกองทัพของอ้วนซ่งแล้วยกไปพร้อมกัน อ้วนซ่งได้รับคำอนุญาตจากบิดาแล้วจึงรีบคำนับลาออกมาจัดแจงกองทัพ แต่ด้วยความล้าพองใจที่ได้ชัยชนะเมื่อครั้งที่รบกับสุฮวน จึงไม่ค่อยทำให้กองทัพจากทั้งสามเมืองยกมาสมทบ รีบยกทหารห้าหมื่นเศษออกจากเมืองกี้จิวไปตั้งค่ายประชิดอยู่กับค่ายของโจโจ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

เปิดศึกสายเลือดตระกูล "อ้วน" (ตอน 160)

อ้วนเสี้ยวมิได้รู้การหักเหมา สั่งการให้อ้วนซ่งบุตรผู้เยาว์ซึ่งไร้เดียงสาทางการสงครามนำทัพยกไปรบด้วยกองทัพของโจโจ เข้าทำนองคำโบราณที่ว่า "คนเด็กสร้างบ้าน คนหัวล้านสร้างเมือง" จึงมีอนาคตที่จะต้องประสบกับหายนะอยู่เบื้องหน้า ครั้นสั่งการแล้วก็ได้ติดตามกำกับ ดังนั้นหนุมอ้วนซ่งซึ่งล้าพองตัวตามสายเลือดพ่อ จึงไม่รอคอยทำกองทัพทั้งสามที่จะยกมาสมทบ รีบรุดยกกองทัพไปเผชิญหน้ากับกองทัพของโจโจ จึงประจวบตั้งสมันน้อยวังเข้าสู่ปากเสือจะนั้น

โจโจเห็นกองทัพเมืองกี้จิวยกมาตั้งค่ายประชิด จึงให้เตียวเลี้ยวคุมทหารยกไปทำรบกับทหารของอ้วนเสี้ยว อ้วนซ่งเห็นทหารโจโจยกมาทำรบมิได้คิดหน้าคิดหลังว่าฝีมือนายทหารผู้นำทัพของโจโจเป็นประการใด รีบยกทหารออกไปรบกับเตียวเลี้ยว อ้วนซ่งขับม้าออกไปรบกับเตียวเลี้ยวได้เพียงสามเพลง เห็นกำลังฝีมือเตียวเลี้ยวหนักหน่วงเด็ดขาดนักก็ตกใจ เพราะเคยเชื่อมั่นตัวเองมาแต่ก่อนว่ามีฝีมือล้ำเลิศในเมืองกี้จิว ไม่คาดคิดว่าจะมีนายทหารที่มีฝีมือรุดร่งกล้าแข็งกว่าตัวอยู่ในโลกก็เกิดความคิดกลัวตาย จึงหาโอกาสจะชักม้าหนี ครั้นพอได้โอกาสที่ม้าของเตียวเลี้ยวออกไปห่างตัว จึงรีบกระทั่บไกลนมาแล้วขับม้าหนีออกจากลานรบ เตียวเลี้ยวเห็นได้ทีจึง สั่งทหารให้รุกเข้าโจมตีกองทัพของอ้วนซ่ง ทหารของเตียวเลี้ยวได้รุกเข้าตีกองทัพของอ้วนซ่งอย่างรวดเร็วและดุเดือด ทหารของอ้วนซ่งเห็นตัวนายหนี่และทหารของโจโจรุม กระหน่ำเข้าตีก็แตกหนีตามทั้งอ้วนซ่งตัวนายและไพร่พลทั้งปวงเสียที่แก่เตียวเลี้ยวแล้วพา กันหนีกลับไปเมืองกี้จิว

ฝ่ายอ้วนเสียหลังจากสั่งให้อ้วนชงน้ำทักยกไปปรกกับโจโฉแล้ว ยังคงพักฟื้นอยู่ในจวนมิได้ออกว่าราชการตามปกติ ครั้นทราบข่าวว่าอ้วนชงเสียที่แก่โจโฉแตกทัพยกกลับมา อาการซึ่งป่วยไข้อยู่นั้นก็กำเริบขึ้นโดยฉับพลัน อ้วนเสียร้องขึ้นว่า "ตระกูลอ้วนคงจบสิ้นแล้วครั้งนี้" สิ้นคำอ้วนเสียก็อาเจียนเป็นเลือด สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า "โรคซึ่งป่วยนั้นก็กำเริบขึ้น อาเจียนโลหิตไหลออกมาถึงหนึ่ง ล้มลงสลบอยู่กับที่" นางเล่าซือผู้เป็นภรรยาเห็นอ้วนเสียระอ่ำเลือดล้มสลบลงก็ตกใจรีบระดมหญิงรับใช้และผู้คนที่อยู่ในจวนให้ช่วยกันอุ้มอ้วนเสียไปที่เตียงนอนแล้วนวดเฟ้นพยายามปลุกอ้วนเสียฟื้นคืนสติ แต่กระนั้นอ้วนเสียได้แต่เพียงลืมตาเท่านั้น ไม่สามารถพูดจาได้อีกต่อไป

นางเล่าซือเห็นดังนั้นแทนที่จะคิดห่วงผู้ผัว กลับคิดจะยกลูกตัวให้ครองอำนาจในเมืองกิจวู จึงให้ทหารไปเชิญลิมโหย และสองก็ สองที่ปรึกษาผู้ใหญ่ซึ่งเป็นพวกเข้ามาที่ในจวนโดยด่วน แล้วปรึกษาถึงการจะยกอ้วนชงขึ้นเป็นเจ้าเมืองกิจวูแทนอ้วนเสีย อ้วนเสียรู้สึกอยู่ได้ยินคำปรึกษาของผู้เป็นเมียที่คิดอ่านจะยก อ้วนชงขึ้นเป็นเจ้าเมืองกิจวูให้ เอามือชี้ที่หน้าอกของตัวอาการของอ้วนเสียดังนี้เป็นอาการของคนกำลังใกล้ตายแม้ไม่ได้ยินคำจากปากอ้วนเสียเอง แต่คาดหมายได้ว่าคงมุ่งหมายที่จะท้าทายว่าตัวกูยังไม่ทันตาย พวกมึงกลับคิดจะตั้งเจ้าเมืองแทนกูเสียแล้ว โฉนจึงไม่คิดดูแลรักษาพยาบาลให้กูพ้นจากทุกข์ทรมานเล่า นางเล่าซือเห็นอาการอ้วนเสียดังนั้นก็สำคัญเอาความหมายตาม ความต้องการของตัวว่าอ้วนเสียเห็นชอบที่จะให้อ้วนชงเป็นเจ้าเมือง และเพื่อให้คนทั้งปวงได้รู้เห็นเป็นประจักษ์พยาน จึงแกล้งถามขึ้นว่า พี่ท่านเต็มใจที่จะตั้งให้อ้วนชงเป็นเจ้าเมืองกิจวูหรือ อ้วนเสียพูดไม่ได้และอาการขณะนั้นอยู่ในช่วงที่หัดถ่มแห่งมัจจุราชกำลังกระชากวิญญาณอ้วนเสียออกจากร่าง ลมแน่นขึ้นในอก อ้วนเสียจึงผงกหัวขึ้น นางเล่าซือเห็นเป็นที่จึงว่าพวกเราพร้อมที่จะทำตามความประสงค์ของท่านพี่ลมในอกดันให้อ้วนเสียผงกหัวขึ้นแล้วหวนกลับลงร่าง ออกเอว ของอ้วนเสียแดงขึ้นหัวที่ผงกอยู่ก็ล้มลงบนหมอนอีกครั้งหนึ่ง อ้วนเสียร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังอีกครั้งหนึ่งแล้วสิ้นใจตาย ณ บัดนั้น

ขณะนั้นเป็นปีเจี้ยนอันศกที่แปด เดือนหก อ้วนสุดและอ้วนเสียสองพี่น้องตระกูล "อ้วน" ตายด้วยอาการ อย่างเดียวกัน คืออาเจียนเป็นโลหิต ร้องขึ้นสุดเสียงเป็นครั้งสุดท้าย จึงสิ้นใจ ลักษณะการดังนี้ทางการแพทย์แผนปัจจุบันอาจเห็นว่าเป็นโรคเส้นเลือดแตกหรือมีฉีกฉีกก็เป็นโรคหัวใจวาย แต่ความเป็นไปในแง่ของธรรมชาตินั้นนี่คือผลจากความคับแค้นใจในระดับสูงสุด ประสมด้วยแรงมานะและแรงหลงตัวเอง คิดอ่านทำการไม่สมความคิด ความผิดหวังก็ประดังให้เหตุแห่งโรคระเบิดขึ้นจนตัวตาย ซึ่งไม่เพียงแต่สองพี่น้องตระกูล "อ้วน" นี้เท่านั้นที่ตายด้วยลักษณะนี้ แต่ยังมีคนอื่น ๆ อีกหลายคนที่มีอันเป็นด้วยลักษณะอย่างเดียวกัน ลิมโหยกับสองก็เป็นขุนนางผู้ใหญ่ของเมืองกิจวู ภารธุระเนียบและมีความสุขตามประสาของผู้สูงวัย ครั้นเห็นอ้วนเสียตายก็ยังคงมีสติมั่น สั่งการให้จัดแจงการศพของอ้วนเสียตามอย่างธรรมเนียมของเจ้าเมือง

แต่ทางฝ่ายนางเล่าซือนั้นไม่สนใจในเรื่องการศพ กลับคิดอ่านแต่เรื่องการสถาปนาอำนาจของอ้วนชงให้ครองเมืองกิจวูแทนอ้วนเสีย และคิดถึงแต่ประโยชน์ของตัวที่จะพึงมีพึงได้จากการตายของอ้วนเสีย นั้น ระหว่างเรื่องอำนาจของลูกในอกกับประโยชน์ของตัวสองเรื่องนี้ นางเล่าซือถือเอาประโยชน์ของตัวเป็นใหญ่ ดังนั้นด้วยใจริษยาอาฆาต ภริยาน้อยของอ้วนเสียที่เพิ่งรับมาใหม่อีกห้าคนและอ้วนเสียลุ่มหลงภริยาน้อยทั้งห้าคนนี้เป็นอันมาก จึงสั่งให้ทหารไปจับตัวภริยาน้อย ของอ้วนเสียทั้งห้าคนนี้เอาไปประหารเสียทั้งสิ้น พอประหารเสร็จผู้ควบคุมการประหารก็เข้ามารายงานให้ทราบ นางเล่าซือฟังรายงานแล้วยังเกรงว่าภริยาน้อยทั้งห้าคนของอ้วนเสียตายแล้ว ดวงวิญญาณคงจะล่องลอยไปพบกันในสัมปรายภพอีก อ้วนเสียลุ่มหลงนางทั้งห้าในชาตินี้ เมื่อพบหน้ากันใหม่ในยมโลกแล้วคงจะลุ่มหลงต่อไป กระนั้นเลยจำจะทำให้อ้วนเสียรังเกียจวิญญาณของนางทั้งห้าหรือมีฉีกฉีกนั้นแม้เห็นหน้ากันใหม่ในยมโลกก็ไม่ให้จำกันได้ คิดดังนี้แล้วอาศัยความโง่เขลาที่เกิดแต่ความหลงและความริษยาผิดมนุษย์นางเล่าซือจึงสั่งให้ผู้ควบคุมการประหารพาพรรคพวกไปตัดแขน ตัดขา และโกนผมของศพทั้งห้า แล้วเอามีดกรีดใบหน้าไม่ให้เหลือเค้าหน้าเดิม ป้องกันมิให้วิญญาณของอ้วนเสียจำภาพวิญญาณของภริยาน้อยทั้งห้าคน แม้หากว่าจำได้ก็คงรังเกียจวิญญาณทั้งห้าที่มีใบหน้าอัปลักษณ์ ผู้ควบคุมการประหารเกรงอำนาจนางเล่าซือจึงพาพวกไปทำการตามคำสั่งนั้น

นี่แหละความโง่ที่เกิดจากความหลงและความริษยาของสตรี จึงทำให้มีจิตใจแค้นกล้า กล้าที่จะกระทำการที่ผิดปกติวิสัยของ มนุษย์ โบราณจึงต้องเตือนคนรุ่นหลังให้ระมัดระวังความคิดของสตรีว่าจะประมาทมิได้เป็นอันขาด และตั้งเป็นคำพังเพยไว้ว่าสิ่งที่เหลือพันการคาดคิดของผู้คนมีอยู่สามอย่างคือ "แรงเหมือนมด อดเหมือนกา กล้าเหมือนหญิง" ดังนี้อ้วนเสียตายศพยังไม่ทันหายอุ่น วิญญาณของภริยาน้อยทั้งห้าคนก็ล่องลอยออกจากร่าง แต่ไม่ยุติลงเพียงเท่านี้เพราะเมื่ออ้วนชงเห็นนางเล่าซือผู้เป็นมารดา ผลาญชีวิตคนถึงห้าคนโดยไม่มีความผิดก็เกรงว่าผู้เป็นภริยาน้อยทั้งห้าคนของอ้วนเสียนั้นล้วนมีญาติ มิตรอยู่เป็นจำนวนมาก บ้างก็เป็นขุน

นาง บ้างก็เป็นข้าราชการ บ้างก็เป็นพ่อค้าวานิชและชาวไร่ชาวนา คนเหล่านี้ย่อมผูกพยาบาทแล้วหา โอกาสล้างผลาญตอบแทนในวันหนึ่ง

อ้วนซงเกรงภัยในวันหน้าตั้งนี้แล้วจึงสั่งให้ทหารไปจับตัวญาติ พี่น้องของภริยาน้อยอ้วนเสียทั้งห้าคนจนหมดสิ้น ทหารจับตัวคนเหล่านั้นได้กว่าสามร้อยคน อ้วนซงจึงสั่งให้เอาตัวไปประหารเสียทั้งสิ้น สิมโพลและสองก็เห็นเหตุการณ์วุ่นวายจึงเร่งพิธีการศพของอ้วนเสียให้รวดเร็วลงแล้วจัดการฝังตามธรรมเนียมและฐานะของเจ้าเมือง จากนั้นจึงตกลงกันที่จะสถาปนาอ้วนซงขึ้นสืบทอดอำนาจแทนอ้วนเสีย เพื่อจะได้อาศัยบุญของอ้วนซงอานวยอานาจวาสนา แก่ตัวเองต่อไป สิมโพลได้สั่งการให้เจ้าพนักงานจัดการพิธีสถาปนาอ้วนซงขึ้นเป็นเจ้าเมือง เชิญขุนนาง ข้าราชการ และแม่ทัพนายกองทั้งปวง ของเมืองกิจวิมาประชุม ณ ศาลาว่าการเมืองกิจวิแล้วอ่านประกาศ ในนามของทนายทและขุนนางข้าราชการทั้งปวงยกอ้วนซงขึ้นเป็นเจ้าเมืองกิจวิตั้งแต่นั้นบรรดาคนทั้งปวงในที่นั้นอยู่ในเมืองตาหลัวไม่เห็นประโยชน์ใดที่จะขัดขวางขัดขวางจึงเออออห่อหมกตามไปด้วย อ้วนซงจึงครอง ตำแหน่งเจ้าเมืองกิจวิด้วยลักษณะการดังนี้

จากนั้นสิมโพลจึงแต่งหนังสือให้ทหารถือไปแจ้งแก่อ้วนถ่า อ้วนฮี้ และโกกันผู้หลานของอ้วนเสียว่าบัดนี้อ้วนเสียตายแล้ว บรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงของเมืองกิจวิได้พร้อมใจกันยกอ้วนซงขึ้นเป็นเจ้าเมืองกิจวิสืบอำนาจแทน ในขณะนั้นอ้วนถ่ากำลังยกกองทัพมาเมืองกิจวิตามคำสั่งของอ้วนเสียที่ให้เกณฑ์กำลังทหารจากเมืองเชียงจิว เมืองอิ้วจิวและเมืองเป็งจิวยกมาบรรจบกับกองทัพของอ้วนซงแล้วยกไปรบกับโจโจ จึงได้รับหนังสือจากทหารในระหว่างทาง อ้วนถ่าทราบความว่าบิดาถึงแก่ความตายแล้วจึงปรึกษากับกัวเต๋าและชินเบ้งว่าจะมีความคิดอ่านประการใด กัวเต๋ารู้ว่าอ้วนถ่าได้ทราบความก็อ่านเหตุการณ์ข้างในเมืองกระจำจึงว่า ตัวท่านแม้จะเป็นบุตรผู้ใหญ่ มีสิทธิที่จะได้เป็นเจ้าเมืองต่อจากบิดา แต่ตัวท่านมิได้อยู่ภายในเมือง เวลาล่วงมาถึงเพียงนี้ สิมโพลและสองก็คงจะคิดอ่านสถาปนาอำนาจของอ้วนซงเสร็จสิ้นไปแล้ว ดังนั้นท่านจึงควรรีบยกเข้าไปในเมืองยึดอำนาจกลับคืน

ชินเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงท้วงติงว่าบัดนี้สิมโพลและสองก็ได้คิดอ่านตั้งอ้วนซงขึ้นเป็นเจ้าเมืองแล้ว ซึ่งจะให้อ้วนถ่ารีบยกเข้าไปในเมืองนั้นเห็นจะไม่ได้ เพราะข้างในเมืองจะกลัวว่าอ้วนถ่ายกเข้าไปเพื่อยึดอำนาจก็จะคิดกลอุบายป้องกันและคิดอ่านกำจัดอ้วนถ่าเสีย หากเข้าไปในเมืองคงจะได้รับอันตรายเป็นมั่นคง กัวเต๋าท้วงคำท้วงของชินเบ้งก็ได้คิด จึงว่าคำของชินเบ้งนั้นชอบอยู่ ดังนั้นจึงควรปลงทัพไว้นอกเมืองก่อน ตัวข้าพเจ้าขออาสาเข้าไปในเมืองเพื่อฟังเหตุการณ์ให้เห็นประจักษ์ว่าการข้างในเมืองเป็นประการใดแล้วค่อยคิดอ่านต่อไป

อ้วนถ่าและชินเบ้งเห็นชอบกับความคิดของกัวเต๋่า ดังนั้นกัวเต๋่าจึงคำนวณลาอ้วนถ่าและชินเบ้งเดินทางเข้าไปในเมืองแล้วขอพบอ้วนซง อ้วนซงทราบว่กัวเต๋่ามาแต่กองทัพของอ้วนถ่าจึงเชิญสิมโพลและสองก็มาที่จวนและให้ทหารเชิญกัวเต๋่าเข้ามาพบ คารวะกันตามธรรมเนียมแล้วอ้วนซงจึงถามกัวเต๋่าว่าอ้วนถ่าที่เราเฝ้าไม่เข้ามาคารวะ ศพบิดา จึงให้ท่านมาแต่ผู้เดียว กัวเต๋่าจึงว่าอ้วนถ่าได้ทราบความจากหนังสือของอ้วนเสียที่ให้เกณฑ์ทัพยกมา สมทบกับท่านเพื่อจะไปรบกับโจโจ อ้วนถ่านำทัพรอนแรมมาอย่างรีบเร่งจึงเป็นไข้ พักอยู่ในค่าย ครั้นทราบว่บิดาถึงแก่ความตายก็ร้อนใจจึงให้ข้าพเจ้าล่วงหน้าเข้ามาคารวะศพก่อน และสอบถามข่าวคราวว่าท่านจะยกกองทัพไปรบด้วยโจโจเมื่อใด

อ้วนซงจึงว่าก่อนที่บิดาเราจะถึงแก่ความตายนั้น ได้สั่งความไว้ให้เราเป็นเจ้าเมืองกิจวิสืบแทน และให้อ้วนถ่าที่เราเป็นเจ้าเมืองเชียงจิว บัดนี้ได้แต่งการศพของบิดาเสร็จสิ้นแล้ว งานสำคัญแต่นี้ไปคือการกำจัดโจโจตามปณิธานของบิดา แล้วว่าขณะนี้โจโจยกกองทัพมาตั้งมั่นอยู่ริมฝั่งแม่น้ำฮวงโห หากเน้นเข้าไปโจโจก็อาจเคลื่อนทัพข้ามแม่น้ำเข้ามาในแดนของเมืองเรา จึงให้อ้วนถ่าเป็นกองหน้ายกไปรบกับโจโจ ส่วนตัวเราจะยกกองทัพหลวงตามไป

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาดี: เรืองวิทย์าคม

อุบาย "แยกหัวออกจากร่าง" (ตอนที่ 161)

สิมโพลและสองก็สองขุนนางเมืองกิจวิคิดอ่านยกอ้วนซงบุตรคนเล็กของอ้วนเสีย ซึ่งเกิดแต่ภริยาน้อยคนหนึ่งขึ้นเป็นเจ้าเมืองแทนอ้วนเสีย กีดกันอ้วนถ่าบุตรผู้ใหญ่ไม่ให้ครองอำนาจ ในขณะเดียวกันยังคิดผลักใส่ไล่ส่งให้อ้วนถ่ายกไปรบกับโจโจก่อน หากพลาดพลั้งเสียทีก็เท่ากับว่าได้อาศัยมือโจโจกำจัดคู่แข่งไปในตัว

แต่พอแก้วได้ฟังว่าอ้วนซงจะให้อ้วนถ้ำเป็นกองทัพนายกไปรบกับโจโจก่อนแล้วอ้วนซงจะยกกองทัพลวงตามไปภายหลังก็แจ้งความคิดของอ้วนซงว่าเป็นแผนความคิดอ่านของลิมโหยและสองกี้ที่จะยืมมือโจโจ ฆ่าอ้วนถ้ำและกองทัพลอง โดยอ้วนซงคงจะไม่ยกกองทัพลวงตามไป ดังนั้นจึงว่าก่อนเดินทางเข้ามาในเมืองอ้วนถ้ำได้สั่งการให้ข้าพเจ้าแจ้งแก่ท่านว่าในกองทัพอ้วนถ้ำซึ่งจะยกไปทำศึกกับโจโจนั้นยังขาดที่ปรึกษาผู้มีสติปัญญาเป็นที่ปรึกษากองทัพ จึงขอลิมโหยกับสองกี้ไปในกองทัพด้วยจะได้ช่วยกันคิดอ่านการสงครามกับโจโจความที่แก้วได้อ้างว่าอ้วนถ้ำจะขอลิมโหยและสองกี้ไปช่วยคิดอ่านการศึกนั้นเป็นเรื่องที่แก้วแต่งขึ้นเองเพื่อแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้า และแก้กลของลิมโหยและสองกี้ไปในตัว เพราะแก้วเดานั้นเป็นขุนนางเมืองกิวมาแต่ก่อน รู้ตัวว่าอ้วนซงเป็นเด็กหนุ่ม ขาดความรู้ ความเข้าใจในความเมืองและการสงครามที่ถูกยกขึ้นเป็นเจ้าเมืองและที่คิดอ่านให้อ้วนถ้ำยกไปรบกับโจโจก่อน หาใช่สติปัญญาความคิดของอ้วนซงไม่ หากเป็นความคิดของลิมโหยและสองกี้ ดังนั้นหากแยกลิมโหยและสองกี้ซึ่งประจักษ์ดั่งมันสมองที่บัญชาการงานเมืองกิวโดยอาศัยร่างทรงของอ้วนซงออกไปอยู่กับอ้วนถ้ำเสียได้แล้ว อ้วนซงก็เท่ากับศีรษะอันเป็นที่ตั้งแห่งความคิดอ่านหลุดออกจากร่างและไร้ค่าอีกต่อไป ทั้งหากอ้วนถ้ำได้ลิมโหยและสองกี้ไว้เป็นกำลังแล้ว การที่จะกลับครองอำนาจเมืองกิวก็เป็นเรื่องง่ายด่ายประจักษ์ดั่งพลิกฝ่ามือเท่านั้น

นี่คือแผนอุบาย "แยกศีรษะออกจากร่าง" ที่ร้ายกาจอุบายหนึ่งในบรรดาแผนอุบายทั้งปวงที่มีมาแต่ประวัติศาสตร์มีผู้สรุปเคล็ดลับของแผนอุบายนี้เป็นถ้อยคำไม่กี่คำว่า "จับโจร ต้องจับหัวหน้าโจรก่อน ทำศึกต้องทำลายสมองของกองทัพข้าศึกก่อน" อ้วนซงไม่แจ้งความคิดของแก้ว ยังคงตอบแก้วตามประสาเด็กหนุ่มว่า "ซึ่งเราจะยกเป็นกองหลวงไปนี่ก็จะได้อาศัยแต่ความคิดลิมโหย สองกี้ เมื่ออ้วนถ้ำให้มาขอไปแล้วเราจะได้ผู้ใดเป็นที่ปรึกษาเล่า" ข้างเป็นคำตอบที่ไร้เดียงสาเหมือนกับหัวหน้าพรรคการเมืองบางพรรคที่ได้อาศัยบุญญาของญาติผู้ใหญ่จนได้มีอำนาจวาสนาเป็นหัวหน้าพรรคแล้วหลงคะนองว่าอำนาจวาสนาที่ได้มานั้นล้วนเกิดจาก ความคิดอ่านแลสติปัญญาตัว จึงประพฤติปฏิบัติเข้าทำนองที่โบราณเรียกว่า "คนตัวใหญ่กว่าเสือ" แก้วได้ฟังคำของอ้วนซงแล้วรู้สึกสมเพชอยู่ในใจและคาดหมายได้ว่าหากจะขอที่ปรึกษาไปทั้งสองคนอ้วนซงคงจะไม่ให้ เพราะต้องอาศัยความคิดอ่านของที่ปรึกษาเป็นสติปัญญานำทางเหมือนกับคนตาบอดที่ขาดไม้เท้าไม่ได้ฉะนั้น แต่ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ไป ทั้งสองคนก็จะต้องหาทางลิดรอนกำลังความคิดของอ้วนซงลงไปในใจได้ คิดดังนั้นจึงว่าแม้ท่านมีความจำเป็นต้องอาศัยที่ปรึกษา แต่ทางด้านอ้วนถ้ำก็จำเป็นต้องอาศัยที่ปรึกษาเช่นเดียวกัน ดังนั้นขอท่านจง แบ่งปันที่ปรึกษาคนใดคนหนึ่งให้ไปกับกองทัพของอ้วนถ้ำเถิด

อ้วนซงได้ฟังดังนั้นก็อับจนต่อถ้อยคำ โดยลิมคิดไปว่าตัวแก้วเองนั้นก็เป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ และอยู่ในกองทัพของอ้วนถ้ำอยู่แล้ว ประกอบทั้งมีความเกรงอ้วนถ้ำผู้ว่าถูกใช้ให้ไปทำการศึกแล้วยังแล้งน้ำใจไม่ยอมให้แม้กระทั่งที่ปรึกษาเพียงคนเดียว แต่อ้วนซงตัดสินใจ ไม่ถูกว่าจะให้ลิมโหยหรือสองกี้ไปกับกองทัพของอ้วนถ้ำ ดังนั้นอ้วนซงจึงตัดสินใจใช้วิธีการเสียสละเพื่อคัดเลือกที่ปรึกษาคนหนึ่งให้ไปกับกองทัพของอ้วนถ้ำ โดยสั่งให้ทหารนำกระดาษสองแผ่นเขียนชื่อลิมโหยไว้ในแผ่นหนึ่ง เขียนชื่อสองกี้ไว้ในอีกแผ่นหนึ่ง ใส่ลงในโถเขย่าแล้วเสี่ยงทายว่าจับได้ชื่อผู้ใดก็จะให้ผู้นั้นไปกับกองทัพของอ้วนถ้ำ

อ้วนซงจับได้กระดาษแผ่นที่เขียนชื่อสองกี้จึงบังคับให้สองกี้ไปกับกองทัพของอ้วนถ้ำ ครั้นได้ตัวที่ปรึกษาที่จะไปกับกองทัพของอ้วนถ้ำแล้ว จึงทำหนังสือถึงอ้วนถ้ำว่าข้าพเจ้าอ้วนซงผู้น้องขอภาวนาให้อ้วนถ้ำพิชิตท่านประสพชัยชนะในการศึก กำจัดโจโจศัตรูราชสมบัติให้สำเร็จสมดังปณิธานของผู้บิดา เพื่อการนี้ข้าพเจ้าได้ให้สองกี้ที่ปรึกษาผู้ใหญ่ไปในกองทัพของพิชิตท่านด้วย ขอให้พิชิตท่านรีบเคลื่อนทัพรุดหน้าไปยึดกองทัพโจโจไว้อย่าให้หลวงเข้ามาในแดนเมืองกิวได้ ตัวข้าพเจ้าจะยกกองทัพลวงตามไปโดยไว แก้วได้รับหนังสือจากอ้วนซงแล้วพาสองกี้ออกจากเมืองกิวไปที่ค่ายของอ้วนถ้ำแล้วรายงานความทั้งปวงให้อ้วนถ้ำทราบ สองกี้คารวะอ้วนถ้ำตามธรรมเนียมแล้วเห็นอ้วนถ้ำไม่ได้ป่วยเหมือนกับที่แก้วได้แจ้งแก่อ้วนซงก็ตกใจ รู้ว่าเป็นอุบายที่พรางตัวเอามาจากอ้วนซงไม่รู้ขนาดคิดว่าจะดีร้ายประการใด ก็มีความวิตกจนใบหน้าเศร้าหมองลง อ้วนถ้ำอ่านหนังสือของอ้วนซงแล้วก็แจ้งในแผนอุบายของอ้วนซงที่คิดยืมมือโจโจทำร้ายตัว คาดการณ์ได้ว่าแผนอุบายนี้เกิดแต่ความคิดของลิมโหยและสองกี้ แต่เมื่อเห็นสองกี้อยู่ที่เบื้องหน้าก็พาลโกรธ คิดจะฆ่าสองกี้เสีย จึงสั่งทหารให้จับตัวสองกี้ไว้แก้วเห็นดังนั้นจึงห้ามทหารว่าอย่าเพิ่งคุมตัวสองกี้ออกไป จากนั้นจึงกระซิบบอกอ้วนถ้ำว่าการทั้งนี้ท่านอย่าเพิ่งรู้วาม สองกี้อยู่ในเงื้อมมือเราแล้วจะฆ่าเสียเมื่อใดก็ได้ แต่ขณะนี้ยังเป็นหนาคึกยังสามาร้ออาศัยใช้ประโยชน์จากสองกี้ได้อยู่ ข้าพเจ้าเห็นว่าควรทำที่เป็นไม่รูความคิดของอ้วนซงแล้วยกไปกำจัดโจโจเสียก่อน จากนั้นจึงค่อยยึดเอาเมืองกิว

อ้วนถ้ำเห็นด้วยกับความคิดของแก้ว จึงสั่งให้ทหารปล่อยตัวสองกี้และให้เคลื่อนกองทัพยกไปรบด้วยโจโจ อ้วนถ้ำนำทัพมาใกล้เขตแดนต่อแดนระหว่างเขตแดนเมืองกิวกับเขตแดนเมืองหลวงจึงให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้ที่ตำบลลิหยัง ทางด้านกองทัพโจโจซึ่งตั้งค่ายอยู่ที่ริมแม่น้ำสวงโห รอฟังข่าวศึกจากทหารที่ส่งไปสอดแนม ครั้นได้ทราบข่าวอ้วนถ้ำนำทัพยกมาตั้งอยู่ที่ตำบลลิหยัง โจโจจึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพออกจากที่ตั้งเดิม ยกไป

ตั้งค่ายประชิดกับค่ายของอ้วนถ้ำ ครั้นรุ่งขึ้นทั้งสองฝ่ายต่างคุมทหารยกออกมาเผชิญหน้ากัน ตั้งขบวนเป็นแถวหน้ากระดานอยู่คนละฟาก เว้นพื้นที่เป็นลานรบไว้ตรงกลาง เตรียมการรบด้วยกำลังฝีมือของทหารเอก อ้วนถ้ำได้สั่งให้อั้งเจียวออกไปรบ ในขณะที่โจโจสั่งให้ซี้หล่งออกรบ พอสองนายทหารของทั้งสองฝ่ายออกไปในลานรบ กลองศึกของทั้งสองฝ่ายลั่นเพลงรบดังสนั่นเป็นสัญญาณให้นายทหารทั้งสองเข้ารบกัน ต่างฝ่ายต่างชักม้าปรีเข้าหาแล้วประอาวุธกันอย่างรวดเร็ว ซี้หล่ง รบกับอั้งเจียวได้ห้าเพลงก็เอาทวนแทงอั้งเจียวตกม้าตาย

โจโจเห็นได้ทีจึงสั่งให้ทหารเคลื่อนกำลังเข้าตีกองทหารของอ้วนถ้ำ ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้ตะลุมบอนกันเป็นสามรบดาตเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก จนตะวันพลบค่ำทั้งโจโจและอ้วนถ้ำต่างสั่งให้ตีระฆังเป็นสัญญาณให้ทหารของตัวถอยกลับเข้าค่าย อ้วนถ้ำเผชิญหน้ากับโจโจเป็นครั้งแรกก็ตระหนักว่าด้วยกำลังทหารที่ยกมานั้นไม่เพียงพอต่อการเอาชนะชนะ ดังนั้นจึงให้ทหารรีบถือหนังสือกลับไปเมืองกี้จิวขอให้อ้วนซ่งรีบส่งกองทัพมาช่วย รุ่งขึ้นโจโจยกทหารออกไปทำรบที่หน้าค่ายของอ้วนถ้ำ แต่อ้วนถ้ำตั้งมั่นอยู่ในค่ายไม่ให้ทหารออกไปรบ โจโจเห็นอาการดังนั้นจึงคิดว่าเหตุที่อ้วนถ้ำไม่ยกทหารออกมารบคงเนื่องจากรอให้ทหารเมืองกี้จิวมาสมทบ ดังนั้นจึงให้ทหารออกลาดตระเวนตามเส้นทางระหว่างเมืองกี้จิวและตำบลลิหยงอย่างเข้มงวด

ฝ่ายอ้วนซ่งครั้งนี้ได้รับหนังสือขอความช่วยเหลือจากอ้วนถ้ำแล้ว แทนที่จะเคลื่อนทัพหลวงยกไปช่วยอ้วนถ้ำ กลับปรึกษาคิดอ่านกับลิหมิโหยว่าหากยกทัพหลวงไปแต่เวลานี้กองทัพอ้วนถ้ำได้ชัยชนะแล้วก็จะกำเริบและแข็งข้อเข้ากับอ้วนซ่ง แต่ถ้าหากไม่ยกไปช่วย กองทัพอ้วนถ้ำเสียทีแล้วโจโจก็จะยกพลเข้ามาตีเมืองกี้จิว ดังนั้นจึงจัดการเพียงห้าพันให้รีบยกไปช่วยอ้วนถ้ำพอทหารห้าพันเริ่มเคลื่อนออกจากเมืองกี้จิว ทางฝ่ายกองทัพก็ทราบข่าว โจโจเห็นเหตุการณ์สมดังที่คาดคะเนจึงสั่งให้ลิเตียนและจ๊กจิ้นคุมทหารหมื่นหนึ่งยกอ้อมค่ายของอ้วนถ้ำไปตีสกัดกองทหารที่จะยกมาจากเมืองกี้จิวไม่ให้ยกมาสมทบกับกองทัพของอ้วนถ้ำได้ สองทหารเอกรับคำสั่งของโจโจแล้วรีบยกไปตามแผนยุทธการที่กำหนด ในขณะที่กองทหารเมืองกี้จิวกำลังเคลื่อนมาตามปกติโดยไม่ทันระมัดระวังตัว ลิเตียนและจ๊กจิ้นได้สั่งให้กองทหารแยกออกเป็นสองกองรุมตีกระหนาบทำลายล้างกองทหาร ห้าพันที่ยกมาจากเมืองกี้จิวนั้นจนเกือบหมดสิ้น เหลือไม่กี่คนที่หนีเล็ดลอดกลับไปได้ อ้วนถ้ำเมื่อทราบข่าวทางเมืองกี้จิวไม่ได้ยกกองทัพหลวงมาช่วย แต่ให้ทหารมาช่วยเพียงห้าพันและถูกโจโจทำลายล้างไปแล้วก็โกรธอ้วนซ่งที่ไม่ยกทัพหลวงมาตามที่ตั้งตกลงกันไว้จึงพาลโกรธสองก็และด่าว่าสองก็อย่างรุนแรง สองก็เห็นอ้วนถ้ำโกรธเกรี้ยวจะเป็นอันตรายจึงว่าขอท่านจงทูลเกล้าความโกรธเอาไว้ก่อน เพราะบัดนี้การศึกกำลังซบเซาเดียวใกล้จะแตกหักแล้ว หากอ้วนซ่งยกกองทัพมาช่วยคงจะได้ชัยชนะแก่โจโจ ดังนั้นข้าพเจ้าจะมีหนังสือไปถึงอ้วนซ่งให้รีบยกกองทัพมาช่วยท่านจงได้ อ้วนถ้ำได้ฟังก็ยินดี แจ้งให้สองก็รีบดำเนินการตามทีเสนอสองก็แต่งหนังสือเสร็จแล้วส่งให้อ้วนถ้ำดูเพื่อแสดงให้เห็นว่ามีความจริงใจที่จะเร่งรัดให้อ้วนซ่งยกกองทัพมาช่วย อ้วนถ้ำรับหนังสือมาดูแล้วพอใจ ให้ผืนกหนังสือนั้นแล้วให้ทหารรีบนำไปที่เมืองกี้จิว

ทางเมืองกี้จิวเมื่ออ้วนซ่งได้รับหนังสือของสองก็แล้วจึงเชิญลิหมิโหยมาปรึกษาว่าจะทำการใดต่อไป ลิหมิโหยรับหนังสือจากอ้วนซ่งมาอ่าน ไตรตรองแล้วก็แจ้งถึงเหตุการณ์ทางด้านกองทัพของอ้วนถ้ำว่าสองก็มีหนังสือมาทั้งนี้เนื่องเพราะเกรงอาญาของอ้วนถ้ำจึงคิดอ่านทำหนังสือเพื่อเอาชีวิตรอด จึงว่าท่านให้อ้วนถ้ำเป็นกองทัพหน้ายกไปรบกับโจโจครั้งนี้ ก้าวเต๋มีสติปัญญาคงจะแจ้งความคิดของท่าน จึงวางอุบายขอตัวที่ปรึกษาไปช่วย สองก็มีหนังสือมาทั้งนี้หาใช่ความประสงค์ที่แท้จริงของสองก็ไม่ เป็นแต่เพียงต้องการแสดงให้อ้วนถ้ำวางใจไม่เอาผิดเท่านั้น ท่านอย่ายกกองทัพไปเลย ปล่อยให้อ้วนถ้ำรบกับโจโจจนฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพลี่ยงพล้ำไปก่อน แล้วว่าหากโจโจเสียที ผลดีก็จะเกิดแก่เมืองกี้จิว หรือแม้หากอ้วนถ้ำเสียทีท่านก็จะสิ้นความกังวลที่อ้วนถ้ำจะคิดอ่านแย่งชิงเอาเมืองกี้จิวอีกต่อไป ข้าพเจ้าจะเฝ้าการณ์ข้างหน้าแล้วเห็นว่าอ้วนถ้ำคงจะเสียทีแก่โจโจเป็นมั่นคง หากมีอันเป็นไปความครหาที่จะไม่เกิดแก่ท่าน

อ้วนซ่งได้ฟังก็มีใจยินดี เพราะบัดนี้น้ำใจอ้วนซ่งนั้นไม่ได้แลเห็น อ้วนถ้ำว่าเป็นพี่สืบลายเลือดเดียวกันอีกต่อไปแล้ว กลับเห็นว่าเป็นศัตรูที่จะแย่งชิงอำนาจครองเมืองกี้จิว หากถูกโจโจล้างผลาญเสียได้ ก็เท่ากับว่าได้อาศัยน้ำมือโจโจกำจัดคู่แข่งโดยที่ตัวเองไม่ต้องลงแรง ความคิดครั้งนี้ช่างสันนักร เพราะแทนที่จะเกรงกลัวโจโจซึ่งเป็นภัยที่ร้ายแรงประดุจเสือ กลับมาเกรงกลัวอ้วนถ้ำซึ่งเป็นเพียงเนื้อสมันตัวหนึ่งเท่านั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาดี: เรื่องวิทย์าคม

ความแค้นของตันถั่ว (ตอนที่ 162)

อ้วนซ่งและลิหมิโหยคิดอ่านยืมมือโจโจล้างผลาญกองทัพของอ้วนถ้ำ เพราะคิดว่าอ้วนถ้ำผู้พี่ตัวคือศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดที่จะแย่งชิงอำนาจในเมืองกี้จิว ดังนั้นจึงปลงใจไม่ยกกองทัพหลวงไปช่วยอ้วนถ้ำรบกับโจโจตามที

ตกลงไว้เดิม อ้วนซงจึงให้แต่งหนังสือถึงอ้วนถั่วว่าเมืองกัจฉานั้นเป็นฐานที่มั่นอันสำคัญของตระกูล "อ้วน" หาก
ละทิ้งเมืองกัจฉาเสียยกกองทัพไปรบด้วยโจโฉแล้ว เหลือโจโฉจะแต่งทัพล้อมยกมาตีเมืองกัจฉาก็จะเสียที่
แก่โจโฉ ดังนั้นอ้วนซงจึงจำเป็นต้องตั้งมั่นรักษาเมืองกัจฉาไว้ ให้ปลอดภัย

ครั้นอ้วนถั่วได้รับหนังสือของอ้วนซงแล้วก็แจ้งในความคิดอ่านของอ้วนซงที่คิดยึดมือโจโฉทำร้ายตัว จึงโกรธ
อ้วนซงเป็นอันมาก ความโกรธนั้นพาลท่วมลงที่สองก็ซึ่งเป็นที่ปรึกษาคนสนิทของอ้วนซง ดังนั้นอ้วนถั่วจึงสั่งให้
เอาสองก็ไปประหาร จากนั้นอ้วนถั่วจึงเรียกกัวเต๋าและชินเบ้งเข้ามาปรึกษาว่าบัดนี้กองทัพของเราอยู่หน้าศึก
แต่มีกำลังน้อยไม่เพียงพอที่จะเอาชนะกองทัพของโจโฉได้ หวังได้อาศัยกำลังกองทัพหลวงจากเมืองกัจฉามา
ช่วย อ้วนซงลึกลับดัดโมตรไม่คิดถึงความเป็นพี่น้อง เราจะตั้งรับโจโฉป้องกันเมืองกัจฉาไว้เพื่อประโยชน์อันใด
อีกต่อไปเล่า กระนั้นเลยควรจะคิดอ่านเข้าเป็นพวกกับโจโฉจะได้มีความสุขสืบไป

กัวเต๋าและชินเบ้งฟังคำปรึกษาของอ้วนถั่วแล้วจึงว่า การเปลี่ยนจุดยืนทางการเมือง เปลี่ยนข้างเปลี่ยนฝ่ายครั้งนี้
เป็นการใหญ่ หาใช่เรื่องที่จะคิดอ่านตามอารมณ์หรือความแค้นไม่ เพราะพลัดพลังประการใดแล้วยากที่จะ
กลับตัวได้อีก ข้อสำคัญก็คือโจโฉนั้นมีที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเป็นอันมาก ไหนเลยจะวางใจเลี้ยงดูท่าน
เป็นปกติ ดังนั้นจึงควรระมัดระวังไปสักระยะหนึ่งก่อน กัวเต๋าและชินเบ้งทัดทานอ้วนถั่วไว้ทั้งนี้แม้ดูประหนึ่งว่าจะ
เต็มไปด้วยความจงรักภักดีต่อตระกูล "อ้วน" แต่ก็มีนัยให้เห็นได้ว่าเกิดจากความกลัวว่าจะสูญเสียอำนาจ
วาสนาและฐานะความสำคัญที่มีอยู่แต่เดิม เพราะหากเข้าด้วยโจโฉแล้วความสำคัญของพวกตัวก็จะลดลง
เนื่องจากโจโฉมีที่ปรึกษาและนายทหารอยู่เป็นอันมาก สู่ฐานะที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่ได้ ดังนั้นจึงถ่วงเวลาการ
ตัดสินใจไว้เพื่อดูท่าทีว่าจะมีเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงประการใดเกิดขึ้นสักระยะหนึ่งก่อน

ความที่อ้วนถั่วได้ปรึกษาหารือกับกัวเต๋าและชินเบ้งนี้เป็นความใหญ่และมีผลกระทบต่อเมืองกัจฉามาก ดังนั้น
ทหารรับใช้คนหนึ่งซึ่งอยู่ในค่ายของอ้วนถั่วจึงกังวลว่าหากอ้วนถั่วเข้าด้วยโจโฉแล้วจะเกิดภัยแก่เมืองกัจฉาและ
ครอบครัวตน จึงบอกพรรคพวกให้รีบแจ้งความให้อ้วนซงทราบ อ้วนซงพอทราบความก็ตกใจ รีบเรียกลิมโหย
มาปรึกษาว่าหาก อ้วนถั่วไปเข้าด้วยโจโฉแล้วเมืองกัจฉาจะเป็นอันตราย การที่อ้วนถั่วมีความคิดดังนี้เพราะ
เห็นว่าฝ่ายเราทอดทิ้งไม่ยกกองทัพหลวงไปช่วย ดังนั้นจึงขอที่จะยับยั้งความคิดของอ้วนถั่วไม่ให้เข้าด้วยโจ
โฉ ลิมโหยได้ฟังความก็ตกใจเพราะหากอ้วนถั่วเข้าด้วยโจโฉจริงแล้วเท่ากับแผนการที่จะอาศัยมือโจโฉ
ทำลายล้างอ้วนถั่วถูกทำลายไปด้วย ดังนั้น ทั้งลิมโหยและอ้วนซงจึงตกลงใจพร้อมกันที่จะยกกองทัพหลวงไป
ช่วยอ้วนถั่ว ตัดสินใจดังนั้นแล้วอ้วนซงจึงสั่งให้ลิมโหยกับโชฮิวอยู่รักษาเมืองกัจฉา แล้วให้ลิทงกับลิเชียวสองฟ
น้องคุมทหารสามหมื่นเป็นกองทัพหน้า อ้วนซงคุมทหารสิบหมื่นเป็นกองทัพหลวง ยกจากเมืองกัจฉาไปที่ตำบล
ลิหยง ตั้งค่ายอยู่ใกล้กับค่ายของอ้วนถั่ว

ทางฝ่ายอ้วนฮิวและโกกันได้รับคำสั่งจากอ้วนเสี้ยวก่อนตายให้ยกมาสมทบกับกองทัพเมืองกัจฉาไปรบกับโจโฉ
แต่รู้รอทัพอยู่เพื่อดูท่าทีว่าทางเมืองกัจฉาจะคิดอ่านประการใด ครั้นทราบข่าวกองทัพเมือง กิจฉายกไปช่วย
อ้วนถั่วจึงให้เคลื่อนกองทัพออกจากทั้งสองเมืองยกไป ที่ตำบลลิหยง ตั้งค่ายต่อเนื่องมาจากค่ายของอ้วนซง
ฝ่ายอ้วนถั่วเมื่อทราบข่าวกองทัพหลวงจากเมืองกัจฉาและกองทัพหนุนอีกสองเมืองยกมาช่วยก็ยินดี เลิกความคิด
ที่จะขอเข้าเป็นพวกกับโจโฉ กองทัพโจโฉและกองทัพฝ่ายเมืองกัจฉาได้ยกออกมารบกันทุกวัน ต่างฝ่ายต่าง
บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก จนเวลาผ่านไปจนถึงสิบเจ็ดสิบแปดวันแล้วต่างฝ่ายต่างยังไม่สามารถทำลาย
ล้างอีกฝ่ายหนึ่งให้พ่ายแพ้ไปได้ โจโฉจึงเรียกประชุมปรึกษาแม่ทัพนายกองว่าหากการศึกยังรบพุ่งกัน
ประปรายดังนี้ก็จะเสียเวลายืดเยื้อไปไม่มีที่สิ้นสุด หากข้าศึกล่วงรู้ไปถึงเล่าเปียว เล่าปี่ ก็อาจฉวยโอกาสยก
กองทัพเมืองเกงจิ๋วรุกเข้าตีเมืองหลวงเราก็จะขัดสน ดังนั้นจะคิดอ่านประการใดจึงจะทำลายกองทัพเมืองกัจฉา
ให้แตกพ่ายไปได้

สภาสงครามปรึกษากันแล้วตกลงให้จัดกำลังกองทัพโจโฉออก เป็นสี่กอง แบ่งหน้าที่แยกกันเข้าตีค่ายของ
อ้วนถั่ว อ้วนฮิว อ้วนซง และโกกันพร้อมกัน หวังจะเอาความเชี่ยวชาญการศึกและความเจนสนามรบที่เหนือกว่า
การรบศึกครั้งนี้ ครั้นได้เวลากำหนดเป็นเวลาใกล้ค่ำในขณะที่ยกทหารของเมืองกัจฉา ทุกค่ายกำลังหุงข้าว
กองทัพโจโฉทั้งสี่กองได้ยกออกมาโจมตีกองทัพเมืองกัจฉาทั้งสี่ค่ายพร้อมกัน ทหารฝ่ายเมืองกัจฉาขาดความ
ชำนาญในการศึก ประกอบทั้งขวัญกำลังใจในการสู้รบไม่กล้าแกร่ง และต่างกองทัพต่างระแวงแก่แย่งแข่งตี
กัน ดังนั้นพอถูกกองทัพของโจโฉรุกเข้าตีพร้อมกันทุกค่าย จึงพากันแตกตื่นตกใจ ทหารของโจโฉบุกเข้าไป
ในค่ายของฝ่ายเมือง กิจฉาได้ทุกค่าย แล้วฆ่าฟันทหารของฝ่ายเมืองกัจฉาบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

อ้วนถั่ว อ้วนซง อ้วนฮิว และโกกันเห็นสภาพการที่เป็นรองและ ทหารของตัวแตกตื่นไม่เป็นอันสู้รบ ทั้งบาดเจ็บ
ล้มตายลงเป็นอันมาก ต่างคนต่างอาศัยความมืดหนีออกจากค่ายกลับไปเมืองกัจฉา โจโฉเห็น ได้ทีก็ให้ทหาร
ตามตีไปตลอดทั้งคืน อ้วนถั่วและอ้วนซงพาทหารของตัวที่หนีตายมาได้เข้าไปตั้งอยู่ในเมืองกัจฉาแล้วสั่งทหาร

ให้ขึ้นรักษาเชิงเทินไว้อย่างแน่นหนา เหลือแต่อ้วนฮี้และโกกันเข้าเมืองไม่ทันจึงให้ทหารตั้งค่ายไว้ข้างนอกเมือง ทางฝ่ายโจโจไล่ตามตีทหารของเมืองกจิ้วมาทั้งคืน พอสว่างขึ้นก็ให้ทหารตั้งค่ายประชิดเมืองกจิ้วไว้แต่ละวันโจโจได้ให้ทหารยกออกไปรบกับอ้วนฮี้และโกกัน ต่างฝ่ายต่างรบกันเป็นสามารถจนถึงเวลาค่ำก็ยกกลับเข้าค่าย เป็นเช่นนี้ทุกวัน เหตุที่เป็นดังนี้เพราะว่าโจโจไม่กล้าที่จะโหมกำลังทั้งหมดเข้าตีค่ายของอ้วนฮี้และโกกันเนื่องจากเกรงว่ากองทัพในเมืองกจิ้วจะฉวยโอกาสยกออกมาโจมตีกระหนาบก็จะเสียที่แก่ฝ่ายเมืองกจิ้ว ดังนั้นต่างฝ่ายต่างคุมเชิงกันในลักษณะการดังนี้

ยุคแก่ที่ปรึกษาของโจโจเห็นว่าหากการศึกยังเป็นไปในลักษณะ นี้กองทัพโจโจเคลื่อนมาจากทางไกลในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งตั้งอยู่ในเมือง สถานการณ์จะเสียเปรียบแก่ฝ่ายเมืองกจิ้ว ประกอบทั้งเสบียง อาหารของกองทัพโจโจใกล้จะหมดลงจึงเสนอแก่โจโจว่าการศึกครั้งนี้ในที่สุดแล้วจะต้องตั้งมั่นกันอยู่ในลักษณะนี้ หากเป็นการที่ต้องการไม่ แล้วว่าอ้วนถ่า อ้วนซง อ้วนฮี้และโกกันปรองดองแก่กัน รวมมือกันทำสงครามครั้งนี้ก็เพราะกลัวภัยจากกองทัพของเรา เมื่อใดที่เห็นว่าปลอดภัย จากฝ่ายเราแล้ว คนพวกนี้ก็จะแก่งแย่งแข่งดีทำลายล้างกันเอง ดังนั้นการที่กองทัพเรายกมาตั้งอยู่ดังนี้จึงเท่ากับเป็น การส่งเสริมให้คนพวกนี้ผินก่อกำลั่นต่อสู้ แต่ถ้าหากเราถอยทัพกลับไปคนพวกนี้ก็จะฆ่าฟันกันเอง เมื่อใดที่กำลังอ่อนแอลงแล้วเรา ค่อยยกมาทำการก็จะได้ที่โดยง่าย ทั้งบัดนี้สิ้นอ้วนเสี้ยวแล้ว หากท่านยกกองทัพลงใต้กำจัดเล่าเปียว เล่าปี่เสียก่อน วางเว้นเวลาไว้ให้ลูกหลานอ้วนเสี้ยวฆ่าฟันกันเองก่อนท่านก็จะได้รับชัยชนะทั้งสองด้าน

โจโจกำลังหนักใจอยู่ด้วยปัญหาเสบียงที่กำลังจะหมดลง และยังไม่เห็นทางที่จะได้ชัยชนะฝ่ายเมืองกจิ้ว พอได้ฟังแผนการของยุคแก่ ก็ดีใจ จึงสั่งให้เลิกทัพถอยกลับมาตั้งอยู่ที่ตำบลลิหยง หลังจากปลงทัพไว้ที่เมืองลิหยงสัปดาห์หนึ่ง โจโจจึงตั้งให้กาเซียงเป็นผู้รักษาตำบลลิหยง ทำหน้าที่ขัดตาทัพกองทัพเมืองกจิ้วไว้ และให้โจหองคุมทหารตั้งขัดตาทัพไว้ที่ริมแม่น้ำซวงโหไม่ให้กองทัพเมืองกจิ้วยกกรุกข้ามแม่น้ำซวงโหมาได้ สั่งการเสร็จสิ้นแล้วโจโจจึงให้เคลื่อนทัพหลวงลงภาคใต้ ทางฝ่ายเมืองกจิ้วเห็นโจโจเลิกทัพกลับไปก็มีใจยินดี อ้วนฮี้และโกกันซึ่งตั้งค่ายอยู่นอกเมืองต่างเห็นว่าไร้ประโยชน์ที่จะยกกองทัพเข้าไปในเมืองกจิ้ว เพราะอ้วนถ่าและอ้วนซงต่างก็อยู่ในเมืองคงจะแย่งชิงอำนาจกัน ดังนั้นการถอยทัพกลับไปจะประเสริฐกว่าจึงพากันยกกองทัพกลับไปเมือง

ทางด้านในเมืองกจิ้วซึ่งเดิมอ้วนซงครองอำนาจเป็นใหญ่อยู่ผู้เดียว แต่บัดนี้อ้วนถ่าได้พาทหารยกเข้ามาอยู่ในเมืองกจิ้วด้วยแล้ว จึงต่างฝ่ายต่างระแวงระวังเพราะเกรงว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะคิดอ่านทำร้ายตัว ฝ่ายอ้วนถ่าได้ปรึกษากับกัวเต๋าและซิ่นเบ้งว่าตัวเราเป็นบุตรผู้ใหญ่ เกิดแต่ภรรยาหลวงของผู้บิดา แต่เพียงเพราะเหตุที่ไม่ได้อยู่ในเมืองกจิ้วจึงถูกอ้วนซงผู้น้องซึ่งเกิดแต่ภรยาน้อยแย่งยึดอำนาจไป ทำฉันใดเราจึงจะได้อำนาจในเมืองกจิ้วกลับคืนมา กัวเต๋าก็ว่าตัวท่านและทหารของฝ่ายเรามีฐานกำลังอยู่ต่างเมือง ในขณะที่อ้วนซงมีฐานกำลังอยู่ในเมือง และตั้งตัวเป็นเจ้าเมืองมาชั่วยาระยะหนึ่งแล้ว หากตั้งกันอยู่ในเมืองต่อไปดังนี้ข้างท่านจะเสียเปรียบ และข้างฝ่ายอ้วนซงจะค่อยๆ เพิ่มความได้เปรียบ ดังนั้นจึงขอให้ท่านยกทหารออกไปตั้งไว้ที่นอกเมืองเพื่อป้องกันตัวมิให้เป็นอันตรายเสียก่อน จากนั้นจึงค่อยคิดอ่านวางแผนเชิญอ้วนซงและลิมโหยออกมากินโต๊ะ เป็นที่แล้วค่อยจับทั้งสองคนฆ่าเสีย อำนาจเมืองกจิ้วก็จะตก เป็นสิทธิแก่ท่าน

อ้วนถ่าได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบจึงสั่งให้ยกทหารออกไปตั้งค่ายอยู่นอกเมืองกจิ้ว เตรียมการที่จะเชิญอ้วนซงและลิมโหยมากินโต๊ะตามความเห็นของกัวเต๋า ขณะนั้นเองลิ้วที่ปรึกษาของอ้วนถ่าเดินทางมาแต่เมืองเซียงจี้เพื่อมาเยี่ยมอ้วนถ่าและกองทัพ อ้วนถ่าเห็นที่ปรึกษามาเยี่ยมก็มีความยินดีเล่าแผนการที่ได้ปรึกษากับกัวเต๋าให้อองลิ้วฟังอองลิ้วได้ฟังแล้วก็ตกใจจึงว่า "อันธรรมดาพี่น้องกันนั้นอุปมาเหมือนหนึ่งแขนซ้ายขวา เหตุใดท่านจะมาคิดใจเบียดเบียนซ้ายขวาเสียนั้นไม่ควร เมื่อท่านทำร้ายแลตัดพี่น้องเสียได้นั้นข้าพเจ้าเห็นจะไม่มี ความสบาย แลท่านจะเอาผู้อื่นมาเป็นพี่น้อง เขายังจะมีใจเจ็บร้อนด้วยท่านหรือ ซึ่งท่านจะฟังคำคนสอพลออยู่นั้นไม่ควร ด้วยเขาเป็นคนคิดสั้น จะเอาปากแต่ครู่หนึ่งยามหนึ่งเท่านั้น" อองลิ้วแม้ว่าจะเป็นที่ปรึกษาของอ้วนถ่า แต่ก็ยังเป็นข้าในตระกูล "อ้วน" มาแต่ก่อน มีความจงรักภักดีต่อตระกูล "อ้วน" และอ้วนเสี้ยวมั่นคงนัก แต่เดิมมารับราชการใกล้ชิดกับอ้วนเสี้ยว แต่พออ้วนถ่าเติบโตขึ้นอ้วนเสี้ยวเกรงว่าอ้วนถ่าเป็นคนมทะลุวามเอาแต่ใจจึงสั่งให้อองลิ้วไปอยู่กับอ้วนถ่าเพื่อช่วยคิดอ่านเป็นที่ปรึกษา ดังนั้นจุดยืนของอองลิ้วจึงยังคงเป็นจุดยืนที่อยู่กับผลประโยชน์ของตระกูล "อ้วน" เป็นส่วนรวม ไม่ได้คิดแบ่งฝักแบ่งฝ่ายเหมือนกับความคิดของ ลิมโหยกับกัวเต๋า ซึ่งคิดอ่านแบ่งฝักแบ่งฝ่ายเพียงเพื่อผลประโยชน์ของตัวเองแล้ววางแผนให้พี่น้องต้องล้างผลาญกันเอง

อ้วนถ่าถลาลึกไปกับการคิดเห็นของกัวเต๋าเหมือนกับที่อ้วนซง ถลาลึกไปกับการเห็นของลิมโหยจนยากจะกลับคืน ฟังความคิดลึกอยู่ในใจว่าพี่น้องเป็นศัตรู ได้ฟังคำอองลิ้วดังนั้นก็โกรธจึงไล่อองลิ้วออกจากค่าย และให้ทหารไปเชิญอ้วนซงและลิมโหยมากินโต๊ะตามความคิดของกัวเต๋า คำพิงเพยของจีนแต่โบราณบทหนึ่งว่า

ไว้ว่า "ความแค้นยิ่งใหญ่ของต้นถั่วคือการเอาเถาเถาไปต้มถั่ว" บัดนี้สมิโพบและกัวเตาสอง ที่ปรึกษาซึ่งแบ่งฝักแบ่งฝ่ายถือทางอ้วนซงและอ้วนถ่า เสียมสอนจนพี่น้องต้องคิดล้างผลาญกันเอง ซึ่งก็คือล้างผลาญตระกูล "อ้วน" ใหว้ายวอดนั่นเอง เป็นการใช้เถาถั่วต้มถั่วตามคำพังเพยนี้ หากวิญญาณอ้วนเสียจะมีจริงคงแสนแค้นใจสองที่ปรึกษาถ่อยจนต้องรากลือตในยมโลกอีกครั้งหนึ่ง

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

แผนเชิญนกกระสามาช่วยปลา (ตอนที่ 163)

อ้วนถ่าเชื่อความคิดของกัวเต่า วางแผนเชิญอ้วนซงและสมิโพบมากินโต๊ะที่ค่ายนอกเมืองกิ่วแล้วจะฉวยโอกาสนั้นสังหารทั้งอ้วนซงและสมิโพบเสียเพื่อแย่งชิงอำนาจเป็นใหญ่ในเมืองกิ่ว ทางฝ่ายอ้วนซงครั้งนี้ได้รับคำเชิญของอ้วนถ่าจึงปรึกษากับสมิโพบว่าการที่อ้วนถ่าเชิญเราท่านออกไปกินโต๊ะครั้งนี้ท่านจะมีความเห็นประการใด สมิโพบได้ฟังดังนั้นก็แจ้งในแผนการของกัวเต่า จึงว่าอ้วนถ่าคิดชิงอำนาจเป็นใหญ่ในเมืองกิ่วมาแต่ต้น เสียที่แก่โจโฉแล้วยกมาตั้งอยู่ในเมือง ไม่ทันไรก็รีบยกออกไปตั้งค่ายอยู่นอกเมือง การทั้งนี้เพราะกัวเต่าระแวงว่าท่านจะคิดอ่านทำร้าย แล้วว่าการเชิญไปกินโต๊ะครั้งนี้เป็นแผนการของกัวเต่าเป็นแน่แท้ เป็นแผนการลวงท่านและข้าพเจ้าออกไปสังหาร ทั้งอ้วนถ่าและกัวเต่าคิดอ่านทำร้ายท่านในครั้งนี้หากละนิ่งเฉยไว้ก็จะคิดอ่านแผนการอื่นสืบไป วันหนึ่งท่านก็อาจจะพลีชีพพล่าได้ บัดนี้โจโฉได้เลิกทัพกลับไปแล้ว จึงควรถือโอกาสนี้กำจัดอ้วนถ่าเสีย ท่านจะได้สิ้นกังวลสืบไป

อ้วนซงได้ฟังก็เห็นชอบกับความคิดของสมิโพบ จึงปรึกษาว่าท่านจะคิดอ่านประการใด สมิโพบจึงว่าขณะนี้อ้วนถ่าคงเตรียมการชุมทหารไว้ด้านหลังค่าย หวังว่าเมื่อท่านและข้าพเจ้าออกไปกินโต๊ะก็จะทำการได้สมความคิด อ้วนถ่าทำการทั้งนี้จึงไม่ระแวงระวังว่าท่านจะยกกองทัพไปโจมตี ดังนั้นจึงให้ท่านจัดกองทัพยกไปกำจัดอ้วนถ่าเสียในครั้งนี้ก็จะได้รับชัยชนะโดยง่าย อ้วนซงฟังแผนการของสมิโพบก็เห็นชอบด้วย สั่งให้จัดแจงทหารเตรียมที่จะยกไปกำจัดอ้วนถ่าโดยไม่ให้ทันรู้ตัว ทางด้านกัวเต่านั้นหลังจากอ้วนถ่าให้คนไปเชิญอ้วนซงออกมา กินโต๊ะแล้วก็มิได้ประมาท เกรงความคิดของสมิโพบว่าจะรู้เท่าทันแล้วซ่อนแผนยกกองทัพมาโจมตีมิให้ทันรู้ตัว จึงแต่งทหารคอยลาดตระเวนฟังข่าวคราวความเคลื่อนไหวในเมืองกิ่ว

ดังนั้นพออ้วนซงเคลื่อนทัพออกจากเมืองกิ่ว กัวเต่าก็ได้รับทราบข่าวจากหน่วยสอดแนม จึงรายงานให้อ้วนถ่าทราบ อ้วนถ่าได้ฟังดังนั้นก็ตกใจรีบแต่งตัวใส่เสื้อเกราะและให้ทหารเตรียมพร้อม ในขณะที่อ้วนถ่าให้ทหารเตรียมพร้อมอยู่นั้น กองทัพของอ้วนซงก็เคลื่อนเข้ามาใกล้ อ้วนถ่าเห็นดังนั้นจึงสั่งให้ยกทหารออกไปเผชิญหน้ากับกองทัพของอ้วนซง อ้วนถ่าขี่ม้าหน้าทหาร ยืนมาอยู่ตรงข้ามกับอ้วนซงแล้วด่าอ้วนซงว่าเป็นคนเนรคุณ วางยาพิษอ้วนเสี้ยวจนถึงแก่ความตาย แล้วยึดอำนาจครองเมืองกิ่ว แล้วว่าตัวเราเป็นพี่มีสิทธิและความชอบธรรมที่จะครองเมืองกิ่วตามอย่างธรรมเนียม ตัวจึงขึ้นอำนาจปกครองเมืองกิ่วแก่เราเสียโดยดี จะได้ไม่เป็นที่เดือดร้อนแก่ไพร่พลทั้งปวง อ้วนซงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ชักม้าตรงเข้าไปรบกับอ้วนถ่า ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามารบ แต่พอล่วงเพลงที่ยี่สิบอ้วนถ่าก็ทานกำลังฝีมือของอ้วนซงไม่ได้ กระดกม้าหนีออกจากลานรบ ทหารของอ้วนถ่าเห็นดังนั้นก็พากันแตกหนีตามอ้วนถ่าไป อ้วนซงเห็นได้จึงสั่งทหารไล่ตามตี ทหารของอ้วนซงได้ฆ่าฟันทหารของอ้วนถ่าบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก อ้วนซงนำทหารไล่ตามตีอ้วนถ่าไปเป็นระยะทางสามสิบเส้นเห็นว่าจะไล่ตามไม่ทันแล้วจึงยกกองทัพกลับเมืองกิ่ว

อ้วนถ่าพาทหารหนีอ้วนซงมาเป็นระยะทางสองร้อยเส้นเห็นอ้วนซงไม่ติดตามมาจึงให้ปลงทัพไว้แล้วรวบรวมทหารที่แตกมานั้นคุมกันเข้าเป็นกองทัพอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นจึงให้เจียมเพ็กเป็นกองหน้า ตัวอ้วนถ่าเป็นกองทัพล่วง ยกกลับไปเมืองกิ่ว อ้วนซงทราบข่าวอ้วนถ่ายกกองทัพกลับมาอีกครั้งหนึ่งจึงจัดแจงทหารยกออกไปนอกเมือง เจียมเพ็กกองหน้าของอ้วนถ่า เห็นอ้วนซงยกทหารออกมาจึงขี่ม้าเข้ารบด้วยอ้วนซง ลิกองนายทหารของอ้วนซงเห็นดังนั้นจึงห้ามอ้วนซงว่าตัวเจียมเพ็กเป็นแต่เพียงเมดหน้าม้า ไม่ชอบที่ท่านซึ่งเป็นประหนึ่งขุนนางจะไปรบด้วยตนเอง ปลอญให้เป็นหน้าที่ข้าพเจ้าออกไปตัดศีรษะเจียมเพ็กเถิด ว่าแล้วลิกองจึงขี่ม้าแซงหน้าอ้วนซงออกไปรบกับเจียมเพ็ก

กลองรบของทั้งสองฝ่ายลั่นขึ้นได้ห้าเพลง ลิกองก็เอาทวนแทงเจียมเพ็กตกม้าตาย อ้วนซงเห็นได้จึงสั่งให้ทหารตะลุยเข้าโจมตีกองทหารของอ้วนถ่า ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันอย่างขุละมุน บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก อ้วนถ่าเห็นว่าจะต่อสู้รับมือกับกองทัพของอ้วนซงไม่ได้จึงชักม้าหนี บรรดาทหารของอ้วนถ่าเห็นดังนั้นจึงพากันแตกหนีตามตัวนายไป อ้วนซงเห็นอ้วนถ่าหนีไปแต่โดยง่ายเกรงว่าจะเป็นกลศึกจึงไม่ได้ยกตามตี อ้วนถ่าพาทหารหนีไปตั้งหลักอยู่ที่เมืองเพงจวนก้วน ซึ่งเป็นหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองกิ่วแล้วให้ทหารรักษาค่ายคูหอรบเชิง

เทินไว้ ทางด้านอ้วนชงพอทราบว่าย่นถ่านไฟไปจริงโดยไม่มีกลอุบายซุ่ม ขอนทหารไว้โจมตีจึงสั่งให้เคลื่อนทัพตามไปหามืองเพ่งจวนกวน ตั้งค่ายล้อมมืองเพ่งจวนกวนไว้สามด้าน

อ้วนถ่านเห็นดังนั้นจึงปรึกษากับกัวเต๋าว่ามืองเพ่งจวนกวนนี้เป็นมืองเล็ก จะตั้งรับกองทัพมืองกัจฉีได้ไม่นาน ท่านจะคิดอ่านประการใด กัวเต๋ารู้ว่าสถานการณ์สงครามขณะนี้จริงดังคำท่าน ขอให้ท่านมีหนังสือขอเข้าสวามิภักดิ์ด้วยโจโจ และขอให้โจโจยกกองทัพไปตีมืองกัจฉี อ้วนชงทราบข่าวศึกคงจะถอนทัพกลับไปป้องกันมือง กัจฉีเป็นมั่นคง ในขณะที่อ้วนชงถอยทัพนั้นย่อมเป็นโอกาสที่เราจะยกกองทัพไล่ตามตีทำลายกองทัพอ้วนชงเสีย แล้ววกกองทัพโจโจเพ่งเล็กทัพกลับไป เสรียงอาหารคงยังไม่บริบูรณ์ เมื่อรับยกมาตีมืองกัจฉีครั้งนี้ทหารก็ยังอดโรยอยู่ ฝ่ายเราได้ชัยชนะต่ออ้วนชงแล้ว ก็จะสามารถทำลายทัพโจโจได้โดยง่ายเช่นเดียวกัน ดังนั้นเท่ากับทำศึกครั้งเดียวได้ชัยชนะถึงสองทาง ทั้งมืองกัจฉีก็จะตกเป็นสิทธิแก่ท่าน

แผนการและความคิดของกัวเต๋าคครั้งนี้เป็นผลจากทัศนคติแบบอัตวิสัย ที่คิดเองเออเองโดยหาได้ประมาณการศึกอย่างรอบคอบไม่ เพราะมองข้ามสติปัญญาความคิดอ่านของโจโจว่าจะหลวมตัวหลงกลแบบคนไร้สติปัญญา และเพราะคิดเองเออเองแบบ ความคิดของฝูงปลาที่อยู่ในบึงน้ำแห่งซอด แล้วคิดอ่านเชิญกกระสาให้มาช่วยพาไปที่บึงน้ำอื่น ในที่สุดนกกระสาที่พาปลาไปกินเสียทีละตัวจนหมดทั้งฝูงจะนั้น แต่อ้วนถ่านฟังความคิดของกัวเต๋าก็กลับเห็นดีเห็นงาม เห็นความสำเร็จรอคอยอยู่เบื้องหน้าก็ดีใจ ปรึกษากัวเต๋าท่านเห็นผู้ใด มีสติปัญญาสมควรที่จะเป็นทูตไปเจรจากับมืองกัจฉีได้บ้าง กัวเต๋ารู้ว่าซินผีซึ่งเป็นเจ้ามืองเพ่งจวนกวนเป็นน้องของซินเบ้งมีไหวพริบเฉลียวฉลาด สมควรมอบหมายหน้าที่ให้ไปทำการครั้งนี้ได้ อ้วนถ่านได้ฟังดังนั้นก็เชื่อตามข้อเสนอของกัวเต๋อ จึงแต่งหนังสือขอสวามิภักดิ์ด้วยโจโจ และขอให้โจโจยกกองทัพไปตีมือง กัจฉี แล้วให้ซินผีเป็นทูตนำหนังสือไปเจรจากับมืองกัจฉีต่อไป

ฝ่ายโจโจหลังจากเห็นชอบตามแผนการความคิดของกุกเก เลิกทัพกลับจากมืองกัจฉีแล้วได้กรีธาทัพลงได้พลยกส่งเข้าเขตแดนมืองเกงจิวจึงให้ตั้งค่ายลงไว้ที่มืองเซเป่งกวน ณ ชายแดนมืองเกงจิวนั้น ทางฝ่ายเล่าเปียวเจ้ามืองเกงจิว พอทราบข่าวศึกจึงสั่งให้เล่าเปียวยกทหารมืองเกงจิวออกไปตั้งขัดตาทัพโจโจไว้ ทั้งสองฝ่ายต่างคุมเชิงกันอยู่ ซินผีทูตของอ้วนถ่านก็ได้เดินทางมาถึงค่ายของโจโจ โจโจทราบข่าวซินผีเป็นทูตมาแต่ อ้วนถ่านจึงออกมาต้อนรับ คารวะทักทายกันตามอย่างธรรมเนียมแล้วซินผีจึงแจ้งความตามที่รับหน้าที่มาจากอ้วนถ่านแล้วมอบหนังสือให้แก่โจโจ โจโจรับหนังสือมาอ่านทราบความแล้วสั่งทหารให้นำซินผีไปพักผ่อนที่ค่ายนอก แล้วเชิญบรรดาแม่ทัพนายกองมาปรึกษาว่าอ้วนถ่านมีหนังสือมาขอเข้าเป็นพวก และขอให้ยกกองทัพไปตีมืองกัจฉี ท่านทั้งปวงจะมีความคิดอ่านประการใด เทียหยกฟังปรารภของโจโจแล้วจึงว่า อ้วนถ่านมีหนังสือมาอ่อนน้อมครั้งนี้เกิดจากอ้วนถ่านทำศึกแล้วเสียทีแก่อ้วนชง ดังนั้นจะถือเป็นจริงเป็นจังว่าอ้วนถ่านจะเข้าสวามิภักดิ์ไม่ได้

ลียอยกับหมันทองได้สนับสนุนข้อเสนอของเทียหยกและเสนอ ว่าให้ทำศึกทางด้านมืองเกงจิวให้เสร็จสิ้นก่อน แล้วค่อยคิดอ่านยกไป ปรามภาคเหนือต่อไป แต่ขุนฮิวที่ปรึกษาคนสำคัญได้คัดค้านว่าความคิดของทั้งสามท่านนี้ดูเหมือนว่าจะมีเหตุผล แต่ข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วยเพราะทุกวันนี้แผ่นดินเป็นจลาจล ขุนศึกต่างๆ ล้วนคิดตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ อันเล่าเปียวเจ้ามืองเกงจิวนั้นโอบอ้อมอารีแก่คนทั้งปวง ครองมือง เกงจิวมาเป็นเวลานานเป็นหัวมืองใหญ่ มีมืองขึ้นหลายหัวมือง แต่ตัวเล่าเปียวกลับมิได้คิดอ่านขยายอาณาเขตหรือตั้งตนขึ้นเป็นเจ้าเหมือนกับขุนศึกคนอื่นๆ คงประพฤติปฏิบัติตนเพียงฐานะเจ้ามืองหนึ่งแห่งราชสำนักอื่น ต่างกับอ้วนเสี้ยวซึ่งครองอำนาจในภาคเหนือแม้ว่าตัวตายแล้วแต่ดวงศัรวานเครือและไพร่พลยังมีอยู่เป็นจำนวนมาก นับเป็นเสี้ยนหนามใหญ่ของมืองหลวง ถ้าหากลูกหลานตระกูล "อ้วน" สามัคคีปรองดองกันแล้ว ใครใดในแผ่นดินนี้คงย้ายไม่ได้ บัดนี้เป็นโอกาสอันงามยิ่งที่ลูกหลานตระกูล "อ้วน" วิวาทบาด หมายล้างผลาญกันเอง แล้วว่าการที่อ้วนถ่านมีหนังสือมาอ่อนน้อมครั้งนี้แม้ว่าจะเป็นการกลอุบายประการใดก็ตามที่ แต่ผลดีย่อมตกอยู่กับกองทัพเราสถานเดียว เพราะโอกาสนี้ไปแล้วที่จะขยายผลความขัดแย้งต่อกลุ่มให้ตระกูล "อ้วน" พังพินาศไป เป็นโอกาสสำคัญที่จะปรามภาคเหนือให้สำเร็จราบคาบ จึงขอให้ท่านอัครมหาเสนาบดียกกองทัพทำที่ว่าจะช่วยอ้วนถ่านกำจัดอ้วนชงเสียในครั้งนี้ จากนั้นจึงกำจัดอ้วนถ่านเป็นลำดับถัดไป

โจโจฟังความจากที่ปรึกษาและแม่ทัพเสนอความเห็นเป็นสองฝ่ายดังนี้แล้ว เห็นว่าความคิดของขุนฮิวแยบยลเป็นหนทางแห่งชัยชนะและเห็นเป็นโอกาสที่จะปรามภาคเหนือให้ราบคาบได้จึงตัดสินใจดำเนินการตามความคิดของขุนฮิว โจโจสั่งเลิกประชุมแล้วให้ทหารไปเชิญซินผีมาขึ้นโต๊ะ แล้วแสวงถามว่าที่อ้วนถ่านมีหนังสือมาอ่อนน้อมต่อเรานี้เป็นการอ่อนน้อมโดยสุจริตจริงใจ หรือว่าเป็นเพียงกลอุบายหลอกใช้เราเท่านั้น ซินผีได้ฟังคำโจโจก็ตกใจ นึกแต่ในใจว่าคนผู้ที่มีสติปัญญา มองการทะลปรปรองดังนี้ในฝ่ามือ ตัวเราเป็นข้าพวกแซ่ "อ้วน" มาช้านาน ก็ไม่ได้แค่เจ้ามืองเพ่งจวนกวนอันเป็นหัวมืองเล็กเท่านั้น บัดนี้ตระกูล "อ้วน" สิ้นอ้วนเสี้ยวแล้ว ลูกหลานล้างผลาญกันเอง จึงถึงคราวดับสูญเป็นแน่แท้ จ้าจะผูกมิตรไว้กับโจโจเสียก่อนจะได้มี

ความสุขสลับไป คิดดังนี้แล้วซินีจึงตัดสินใจแปรพักตร์จะเข้า ด้วยโจโล แต่เพื่อไม่ให้เกิดการขายตัวเป็นการต่ำต้อยไร้ราคา จึงแสร้งว่าข้าพเจ้าเดินทางมาครั้งนี้มีฐานะเป็นทูดของอ้วนถ่า จะตอบความตามคำถาม ท่านทางใดทางหนึ่งนั้นไม่สมควร โจโลเห็นท่าทีของซินีก็รู้ว่าคนผู้นี้กำลังคิดอ่านแปรพักตร์ เพียงแต่ตั้งท่าเกิยงราคา ค่าตัวให้สูงขึ้นเท่านั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย "รังทัพเพื่อกินรวบ" (ตอนที่ 164)

อ้วนถ้ำและอ้วนขงสองพี่น้องซึ่งเป็นบุตรของอ้วนเสี้ยว ทำศึกขับเคี่ยวแย่งชิงอำนาจกันโดยไม่คิดถึงภัยพิบัติที่จะเกิดแก่เมืองก๊กจิ๋ว และผู้คนในครอบครัวยุทธ์อ้วน ครั้นอ้วนถ้ำเสียทีก็คิดอ่านขอเข้าสวามิภักดิ์กับโจโฉ แล้วเชิญโจโฉยกมาตีเมืองก๊กจิ๋ว แต่พอโจโฉได้สนทนากับทูตของอ้วนถ้ำก็ยังไม่ทำที่ไว้ว่าทูตอยู่ผู้นี้กำลังคิดแปรพักตร์ขายนายตัวเอง โจโฉเห็นท่าที่ดังนั้นจึงว่าอ้วนเสี้ยวเป็นศัตรูราชสมบัติ พระเจ้าเหียนเต๋จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เรายกกองทัพมาปราบปราม อ้วนเสี้ยวเสียทีแก่เราถึงแก่ความตายแล้ว แต่วิบากกรรมที่อ้วนเสี้ยวกระทำต่อแผ่นดินยังไม่สิ้น ลูกหลานจึงล้างผลาญกันเอง ตระกูล "อ้วน" จึงถึงคราวดับสูญแล้ว ข้าเก่าทั้งหลายของอ้วนเสี้ยวที่ภักดีต่อ แผ่นดินต่างได้เปลี่ยนใจกลับตัวเข้าสวามิภักดิ์ด้วยเมืองหลวงเป็นอันมากแล้วว่าแม้หากเราจะไม่รับสวามิภักดิ์ อ้วนถ้ำ อ้วนขงคงจะล้าง ผลาญจนอดวายไปทั้งสองฝ่าย แต่เราห่วงใยอาณาประชาราษฎร แลทหารทั้งปวงจะได้รับความเดือดร้อนเพราะการแย่งชิงอำนาจของ อ้วนถ้ำ อ้วนขงจึงขอให้ท่านช่วยชี้แนะเพื่อให้แผ่นดินเป็นสุขเสียโดยไว

โจโจทอดสะพานให้ชินเป็นผู้เป็นทูตเดินอย่างสะดวกใจ ชินผิได้ฟังดังนั้นจึงว่า "อันอ้วนเสี้ยวนั้นทำสงครามก็พ่ายแพ้แก่ท่านเป็นหลายครั้ง แล้วอ้วนเสี้ยวมิได้เชื่อที่ปรึกษากับเอาโทะซึงตายบ้าง ถอด ออกเสียจากที่บ้างที่ปรึกษาแลทหารทั้งปวงอดิโรยย่อท้อ การศึกจึงเสียไปจนตัวอ้วนเสี้ยวก็ถึงแก่ความตาย บัดนี้อ้วนถำกับอ้วนซงซิงกันเป็นใหญ่ บรรดาคนทั้งปวงก็แจ้งอยู่ว่าแซ่ "อ้วน" จะสาบสูญแล้ว จึงบังเกิดให้เป็นทั้งนี้ ขอให้งายไปตีเอาเมืองกิจิว อ้วนซงกั้วพลหลังก็จะยกมารบพุ่งกับท่าน อ้วนถำก็จะตีกระหนาบมา" แล้วว่าต่อไปว่า "แซ่อ้วนครั้งนี้อุปมาเหมือนใบไม้แห้งอันหล่นเมื่อเทศกาลแล้ง ตัวท่านดังเพลิงป่าอันต้องลมก็จะไหม้ใบไม้ทั้งนั้นเป็นจุณไป ซึ่งท่านจะตั้งรบเมืองเกงจิ๋วอยู่ขณะนี้เห็นไม่ควร ด้วยเล่าเปียวท่านบำรุงอาณาประชาราษฎรมีความสุขอยู่ อันหัวเมืองฝ่ายเหนือนั้นกล้าแข็งยิ่งกว่าหัวเมืองทั้งปวง แม้ท่านปราบปรามหัวเมือง ฝ่ายเหนือราบคาบแล้ว การทั้งปวงก็จะเป็นสิทธิแก่ท่าน"

ชนเผ่าเป็นขุนนางเมืองกิจวี่ที่เฉลี่ยจลลาด พอได้ทีเห็นใจโจททอด สะพานเอื้อมากัก้าวเดินอย่างเต็มภาคภูมิ อธิบายสถานการณ์ข้างฝ่าย อ้วนถ่า อ้วนซง จนหมดสิ้น มีหน้าซำยังเสนอแผนการให้โจโฉยกไป ตีเมืองกิจวี่ ขุนนางที่เฉลี่ยจลลาดแต่ซี้ซลาดและขายนายชนิดนี้ไม่มีมาทุกสมัย จนเสด็จในกรมพระบิดาแห่งกฎหมายไทย กรมหลวงราชบุรี ดิเรกฤทธิ์ ถึงกับต้องทรงย่ำให้ตระหนักในการคัดเลือกคนเข้ารับราชการเป็นขุนนางว่าจะต้อง คัดเลือกเอาคนจลลาดเพราะถ้าคัดเลือกคนโกงก็จะเป็นไรเท่าทันคนอื่น แต่จะมุ่งเอาความจลลาดอย่างเดียวย่อมไม่ พอแก่การ เพราะจลลาดแล้วโกงภัยพิบัติและผลร้ายจะยิ่งมากกว่าปกติ เนื่องจากสามารถโกงได้อย่างแยบยล กว่าผู้คนที่ปวงจะจับได้ไล่ทันก็โกงบ้านผลาญเมืองจนวายวอด ดังนั้นจึงต้องเลือกให้ไดคน ที่ทั้งจลลาดและ ไม่โกง

โจโลได้ฟังคำชินผึกดีใจ แกล้งสรรเสริญว่าเสียตายนักที่เราได้พบท่านเข้าไป การศึกจึงยืดเยื้ออยู่จนถึงทุกวันนี้ หากเราได้พบท่านเสียแต่หน้าแล้ว บัดนี้แผ่นดินคงสงบราบคาบด้วยความคิดของท่าน เป็นแน่แท้ และว่าความคิดของท่านทั้งนี้เป็นคุณแก่แผ่นดินนัก ราษฎรทั้งปวงจะได้ความสุขก็เพราะท่าน โจโลแกล้งสรรเสริญผูกน้ำใจชินผึกดังนี้แล้ว จึงเรียกประชุมที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง สั่งให้จัดแจงกองทัพเตรียมยกกลับไปตีเมืองกิ่ว ครั้นจัดแจงกองทัพทั้งปวงพร้อมแล้วจึงให้เลิกทัพ แล้วเคลื่อนตรงไปที่เมืองกิ่ว ฝ่ายเล่าปี่ตั้งค่ายยับทัพโจโลอยู่ แต่อยู่ เห็นโจโลเลิกทัพกลับ ไปก็เกรงว่าโจโลวางกลอุบายลงให้ไล่ตามตี ประหวั่นอยู่ดังนี้แล้วจึง ให้ทหารตั้งมั่นอยู่แต่ในค่าย มิได้ติดตามไล่โจโลตามกระบวนศึก หลังจากนั้นอีกสองวันเล่าปี่จึงสั่งให้เลิกทัพกลับเข้าเมืองเกงจิว

ทางฝ่ายอ้วนซ่งตั้งค่ายล้อมเมืองเพงจ้วนก่วนอยู่ ในขณะที่อ้วนถำตั้งรับอยู่แต่ในเมือง อ้วนซ่งเห็นสถานการณ์เช่นนั้นก็หวั่นใจว่าอ้วนถำน่าจะรอกองทัพเมืองอื่นยกมาช่วย จึงกำชับให้ทหารลาดตระเวนและสอดแนมข่าวคราวความเคลื่อนไหวอย่างกวดขัน พลกองทัพอโจโฉเคลื่อนมาใกล้ริมแม่น้ำสวโห อ้วนซ่งก็ได้ข่าวศึกว่าโจโฉยกทัพจะข้ามแม่น้ำสวโหไปตีเมืองกิวจี้ก็ตกใจ ดังนั้นอ้วนซ่งจึงสั่งให้ลิกองและลิเชียง สองนายทหารทำหน้าที่เป็นกองระวังหลัง ปกป้องกันกองทัพของอ้วนถำ ตัวอ้วนซ่งเองคุมทหาร เล็กทัพยกกลับไปเมืองกิวจี้

ทางฝ่ายอ้วนถ่าหลังจากสงชินผีไปเป็นทูตแล้ว มันใจว่าโจโจจะยกกองทัพไปตีเมืองกจิ๋ว ดังนั้นในขณะที่สั่งทหารให้ตั้งมั่นอยู่ในเมือง แต่ก็ให้จัดแจงกำลังเตรียมไล่ตามตีในกรณีที่ว่าอ้วนชงจะต้องเลิกทัพกลับไปป้องกันเมือง พอทราบข่าวว่าอ้วนชงเลิกทัพจึงนำทหารยกออกจากเมืองไล่ตามตีกองทัพของอ้วนชง อ้วนถ่านำทหารไล่ตามกองทัพของอ้วนชงมาได้สักร้อยเส้นก็ถูก ลิกอง ลิเชียงซึ่งเป็นกองระวังหลังของอ้วนชงสกัดไว้ อ้วนถ่านำทหารออกไปเผชิญหน้ากับนายทหารของอ้วนชงเห็นเป็นลิกองและลิเชียงก็จำได้ว่าเป็นลูกน้องเก่าของบิดา จึงออกไปพบกับลิกองและลิเชียงว่าพบหน้าท่านทั้งสองก็ดีแล้ว จะได้ไม่ต้องเดือดร้อนแก่ทหารทั้งปวง ตัวท่านทั้งสองนี้เป็นข้าเก่าของบิดาเรา ที่บิดาเรา วางใจท่านบำรุงเป็นอย่างดีมาแต่ก่อน บัดนี้บิดาเราตายแล้ว ท่านก็ยอมรัฐธรรมนิยมว่าเราเป็นบุตรผู้ใหญ่ มีสิทธิที่จะสืบอำนาจของบิดาเรา อ้วนชงเป็นผู้น้อย ยึดอำนาจเมืองกจิ๋วไว้ให้ผิดประเพณี ท่านทั้งสองจะไม่คิดถึงคุณบิดาเราและคิดจะทำร้ายเรากหรั้นหรือ

ลิกองและลิเชียงได้ฟังคำอ้วนถ่าทำความสาเล็กบุญคุณที่อ้วนเสี้ยวท่านบำรุงมาแต่เดิมก็ละอายแก่ใจ มิรู้ที่จะว่าประการใด ยืนมาตะลึงอยู่ครู่หนึ่งก็ได้คิดจึงรับลงจากหลังม้า วางอาวุธแล้วเข้าไปคำนับอ้วนถ่าแล้วว่า ข้าพเจ้าทั้งสองตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่อาจทำประการอื่นได้ เมื่อได้ฟังคำท่านว่ากล่าวก็ระลึกถึงคุณของอ้วนเสี้ยว บิดาท่าน ข้าพเจ้าทั้งสองไม่หาญกล้าที่จะคิดหรือทำร้ายต่อท่าน และพร้อมจะทำการสนองคุณตระกูลอ้วนสืบไป อ้วนถ่าเห็นดังนั้นก็ดีใจ จึงว่าท่านทั้งสองคิดถึงคุณบิดาเราและลูกพี่ลูกน้องจะนี้ จักเป็นที่สรรเสริญของคนทั้งปวง ราษฎรในเมืองกจิ๋ว คงจะเป็นสุขสืบไป ว่าแล้วอ้วนถ่าจึงสั่งให้ลิกองและลิเชียงติดตามขบวนทัพยกไปทางกองทัพของโจโจ ครั้นพอเข้าไปใกล้เขตเคลื่อนไหวกองทัพโจโจจึงให้ทหารคนสนิทล่วงหน้าไปข้างหน้า แจ้งความให้โจโจทราบว่ายอ้วนถ่าจะมาขอสมรสมิศักดิ์ โจโจได้ทราบก็มีความยินดี ให้เชิญอ้วนถ่าเข้ามาพบอ้วนถ่าคารวะโจโจตามอย่างธรรมเนียมแล้ว โจโจจึงว่าท่านเห็นแก่ความสงบสุขของบ้านเมือง คิดอ่านอ่อนน้อมต่อกองทัพของ พระเจ้าอยู่หัวทั้งนี้เป็นการชอบด้วยธรรมเนียมประเพณีดีนัก เสร็จ ราชการสงครามแล้วเราจะท่านบำรุงท่านให้ถึงขนาด ทั้งจะยกบุตรของเราให้เป็นภรรยาของท่าน สำหรับลิกอง ลิเชียงนั้น เราจะเลี้ยงดูให้เป็นทหารหลวง

โจโจไปรยอำนาจาสนาสอใจอ้วนถ่าและไพร่พลเพื่อไม่ให้เป็นที่พิษภัยแก่ตัวดังนั้นแล้ว จึงนั่งเพื่อจะฟังความคิดเห็นของอ้วนถ่า อ้วนถ่าเห็นดังนั้นจึงว่าข้าพเจ้าและนายทหารทั้งปวงสำนักในพระคุณของท่านอัศรมหาเสนาบดีที่มีไฉไลเออาโทษ แล้วยังจะท่านบำรุง ส่งเสริมต่อไปในเบื้องหน้าอีก ดังนั้นจึงขอท่านได้เร่งยกกองทัพเข้าตีเอาเมืองกจิ๋วเถิด โจโจได้ฟังดังนั้นจึงว่าตัวเรายกกองทัพมาทำศึกภาคเหนือเป็นเวลาหลายเดือนแล้วเสบียงอาหารก็ขาดแคลนไม่อุดมสมบูรณ์ เพราะการล่าเหยื่อล่าซากสัตว์สันนัก เราคิดอ่านที่จะแก้ไขปัญหาคารล่าเหยื่อเสบียงอาหารให้ตกไปให้จงได้ โดยจะขุดคลองเป็นทางตรงตั้งแต่แม่น้ำก็ขุดตรงมายังแม่น้ำเปกตก แล้วอาศัยเรือล่าเหยื่อเสบียงอาหารมาตามคลองที่ขุดขึ้นนี้ ก็จะล่าเหยื่อเสบียงอาหารได้ทุกฤดูกาล และใช้เวลาในการล่าเหยื่อน้อยกว่าการล่าเหยื่อเสบียงทางบกซึ่งเป็นทางอ้อมและทุรกันดารมากนัก อ้วนถ่าได้ฟังดังนั้นจึงว่าความคิดของท่านประเสริฐแท้ มีภารกิจใดที่ข้าพเจ้าจะรับใช้ท่านได้ขอจงบัญชาามาเถิด โจโจจึงว่าเมื่อขุดคลองสำหรับล่าเหยื่อเสบียงเสร็จแล้วเราจึงจะเคลื่อนทัพยกไปตีเมืองกจิ๋ว แต่ในระหว่างขุดคลองอยู่นี้ยังไม่มีภารกิจใด ให้ท่านยกไปรักษาเมืองเพงจ้วนก่วนให้ปลอดภัยก่อน เอาแต่ตัวลิกองและลิเชียงไว้ช่วยราชการในกองทัพของเราที่พอแก่การ อ้วนถ่าได้ฟังดังนั้นก็รับคำของโจโจเพราะไม่รู้ที่จะขัดประการใดได้ จากนั้นจึงคำนับลาโจโจยกทหารกลับไปเมืองเพงจ้วนก่วน

โจโจคิดอ่านการทั้งนี้โดยที่ไม่รีบร้อนเคลื่อนทัพยกไปตีเมืองกจิ๋วในทันที ก็เพราะเล็งการว่ายังคงต้องใช้เวลาทำศึกภาคเหนืออีกระยะหนึ่ง จึงคิดเตรียมการทางด้านเสบียงให้พร้อมก่อน ในช่วงนี้จึงคิดแผนการแยกตัวลิเชียงและลิกองสองนายทหารเก่าของอ้วนเสี้ยวไว้ในกองทัพ แล้วให้อ้วนถ่ายกกลับไปก่อน วาดหวังว่าเมื่อเตรียมการทั้งปวงพร้อมแล้วจะทำศึกทำลายล้างทั้งอ้วนชงและอ้วนถ่า ปราบภาคเหนือเสียให้ราบคาบแต่ครั้งนี้พออ้วนถ่ายกกลับไปถึงเมืองเพงจ้วนก่วน ก้าวเต้าซึ่งอยู่รักษาเมืองเพงจ้วนก่วนทราบความแล้วก็แจ้งแผนการความคิดของโจโจว่า เป็นแผนการกินรวบจะกวาดภาคเหนือให้ราบคาบเสียทีเดียว จึงว่ากับอ้วนถ่าว่าการที่โจโจรั้งรอกองทัพไม่ยกเข้าตีเมืองกจิ๋วแล้วให้ท่าน กลับมาเมืองเพงจ้วนก่วนโดยจะยกบุตรสาวให้แก่ท่านนั้น ข้าพเจ้าได้ พิศระห์แล้วเห็นว่านี่คืออุบายของโจโจ คิดจะกวาดล้างตระกูล "อ้วน" แล้วยึดภาคเหนือไว้อย่างเบ็ดเสร็จ การที่โจโจตั้งเอาลิกองและลิเชียง ไว้ใช้ในราชการนั้นคือแผนการตัดกำลังท่านให้อ่อนลง แล้วจะใช้ลิกอง และลิเชียงทำร้ายท่านต่อภายหลัง แล้วว่า "ซึ่งโจโจทำทั้งนี้อุปมาเหมือนตอนปลาเข้าไซ ถ้าท่านเชื่อฟังโจโจแล้ว ข้าพเจ้าเห็นตัวท่านแลหัวเมืองฝ่ายเหนือจะมีอันตรายต่างๆ ด้วยความคิดโจโจเป็นมันคง"

อ้วนถ่าได้ฟังคำชี้แจงอธิบายความจากก้าวเต้าแล้วก็เข้าใจถึงแผน การของโจโจ ดังนั้นจึงตกใจแล้วละล้าละลังถามก้าวเต้าว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ จะคิดอ่านผันผ่อนประการใดจึงจะปลอดภัย ก้าวเต้าจึงว่าจำเป็นที่ท่านจะต้องผูกใจลิกองและลิเชียงไว้ไม่ให้เอนเอียงเข้าด้วยโจโจ โดยการแต่งตั้งให้ทั้งลิกองและลิเชียงเป็นนายทหารเอก เสร็จสงครามแล้วจะให้เป็นผู้เป็นเจ้าเมืองที่ขึ้นต่อเมืองกจิ๋ว ดังนั้นก็จะผูกใจลิกอง ลิเชียงไว้ได้ อ้วนถ่าได้ฟังดังนั้นก็เห็น

ด้วยจึงให้ทำตราสำคัญประจำตำแหน่งนายทหารเอกและว่าที่เจ้าเมืองส่งไปให้กับลิทองและลิเชียง และสั่งความไปกับผู้ถือตราว่าเมื่อใดที่โจโฉยกกองทัพเข้าตีเมืองก็ให้ สองนายทหารทำหน้าที่เป็นไส้ศึกประสานกับกองทัพเมืองเพงจวนกวน เมื่อนั้นกองทัพเมืองเพงจวนกวนก็จะยกไปตีกระหนาบกองทัพโจโฉ คงจะได้ชัยชนะโดยง่าย

ลิทองและลิเชียงได้รับตราสำหรับที่และทราบความที่อ้วนถำสั่ง ความมาแล้ว ประจักษ์กันว่าภายในกองทัพของโจโฉเข้มงวดกวดขันนัก หากทำตามคำสั่งของอ้วนถำหรือแม้หากปิดความไว้ไม่มิด อันตรายถึงชีวิตก็จะเกิดกับตัว แม้การศึกในวันหน้าก็ใช่ว่าอ้วนถำ อ้วนซงจะเอาชนะแก่โจโฉได้เพราะโจโฉนั้นชำนาญการสงคราม ในที่สุดคงจะปราบภาคเหนือได้สำเร็จ กระไรเลยควรจะหาทางเอาชีวิตรอดจะดีกว่า ประจักษ์กันดังนี้แล้ว ทั้งลิทองและลิเชียงจึงขอเข้าพบโจโฉเอาตราสำหรับที่ซึ่งอ้วนถำส่งมานั้นให้โจโฉดูเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ของตัว แต่ข้อความที่อ้วนถำสั่งกำชับมานั้นคงปิดไว้ไม่บอกให้โจโฉทราบ

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

ทำลายยุทธวิธีชุดอุโมงค์ (ตอนที่ 165)

ลิทองและลิเชียงสองนายทหารเก่าของอ้วนเสี้ยวรักตัวกลัวตายเกรงว่าจะปิดความที่อ้วนถำคิดผูกใจและให้ทำการเป็นไส้ศึกในกองทัพโจโฉไม่ตลอด จึงเอาตราสำหรับที่นายทหารเอกซึ่งอ้วนถำส่งมาไปให้โจโฉดูหวังจะแสดงความบริสุทธิ์ของตัวแต่ยังคงปิดความลับที่อ้วนถำสั่งการมาให้ทำหน้าที่เป็นไส้ศึกในกองทัพของโจโฉไว้ แต่โจโฉนั้นชำนาญกลอุบาย พอเห็นตราสำหรับที่นายทหารเอก ซึ่งลิทองและลิเชียงนำออกมาให้ดูก็อ่านความคิดและเหตุการณ์ได้ทะลุปรุโปร่งว่าอ้วนถำคงจะไม่มอบแต่ตราเท่านั้น คงมีความประการใดสั่งการกำกับตราด้วยเป็นมั่นคง และความทั้งนี้คงจะไม่ใช้เรื่องดีสำหรับกองทัพโจโฉเป็นแน่แท้ โจโฉพิเคราะห์ความกระจ่างแล้วจึงกล่าวความสัพพัญญูกับลิทองและลิเชียงว่า "ซึ่งอ้วนถำให้ตราสำหรับที่มาแก่ท่านทั้งสองนี้ เพราะอ้วนถำคิดจะทำร้ายต่อเรา หวังจะให้ท่านทั้งสองเป็นไส้ศึก ท่านจงรับเอาตรานี้ไว้ ข้อที่อ้วนถำส่งมาดีแลรายนั้นท่านจงรับเอาไว้ว่าจะทำตาม แม้เรายกกองทัพไปกำจัดอ้วนซงเสียแล้ว เราจึงจะยกไปฆ่าอ้วนถำเสีย"

โจโฉกล่าวความเกทับไฟที่อ้วนถำทั้งลงมาที่ลิทองและลิเชียง โดยที่ไม่ต้องเห็นหน้าไฟก็อ่านความหมายสำคัญของไฟที่คว่ำอยู่ได้ว่า อ้วนถำสั่งความให้สองนายทหารทำตัวเป็นไส้ศึก จึงตีไฟเกทับกลับไป ว่าให้สองนายทหารทำที่รับคำตามที่อ้วนถำสั่งมา แล้วยังบอกด้วยว่า เมื่อใดที่ยกกองทัพไปตีเมืองก็แล้วก็จะยกทัพไปจับตัวอ้วนถำฆ่าเสีย โจโฉหงายหน้าไฟให้สองนายทหารดูในครั้งนี้ด้วยลีลาเขียนเหนือเขียน และด้วยความมั่นใจว่าเมื่อสองนายทหารเห็นหน้าไฟทั้งสิ้นแล้ว มีแต่ต้องยืนอยู่กับโจโฉและโดยไม่หวั่นเกรงว่าสองนายทหารจะกล้าเปลี่ยนสีแปรธาตุกลับไปช่วยอ้วนถำอีกต่อไป การทั้งนี้ประจักษ์ชัดว่าโจโฉอ่านใจของสองนายทหารเก่าของอ้วนเสี้ยวกระจ่าง และเปิดความนัยให้รู้เสียเลยว่าเหตุการณ์เบื้องหน้า จะเป็นประการใด ลิทองและลิเชียงได้ฟังคำโจโฉดังนั้นก็ตกใจที่โจโฉอ่านแผนการความคิดของอ้วนถำทั้งๆ ที่ตัวได้ปกปิดไว้จนกระจ่างแจ้งจึงคำนับโจโฉแล้วว่าข้าพเจ้าทั้งสองน้อมรับคำสั่งของท่านอัศวมหาเสนาบดี

ฝ่ายข้างในเมืองก็แล้ว เมื่ออ้วนซงทราบข่าวว่าโจโฉกำลังให้ทหารชุดคลองเพื่อเตรียมใช้เป็นทางล่าเสี้ยมเสบียงอาหารจึงเรียกลิมโหยมาปรึกษาว่าจะคิดอ่านแก้ไขประการใด ลิมโหยจึงว่าการสงครามที่ผ่านมากองทัพโจโฉประสบปัญหาเรื่องเสบียงอาหารและแก้ไขไม่ตก ดังนั้นจึงคิดชุดคลองเพื่อล่าเสี้ยมเสบียงอาหาร สถานการณ์บ่งบอกว่าขณะนี้โจโฉยังไม่พร้อมที่จะยกกองทัพเข้าตีเมืองก็แล้ว รอนจนแก้ไขปัญหาล่าเสบียงอาหารเสร็จแล้วคงจะยกเข้าตีและคงให้อ้วนถำตีกระหนาบเข้ามาอีกทางหนึ่ง ดังนั้นในช่วงเวลานี้จึงควรจะได้เมืองเพงจวนกวนตัดกำลังโจโฉเสียก่อนจะได้รับมือกับกองทัพโจโฉแต่เพียงด้านเดียว อ้วนซงจึงท้วงว่าถ้าเรายกกองทัพไปตีเมืองเพงจวนกวน โจโฉก็จะยกกองทัพมาตีเมืองก็แล้ว กองทัพของเราก็จะขัดสนเพราะข้างหน้า ก็ต้องระวังอ้วนถำข้างหลังก็ต้องระวังเมืองก็แล้ว ลิมโหยจึงว่าความข้อนี้ท่านอย่าได้ปรามก ขอให้ท่านมีหนังสือสั่งการให้โหม้ไก่เจ้าเมืองบูนอันซึ่งเป็นหัวเมืองขึ้นต่อเมืองก็แล้วให้ยกกองทัพมาคุมเชิงกองทัพของโจโฉไว้ที่ชายแดนเมืองมอเสี้ย และให้กองทัพซึ่งคุมเสบียงอยู่ที่เมืองเซียงตงให้ยกกองทัพมาตั้งคุมเชิงกองทัพโจโฉไว้ที่ชายแดนเมืองฮันตันอีกกองหนึ่ง เมื่อกองทัพทั้งสองเมืองนี้มาตั้งคุมเชิงอยู่ดังนี้แล้ว กองทัพโจโฉก็จะขยับตัวไม่ได้ เพราะถ้าหากกองทัพโจโฉขยับตัวจะยกเข้าตีเมืองก็แล้ว กองทัพที่คุมเชิงอยู่ทั้งสองกองก็จะเข้าตีกระหนาบข้าพเจ้ามั่นใจว่าเมื่อตั้งทัพคุมเชิงไว้ดังนี้แล้วโจโฉก็จะไม่กล้าที่จะยกทัพหลวงมาตีเมืองก็แล้ว แล้วลิมโหยจึงอธิบายต่อไปว่า เมื่อท่านตีได้เมืองเพงจวนกวนแล้วก็ให้ระดมกองทัพทั้งจากเมืองเพงจวนกวน เมืองก็แล้ว และกองทัพที่คุมเชิงอยู่ทั้งสองกองเข้าตีกองทัพโจโฉพร้อมกัน คงจะได้ชัยชนะแก่กองทัพโจโฉเป็นมั่นคง อ้วนซงได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบกับความคิดของลิมโหย จึงสั่งให้ดำเนินการตามแผนการของลิมโหยทุกประการ จากนั้นจึงสั่งให้ต้นหลิมและลิมโหยอยู่รักษาเมืองก็แล้ว ส่วนอ้วนซงยกทัพออกจากเมืองก็แล้วจะไปตีเมืองเพงจวนกวน

โดยให้ม้าเอียนและเดียดคุมทหาร เป็นสองกองทำหน้าที่เป็นกองหน้าพอกองทัพของเมืองกัจฉีเคลื่อนออกจากเมือง ฝ่ายอ้วนถ้ำซึ่งสอดแนมอยู่ที่ทราบข่าวศึกจึงรายงานให้อ้วนถ้ำทราบ อ้วนถ้ำทราบความดังนั้นก็แจ้งแต่งหนังสือให้ทหารถือไปบอกชาวศึกแก่โจโฉ ขอให้ยกกองทัพเข้าตีเมืองกัจฉีและให้ยกกองทัพมาช่วยเมืองเพงจ่วนก่วน

โจโฉได้ทราบหนังสือของอ้วนถ้ำแล้วจึงเรียกประชุมที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกอง แจ้งความตามหนังสือของอ้วนถ้ำให้ที่ประชุมทราบแล้วว่าอ้วนถ้ำ อ้วนซ่ง ทำศึกกันในครั้งนี้เมืองกัจฉีคงจะได้แก่เราเป็นมั่นคง ในขณะที่นั้นเขาฮิวเดินทางมาแต่เมืองหลวง ได้ฟังความแล้วจึงว่า "เหตุใดท่านมาตั้งนั่งอยู่ดังนี้ จะคอยให้ฟ้าผ่าอ้วนถ้ำกับอ้วนซ่งตายเองหรือ" โจโฉได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าเพราะเหตุที่เราตั้งนั่งอยู่ดังนี้ อ้วนถ้ำและอ้วนซ่งคงจะถูกฟ้าผ่าตายและเราจะได้เมืองกัจฉีในครั้งนี้ แล้วท่านอย่ากังวลเลย เราได้คิดอ่านการทั้งปวงไว้พร้อมแล้ว ว่าแล้วโจโฉจึงออกคำสั่งให้โจหองคุมทหารยกไปตีเมืองกัจฉี แต่ตัวโจโฉเองนั้นคุมทหารยกไปตีกองทัพของอิมไ้ซึ่งตั้งคุมเชิงอยู่ที่แดนเมืองมอเสีย ให้กองทัพทั้งสองหุงข้าวกินให้เสร็จเรียบร้อยตั้งแต่ตอนใกล้สว่าง แล้วรีบยกไปทำการ

โจโฉแทนที่จะยกเข้าตีเมืองกัจฉีแต่กองทัพเดียว กลับแยกกองทัพออกเป็นสองกอง กองหนึ่งยกไปตีเมืองกัจฉีอีกกองหนึ่งยกไปตีกองทัพซึ่งตั้งคุมเชิงอยู่ที่ ก็เพราะแจ้งในกลศึกของลิโป้ว่าหากยกกองทัพไปตีแต่ทางด้านเมืองกัจฉีก็จะถูกกองทัพซึ่งตั้งคุมเชิงอยู่ที่กระหนาบ และการที่จะยกกองทัพไปตีกองทัพที่ตั้งคุมเชิงอยู่นั้นจะอยู่เหนือความคาดคิด เพราะฝ่ายที่ตั้งคุมเชิงไม่ทันระวังตัวจะสามารถได้ชัยชนะทั้งสองทาง โจโฉเคลื่อนทัพอย่างรวดเร็ว ถึงแดนเมืองมอเสีย อิมไ้เห็นกองทัพยกมาไม่ทันเตรียมตัวพร้อมก็รีบยกทหารออกมาป้องกันค่าย โจโฉเห็นดังนั้นจึงสั่งให้เคาทุบกระบี่ เคาทุบกับอิมไ้ได้หาเพลงก็เอาทวนแทงอิมไ้แตกม้าตาย โจโฉเห็นได้ทีจึงสั่งทหารเข้าตีกองทัพของอิมไ้ ฝ่ายทหารของอิมไ้เห็นตัวนายตกล้มตายก็ตกใจแตกตื่นพากันวิ่งหนี ถูกทหารโจโฉฆ่าฟันล้มตายและจับกุมได้เป็นจำนวนมาก

โจโฉยึดค่ายของอิมไ้ได้แล้วจึงให้เคลื่อนทัพไปชายแดนเมืองฮันตัน รุกเข้าตีกองทัพของจ้องซึ่งตั้งคุมเชิงอยู่ จ้องก็ไม่คาดคิดว่าจะถูกกองทัพโจโฉยกมาตี ไม่ทันได้เตรียมตัวเหมือนกับกองทัพของอิมไ้ก็รีบยกทหารออกมาป้องกันอยู่หน้าค่าย โจโฉเห็นดังนั้นจึงให้เดี่ยวเดี่ยวออกรบ เดี่ยวเดี่ยวรบกับจ้องก็ได้สามเพลง จ้องก็สู้เดี่ยวเดี่ยวไม่ได้จึงชักม้าหนี เดี่ยวเดี่ยวขับม้าไล่ตามไปพอได้ระยะเกาทัณฑ์ เดี่ยวเดี่ยว จึงเปลี่ยนมาใช้เกาทัณฑ์ยิงไปถูกจ้องก็ตกม้าตาย ทหารของโจโฉได้รุกไล่โจมตีทหารของจ้องก็บาดเจ็บล้มตายและจับตัวไว้ได้เป็นอันมาก จากนั้นจึงบุกเข้ายึดค่ายของจ้องไว้ได้ โจโฉได้รวมพลอีกครั้งหนึ่งจัดเอาทหารของอิมไ้และจ้องที่จับได้แล้วยอมสวามิภักดิ์ให้ทำหน้าที่เป็นกองหน้า แล้วให้เคลื่อนทัพไปสมทบกับโจหองที่เมืองกัจฉี

กองทัพของโจโฉและโจหองได้ตั้งค่ายล้อมเมืองกัจฉีไว้ทุกด้าน แต่จะรุกเข้าปล้นเมืองยังไม่สะดวก เพราะลิโป้และตันหลิมได้กวาดขันให้ทหารป้องกันรักษากำแพงเมืองและเชิงเทินไว้แน่นหนา ค่ำวันหนึ่งลิโป้ออกตรวจตามแนวกำแพงเมือง เห็นบังเล่ นายทหารผู้รับผิดชอบรักษาเชิงเทินด้านตะวันออกเมาสุรานอนหลับไม่รู้ความก็โกรธ จึงให้เล้งโทะบิโยห่าสิบที่ บังเล่ต้องโทะบิโยห่าได้รับความอัปยศนัก หลังถูกโทะบิโยแล้วในคืนนั้นจึงหนีออกจากเมืองไปเข้าสวามิภักดิ์กับโจโฉ โจโฉเห็นบังเล่มาสวามิภักดิ์ก็มีความยินดี และรับบังเล่ไว้เป็นทหารในกองทัพ บังเล่จึงแจ้งข้อมูลทางการทหารให้โจโฉทราบผ่านทางกำแพงเมืองด้านตะวันออกมีทหารรักษาแต่เบาบาง ขอให้ท่านชุดอุโมงค์บุกเข้าโจมตีทางด้านตะวันออกก็จะสามารถยึดเมืองกัจฉีได้สำเร็จ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบกับความคิดของบังเล่ แต่แทนที่จะทำการแต่เพียงด้านเดียว สมควรให้ทำการพร้อมกันทุกด้าน จึงให้ทหารชุดอุโมงค์จากภายนอกกำแพงเมืองทั้งสี่ด้านแล้วเอาดินมากองสูงเท่ากำแพงเมืองเพื่อเตรียมให้ทหารบุกเข้าไปในเมืองผ่านทางอุโมงค์ ทางหนึ่ง และระดมยิงเกาทัณฑ์จากเนินดินเข้าไปในเมืองอีกทางหนึ่ง โดยให้บังเล่เป็นผู้ควบคุมการชุดอุโมงค์ และนำทหารเข้าโจมตีทางด้านตะวันออก พอค่ำลงอีกวันหนึ่งบังเล่จึงคุมทหารไปชุดอุโมงค์ทางด้านตะวันออกตามคำสั่งของโจโฉจนถึงเที่ยงคืนก็ทะลุผ่านคูเมืองเข้าไปใกล้กำแพงเมือง ในขณะที่ด้านอื่นไม่ชำนาญพื้นที่จึงชุดอุโมงค์ได้เพียงไม่กี่วาเท่านั้น

ความจริงแผนการชุดอุโมงค์และพุนเนินดินให้สูงขึ้นเพื่อโจมตีเมืองทางอุโมงค์และระดมยิงเกาทัณฑ์จากเนินดินอันเป็นที่สูงนั้นมาถึงครั้งนี้มิใช่ความคิดใหม่ต่อไปอีกแล้ว เพราะต้นกำเนิดยุทธวิธีนี้คือ ลิโป้ที่ได้เสนอยุทธวิธีดังกล่าวแก่อ้วนเสี้ยวนั่นเอง แต่โจโฉได้ยอมรับเอาแผนการดังกล่าวมาใช้ในการโจมตีเมืองกัจฉีในครั้งนี้ในคืนเดียวกันนั้นลิโป้ได้ออกตรวจกำแพงเมืองตามปกติ พอมาถึงกำแพงเมืองทางด้านตะวันออกไม่เห็นบังเล่ สอบถามได้ความว่าบังเล่หนีไปอยู่กับโจโฉแล้ว ลิโป้ก็โกรธ หดหู่ยืนอยู่บนหอรับบนกำแพงเมืองด้านตะวันออก มองออกไปทางด้านนอก ทหารรักษาการณ์บนกำแพงได้รายงานแก่ลิโป้ว่าทางจากกำแพงเมืองไปยังคูเมือง สังเกตดูมีการเคลื่อนไหวแต่เห็นไม่ถนัดเพราะท้องฟ้ามืด เกรงว่าข้าศึกจะคิดอ่านยกกำลังเข้าตีเมืองกัจฉี ลิโป้เลยเขม่นมองไปทางด้านที่ทหารรายงานความเคลื่อนไหวก็เห็นเหตุการณ์เคลื่อนไหวผิดปกติ จึง

ให้ทหารออกไปสืบความ จึงได้ทราบข่าวทหารฝ่ายโจโจกำลังขุดอุโมงค์อยู่ สิมโพลพอรทราบความก็คาดหมายได้ว่าน่าจะเป็นบังเล้าสาโจโจขุดอุโมงค์เพื่อจะยกกำลังเข้ามาตีเมืองกัจฉะ จึงว่าโจโจกำลังล่อ ยุทธวิธีขุดอุโมงค์ของเราจะทำอะไรแก่เราได้ เราจะผลาญทหารโจโจในอุโมงค์เสียให้สิ้นในครั้งนี ว่าแล้วจึงสั่งให้ทหารขนเอาก้อนหินใส่เกวียนห้าสิบล่มและให้จัดทหารคุมเกวียนออกจากประตูเมืองบุก เข้าไปตรงจุดที่มีการขุดอุโมงค์อยู่นั้น ในขณะนั้นทหารของบังเล้าเกือบทั้งหมดอยู่ภายใต้อุโมงค์ คงเหลือรักษาการอยู่ที่ปากอุโมงค์แปดเก้าคนเห็นทหารของเมืองกัจฉะยก ออกมากัดกัใจกลัวพากันวิ่งหนี ทหารของสิมโพลพอรที่คุมเกวียนก้อนหินออกไปจึงช่วยกันชนก้อนหินถมปากอุโมงค์จนมืด แล้วยกกลับเข้า ในเมือง บังเล้าพาทหารขุดอุโมงค์อยู่ไม่มีความแต่พอปากอุโมงค์ถูกปิด อากาศที่หายใจก็ค่อยๆ หมดไป หนีขึ้นมาข้างบนไม่ได้จึงขาดอากาศ หายใจและเสียชีวิตทั้งหมด

ครั้นรุ่งขึ้นทหารของโจโจเห็นทหารที่ไปขุดอุโมงค์เจียนหายไปก็พากันไปดูที่ปากอุโมงค์ เห็นก้อนหินปิดปากอุโมงค์ไว้อย่างหนาแน่นจึงรายงานให้โจโจทราบ โจโจได้ทราบความก็ตกใจสั่งให้ทหารไปที่ปากอุโมงค์ ขนเอาก้อนหินที่ถมปากอุโมงค์นั้นออก แต่ปรากฏว่าทหารที่อยู่ในอุโมงค์เสียชีวิตหมดแล้ว โจโจทราบความก็เสียใจ สั่งให้ยกเลิกแผนการขุดอุโมงค์ทุกด้าน และให้ถอนทัพยกกลับมามาตั้งอยู่ที่ตำบลลวนสุข เตรียมตีกองทัพ อ้วนซงที่จะกลับจากเมืองเพงจ้วนก่วน

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

วางกลซ่อนกล (ตอนที่ 166)

โจโจถูกสิมโพลพอรทำลายยุทธวิธีขุดอุโมงค์ด้วยการให้ทหารขนเอาหินไปถมปากอุโมงค์ ทำให้ทหารของโจโจที่อยู่ในอุโมงค์ตายสิ้น โจโจเสียใจที่ยุทธวิธีล้มเหลวจึงถอนทัพจากเมืองกัจฉะ และให้ไปตั้งรับเพื่อเตรียมตีกองทัพของอ้วนซงที่จะกลับจากเมืองเพงจ้วนก่วน ทางฝ่ายอ้วนซงยกกองทัพไปล้อมเมืองเพงจ้วนก่วนไว้ มั่นใจว่าโจโจจะไม่ยกกองทัพเข้าตีเมืองกัจฉะ เพราะได้สั่งให้อิมไ่และจวงกั ยกกองทัพไปตั้งคุมเชิงกองทัพโจโจไว้ถึงสองด้าน แต่ในที่สุดโจโจได้ทำลายแผนการคุมเชิงของอ้วนซงที่ต้องการสกัดทัพของโจโจไม่ให้ยกไปตีเมืองกัจฉะได้สำเร็จ พออ้วนซงได้ทราบข่าวว่าโจโจเคลื่อนทัพเข้าตีเมืองกัจฉะก็ตกใจเกรงว่าเมืองกัจฉะจะเสียให้แก่โจโจจึงคิดจะเลิกทัพกลับมาป้องกันเมือง และเรียกแม่ทัพนายกองเข้ามาปรึกษากำหนดแผนการเลิกทัพ ม้าเอี้ยนนายทัพคนสำคัญที่ยกมากับอ้วนซงในครั้งนี้ได้เสนอว่าเมื่อโจโจยกกองทัพไปล้อมเมืองกัจฉะ ย่อมต้องคิดอ่านเตรียมตีสกัดกองทัพของท่านที่จะเลิกทัพกลับมาจากเมืองเพงจ้วนก่วน ดังนั้นหากท่านเดินทัพกลับเมืองกัจฉะตามทางหลวงก็จะต้องกลและเสียให้แก่โจโจ

อ้วนซงได้ฟังดังนั้นจึงว่าความคิดของท่านนั้นชอบอยู่ แต่จะเลิกทัพกลับไปในเส้นทางใดเล่าจึงจะไปรักษาเมืองกัจฉะได้ตามความคิด ม้าเอี้ยนจึงว่าการศึกษาครั้งนี้โจโจตั้งฐานลำเลียงเสบียงอาหารอยู่ที่ริมแม่น้ำเปกตก ขอให้ท่านเคลื่อนทัพไปตามเส้นทางลัดเลาะเขตเขาทางตะวันตกตรงไปที่ริมแม่น้ำเปกตกแล้วเข้าตีฐานเสบียงอาหารของโจโจ เมื่อโจโจเสียเสบียงที่นี้แล้วก็ไมอาจทำศึกต่อไปได้ แม้จะฝืนล้อมเมืองกัจฉะไว้ทหารก็จะเสียขวัญกำลังใจคงจะเสียให้แก่ฝ่ายเราเป็นมั่นคง อนึ่งเมื่อท่านเข้าตีฐานเสบียงของโจโจแล้ว โจโจย่อมคิดอ่านส่งทหารมาช่วยป้องกันฐานเสบียง กองทัพที่ล้อมเมืองกัจฉะอยู่ก็จะรวนเร ให้ท่านแต่งทหารแจ้งแก่สิมโพลพอรให้เตรียมการตีกระหนาบกองทัพโจโจไว้ให้พร้อม เมื่อเห็นแสงไฟที่ท่านเผาฐานเสบียงของโจโจแล้วก็ให้ยกกองทัพตีกระหนาบ โจโจก็จะเสียให้แก่เรา

อ้วนซงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วยกับแผนการของม้าเอี้ยน สั่งให้เตรียมการตามความคิดของม้าเอี้ยนทุกประการ ให้ลี้หูปลอมตัวลอบเข้าไปแจ้งข่าวให้สิมโพลพอรทราบส่วนม้าเอี้ยนและเตียวคี่ให้เป็น กองระวังหลัง ตัวอ้วนซงคุมทหารยกไปริมแม่น้ำเปกตก พออ้วนซงเคลื่อนทัพมาไ้ระยะหนึ่ง ม้าเอี้ยนและเตียวคี่ก็ยกกองระวังหลังตามอ้วนซงไป พออ้วนซงเลิกทัพจากเมืองเพงจ้วนก่วนและเคลื่อนทัพไปตามเส้นทางลัดจะตรงไปทางริมแม่น้ำเปกตก กองสอดแนมของโจโจก็ได้ข่าวศึกและรายงานให้โจโจทราบ โจโจทราบความก็ตกใจ ครุ่นคิดแผนการศึกอยู่ขณะหนึ่งจึงเรียกแม่ทัพนายกองเข้ามาปรึกษาแล้วปรารภว่ากองทัพอ้วนซงคิดอ่านแผนการลี้กซึ่งจะไปทำลายฐานเสบียงของเราที่ริมแม่น้ำเปกตก หากเสียฐานเสบียงที่นี้แล้วการศึกข้างหน้าของเราก็จะขัดสน แล้วว่าเดชะบุญที่เราได้ข่าวความเคลื่อนไหวของกองทัพอ้วนซงเสียก่อน เราจะคิดอ่านทำลายกองทัพอ้วนซงให้จงได้ เพราะกองทัพอ้วนซงยกไปทำการครั้งนี้คงจะคิดอ่านสมคบกับข้างในเมืองกัจฉะ คอยโอกาสให้เรายกกองทัพไปป้องกันฐานเสบียงแล้วใน เมืองกัจฉะก็ยกกองทัพมาตีกระหนาบ เราจะคิดอ่านตีกองทัพของอ้วนซงทั้งสองด้านให้แตกพ่ายไปจงได้

โจโจจึงออกคำสั่งให้จัดทหารเป็นสองกอง กองหนึ่งให้ซุ่มเตรียมตีสกัดกองทัพของเมืองกัจจิวที่จะยกออกมาโจมตี ส่วนอีกกองหนึ่งให้ยกไปตีกองทัพอ้วนซง ช่วยป้องกันรักษาฐานเสียบึง ฝ่ายลี้หลอมตัวเล็ดลอดเข้าไปในเมืองกัจจิวได้แล้วได้แจ้งความที่อ้วนซงสั่งการแก่สมิโพบยทุกประการ แล้วเสนอแก่สมิโพบยว่าบัดนี้เสียบึงอาหารภายในเมืองมีอยู่ไม่มากนัก จำเป็นที่จะต้องตีกองทัพโจโจให้แตกไปแต่โดยไว จึงเสนออุบายให้ทำที่เป็นยอมแพ้กแก่โจโจและให้ชาวเมืองไปขอเข้าด้วยกับกองทัพของโจโจ อาศัยจังหวะที่ฝ่ายโจโจประมาทจึงยกกองทัพออกไปโจมตีให้แตกพ่ายไป

สมิโพบยได้ฟังก็เห็นด้วยกับความคิดของลี้หลิงให้ป้อมกรงสีขาวขึ้นบนเชิงเทินว่าบัดนี้อ้วนซงทั้งเมืองไปแล้วชาวเมืองจึงพร้อมใจกันขอสวามิภักดิ์ด้วยโจโจ และให้ชาวเมืองทำที่ไปขอเข้าด้วยกับกองทัพของโจโจ การที่ลี้หลุมเสนอแผนการขึ้นใหม่ดั่งนี้ย่อมขัดแย้งกับแผนการที่อ้วนซงได้กำหนดมาแต่เดิมคือรอให้โจโจยกทหารไปช่วยป้องกันฐานเสียบึง แล้วในเมืองกัจจิวจึงค่อยยกตามตี แต่ลี้หลกลับเสนอแผนการให้หลวงกองทัพโจโจว่าทางในเมืองจะยอมสวามิภักดิ์เพื่อให้โจโจประมาทและจะยกเข้าตี แผนการทั้งสองแผนจึงไม่ประสานกัน และไปคนละทิศคนละทาง สมิโพบยไม่รู้แผนการความคิดของอ้วนซง จึงเอะอะเห็นด้วยไปกับแผนการความคิดของลี้หลุนั้น ทางฝ่ายโจโจเมื่อเห็นในเมืองกัจจิวป้อมกรงขาวยอมสวามิภักดิ์และมีชาวเมืองแห่กันมาที่ค่ายก็แจ้งในกลศึกของสมิโพบย จึงเรียกแม่ทัพนายกองมาประชุมแล้วว่าสมิโพบยคิดอ่านอุบายทั้งนี้ประหนึ่งเห็นเราเป็นเด็กทารกไม่ลึกลับลึนน้ำนม คิดว่าเราจะหลงกลหลวมตัวประมาทแล้วจะยกกองทัพมาโจมตี เราจะซ่อนกลจับตัวสมิโพบยให้จงได้ จึงสั่งให้จัดทหารที่เตรียมไว้สำหรับตีเมืองกัจจิวแยกออกเป็นสองกอง กองละสามพันคน ให้เดี่ยวเดี่ยวและซิงหลงคุมทหารคนละกองลอบยกไปตั้งซุ่มอยู่สองข้างทางระหว่างเมืองกัจจิวกับค่ายหลวงของโจโจ ส่วนตัวโจโจเองนั้นใส่เกราะขี้ม้ากันสับทนต์นำทหารยกไปใกล้กำแพงเมือง ทำที่ว่าหลงกลของสมิโพบย

พอโจโจยกไปใกล้กำแพงเมือง สมิโพบยก็ให้ทหารเปิดประตูเมือง และเกณฑ์ชาวเมืองให้ถือพุ่มดอกไม้จตุรพักตรเพียนพากันเดินตรงเข้าไปที่กองทหารของโจโจ โจโจเห็นดั่งนั้นจึงให้หยุดม้าอยู่ก่อนที่จะถึงกองซุ่ม เป็นที่ว่ารอ ให้ฝ่ายในเมืองออกมาสวามิภักดิ์ ฝ่ายสมิโพบยเข้าใจว่าโจโจต้องกลอุบายจึงคุมทหารยกออกจากเมืองจะเข้าจับตัวโจโจ พอโจโจเห็นสมิโพบยคุมทหารออกจากเมืองตามชาวเมืองมาถึงจุดซุ่มก็ให้ทหารโบกสัญญาณธงแดงให้กองซุ่มทั้งสองกองเข้าโจมตีกองทหารของสมิโพบยพร้อมกัน เดี่ยวเดี่ยวและซิงหลงคุมกองซุ่มคอยที่อยู่ พอเห็นสัญญาณจึงสั่งทหารให้ยกเข้าตีกองทหารของสมิโพบยพร้อมกัน ทางฝ่ายโจโจเมื่อให้สัญญาณแล้วสั่งทหารให้ร้องบอกชาวเมืองให้รีบหนีลงข้างทางแล้วสั่งทหารให้เข้าตีกองทหารของสมิโพบยเข้าไปอีกทางหนึ่ง สมิโพบยนำทหารหวังจะตีกองทัพโจโจให้แตกพ่ายไปแต่กลับตกอยู่ในวงล้อมของทหารโจโจถึงสามด้านก็ตกใจ ทหารของทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันอย่างขุละมุน บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก สมิโพบยเห็นแผนการล้มเหลวจึงพาทหารที่เหลือตีฝ่าหนีกลับเข้าไปในเมือง

โจโจเห็นดั่งนั้นจึงพาทหารไล่ตามตีสมิโพบย ในขณะที่สมิโพบยและทหารส่วนหนึ่งหนีเข้าไปในเมืองได้แล้วส่วนหนึ่งยังเหลืออยู่นอกประตูเมือง โจโจเห็นได้ทีจึงขี่ม้านำหน้าทหารจะบุกเข้าไปในภายในเมือง ทหารที่รักษาเชิงเทินเห็นสับทนต์กันโจโจแปลกตากว่าทหารทั้งปวงก็หมายตาว่าเป็นตัวโจโจนายทัพ ดั่งนั้นพอโจโจเข้าไปใกล้ระยะเกาทัณฑ์ทหารที่รักษาเชิงเทินจึงระดมยิงเกาทัณฑ์มาที่โจโจ ทหารติดตามโจโจเห็นดั่งนั้นก็ตกใจ ใช้ทวนปิดเกาทัณฑ์ป้องกันโจโจเป็นพัลวัน แต่เกาทัณฑ์ดอกหนึ่งแสนลุดไปถูกหมวกเกราะโจโจหลุดหล่นตกลงที่พื้น ทหารที่แวดล้อมป้องกันโจโจอยู่เห็นดั่งนั้นเข้าใจว่าโจโจถูกยิงจึงพากันร้องพร้อมกันว่าท่านอัศวมาเสนาบดีถูกเกาทัณฑ์เข้าศึก กองทหารของโจโจจึงตกใจแตกตื่นพากันมาล้อมอารักขาโจโจไว้ ทหารของสมิโพบยจึงหนีกลับเข้าไปในเมืองได้หมดสิ้นแล้วปิดประตูเมือง ประสานกับการระดมยิงเกาทัณฑ์มาที่กองทหารของโจโจประดุจท่าฝนทหารของโจโจได้ป้องกันปิดเกาทัณฑ์และคุ้มกันพาตัวโจโจออกมาจนพ้นระยะเกาทัณฑ์ ในขณะที่โจโจได้สดีหายตกใจจึงสั่งให้ถอยทัพกลับเข้าค่ายทางฝ่ายอ้วนซงยกทหารมาถึงริมแม่น้ำเปกตกแต่ไม่เห็นเรือเสียบึงของโจโจเพราะเมื่อทางฝ่ายโจโจทราบข่าวว่าอ้วนซงยกกองทัพจะมาทำลายฐานเสียบึง จึงสั่งให้ถอนเรือเสียบึงไปทางด้านหลังระยะทางหนึ่งร้อยเส้นแล้วจอดซุ่มอยู่

อ้วนซงไม่พบกองเรือเสียบึงของโจโจจึงยกทหารจะกลับไปเมืองกัจจิว พอยกมาใกล้เมืองระยะสองร้อยเส้นจึงให้ทหารเตรียมตั้งค่ายและให้เตรียมฟันฟางไว้เป็นอันมากเพื่อจะยกเข้าปล้นค่ายโจโจ ทางฝ่ายโจโจเมื่อทราบข่าวอ้วนซงยกทหารมาจะตั้งค่ายกระหนาบ จึงสั่งทหารกองที่เตรียมจะยกไปช่วยรักษาฐานเสียบึงยกไปตีกองทัพของอ้วนซงไม่ให้ทันตั้งค่ายได้สำเร็จ ทหารของอ้วนซงกำลังสาละวนอยู่กับการตั้งค่าย ถูกกองทัพของโจโจรุกเข้าโจมตีโดยไม่ทันตั้งตัวก็พากันแตกตื่นวิ่งหนี ทหารของโจโจได้ทีจึงไล่ตามตีทหารของอ้วนซงบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก อ้วนซงจะตั้งค่ายกระหนาบกองทัพโจโจไม่สำเร็จและถูกตีพ่าย จึงพาทหารถอยทัพมาสองร้อยเส้น ให้ตั้งค่ายไว้ที่เนินเขาและให้ทหารรีบไปตามกองทัพของม้าเอียนและเดี่ยวคี่ซึ่งเป็นกองระวังหลังให้รีบรุดมาสมทบแต่ทหารที่ไปติดตามกองทัพของม้าเอียนและเดี่ยวคี่กลับไม่พบกองระวังหลังแม้แต่คนเดียว อ้วนซงหวังว่าจะพึ่งกำลังสมทบจากกองระวังหลังโดยที่หารู้ไม่ว่าในขณะที่เคลื่อนทัพจากเมืองเพง

จวนกวนนั้น โจโลได้สั่งการให้ลิกลงและลิเชียงลงไปเกลี้ยกล่อมม้าเอียนและเตียวคิให้เข้าสวามิภักดิ์ หัวหน้ากองระวังหลังทั้งสองจึงได้แปรพักตร์ตาม ลิกลงและลิเชียงยอมเข้าด้วยกับโจโล และโจโลได้แต่งตั้งให้เป็นนายทหารประจำกองทัพ ครั้นดกกลางคืนโจโลจึงสั่งให้ลิกลง ลิเชียง ม้าเอียนและเตียวคิ ทหารเก่าของอ้วนซ่งที่เข้าสวามิภักดิ์นำทหารยกไปปล้นค่ายของอ้วนซ่ง ซึ่งตั้งคอกกองระวังหลังอยู่ที่เนินเขา กองทัพของอ้วนซ่งไม่ทันระวังตัวจึงถูกสี่นายทหารเก่าบุกเข้าปล้นค่าย ฆ่าฟันทหารในค่ายบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

อ้วนซ่งทราบข่าวทหารเก่าของตัวแปรพักตร์เข้าด้วยโจโลและยกกองทัพมาปล้นค่ายก็ตกใจ พาทหารถอยไปอีกสี่ร้อยเส้นจนพ้นจากการติดตามแล้วจึงให้ตั้งค่ายไว้ที่เชิงเขา ครั้นรุ่งขึ้นอ้วนซ่งเห็นทหารในค่ายอ่อนล้าอดโรยและเสียขวัญกำลังใจ เนื่องจากเสียที่แก่ข้าศึกตลอดมาก็เสียใจ เห็นว่าไม่สามารถต่อสู้กับโจโลได้อีกต่อไป จึงตั้งให้ลิเม่งเป็นทูตไปเจรจาสงบศึกยอมเข้าสวามิภักดิ์กับโจโล โจโลทราบว่ามีทูตมาแต่อ้วนซ่งจึงให้ทหารเชิญทูตเข้ามาพบ พอทราบความจากปากทูตว่าอ้วนซ่งขอเจรจาสงบศึกยอมแพ้แก่กองทัพเมืองหลวงจึงคิดว่าอ้วนซ่งยอมแพ้ในครั้งนี้ก็เพราะสิ้นกำลังหมดหนทางที่จะเอาชนะได้แล้วจึงคิดเอาตัวรอด วันใดที่สถานการณ์ผ่อนคลายแล้วคงจะแข็งอำนาจขึ้นอีก ดังนั้นจะรับสวามิภักดิ์ก็เหมือนกับรับเอางูเหมาเลี้ยงไว้กับอก นานวันไปก็จะทำอันตรายแก่เรา เมื่อคิดดังนี้โจโลจึงแกล้งบอกกับลิเม่งว่า ซึ่งอ้วนซ่งจะยอมสวามิภักดิ์นั้นเรายินดีนักแผ่นดินจะได้สงบสันติสืบไป แล้วโจโลจึงสั่งให้ทหารเบิกเสื้อผ้าและทองถาดหนึ่งมอบแก่ลิเม่งเป็นกำนัล ลิเม่งรับของกำนัลแล้วคำนับลาโจโลกลับไปแจ้งให้อ้วนซ่งทราบความทุกประการ

พอลิเม่งกลับหลังพ้นไปจากค่าย โจโลจึงเรียกเตียวเลี้ยวกับซิวหลงมาสั่งการว่าอ้วนซ่งคิดเอาตัวรอดแกล้งยอมสวามิภักดิ์ เราจึงแกล้งวางอุบายว่าจะยอมรับการสวามิภักดิ์เพื่อให้อ้วนซ่งตายใจไม่ป้องกันระวังตัว ดังนั้นเวลายามสามคืนนี้ให้ท่านทั้งสองยกทหารไป ปล้นค่ายอ้วนซ่ง จับตัวอ้วนซ่งให้จงได้ สองนายทหารรับคำสั่งโจโลแล้วคำนับลาออกไปจัดแจงทหารเตรียมปล้นค่ายอ้วนซ่งในเวลายามสามคืนนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

กำเนิดยุทธวิธี "ไขน้ำท่วมเมือง" (ตอนที่ 167)

อ้วนซ่งวางใจว่าโจโลรับสวามิภักดิ์ จึงมิได้ระมัดระวังตัวว่าจะถูกกองทัพของโจโลเข้าโจมตี โดยหารู้ไม่ว่าการรับสวามิภักดิ์ที่โจโล บอกให้ทูตกลับไปแจ้งแก่อ้วนซ่งนั้นเป็นเพียงกลอุบายเพื่อจะลวงให้อ้วนซ่งประมาท ในขณะที่โจโลได้สั่งการให้สองทหารเอกเตรียมยกกำลังเข้าปล้นค่ายอ้วนซ่งตอนยามสามของคืนนี้ ในขณะที่อ้วนซ่งและทหารในค่ายกำลังหลับสนิทเพราะอดโรยมาจากการศึกที่ต่อเนื่องมาเป็นเวลาหลายวัน คงเหลือแต่ทหารที่เข้าเวร ยามรักษาการอยู่เพียงไม่กี่คน พอทหารรักษาเวรยามดีเกราะบอกเวลายามสาม เสียงโห่ร้องของทหารจำนวนมากทั้งด้านหน้า ด้านหลังค่าย ก็กองกระหึ่มขึ้นพร้อมกัน เตียวเลี้ยวและซิวหลงนำทหารเป็นอันมากให้ทหารข้างยกล่วงหน้า เข้าไปทำลายประตูค่ายและรั้วด้านหลังค่ายของฝ่ายอ้วนซ่งและให้ทหารมาจำนวนมากบุกเข้าไปในค่ายของอ้วนซ่งพร้อมกัน ทหารของอ้วนซ่งบ้างก็ยังไม่หลับ บ้างก็เพิ่งงัวเงียตื่นขึ้นไม่ทันป้องกันระวังตัวก็ถูกทหารของเตียวเลี้ยวและซิวหลงฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก อ้วนซ่งรู้สึกตัวตื่นขึ้นไม่ทันได้ใส่เกราะก็รีบขึ้นม้าพาทหารที่เหลือตายอาศัยความมืดหนีออกจากค่ายเอาตัวรอด ทั้งตราสำหรับที่เจ้าเมืองตลอดจนทรัพย์สินเสบียงและอาวุธ ยุทโธปกรณ์จำนวนมากอยู่ในค่าย

เตียวเลี้ยวและซิวหลงกวาดล้างทหารของอ้วนซ่งและจับเป็นเชลยเกือบทั้งหมด เสร็จแล้วจึงสั่งทหารให้เก็บรวบรวมตราสำหรับที่เจ้าเมือง อาวุธยุทโธปกรณ์และเสบียงจนตกสายจึงแล้วเสร็จ และควบคุม ลำเลียงทหารและสินค้าที่ยึดได้กลับไปท่อกองทัพของโจโล รายงานการศึกให้โจโลทราบทั้งสิ้น โจโลได้ทราบความก็มีใจยินดีสั่งให้ขุนบำเหน็จท้าวตามความชอบอย่างทั่วถึงและสั่งให้เคลื่อนทัพยกเข้าล้อมเมืองกิจัวไว้ ตั้งค่ายรายรอบเมืองกิจัวไว้เป็นสามด้าน ครั้นตั้งค่ายมั่นแล้วโจโลจึงเรียกประชุมที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเพื่อปรึกษาแผนการที่จะบุกเข้ายึดเมืองกิจัวต่อไป เขาฮิวที่ปรึกษาจึงว่าเมืองกิจัวนี้กำแพงเมืองสูงใหญ่ คูเมืองกว้างขวาง ทั้งลึก จะเข้าตีซึ่งหน้าก็จะได้ยากลำบากแก่ทหาร และเสียเปรียบฝ่ายในเมืองซึ่งตั้งรับในที่กำบังที่สามารถใช้เกาทัณฑ์ระดมยิงฝ่ายเข้าโจมตีไม่ให้เข้าใกล้กำแพงเมืองได้

แล้วว่าข้าพเจ้าได้ออกตรวจตราภูมิประเทศโดยรอบกำแพงเมืองแล้ว ปรากฏว่าระบบชลประทานภายในเมืองล้วนเชื่อมโยงและรับน้ำจากคูเมือง มีคลองเชื่อมจากคูเมืองเข้าไปภายในตัวเมืองอย่างทั่วถึง คูเมืองที่กว้างใหญ่แม้ว่าจะเป็นปราการสำคัญสักแค่ไหนให้กองทัพของท่านรุกรานเข้าไปได้ แต่ก็กลายเป็นข้อพิพาทที่จะทำลายล้างเมืองกิจัวให้พินาศไปพร้อมกันด้วย โจโลได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดใจ ถามขึ้นว่าเขาฮิวท่านกล่าวความ ทั้งนี้มีเงินจางเป็นนัยประการใดเกี่ยวกับคูเมือง และคลองส่งน้ำในเมืองที่เชื่อมอยู่กับคูเมืองนั้นเล่า เขาฮิวจึงว่าถ้าหากนำในคูเมืองเอ้อล้นสูงขึ้นแล้ว น้ำย่อมมีธรรมชาติไหลสู่ที่ต่ำ ก็จะไหลเข้าไปตามคลองที่เชื่อม

จากคูเมืองนั้น ถ้าปริมาณน้ำมากพอและสูงเพียงพอแล้ว น้ำก็จะท่วมตัวเมือง ภายในเมืองก็จะสับสนอลหม่าน ขึ้น เราก็จะบุกโจมตียึดเอาเมืองกัจฉาได้โดยง่าย

โจโจได้ฟังก็พยักหน้า แต่ไม่เห็นทางที่จะอาศัยประโยชน์จาก ภูมิประเทศดังกล่าวได้ จึงว่าฤดูกาลนี้ฝนเบาบาง หรือแม้หากฝนจะตกหนักก็มีปริมาณไม่เพียงพอที่จะทำให้น้ำในคูเมืองสูงล้นเอ่อไหลเข้าไปในเมืองจนท่วมเมืองได้ เขาจึงคิดว่าความอันตรายที่ตนกลัวนั้นชอบอยู่ และเป็นความที่ผู้คนทั้งปวงในเมืองกัจฉาก็รู้ยู่ทุกตัวคน จึงต่างคนต่างมิได้คิดอ่านที่จะใช้น้ำเป็นอาวุธหรือป้องกันน้ำท่วมเมือง โจโจฟังคำเขาอิวเปี่ยมไปด้วยลักษณะโอ้อะและยกตนข่มท่านอยู่ในที่ก็ไม่ค่อยพอใจ แต่เล็งเห็นถึงสิ่งที่เขาอิวกล่าวนั้นหนักแน่นมั่นคงและดูเหมือนว่ายังไม่สิ้นกระแสความ คงจะมีความนัยอันลึกซึ้งที่เห็นหนทางยึดเมืองกัจฉายู่จึงกล่าวเป็นที่ดังนี้ โจโจขมใจแล้ว ชักเขาอิวต่อไปว่าท่านมีความคิดอ่านประการใดที่จะทำให้น้ำไหลเข้าท่วมเมืองกัจฉา เขาอิวจึงว่า ห่างจากตัวเมืองไปสิร้อยเส้นเป็นแม่น้ำเจียงโห แม่น้ำแห่งนี้ฝนจะตกเพียงเบาบาง แต่ข้างเหนือนั้นยังคงเป็นฤดูฝน น้ำเหนือหลากไหลตามแม่น้ำเจียงโหไปออกปลายแม่น้ำจนลงทะเล ขอให้ท่านเกณฑ์ทหารไปทำท่านบดหน้าไว้ที่ริมแม่น้ำเจียงโหก่อน แล้วขุดคลองเชื่อมจากท่านบดนั้นตรงมาที่คูเมืองกัจฉา ให้เป็นคลองกว้างสี่วา ลึกสองวา จากนั้นจึงรื้อท่านบดหน้าไว้ น้ำจากแม่น้ำเจียงโหก็จะไหลป่าเข้ามาตามคลองซึ่งขุดนั้นเข้ามาที่คูเมือง แล้วเอ่อล้นไปตามคลองที่เชื่อมจากคูเมืองเข้าไปในเมือง น้ำก็จะท่วมเมือง จากนั้นจึงค่อยยกทหารเข้าตีเมืองกัจฉา

โจโจนั่งครุ่นคิดคำนึงอยู่ครู่หนึ่ง ในขณะที่บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงต่างพากันเจียบและครุ่นคิดตาม ความเจียบ ผ่านไปครู่หนึ่งโจโจลุกขึ้นยืนส่ายหน้าแล้วว่าภูมิประเทศจากริมแม่น้ำเจียงโหมาถึงคูเมืองต่ำกว่าคูเมืองถึงวาเศษ เมื่อท่านขุดคลองลึกเพียงสองวา ปริมาณน้ำก็จะไม่แรงพอที่จะไหลเข้าท่วมเมืองได้ โจโจปรารภดังนี้แล้วถามบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพคนอื่นว่าผู้ใดมีความ คิดเห็นและแผนการประการอื่นบ้าง เขาอิวลุกขึ้นยืนบ้าง แหงนหน้ามองข้ามหัวทุกคนไปที่หลังคาค่ายอย่างตระหง่านแล้วว่าท่านอัศวมหารเสนาบดจะร้อนใจไปไยกัน ที่ข้าพเจ้าเสนอให้ขุดคลองลึกแต่สองวานั้นเป็นเพียงอุบายที่จะลวงให้ลิ้มโหยและข้างในเมืองกัจฉาประมาทเท่านั้น โจโจได้ยินคำว่า "อุบาย" ต้องด้วยอัชฌาสัยตัว ดังนั้นแม้จะขุนมัวอารมณ์ที่เขาอิวกล่าวความอย่างยโสโอหังและไม่สิ้นกระแสความเสียทีหนึ่ง ก็สุมใจหันหน้ามาที่เขาอิวแล้วถามขึ้นด้วยน้ำเสียงที่แสดงอาการรอนรนใคร่รู้ว่าอุบายของท่านเป็นประการใด เขาอิวจึงว่าในเมืองกัจฉาบัดนี้มีลิ้มโหยซึ่งเป็นที่ปรึกษาเจ้าความคิด เคยคิดสร้างจักรยนต์และแผนการยุทธวิธีขุดอุโมงค์มาทำร้ายกองทัพของท่าน และยังคิดอ่านแก้ไขแผนขุดอุโมงค์ที่ท่านให้บังเล่ขุด อุโมงค์จะยกเข้าไปในเมืองกัจฉา โดยเอาก้อนหินถมปิดปากอุโมงค์จนบังเล่และทหารตายสิ้น ดังนั้นจึงประมาทความคิดอ่านของลิ้มโหยไม่ได้เป็นอันขาด แล้วว่าความคิดของข้าพเจ้านั้นต้องการขุดคลองลึกสี่วา กว้างสี่วา ก็จะได้น้ำพอเพียงที่จะใช้ท่วมเมืองกัจฉาได้ แต่ถ้าหากลงมือขุดคลองกว้างสี่วา ลึกสี่วาแล้ว ลิ้มโหยก็จะล่วงรู้ความคิดแล้วหาทางป้องกันแก้ไขเสียได้ทัน เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเสนอให้ขุดคลองลึกแต่สองวา กว้างสี่วา ลิ้มโหยเห็นท่านขุดคลองดังนี้ก็จะประมาทว่าคลองลึกเพียงเท่านี้ปริมาณน้ำไม่พอที่จะท่วมเมืองได้ก็จะประมาท ไม่ป้องกันแก้ไข ครั้นได้วันเวลาทำการแล้วจึงค่อยระดมขุดเพิ่มเติมให้ลึกเพิ่มขึ้นอีกสองวา ลิ้มโหยก็จะคิดอ่านป้องกันไม่ทัน น้ำซึ่งเป็นพลังแห่งจักรวาลที่สำคัญและไหลร่อยตามธรรมชาติในแม่น้ำเจียงโหกำลังถูกเขาอิวนำมาใช้เป็นแผนยุทธวิธีเข้าตีและยึดเมืองกัจฉาเป็นครั้งแรกในสามก๊กด้วยประการฉะนี้

โจโจได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย สั่งให้จัดทหารเป็นสองกอง กองแรกให้ไปทำท่านบดกันริมแม่น้ำเจียงโห และขุดคลองจากแม่น้ำเจียงโหตรงเข้ามายังเมืองกัจฉา เป็นคูกว้างสี่วา ลึกสองวา ส่วนอีกกองหนึ่ง ให้เอาดินใส่กระสอบกันเป็นท่านบดรอบคูเมือง ลิ้มโหยเห็นทหารโจโจไม่ยกมารบแต่สาละวนอยู่กับการขุดคลอง และทำท่านบดรอบคูเมือง จึงขึ้นไปตรวจการบนกำแพงเมืองทั้งสี่ด้านเห็นทหารโจโจขุดคลองลึกแต่เพียงสองวาก็หัวเราะ แล้วว่า "อันโจโจทำการทั้งนี้เราหากกลัวไม่ เราเกรงอยู่แต่จะขุดคลองให้ลึกลงไปจึงจะใช้น้ำให้ท่วมเมืองเราได้" ลิ้มโหยรู้จักภูมิประเทศรอบเมืองกัจฉาเป็นอันดี เป็นอย่างเดียวกันกับที่เขาอิวได้สำรวจภูมิประเทศมา จึงเห็นว่าการที่โจโจให้ทหาร ขุดคูลึกแต่เพียงสองวาย่อมไม่มีทางที่จะทำให้น้ำไหลจากแม่น้ำเจียงโหป่าเข้ามาท่วมเมืองกัจฉาได้ คิดดังนั้นแล้วก็ตั้งอยู่ในความประมาท มิได้คิดอ่านปิดกันคลองที่เชื่อมจากคูเมืองหรือคิดอ่านป้องกันแก้ไขประการอื่น

ฝ่ายโจโจเห็นข้างภายในเมืองไม่ได้คิดอ่านป้องกันแก้ไขประการใดก็ดีใจ ทหารโจโจได้กันท่านบดรอบคูเมืองกัจฉาสองวา และขุดคลองเชื่อมแม่น้ำเจียงโหกว้างสี่วา ลึกสองวาถึงสิบวันการก็แล้วเสร็จตามความคิดของเขาอิว บ่ายวันรุ่งขึ้นโจโจเห็นการทั้งปวงเสร็จแล้วจึงให้ทหารไปเชิญเขาอิวและแม่ทัพนายกองเข้ามาปรึกษา กำหนดแผนการตีเมืองกัจฉาต่อไป เขาอิวเสนอว่าบัดนี้การกันท่านบดรอบคูเมืองและการขุดคลองสำเร็จ ตามแผนการแล้ว ในวันนี้ขอให้ท่านจัดทหารจำนวนมากเร่งระดมขุดคลองให้ลึกเพิ่มขึ้นอีกสองวา กำหนดให้แล้วเสร็จก่อนสิ้นยามสามในคืนนี้ พอใกล้รุ่งให้รื้อท่านบดที่ริมแม่น้ำเจียงโห ปลอยน้ำให้ไหลรี่เข้ามาตามคลอง

ที่ชุดนั้น และให้จัดพลเกณฑ์กันไปชุมนุมอยู่ที่ปากคลองที่เชื่อมต่อคลองน้ำในเมืองกับคูเมือง คอยระดมยิงเกาทัณฑ์อย่าให้ทหารข้างในเมืองกั๊วชนดินมาปิดกันปากคลองนั้นได้ โจโจได้ฟังก็เห็นชอบ สั่งการให้ดำเนินการตามความคิดของเขาอิ้วทุกประการ

พอใกล้ยามสามทหารโจโจก็ชุดคลองลึกเพิ่มขึ้นอีกสองวา คลองส่งน้ำกว้างสี่วา ลึกสี่วาจึงแล้วเสร็จสมบูรณ์ตามความคิดของเขาอิ้ว ทหารข้างซึ่งควบคุมทำนบกั้นน้ำอยู่ที่ริมแม่น้ำเจียงโหจึงรื้อทำนบกั้นน้ำออก น้ำในแม่น้ำเจียงโหซึ่งไหลป่าหลากแรงด้วยน้ำเหนือจึงไหลทะลักตามคลองส่งน้ำนั้นเข้าไปที่คูเมือง และไหลล้นป่าเข้าไปในคลองภายในเมืองน้ำจากแม่น้ำเจียงโหหลากแรงจัด ไหลแรงตามคลองส่งน้ำกว้างสี่วา ลึกสี่วานั้นเข้าไปท่วมคลองในเมืองกั๊วแล้วเอ่อล้นท่วมภายในเมืองเกือบทั้งหมด สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าน้ำท่วมในเมืองกั๊ว "ลึกประมาณเจ็ดแปดศอก ทหารแลชาวเมืองทั้งปวงขัดสนด้วยข้าวปลาอาหารแลตายด้วยน้ำ บ้างหนีขึ้นอยู่บนเชิงเทินบ้าง" ตกสายวันรุ่งขึ้นโจโจนำทหารขึ้นมาตรวจการตามทำนบกั้นน้ำนอกคูเมือง เห็นน้ำไหลป่าเข้าไปในเมือง ท่วมเมืองสมความคิดแล้ว จึงสั่งให้ซินผีเอาตราสำหรับที่เจ้าเมืองของอ้วนซงและหมวกเกราะของอ้วนซงที่ยึดได้แล้วพาทหารไปที่หน้าประตูเมือง ร้องบอกแก่ทหาร ที่รักษากำแพงเมืองนั้นว่าอ้วนซงเจ้าเมืองกั๊วแพ้ศึกถึงแก่ความตายแล้ว และบัดนี้น้ำก็ท่วมเมืองกั๊ว ทุกคนไม่มีทางที่จะรอดชีวิตไปได้ ให้รีบยอมแพ้แก่กองทัพเมืองหลวงเสียโดยดี จึงจะปลอดภัยและมีความสุขสืบไป

ลิมโหยทราบน้าวว่าน้ำท่วมเมืองกั๊วก็จักใจ รับพาทหารขึ้นไปบน เชิงเทินที่หน้าประตูเมือง เห็นซินผีพาทหารมาร้องให้ยอมแพ้ก็โกรธ สั่งทหารให้ไปจับบุตร ภรรยา พรรคพวกและพี่น้องของซินผีที่อยู่ในเมืองกั๊วถึงแปดสิบคนขึ้นมานบนเชิงเทินแล้วให้ทหารประหารชีวิตคนเหล่านั้นเสียทั้งสิ้น แล้วโยนศพออกไปนอกเมือง ตรงหน้าที่ซินผีพาทหารมาร้องบอกให้ยอมแพ้อยู่ นั้น ซินผีเห็นเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้นและจำได้ว่าข้ากศพที่โยนลงมาจากเชิงเทินล้วนเป็นบุตร ภรรยา พรรคพวก พี่น้องทั้งสิ้นก็ตกใจ เสียใจ ร้องไห้ด้วยน้ำใจรักห้วงบุตร ภรรยา ครอบครัวและพี่น้องและร้องต่ออาชาตลิมโหยเป็นอันมาก

ในขณะนั้นลิมเอ่งซึ่งเป็นหลานของลิมโหยแต่เป็นเพื่อนเกลอที่สนิทของซินผีเห็นลิมโหยสังหารบุตร ภรรยา ครอบครัวและญาติพี่น้องของซินผีอย่างโหดร้ายทารุณก็โกรธแค้นลิมโหยแทนซินผี ลิมเอ่งคุมเอาความโกรธลงมาจากเชิงเทินกลับไปที่บ้าน เขียนหนังสือถึงโจโจเป็นใจความว่าตัวข้าพเจ้านี้ชื่อลิมเอ่ง เป็นเพื่อนรักเกลอขวัญของซินผี ให้เจ็บแค้นแทนซินผีที่ลิมโหยผู้เป็นอาโหดเหี้ยมอำมหิตประหารราษฎรผู้ไม่มีความผิดเสียเป็นจำนวนมาก เหตุนี้เพื่อแก้แค้นแทนเพื่อนเกลอ ข้าพเจ้าและเพื่อนจะลอบเปิดประตูเมืองในคืนวันนี้อย่างขอให้ท่านอัครมหาเสนาบดียกกองทัพเข้ายึดเมืองกั๊ว ลิมเอ่งเขียนหนังสือเสร็จแล้ว เอาหนังสือนั้นผูกเข้ากับลูกเกาทัณฑ์แล้วลอบยิงออกไปที่ทหารของโจโจ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

ภาพตรงข้ามของวีรชนและทรชน (ตอนที่ 168)

เพราะลิมโหยไม่ตั้งตัวอยู่ในธรรม ใช้ความอำมหิตโหดเหี้ยมสังหารบุตรภรรยา ครอบครัว และพรรคพวกของซินผีทหารเก่าของเมืองกั๊วเสียถึงแปดสิบคน จึงไม่เพียงแต่ทำให้ซินผีและทหารที่เคยเป็นข้าเก่าของเมืองกั๊วเคียดแค้นเท่านั้น แม้ลิมเอ่งซึ่งเป็นหลานของลิมโหยเองแต่เป็นเพื่อนของซินผีก็พลอยเคียดแค้นตามเพื่อน จึงคิดอ่านจะเปิดประตูเมืองรับกองทัพโจโจ ทหารของซินผีได้รับหนังสือของลิมเอ่งที่ผูกติดอยู่กับเกาทัณฑ์ และยิงมาตกใกล้กับกองทัพแล้ว จึงเอาหนังสือนั้นเข้าไปให้แก่ซินผี ซินผีแกะหนังสือออกอ่านทราบความแล้วก็ดีใจ เอาหนังสือนั้นเข้าไปรายงานให้โจโจทราบ โจโจได้ทราบความก็ยินดี จึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองแล้วปรารภขึ้นในที่ประชุมว่าเมืองกั๊วจะแตกในค่ำวันนี้แล้วเพราะลิมโหยไม่ตั้งตนอยู่ในเมตตาธรรม ใช้อำนาจอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตประหารผู้คนที่ไม่มีความผิดเสียเป็นอันมาก ทหารข้างในเมืองต่างเคียดแค้นและยอมเข้าด้วยเราเป็นอันมาก ในเวลากลางคืนวันนี้ข้างในเมืองจะลอบเปิดประตูเมืองรับกองทัพของเรา แล้วโจโจจึงสั่งการให้ซินผีเป็นกองทัพน้า โจโจและซืหลงคุมทหารเป็นกองทัพลอง ให้เตรียมกำลังไว้ให้พร้อม พันยามหนึ่งแล้วให้ยกกำลังไปตั้งขุมคอยที่อยู่ที่ประตูเมือง เมื่อใดที่ข้างในเมืองเปิดประตูเมืองออกมารับ ให้กองหน้านำกำลังเคลื่อนทัพเข้าไปในเมืองยึดเมืองกั๊วให้ได้ในคืนนี้ แล้วกล่าวขบว่าห้ามทหารทุกหน่วยทุกกองทุกคน ทำร้ายแก่ผู้คนในตระกูล "อ้วน" แลราษฎรทั้งปวง ผู้ใดฝ่าฝืนจะลงโทษประหารชีวิต

ครั้นพันยามแรกกองทัพของโจโจจึงเคลื่อนออกจากค่ายอย่างเงียบเชียบ อาศัยความมืดยกไปตั้งขุมอยู่หน้าประตูเมืองระยะห่างประมาณสามสิบเส้น และให้ทหารคอยสอดแนมข้างในเมืองว่าเปิดประตูเมืองรับหรือไม่เวลาใด ฝ่ายข้างในเมืองกั๊ว ลิมเอ่งและพวกเพื่อนทหารที่สนิทตกลงพร้อมใจกันที่จะเข้าสวามิภักดิ์ด้วยโจโจ

จึงเตรียมกำลังขุมไว้ใกล้ประตูเมือง แต่ในยามต้นของคืนนั้นทหารรักษาการเวรยามยังมีอยู่เป็นจำนวนมาก ไม่สะดวกที่จะทำการจี้รั้งรอดคอยโอกาสอยู่ พอพยามสามทหารที่รักษาเวรยามและสังเกตการณ์เบาบางลง พวกที่อยู่บนเชิงเทินต่างพากันง่วนนอนและยืนหลับอยู่กับที่ทหารที่เฝ้าประตูเมืองก็เหลืออยู่เพียงสิบกว่าคน เกือบทั้งหมดหลับสนิทเหลืออยู่เพียงสองสามคนเท่านั้น สิมเอ็งและพวกเพื่อนเห็นเป็นที่จึงยกกำลังกรุมหาที่ประตูเมืองฆ่าฟันทหารที่รักษาประตูเมืองนั้นจนตายสิ้น แล้วเปิดประตูเมืองออกรับทหารของโจโจ ชินผิคม กองทัพหนาคุมเชิงอยู่ใกล้ประตูเมืองเห็นดังนั้นจึงให้จุดพลุสัญญาณขึ้นแล้วนำกองทัพหน้าเคลื่อนบุกเข้าไปในเมือง ขณะที่กองทัพหลวงเห็นสัญญาณจากกองทัพหน้าแล้วก็เคลื่อนกำลังตามเข้าไป

ในคืนนั้นสมิโพนอนรักษาการอยู่บนหอบนเชิงเทินด้านตะวันออกของกำแพงเมือง ได้ยินเสียงโห่ร้องของทหารอีกทีจากข้างนอกเมืองก็ตกใจตื่นขึ้น ชะโงกหน้าไปดูที่เชิงเทิน เห็นกองทัพของโจโจไหลหลังเคลื่อนเข้ามาดุจกระแสน้ำทางประตูเมืองด้านทิศใต้จึงพาทหารราวสามสิบคนวิ่งตามเชิงเทินไปยังประตูเมืองด้านทิศใต้ ในขณะที่ชินผิมนำกองทัพหน้าเคลื่อนเข้าไปในตัวเมืองนั้น กองทัพหลวงของซิวหลงก็ได้แยกย้ายเข้าโจมตีกองทหารในเมืองก็จู่โจมทุกจุด ทหารของชินผิและซิวหลงได้ฆ่าฟันทหารของเมืองก็จู่โจมจับล้มตายลงเป็นอันมาก พวกที่เหลือเห็นว่าจะต้องสู้ป้องกันเมืองไว้ไม่ได้จึงยอมแพ้แต่โดยดี ทหารของโจโจจึงยึดเมืองก็ว่าได้แต่คืนนั้น

ในขณะที่เดียวกันนั้นซิวหลงได้คุมทหารขึ้นไปบนเชิงเทินไล่ฆ่าฟันทหารที่รักษาเชิงเทินนั้นบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เห็นสมิโพน คุมทหารประมาณสามสิบคนกำลังตรงมาจึงพาทหารวิ่งเข้าไปที่สมิโพน ซิวหลงรบกับสมิโพนครู่หนึ่งก็จับเป็นสมิโพนได้ ให้ทหารมัดตัวจะเอาเข้าไปมอบแก่โจโจ แต่พอพาตัวสมิโพนลงมาจากเชิงเทิน ชินผิทราบความเข้าความแค้นก็พลุ่งขึ้นในอก รีบควมมาเข้ามาที่สมิโพนเอาแส้มาตีสมิโพนแล้วว่าสมิโพนเป็นอันมาก อาฆาตว่าวันนี้จะฆ่ามันด้วยน้ำมือของกูเอง สมิโพนไม่ได้ย่อท้อเกรงกลัวต่อความตาย น้ำใจยังพวกข้าชายเจ้า บ่าวขายนายโกรธแค้นชินผิที่ทรยศต่อตระกูลอ้วน จึงด่ากลับไปว่าตัวกูจะตายไม่เสียตายแก่ชีวิตเพราะได้อุทิศไว้แก่ตระกูลอ้วนแล้ว ตัวมึงเป็นคนทรยศกบฏต่อเจ้านาย ไปเข้าด้วยศัตรูราชสมบัติ กูตายไปก็จะเป็นผีมาล้างแค้นมึงจงได้ ชินผิได้ฟังก็โกรธเอาแส้มาหวดไปที่หน้าของสมิโพนจนเลือดไหลเป็นทาง ซิวหลงเห็นดังนั้นจึงรีบคุมตัวสมิโพนออกจากเมืองไปมอบแก่โจโจที่ค่าย โจโจเห็นซิวหลงคุมตัวสมิโพนเข้ามาในค่ายก็ลุกขึ้นยืนหัวเราะเยาะแล้วถามว่าผู้ใดเป็นผู้เปิดประตูเมืองรับกองทัพของเราในครั้งนี้เจ้ารู้หรือไม่? สมิโพนตอบว่าใครจะเปิดประตูเมือง ข้าพเจ้าไม่สนใจ เพราะเป็นเรื่องของคนทรยศ ข้าพเจ้าจะไม่เก็บมาให้รบกวนความคิดเป็นอันขาด โจโจจึงว่าเมื่อเจ้าไม่สนใจเราก็จะบอกให้เจ้าทราบว่าคุณทรยศที่ เจ้าพูดถึงนั้นไม่ใช่คนอื่นไกลแต่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าเองคือสมิเอ็ง ซึ่งเป็นหลานของเจ้านั้นแหละ สมิโพนได้ยินความที่คาดคิดไม่ถึงดังนั้นก็โกรธ ร้องขึ้นสุดเสียงว่าคาดไม่ถึงว่า "อ้ายศัตรูน้อยเอาใจไปแฝงเพื่อข้าศึก หาไม่ก็จะไม่เสียเมือง" อ้ายศัตรูน้อยขายบ้านขายเมืองเปิดประตูเมืองให้ข้าศึกเข้ามาเหยียบย่ำทำลายบ้านเกิดเมืองนอน กัดขี่ข่มเหงอาณาประชาราษฎร์มีมาตั้งแต่ครั้งสามก๊ก ครั้นเวลาล่วงไปไม่ถึงสองพันปี อ้ายศัตรูน้อย ก็กลับชาติมาเกิดใหม่ เปิดประตูเมืองให้ฝรั่งเข้ามาแย่งยึดครองบ้านเมืองและข่มเหงอาณาประชาราษฎร์ ทำให้ประเทศสูญสิ้นเอกราช ทำให้ประชาชาติสูญสิ้นความเป็นไท

โจโจจึงว่าต่อไปว่าเมื่อครั้งที่เจ้าแต่งอุบายทำที่เป็นยอมแพ้แล้วให้ชาวเมืองออกหน้าจะมาให้กองทัพของเรารับป่วนแล้วยกกองทัพมาตามคืนนั้น เจ้าได้เกาทัณฑ์มาจากที่ไหนเป็นอันมาก สมิโพนไม่ตอบคำถาม กลับพูดขึ้นมาว่าตัวเราเป็นข้าในตระกูลอ้วน ตัวท่านเป็นศัตรูของนายเราก็มืดมนเป็นศัตรูของเราด้วย และเมื่อเป็นศัตรูต่อกัน หน้าทีของเราคือก่าจัดท่าน ครั้นนั้นเสียตายเป็นเกาทัณฑ์ยังมีน้อยอยู่ หากเกาทัณฑ์มีมากกว่านั้นแล้ว ท่านคงตายในท่าเกาทัณฑ์แต่ครั้งนั้นแล้ว โจโจเป็นผู้นำทัพที่มีน้ำใจรักผู้มีสติปัญญา ฝีมือกล้าหาญ หลังจากได้ขับเคี่ยวรบราศึกอยู่กับเมืองก็จู่เป็นเวลาหลายปี หลายครั้งหลายหนได้ประจักษ์ถึงสติปัญญาและความคิดอ่านของสมิโพนว่ามีสติปัญญาเป็นอันมาก จึงใคร่ได้ตัวไว้ทำราชการ ด้วยอหยาตย์เช่นนี้โจโจได้วางความโกรธแค้นที่ต้องเสียจากความคิดของสมิโพนแต่อดีต แล้วกล่าวว่าตัวเจ้ามีความสัจย์ซื่อต่อเจ้านาย เห็นประจักษ์ดังนี้ เรามีกความพอใจเป็นอันมากใคร่ได้ตัวเจ้าไว้ทำราชการ ท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขสืบไป บัดนี้อ้วนเสี้ยวตายของเจ้าก็ตายแล้ว เจ้าจะยอมอยู่ทำราชการด้วยเราหรือไม่ หากเจ้าเต็มใจเราก็จะเลี้ยงดูเจ้าให้สมแก่สติปัญญา ชินผิตามสมิโพนเข้ามาถึงในค่ายของโจโจด้วยความเคียดแค้นเต็มอยู่ในอกได้ยินคำโจโจดังนั้นจึงสอດขึ้นว่า สมิโพนนี้เป็นอาชญากรสงคราม ได้สังหารผลาญชีวิตบุตร ภรรยา ผู้คนในครอบครัวและพรรคพวกข้าพเจ้าเสียเป็นอันมาก ขอท่านจงได้ประหารสมิโพนเสีย และข้าพเจ้าขออาสาเป็นเพชรฆาตตัดศีรษะสมิโพนด้วยตนเอง

สมิโพนได้ยินดังนั้นจึงหันไปที่ชินผิแล้วว่า ตัวมึงเป็นข้าชายเจ้า บ่าวขายนาย ทรยศต่อตระกูลอ้วน แต่ตัวกูนี้ กตัญญูรู้คุณต่อเจ้านาย ผู้มีคุณมาแต่ก่อน อาสาทำการจนถึงที่สุด ไม่เสียตายแก่ชีวิต ถึงตัวกูจะตายก็จะยอมเป็นผีที่เป็นบ่าวของตระกูลอ้วน วันข้างหน้าคน รุ่นหลังก็ยังฝังจิตจำได้ว่ากูเป็นคนกตัญญูรู้คุณคน ตัวกูนี้พร้อม

จะตายวันนี้แล้ว ไม่ยอมเป็นข้าหลายเจ้า บ่าวหลายนาย ให้ได้รับความอับยศ มึงไม่จำต้องมายืนต่อหน้าให้เป็นเสนียดแก่หูของคนใกล้ตายดอก โจโจได้ฟังดังนั้นก็โกรธและเห็นว่าสินหนทางที่จะเกลี้ยกล่อมให้สมิโทยกลับใจทำราชการด้วยแล้ว จึงสั่งให้ทหารเอาตัวสมิโทยออกไปประหาร ทหารรับคำสั่งแล้วก็คุมตัวสมิโทยออกไปจากค่าย พอไปถึงลานประหารสมิโทยจึงว่ากับผู้คุมว่าตัวเราจะตายวันนี้แล้ว ขอความเมตตาท่านให้เห็นแก่ความกตัญญู ขอโอกาสให้ข้าพเจ้าได้กราบคารวะอำลาเจ้านายก่อน ผู้คุมได้ยินคำสมิโทยก็สงสาร แต่สงสัยว่าสมิโทยจะไปคารวะเจ้านายที่แห่งหนตำบลใด จึงว่าเรารับคำสั่งให้ทำการประหารท่านไม่สามารถอนุญาตให้ท่านไปกราบคารวะเจ้านายได้อีกแล้ว สมิโทยจึงว่าเจ้านายเรานั้นอยู่ข้างทิศเหนือ ไม่ต้องลำบากท่านถึงกับต้องคุมตัวเราไปที่ไหน ขอโอกาสให้เราได้หันหน้าไปทางทิศเหนือเท่านั้น ผู้คุมได้ยินดังนั้นก็สงสารอนุญาตให้สมิโทยหันหน้าไปทางทิศเหนือได้ สมิโทยได้คุกเข่าลงกับพื้น ปายหน้าไปทางทิศเหนือแล้วว่า ข้าพเจ้าสมิโทยเป็นข้าของตระกูลอ้วน คิดถึงบุญคุณของตระกูลอ้วน อยู่มิได้ขาด ได้อาสาการศึกษาได้เห็นแก่ชีวิต บัดนี้เสียทีตกอยู่ในกำมือของข้าศึก ดาบของเพชฌฆาตร้องอยู่รอบประหารไว้ตามคำขอของข้าพเจ้าจึงไม่มีโอกาสไปคารวะอำลา ดังนั้นจึงขอถือโอกาสสุดท้ายนี้ กราบคารวะอำลาเจ้านาย ไว้ขาดหน้าหากมีจริงก็จะขอเป็นบ่าวตระกูลอ้วนต่อไป กล่าวความเสร็จแล้ว สมิโทยจึงว่ากับผู้คุมการประหารว่าข้าพเจ้า ขอขอบใจพวกท่านที่ได้ให้โอกาสสุดท้ายแก่คนที่ใกล้จะตาย บัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมแล้วท่านจงทำหน้าที่ของท่านเถิด เพชฌฆาตจึงลงดาบประหารสมิโทย ณ บัดนั้น

โจโจได้ทราบความตามรายงานของผู้คุมการประหารแล้ว นึกสรรเสริญน้ำใจสัตย์ซื่อของสมิโทยเป็นอันมาก เล็งเห็นว่าความซื่อสัตย์ของสมิโทยตั้งนี้เป็นแบบอย่างให้แก่ทหารทั้งปวงได้มีน้ำใจ ซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อตัว ดังนั้น โจโจจึงเรียกประชุมเหล่าทหารทั้งปวง แล้วประกาศสดุดีสมิโทยว่า "สมิโทยนี้มีความสัตย์ซื่อต่อนายนักผู้ใดจะทำราชการไปภายหน้า จงดูเยี่ยงอย่างสมิโทยเถิด" โจโจยกย่องสรรเสริญสมิโทยซึ่งคิดอ่านสร้างความสำเร็จให้กับกองทัพเป็นจำนวนมากก็เพราะจิตใจที่วิริยะกล้าหาญและกตัญญูต่อนายว่าเป็นวีรชน ในขณะที่ถึงแม้จะไม่ได้พูดก็จะนึกอยู่ในใจว่าซิ่นผีและลิ้มเอ็งซึ่งทำคุณแก่กองทัพตัว แต่แท้จริงก็คือทรชนที่ประพฤติดนเป็นข้าขายเจ้า บ่าวขายนาย คนขายชาติจนบ้านเกิดเมืองนอนต้องสิ้นชาติคามือและเพื่อสร้างภาพให้ทหารทั้งปวงเห็นว่ามีน้ำใจนับถือผู้ที่มีความซื่อสัตย์ โจโจจึงให้แต่งพิธีการศพของสมิโทยอย่างสมเกียรติ แล้วเอาไปฝังตามธรรมเนียม และสมศักดิ์ศรีที่ปรึกษาเอก จากนั้นโจโจจึงให้ทหารคุมตัวต้นหลิมอดีตอาลักษณ์ในสมัยแผ่นดินพระเจ้าเลนเต้ ซึ่งหนีภัยสืบชั้นที่มารับราชการอยู่ที่เมืองกิวโจและเป็นผู้เขียนแถลงการณ์ประวัติศาสตร์ชุดโคตรตระกูลโจโจออกประณาม แล้วชวนหัวเมืองต่างๆ เข้าลบล้างอำนาจปกครองของโจโจเข้ามาพบ พอโจโจเห็นทหารคุมต้นหลิมเข้ามาที่ในค่าย จึงลุกขึ้นยืนหัวเราะแล้วว่าไม่ได้พบกันเสียนาน ท่านสบายดีหรือ ต้นหลิมเห็นโจโจแสดงท่าทีเยาะเย้ยถากถางจึงนิ่งเสียไม่ตอบคำ โจโจจึงว่าเมื่อครั้งที่อ้วนเสี้ยวให้ท่านแต่งแถลงการณ์ไปปิดตามหัวเมืองต่างๆ ชวนให้ยกกำลังเข้ามาทำร้ายเรานั้น ท่านเขียนแถลงการณ์ว่าเราเพียงไหน เราไม่คิดโกรธ แต่โจโจจึงต้องเขียนแถลงการณ์ประณามหยามเหยียดไปถึงบรรพบุรุษทั้งพ่อและปู่ของเราด้วยเล่า

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบายใช้ช่างทาสีล้างมลทิน (ตอนที่ 169)

โจโจคิดใจในแถลงการณ์ประวัติศาสตร์ที่ต้นหลิมได้เขียนขึ้นตามคำสั่งของอ้วนเสี้ยวในอดีต ซึ่งเป็นแถลงการณ์ที่เจ็บปวดรวดร้าวเพราะไม่เพียงแต่ประณามโจโจว่าเป็นศัตรูราชสมบัติ คิดคดทรยศต่อแผ่นดินเท่านั้น ยังกล่าวล่วงชุดเอาโคตรเหง้าตระกูลตั้งแต่ครั้งพ่อและปู่มาประจานด้วย และแถลงการณ์นี้เป็นการทำลายภาพลักษณ์และสร้างมลทินสีดำให้ติดตัวโจโจไปจนวันตาย ครั้นต้นหลิมได้ฟังคำถามของโจโจในเรื่องนี้ก็ตระหนักถึงความโกรธแค้นของโจโจว่าอาจจะเปิดขึ้นผลาญชีวิตตัวเองได้ แต่ในเมื่อตกอยู่ในเงื้อมมือเป็นเชลยของโจโจแล้ว ถึงแม้จะกลัวสักปานไหน ความกลัวนั้นก็ไม่มีทางที่จะเป็นเครื่องช่วยชีวิตให้รอดได้ มีทางเดียวเท่านั้นคือต้องยื่นหยัดในความกล้าหาญและยื่นหยัดในหน้าที่ในฐานะที่เป็นขุนนาง ซึ่งเมื่อรับคำสั่งจากเจ้านายแล้วจะต้องทำให้ดีที่สุด เพราะเมื่อยื่นหยัดในสิ่งนี้แล้ว หากต้องตายก็ยังเป็นที่สรรเสริญของคนข้างหลัง แต่ต้นหลิมนั้นรู้ดีว่าโจโจมีอัธยาศัยรักคนกล้า และคนมีสติปัญญา เมื่อคิดดังนั้นแล้วต้นหลิมจึงตัดสินใจเสี่ยงตาย ตอบไปด้วยโวหารว่าเป็นธรรมดาของนักเกาทัณฑ์ เมื่อจะยิงเกาทัณฑ์เอาเกาทัณฑ์ขึ้นพาดสายแล้วหากไม่น้าวเกาทัณฑ์มาข้างหลังจะยิงเกาทัณฑ์ไปข้างหน้าได้อย่างไร

ความหมายของต้นหลิมก็คือเมื่อจะดำประณามโจโจว่าเป็นศัตรูราชสมบัติ คิดคดทรยศต่อแผ่นดินก็ต้องกันโคตรพ่อโคตรปู่แต่อดีตขึ้นมากล่าวหาความจึงจะเห็นสมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองของโจโจซึ่งอยู่ในที่นั้นได้ฟังคำต้นหลิมก็โกรธแทนนาย ลุกขึ้นชักกระบี่จะเข้ามาสังหารต้นหลิมเพื่อเอาโจโจตามวิสัยลูกขุนพลอยพยัก โจโจเห็นดังนั้นจึงโบกมือให้ทหารเหล่านั้นถอยกลับไปเดิมนั่นแล้ว ความที่ต้นหลิมกล่าวนั้นเป็น

ความจริง และการทำแกลงการณ์ของต้นหลิมครั้งนั้นก็เป็นหน้าที่รับผิดชอบที่ต้นหลิมต้องทำตามค่านายโดยไม่เกรงกลัวต่อตัวเราซึ่งครองอำนาจในเมืองหลวง บรรดาเหล่าทหารที่ลูกฮึดตรูเข้ามาที่ต้นหลิมยืนคำโจโจ แล้วจึงพากันถอยกลับไปใต้เดิม โจโจเดินวนไปวนมา ครุ่นคิดคำนึงว่าต้นหลิมเป็นอาลักษณ์มีฝีมือดี มีความรู้ประวัติศาสตร์และการแผ่นดินยากหาผู้ใดเทียบ ได้เขียนแกลงการณ์ประวัติศาสตร์ชวนให้คนเชื่อว่าปู่เรา พ่อเรา และตัวเราเป็นคนชั่วช้าสารเลว เป็นคนไร้กตัญญูต่อแผ่นดินและพระมหากษัตริย์ คิดคบคบฏต่อบ้านเมือง และข่มเหงรังแกอาณาประชาราษฎร และบัดนี้แกลงการณ์นั้นได้ถูกเผยแพร่ออกไปตามหัวเมืองต่างๆ เกือบทั่วประเทศ หากแม้เราสังหารต้นหลิมเสีย คนทั้งปวงก็ยิ่งเชื่อแกลงการณ์ประวัติศาสตร์นั้นว่าเป็นความจริง และเพราะความจริงนั้นเราจึงโกรธแล้วประหารต้นหลิมเสีย โจโจคิดคำนึงต่อไปว่าก็แลเมื่อต้นหลิมเป็นคนเอาสีดามาหาโคตรตระกูลและตัวเรา ก็ต้องให้ต้นหลิมนั้นแหละเป็นผู้ขัดสัจจวิวรรณ ชำระสีดานั้นให้สิ้นไป โคตรตระกูลและตัวเราก็จะพ้นมลทิน โจโจคิดดังนี้แล้วจึงตัดสินใจว่าชีวิตต้นหลิมเพื่อให้ทำหน้าที่ชำระล้างมลทินของโคตรตระกูลและตัวเอง จึงว่าตัวท่านเป็นอาลักษณ์มาแต่ก่อน มีความรอบรู้ทางประวัติศาสตร์และอักษรศาสตร์ ขอบที่จะใช้ความรู้และความสามารถนั้นให้เป็นคุณแก่แผ่นดินสืบไป ตัวเรานี้มีน้ำใจรักผู้มีสติปัญญาความสามารถ ถึงแม้ท่านได้กล่าวหาว่าร้ายเราตั้งแต่โคตรตระกูลมาถึงตัวเราจนความแพร่หลายไปทั้งแผ่นดิน เราจะไม่ถือโทษเพราะถือเสียว่าความที่ท่านกล่าวในแกลง การณ์นั้นท่านทำไปตามคำสั่งของอ้วนเสี้ยว และเป็นความรับผิดชอบของอ้วนเสี้ยวโดยเฉพาะ ดังนั้นเราจะเลี้ยงดูให้ท่านเป็นขุนนางที่อาลักษณ์ ทำหน้าที่บันทึกจดหมายเหตุของแผ่นดินสืบไป ท่านจะปลงใจอยู่ด้วยเราหรือไม่

ต้นหลิมได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าโจโจไม่เอาโทษตายและยังจะให้ตำแหน่งเป็นขุนนางอีกก็ดีใจ คุณเขาค่อมหัวลง คำนับโจโจจนหัวจรดพื้น แล้วว่าข้าพเจ้าตกอยู่ในเงื้อมมือเป็นเชลยท่าน มีโทษถึงตายอยู่แล้ว เมื่อท่านมีความกรุณาให้ชีวิตใหม่แก่ข้าพเจ้าครั้งนี้ พระคุณหาที่สุดมิได้ ชีวิตอันเสมือนเกิดใหม่ครั้งนี้เป็นของท่านสุดแท้แต่ท่านจะใช้สอยบัญชา ข้าพเจ้าพร้อมจะน้อมรับอย่างเต็มกำลังความสามารถ ต้นหลิมคารวะขอบคุณโจโจแต่ในใจนั้นตระหนักถึงภาระหน้าที่ที่จะต้องชำระมลทินให้กับโจโจที่เป็นผลจากแกลงการณ์ประวัติศาสตร์ที่เขียนขึ้น ด้วยน้ำมือตัวท่านแล้วคือสิ่งซึ่งได้ช่วยชีวิตตัวโจโจในครั้ง โจโจได้ยินดังนั้นจึงสั่งให้ทหารแก้มัดต้นหลิม ตั้งให้ต้นหลิมเป็นขุนนางที่อาลักษณ์ มีหน้าที่บันทึกจดหมายเหตุและให้ทหารจัดแจงที่พัก ตลอดจนเสื้อผ้าและคนรับใช้ให้แก่นต้นหลิม ต้นหลิมได้คารวะขอบคุณโจโจอีกครั้งหนึ่งแล้วคำนับลาออกไป สามก๊กดำเนินเรื่องมาถึงตอนนี้จึงได้เปิดตัวบุตรชายคนหัวปีของโจโจ ซึ่งมีชื่อว่าโจผี เพราะเหตุที่เป็นบุตรหัวปี โจผีจึงเป็นที่รักของโจโจ ตั้งใจจะปลูกฝังให้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน สืบทอดอำนาจของตัวในวันหน้า ดังนั้นตั้งแต่โจผีอายุสิบห้าปี พ่อดูแลตัวเองได้แล้ว โจโจจึงมักนำโจผีตามไปในกองทัพ ด้านหนึ่งเพื่อให้เรียนรู้การสงคราม เพื่อเป็นบทรเรียนของชีวิต และฝึกฝนให้ชำนาญ ในการสงคราม ในอีกด้านหนึ่งนั้นเพื่อให้โจผีได้คุ้นเคยกับที่ปรึกษา และบรรดาแม่ทัพนายกองในการยกกองทัพมาตีเมืองกิจโจในครั้ง เป็นช่วงระยะเวลาที่โจผีเจริญวัยขึ้น มีอายุได้สิบแปดปี โจโจได้ให้โจผีติดตามมาในกองทัพด้วย ครั้นกองทัพของโจโจเคลื่อนเข้ายึดเมืองกิจโจได้แล้ว โจผีก็ได้คุมทหารเข้าไปในเมืองด้วย และได้พาทหารเข้าไปถึงจวนของอ้วนเสี้ยว ปรากฏว่ากองทหารของโจโจอีกหน่วยหนึ่งได้เข้าอารักขาจวนของอ้วนเสี้ยวไว้ก่อนแล้ว และถือคำสั่งโจโจห้ามมิให้ทหารคนใดข่มเหงรังแกผู้คนในตระกูลอ้วน ครั้นทหารรักษาการณ์ที่ทำหน้าที่อารักขาจวนของอ้วนเสี้ยวเห็นโจผีคุมทหารเข้ามาที่จวน จึงแจ้งคำสั่งของโจโจให้ทราบว่าย่านอัครมหาเสนาบดีมีคำสั่งห้ามมิให้ทหารคนใดในกองทัพข่มเหงรังแกหรือเบียดเบียนผู้คนในตระกูลอ้วนให้ได้รับความเดือดร้อนเป็นอันขาด มิฉะนั้นจะเอาโทษถึงประหารชีวิต ดังนั้นขอท่านได้โปรดอย่าเข้าไปในจวนของอ้วนเสี้ยว โจผีหนุ่มคะนองในอำนาจในฐานะที่เป็นบุตรของอัครมหาเสนาบดี ได้ฟังรายงานของทหารดังนั้นก็พาลโกรธ ตวาดให้ทหารรักษาการณ์นั้นถอยออกไป ทหารรักษาการณ์แม้ถือหน้าที่อย่างเคร่งครัดแต่ไม่อาจขัดบุตรผู้ใหญ่ของโจโจได้จึงจำต้องปล่อยให้โจผีเข้าไปในจวน

โจผีเดินเข้าไปถึงห้องข้างในเห็นหญิงสองคนกอดกันร้องไห้อยู่ อารมณ์โกรธที่ค้างมาก็โหมขึ้น ชักกระบี่ออกจะฟันหญิงทั้งสองนั้น แต่ขณะเดียวกันก็เห็นรูปร่างลักษณะของหญิงนั้นเป็นที่น่าพิสมัย จึงยังกระบี่ไว้แล้วถามว่าเจ้าทั้งสองนี้เป็นใคร โฉนจึงมาร้องไห้อยู่ในจวนนี้ หญิงหนึ่งซึ่งสูงกว่าอีกคนหนึ่งเงยหน้าขึ้นแล้วกล่าวว่าตัวข้าพเจ้าชื่อนางเล่าซื่อเป็นภรรยาของอ้วนเสี้ยว ส่วนอีกนางหนึ่งซึ่งอ่อนวัยกว่าชื่อเอียนซีเป็นภรรยาของอ้วนฮิวเจ้าเมืองอิวจิผู้เป็นบุตรของอ้วนเสี้ยว ในขณะนั้นนางเอียนซีร้องไห้ก้มหน้านั่งอยู่ โจผีเห็นดังนั้นจึงสั่งให้นางเอียนซีเงยหน้าขึ้น พอนางเอียนซีเงยหน้าขึ้นเท่านั้นโจผีก็ต้องตกตะลึงในโฉมสะคราญที่แม่ดกอยู่ในความทุกข์โศก น้ำตานองใบหน้าอยู่ก็ตาม ความพิสมัยต่อตัวนางเอียนซีจึงเข้าครองใจโจผี ณ บัดนั้น

ด้วยแรงพิสมัย ในบุรุษที่มีอกุมกระบี่คิดจะสังหารนางทั้งสองเสียแต่ต้นก็อ่อนลงแสดงอำนาจอันนางผู้มีโฉมอันสะคราญว่าตัวเรานี้ชื่อโจผีเป็นบุตรผู้ใหญ่ของอัครมหาเสนาบดี เจ้าทั้งสองจงวางใจ เราจะคุ้มครองดูแลเจ้ามิให้ผู้ใดล่วงเกินได้ ในขณะที่โจผีคุมทหารเข้าไปที่จวนของอ้วนเสี้ยวแล้ว โจโจได้พาทหารออกจากค่ายมาที่ตัวเมืองโดยมีเขาฮิวซิมามาตามด้วย แต่เขาฮิวในวันนี้นั้นใจกำเริบด้วยคิดว่าการที่กองทัพโจโจยึดเมืองกิจโจได้

ในครั้งนี้เป็นผลงานของตัวที่ได้คิดอ่านเสนอแผนการให้แก่โจโฉมากมาย ทั้งคิดว่าเป็นเพื่อนเก่ากับโจโฉมาแต่ก่อน จึงชักชวนมาเคียงคู่กับโจโฉ โจโฉเห็นเขาฮิวขาดความประมาณตน ดีตัวเสมอดังนั้นก็ชื่นใจ เพราะรู้ดีว่าเขาฮิวมีใจกำเริบเนื่องจากพฤติกรรมเช่นนี้ตัวเองเคยทำกับสองเตมาแต่ก่อน แต่สร้างทำเป็นไม่สังเกต คงเข้ามาตรงมาที่ประตูเมืองตามปกติ พอโจโฉเข้ามาถึงหน้าประตูเมือง เขาฮิวได้เอาแสมาชี้ไปที่ประตูเมือง แล้วว่าเพราะแผนการความคิดอ่านของข้าพเจ้าจึงทำให้พวกเราได้มาเห็นประตูเมืองก็จริงในครั้งนี้นี้ โจโฉได้ฟังดังนั้นยังคงขมใจไว้แล้วสร้างหัวเราะแต่มิได้พูดประการใด ในขณะที่บรรดาแม่ทัพนายกองและทหารที่ติดตามโจโฉมารู้สึกไม่พอใจและโกรธแค้นเขาฮิวที่ไม่ประมาณตน ล้วงเกินแก่โจโฉถึงเพียงนี้

โจโฉเข้ามาในเมืองแล้วตรงเข้าไปที่จวนของอ้วนเสี้ยว พอทหารรักษาการณ์หน้าจวนกระทำความเคารพแล้ว โจโฉจึงถามว่าเหตุการณ์ในจวนเป็นปกติดีหรือไม่ ทหารรักษาการณ์จึงรายงานว่าเหตุการณ์ทั่วไปเป็นปกติ แต่บัดนี้โจโฉบุตรผู้ใหญ่ของท่านได้เข้าไปในจวน ขณะนี้อยู่ที่ห้องข้างใน โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงเดินเข้าไปที่ห้องโถงแล้วสั่งทหารให้เข้าไปตามโจโฉออกมาพบ แล้วว่าเราได้มีคำสั่งห้ามมิให้ผู้ใดชมเชยหรือยกย่องในตระกูลอ้วน เจ้ามาทำอะไรอยู่ในจวนนี้ โจโฉจึงว่าข้าพเจ้ามาทราตรวการผ่านมาถึงจวนนี้จึงเข้าไปตรวจ ตราดูความเรียบร้อยภายในจวน ในขณะที่ทหารเข้ามาตามโจโฉออกไปนั้น นางเล่าซือรู้ว่าโจโฉมาที่จวน จึงลอบเดินตามโจโฉออกมาพบอยู่ที่ประตู พอโจโฉรายงานโจโฉสิ้นคำลง นางเล่าซือจึงก้าวออกจากประตู ตรงเข้ามาค้อมคำนับโจโฉแล้วว่าตัวข้าพเจ้าเป็นภรรยาของอ้วนเสี้ยว ซึ่งโจโฉได้เข้ามาที่ข้างในนี้มิได้ชมเชยหรือยกย่องในตระกูลอ้วนเสี้ยวแต่ประการใด และเพราะบารมีของโจโฉ ข้าพเจ้าจึงได้รับความปลอดภัย ดังนั้นข้าพเจ้าจะขอยกนางเถียนซีผู้เป็นบุตรสะใภ้ให้เป็นภรรยาของโจโฉ โจโฉได้ยินดังนั้นจึงสั่งให้นางเล่าซือเรียกนางเถียนซีออกมาพบ นางเถียนซีออกมาคุกเข่าคำนับโจโฉแล้วก้มหน้านิ่งอยู่ โจโฉเห็นนางเถียนซีรูปงามสมเป็นกุลสตรีและคิดจะผูกใจผูกพันในตระกูลอ้วนให้รักดีต่อเมืองหลวงตลอดไป จึงตอบตกลงว่าเมื่อเจ้าทั้งสองพร้อมใจ เราก็ไม่ขัดข้องที่จะให้โจโฉรับนางเถียนซีไว้เป็นภรรยา แล้วหันมาว่ากับนางเถียนซีว่าตั้งแต่นี้ไปเจ้าเป็นภรรยาของโจโฉบุตรเรา จงทำหน้าที่ของผู้เป็นภรรยาให้สมแก่ฐานะของเจ้า และให้อยู่กินกับโจโฉได้ตั้งแต่นี้

นางเล่าซือและนางเถียนซีฟังคำของโจโฉแล้วแม้ว่าจะราบเรียบแต่ก็รู้ว่าเป็นคำประกาศิต จึงคำนับขอบคุณโจโฉ โจโฉได้ถามนางเล่าซือว่าขณะนี้ป่วยวิญญานของอ้วนเสี้ยวตั้งแต่วางไว้ที่ไหน เราจะไปคำนับขออ้วนเสี้ยว นางเล่าซือตอบว่าได้เชิญป่วยวิญญานของอ้วนเสี้ยวไปประดิษฐานไว้ ณ ศาลาบรรพชนตระกูลอ้วนไม่ไกลจากจวนเท่าใดนัก โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงสั่งทหารให้จัดการพิธีคารวะป่วยวิญญานของอ้วนเสี้ยว แล้วว่าตัวเรากับอ้วนเสี้ยว แม้จะสาบสูญกันไปมาช้านานแต่ก็เคยเป็นสหายศึกกันมาแต่ก่อน บัดนี้เมื่ออ้วนเสี้ยวตายแล้ว ความ เป็นปรีภวังค์จึงจบสิ้นไป คงเหลือแต่ความเป็นสหายศึก จึงขอบที่เราจะต้องกระทำพิธีสักการะป่วยวิญญานของอ้วนเสี้ยวตามอย่างธรรมเนียม

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

ปลาหมอตายเพราะปาก (ตอนที่ 170)

โจโฉยึดเมืองก็แล้ว หัวใจจะครองใจชาวเมืองและต้องการสร้างภาพลักษณ์ให้ชาวเมืองเห็นว่ามีความสัจย์ ซื่อและมีน้ำใจโอบอ้อม อารีต่ออาณาประชาราษฎร จึงกำชับทหารทั้งปวงมิให้เบียดเบียนทำร้ายราษฎร ห้ามตั้งบ่อนเถื่อน ห้ามค้ายาเสพติด และห้ามรับจ้างทวงหนี้โดยเด็ดขาด มิฉะนั้นจะลงโทษถึงประหารชีวิต โจโฉตระหนักดีว่าอ้วนเสี้ยวครองอำนาจหัวเมืองฝ่ายเหนือมาเป็นเวลานาน แม้อ้วนเสี้ยวจะตายแล้วแต่ที่อกเถาเหล่ากอและผู้ที่ยังรักภักดียังมีอยู่เป็นจำนวนมาก ดังนั้นเพื่อป้องกันมิให้ผู้ใดในตระกูลอ้วนคิดอ่านแข็งข้อในภายหน้าจึงคิดผูกใจผูกพันตระกูลอ้วน ให้แน่นหนาขึ้น และสั่งให้ตั้งการพิธีคารวะป่วยวิญญานของอ้วนเสี้ยว

วันรุ่งขึ้นโจโฉได้ไปทำพิธีบวงสรวงคารวะป่วยวิญญานของอ้วนเสี้ยวที่ศาลาบรรพชนของตระกูลอ้วน ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบริเวณจวนของเจ้าเมือง และให้นางเล่าซือภรรยาของอ้วนเสี้ยว ตลอดจนญาติพี่น้องที่อยู่ในเมืองเข้าร่วมพิธีด้วย เจ้าหน้าทำการพิธีได้แต่งเครื่องคาวหวานบวงสรวงสังเวยบูชาป่วยวิญญานของอ้วนเสี้ยวเสร็จแล้วจึงเชิญโจโฉให้จุดธูปเทียนกระทำพิธี พอจุดธูปจุดเทียนปักที่กระถางธูปและเชิญหน้าป่วยวิญญานของอ้วนเสี้ยวเสร็จแล้ว โจโฉได้ร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมาก รวกับว่าสูญเสียญาติผู้ใหญ่อันเป็นที่เคารพรักแล้วคุกเข่าลงร้องไห้ต่อไปอีก บรรดานายทหารที่ติดตามโจโฉไปในการพิธีซึ่งอาจจะเตรียมการกันไว้ก่อนได้เข้ามาพยุงตัวโจโฉให้ลุกขึ้นแล้วถามขึ้นว่า ท่านอัศวินหาเสนาบดีกับอ้วนเสี้ยวซบเคียวกราบกันมาเป็นเวลานาน เหตุใดท่านจึงร้องไห้คร่ำครวญถึงเพียงนี้ โจโฉได้จึงกล่าวว่า "เมื่อครั้งตั้งโต๊ะตั้งตัวเป็นมหาอุปราชนั้น เรากับอ้วนเสี้ยวแลสืบเจ็ดหัวเมืองยกกองทัพไปตั้งอยู่นอกด่านกิสยกว่าน จะกำจัดตั้งโต๊ะเสีย อ้วนเสี้ยวจึงลอบถามเราว่าแม้ทำสงครามฝ่ายแพ้ตั้งโต๊ะแล้ว จะไปตั้งช่องชุมทหารอยู่ตำบลใด จึงจะได้คิดการต่อไป เราจึงถามอ้วนเสี้ยวว่าตัวท่านจะไปอยู่แห่งใดเล่า อ้วนเสี้ยวบอกเราว่าจะมาอยู่หัวเมืองฝ่ายเหนือ

ด้วยมีที่ทางกว้างขวางทั้งเสบียงอาหารกับบริบูรณ์ แลทหารก็ชำนาญในการศึกจะได้คิดการใหญ่ต่อไป เราจึงว่าตัวเราไม่เลือก ถ้าที่ใดตำบลใดเห็นคนทั้งปวงจะเป็นใจด้วยเรา เราก็จะอยู่คิดการที่นั่น ถึงอ้วนเสียกับเราเป็นคู่ทำศึกซบเดียวกันก็ดี แต่ได้เป็นเพื่อนกันมาแต่ก่อน เราจึงร้องให้รักเพราะเหตุฉะนี้" เนื้อหาที่โจโฉตอบให้ได้นั้นถึงผู้คนที่ทั้งปวงก็ถือการรำลึกถึงความเป็นเพื่อนกับอ้วนเสียที่เคยร่วมคิดอ่านกำจัดตั้งโต๊ะศัตรูราชสมบัติในครั้งก่อน แต่ความจริงส่วนนี้เป็นเพียงเปลือกกระพี้ที่ห่อหุ้มแก่นแท้ของเรื่องไว้อย่างแยบยล แก่นแท้ของเรื่องก็คือแนวคิดในการตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ ซึ่งโจโฉ ได้เผยให้เห็นว่าอ้วนเสี้ยนนั้นถือเอาพื้นที่ดินแดนเป็นสำคัญ แล้วเลือกเอาภาคเหนือซึ่งมีดินแดนกว้างใหญ่ เเสบียงอาหารบริบูรณ์และทหารชาวยุทธ์เป็นถิ่นตั้งตัว แต่ตัวโจโฉนั้นไม่เห็นความสำคัญของอาณาเขต ดินแดนและความสมบูรณ์ของเสบียงอาหาร แต่ถือเอาความสำคัญที่น้ำใจคนว่าพร้อมใจร่วมกันเป็นหลัก ว่าที่ใดก็ตามถ้าหากผู้คนพร้อมใจกันแล้ว ที่นั่นก็จะใช้เป็นที่ตั้งตัว แนวคิดในการตั้งตัวของอ้วนเสี้ยน และโจโฉต่างกันดังนี้ แม้โจโฉจะมีได้ระบุยืนยันว่าแนวคิดอย่างไหนถูกต้อง แต่ก็มีนัยที่เห็นได้ประการเดียวเท่านั้นว่าโจโฉยึดถือเอาแนวคิดความพร้อมเพรียง ร่วมจิตร่วมใจของผู้คนเป็นหลักซึ่งสอดคล้องกับหลักธรรมในการบริหารบ้านเมืองดังที่ได้จารึกไว้ในตราแผ่นดินที่ว่า "การใหญ่ของแผ่นดินจักสำเร็จได้ด้วยความสามัคคี"

ผู้คนทั้งปวงในที่นั้นฟังคำโจโฉแล้วเห็นว่าโจโฉนี้มีได้มีน้ำใจผูก พยาบาทกับอ้วนเสี้ยนซึ่งถึงแม้จะซบเคี้ยวทำสงครามกันมาเป็นเวลาช้านาน หากรำลึกถึงความเป็นเพื่อนแต่หนหลังเป็นที่ตั้ง กลายเป็นว่าการซบเคี้ยวทำสงครามแก่กันนั้นเป็นความผิดของอ้วนเสี้ยนแต่ฝ่ายเดียว ดังนั้นจึงพากันสรรเสริญน้ำใจโจโฉเป็นอันมากว่าเป็นคนมีน้ำใจ โอบอ้อมอารี ไม่ผูกอาฆาตพยาบาท โจโฉเห็นคนทั้งปวงสรรเสริญน้ำใจตัวก็กระหม่อมยิ้มย่อง สั่งทหาร ให้จัดแจงเงินทองข้าวของมีค่ามอบแก่นางเสี้ยวเป็นอันมาก เสร็จจากการพิชิตแล้ว โจโฉได้นำทหารตรงไปที่ศาลาว่าการเมืองกิจโจโฉ แต่งหมายประกาศส่งไปปิดตามหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองกิจโจโฉทุกหัวเมืองเป็นใจความว่า "บรรดาหัวเมืองฝ่ายเหนือนี้อาณาประชาราษฎร์ได้รับความเดือดร้อนเพราะมีการศึกมาหลายปีแล้ว ในป็นี้อย่าได้เรียกเอาส่วยสาอากรเลย" โจโฉได้นำนโยบายภาษีอากรมาใช้ในทางการเมืองเป็นครั้งแรก ในเรื่องสามก๊ก หวังเอาการบรรเทาความเดือดร้อนของราษฎรเป็นเครื่องครองใจคนมิให้กระด้างกระเดื่องเพื่อจะได้สิ้นกังวลการสงคราม ทางภาคเหนือ แล้วจะได้ตั้งหน้าตั้งตาปราบหัวเมืองภาคใต้และภาคตะวันตกอีกต่อไป

โจโฉแม้เป็นคนในยุคโบราณแต่ก็น่านับถือ เพราะที่คิดกับที่ทำในเรื่องภาษีอากรครั้งนี้ตรงกัน ต่างจากการเมืองในยุคเกือบสองพันปีต่อมาที่ใช้นโยบายภาษีอากรหลอกลวงราษฎร คือในขณะที่แถลงให้ประชาชนทราบว่าได้กำหนดนโยบายว่าจะลดภาษีให้แก่ราษฎรที่มีรายได้ต่ำกว่าปีละเจ็ดหมื่นบาทนั้น แต่ความจริงกลับเป็นการเพิ่มภาระภาษีแก่ประชาชน เพราะแต่ก่อนมาผู้ที่มิเงินได้ปีละไม่เกินหนึ่งแสนบาทได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษี ดังนั้น นโยบายใหม่ที่ว่าลดภาษี อากรนั้นเนื้อแท้ก็ถือเป็นการเพิ่มภาระภาษี เพราะคนที่มีเงินได้เกินเจ็ดหมื่นบาทต่อปีต้องเสียภาษี ในขณะที่แต่ก่อนมาต้องมีรายได้เกินหนึ่งแสนบาทจึงต้องเสียภาษี ทางด้านเขาฮิวหลังจากโจโฉยึดเมืองกิจโจโฉได้แล้วก็มีน้ำใจกาเรียบ ขึ้นเป็นลำดับ ด้วยคิดว่าการยึดเมืองกิจโจโฉได้เป็นเพราะผลงานความคิดแลสติปัญญาตัว ดังนั้นในแต่ละวันจึงพาทหารคนสนิทตระเวนไปตรวจตามในเมือง แล้วคอยไต่ถามว่ามีการยึดเมืองกิจโจโฉได้ในครั้งนี้เป็น เพราะผลงานความคิดแลสติปัญญาที่คิดอ่านให้โจโฉดำเนินการ เข้าวันหนึ่งในขณะที่เขาฮิวพาทหารคนสนิทไปเที่ยวเดินคอยไต่ถามตามสภากาแฟต่างๆ ภายในเมือง ได้พบกับเคาฑูรซึ่งมานำทหารออกตรวจตราความเรียบร้อยตามหน้าที่ หลังจากทักทายกันตามธรรมเนียมแล้ว เขาฮิวได้ไต่ถามบรรดาทหารทั้งปวงรวมทั้งตัวท่านได้ มีโอกาสเข้ามาชี้มาอยู่ในเมืองกิจโจโฉครั้งนี้ก็เพราะตัวเราได้อ่านวางแผนอุบายการศึกเคาฑูรได้ยั้งดั้นนั้นก็พอใจ ตอบกลับไปว่าท่านจะกล่าวเช่นนี้ได้ได้อย่างไรตัวเราเป็นทหารทำศึกมิได้เห็นแก่ชีวิต และความยากลำบาก "สู้เอากายฝ่าเข้าสู่อาวุธจึงได้เมือง เหตุใดจึงยังบังอาจอดตัวว่าได้เพราะความคิดของมึง" เขาฮิวได้ยินเคาฑูรว่าดังนั้นก็โกรธ เพราะนับแต่ยึดเมืองกิจโจโฉได้แล้ว ยังไม่มีใครกล้าคัดค้านสิ่งที่คอยไต่ถามไว้ จึงตอบเคาฑูรว่า "ตัวมึงมีฝีมือก็จริง แต่คิดอ่านให้มึงจึงได้ทำตามอุปมาเหมือนกูเป็นนายได้ใช้มึง" เคาฑูรได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกว่าการกระทำของมึงอย่างร้ายแรง ไฟแห่งโทสะกระพือไหม ชักกระบี่ฟันคอเขาฮิวหลุดออกจากปากในทันใด พอเขาฮิวตายเคาฑูรก็ได้สติยังคิด ลุแก่โทสะจึงลงจากหลังม้า ฉวยเอาศีรษะของเขาฮิวหิ้วเข้าไปหาโจโฉแล้วรายงานความที่ได้โต้เถียงกันนั้นให้โจโฉทราบ โจโฉเองคงมีใจหมั่นไส้และไม่พอใจเขาฮิวมาตั้งแต่ครั้งที่เขาฮิวชักม้าขึ้นมาชี้เพียงคู่ในวันก่อนแล้ว เห็นดังนั้นจึงว่า "เขาฮิวนั้นเป็นเพื่อนกับเรามาแต่ก่อน ซึ่งพูดจาทั้งนี้เป็นทางสัพพยอก เหตุใดตัวจึงบังอาจฆ่าเขาฮิวเสียมันไม่ควร" แต่โจโฉก็มีได้ลงโทษเคาฑูร เพียงแต่ให้คาดโทษไว้เท่านั้น จึงพอที่จะเห็นได้ว่าน้ำใจแท้ของโจโฉคงจะต้องการกำจัดเขาฮิวอยู่เหมือนกัน แต่แสร้งกล่าวถึงความเป็นเพื่อนแล้วตาดูเคาฑูรว่าไม่ควรเพียงเพื่อให้พ้นจากคำครหาเท่านั้น เขาฮิวผู้มีสติปัญญาจึงตายแบบปลาหมอตายเพราะปาก เช่นเดียวกับการตายของยี่เอ็ง คือตายเพราะปาก ที่มีปากแล้วสักแต่พูด โดยไม่พินิจพิจารณาไตร่ตรองว่าเป็นการควรพูดหรือไม่ แม้หากควรพูดแล้วสมควรพูดอย่างไร สมควรพูดในกาลใด และในที่แห่งใด พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสถึงหลักการพูดว่าจะต้องพูดความจริง พูดในสิ่ง ที่เป็นประโยชน์ พูดถูกกาล และพูดในโอกาสอันสมควรจะพูด แต่ เพราะเขาฮิวสักแต่พูดเพราะมีปาก ไม่พูดจาโดยธรรม ดังนั้นจึงถึงแม้จะมีสติปัญญามากก็ต้องตายเป็นผู้ชั่วช้าตกอยู่ข้างถนนนั่นเอง โจ

โจโลได้ตั้งเกลี้ยกล่อมแม่ทัพนายกองและราษฎรเมืองกัจฉะและหัวเมืองขึ้นทั้งปวงจนบ้านเมืองสงบราบคาบ จึงให้ติดตามหาผู้มีสติปัญญาเข้ามารับราชการเพิ่มเติม

บรรดาขุนนางเมืองกัจฉะได้เสนอให้โจโลเชิญขุนตา อดีตที่ปรึกษาของอ้วนเสี้ยวกลับเข้ารับราชการ โจโลสงสัยจึงถามว่าขุนตานี้เป็นใคร บรรดาขุนนางเมืองกัจฉะได้แจ้งว่าขุนตาผู้นี้เป็นขุนนางเก่าเมืองกัจฉะ ตำแหน่งที่ปรึกษาของอ้วนเสี้ยวมีสติปัญญาเป็นอันมาก แต่เป็นคนพุดตรงถือเอาการของบ้านเมืองเป็นสำคัญ ดังนั้นความเห็นของขุนตาที่เสนอให้อ้วนเสี้ยวสร้างความเป็นปึกแผ่นในภาคเหนือแล้ว ค่อยขยายอิทธิพลลงใต้จึงไม่ต้องด้วยความคิดของอ้วนเสี้ยวและที่ปรึกษาคนอื่น อ้วนเสี้ยวไม่พอใจขุนตาจึงไม่เชิญเข้าปรึกษาขอราชการตามปกติ ขุนตาน้อยใจจึงลาป่วยอยู่กับบ้านจนถึงทุกวันนี้ โจโลได้ฟังก็มีความยินดีจึงสั่งทหารให้ไปเชิญขุนตาเข้ามาพบ แล้วเกลี้ยกล่อมตั้งให้เป็นที่ปรึกษาดังเดิม ขุนตาเป็นที่ปรึกษาแล้วได้ เสนอแก่โจโลว่าอันทะเลเบียนราษฎรของเมืองกัจฉะซึ่งมีปัญหามากมายอยู่ ถึงสามสิบหมื่นนั้น แม้มีจำนวนมากก็จริง แต่ก็จริงอยู่เฉพาะในบัญชีเท่านั้น เพราะผู้คนกลัวภัยสงคราม ต่างอพยพหลบภัยไปอยู่เมืองอื่น ดังนั้นจึงมีจำนวนจริงน้อยกว่าตามที่ปรากฏในทะเบียนราษฎร โจโลจึงว่าจะทำประการใดอาณานิคมราษฎรจึงจะกลับมาทำมาหากินตามปกติดังเดิม ขุนตาตอบว่าหัวเมืองฝ่ายเหนือติดพันการศึกสงครามมาหลายปี แม้บัดนี้อ้วนถ้ำ อ้วนซ่งก็ยังคงทำศึกต่อกันอยู่ อาณานิคมราษฎรได้รับความเดือดร้อนไม่สร้างสิ้น แดกกระฉานชานเข็นบ้านแตกสาแหรกขาดโดยทั่วไป ขอให้ท่านปราบปรามอ้วนซ่ง อ้วนถ้ำ สร้างสันติสุขขึ้นในบ้านเมืองอีกครั้งหนึ่ง ราษฎรทั้งปวงเห็นภัยสงครามสิ้นแล้วคงจะอพยพกลับมาทำมาหากินได้ดังเดิม

โจโลได้ฟังก็เห็นด้วย จึงสั่งทหารให้ปิดประกาศตามหัวเมืองทั้งปวงที่ขึ้นต่อเมืองกัจฉะว่าบัดนี้บ้านเมืองเป็นปกติแล้ว ขอให้ทุกคนกลับถิ่นฐานเดิมแล้วตั้งหน้าทำมาหากินให้ได้รับความสุขถ้วนหน้ากัน ในขณะที่ยังด้านหนึ่งก็ให้หน่วยสอดแนมติดตามความเคลื่อนไหวของอ้วนซ่งและอ้วนถ้ำ ราษฎรเมืองกัจฉะเห็นดังนั้นก็มีความยินดี กิตติศัพท์แพร่หลายออกไปอย่างกว้างขวาง พวกที่อพยพหลบภัยต่างอพยพกลับแล้วตั้งหน้าทำมาหากินตามปกติสุขทางฝ่ายอ้วนถ้ำซึ่งยึดเมืองเพงจวนก่วนไว้เป็นฐานนั้น ได้อาศัยช่วงโอกาสที่โจโลทำศึกซัดเซวกับเมืองกัจฉะยกกองทัพไปตีเมือง ก่าเหลง เมืองฮันเป้ง เมืองปุดไฮและเมืองโซกัน ยึดหัวเมืองทั้งสี่ไว้ ในอำนาจได้สำเร็จ ได้กวาดต้อนเกลี้ยกล่อมทหารจากสี่เมืองนี้เข้ามา สังกัดในกองทัพได้เป็นจำนวนมาก กองทัพของอ้วนถ้ำจึงเติบโตใหญ่ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง อ้วนถ้ำยึดหัวเมืองทั้งสี่ได้แล้วจึงผูกใจเจ็บแค้นอ้วนซ่งผู้น้องพอ ได้ข่าวว่าอ้วนซ่งหนีโจโลไปตั้งหลักอยู่ในป่าก็ส่งทหารออกติดตาม แต่ปรากฏว่าอ้วนซ่งได้พาทหารหนีไปอาศัยอยู่กับอ้วนฮิวพี่ ญ เมืองอิวจิว อ้วนถ้ำพอทราบความดังนั้นก็เกรงใจอ้วนฮิว จึงไม่ติดตามอ้วนซ่งอีกต่อไป แล้วให้ทหารที่ออกติดตามอ้วนซ่งนั้นยกกลับเข้าเมืองเพงจวนก่วน ครั้นอ้วนถ้ำทราบข่าวว่าโจโลยึดเมืองกัจฉะได้แล้ว เกรงว่าญาติพี่น้องและผู้คนในตระกูลอ้วนจะได้รับความยากลำบากจึงเรียก บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองมาปรึกษาว่าจะยกกองทัพไปตีเมืองกัจฉะ

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

คุณธรรมเบื้องหน้าคนถ้อย (ตอนที่ 171)

ยุทธศาสตร์ของโจโลในการกรีธาทัพขึ้นภาคเหนือ คือการปราบขุนศึกทางภาคเหนือให้ราบคาบ เมื่อสิ้นบุญอ้วนเสี้ยวคุปรัชิกซึ่งครองอำนาจเป็นใหญ่ในภาคเหนือแล้วเท่ากับยุทธศาสตร์ของโจโลในครั้งนี้ได้บรรลุเป้าหมายโดยพื้นฐาน หลังจากดำเนินนโยบายครองใจผู้คนตระกูลอ้วนในเมืองกัจฉะ และแม่ทัพนายกองของเมืองกัจฉะจนสงบราบคาบแล้ว แต่สถานการณ์ยังไม่สิ้นสุดเพราะลูกหลานของ อ้วนเสี้ยวที่จะเป็นเชื้อของการแข็งข้อในอนาคตยังไม่หมดสิ้นไป

ดังนั้นเพื่อบรรลุเป้าหมายทางยุทธศาสตร์ภาคเหนือโดยสมบูรณ์ โจโลจึงจำเป็นต้องปราบปรามลูกหลานของอ้วนเสี้ยวให้ราบคาบก่อน นั่นคือจะต้องปราบปรามอ้วนถ้ำ อ้วนฮิว อ้วนซ่ง ผู้บุตรของอ้วนเสี้ยว และโกกันผู้เป็นหลานของอ้วนเสี้ยวให้สำเร็จ เมื่อโจโลทราบข่าวว่าอ้วนถ้ำยึดเมืองเพงจวนก่วนและหัวเมืองทั้งสี่ได้แล้วก็เกรงว่าอ้วนถ้ำจะแข็งข้อ จึงให้ทหารเดินทางมาเมืองเพงจวนก่วนเชิญให้อ้วนถ้ำไปปรึกษาขอราชการที่เมืองกัจฉะ อ้วนถ้ำในวันนี้มีกำลังกองทัพเพิ่มขึ้น จึงไม่ใช่อ้วนถ้ำในวันที่เพลี่ยงพล้ำและขอสวามิภักดิ์กับโจโล พอทหารของโจโลมาเชิญตัวไปปรึกษาขอราชการก็รู้ทันว่าโจโลวางแผนจะเอาตัวไว้ในอำนาจ จึงแจ้งแก่ทหารนั้นว่าขณะนี้เมืองเพงจวนก่วนยังไม่เป็นปกติ และให้ทหารนั้นกลับไปก่อน โจโลได้ทราบรายงานจากทหารว่าอ้วนถ้ำไม่ยอมมาพบก็โกรธ แต่หนังสือให้ทหารถือกลับไปแจ้งแก่อ้วนถ้ำว่า "ตัวเราเป็นผู้ใหญ่ ให้หาอ้วนถ้ำมาจะคิดราชการด้วย อ้วนถ้ำขัดแข็งไม่มา แลบุตรเรา ซึ่งจะยกให้เป็นภรรยาของอ้วนถ้ำนั้นเราไม่ให้แล้ว" พอทหารถือ

หนังสือออกไป โจโฉจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษา และแม่ทัพนายกองให้เตรียมกำลังและเคลื่อนทัพจากเมืองกิจวยกไปตีเมืองเพงจวนกวนเพื่อกำจัด อ้วนถ้ำต่อไป

ทางฝ่ายอ้วนถ้ำพอทราบข่าวศึกจึงเรียกที่ปรึกษาและแม่ทัพ

า

เล่ห์เพทุบาย คิดอ่านให้พี่น้องต้องทะเลาะวิวาททำสงครามแก่กันเพื่อจะทำลายล้างให้สิ้น เราจึงมีความแค้นต่อท่านนัก โจโลได้ฟังดังนั้นก็โกรธ สั่งให้ซื้หลงออกไปรบกับอ้วนถ่า ทางฝ่ายอ้วนถ่าสั่งให้แพ้อ้นออกไปรบทั้งสองฝ่ายรบกันได้เพียงห้าเพลง ซื้หลงก็เอาง้าวฟันแพ้อ้นตม้ตาย อ้วนถ่าเห็นทหารเอกที่ส่งออกไปรบเสียที่แก่ข้าศึกจึงสั่งให้ถอยทัพกลับเข้าเมือง โจโลเห็นดังนั้นจึงสั่งให้ทหารยกเข้าไปตั้ง ค่ายประชิดเมืองลำพัวไว้ทั้งสี่ด้าน อ้วนถ่าทราบข่าวดังนั้นก็ยกกองทัพมาจะหนีต่อไปไม่ได้ เพราะเมืองลำพัวถูกล้อมไว้อย่างแน่นหนา จึงสั่งให้ชินเบ้งเป็นทูตไปเจรจาขอสวามิภักดิ์กับโจโลอีกครั้งหนึ่ง

โจโลทราบความจากปากคำของชินเบ้งแล้ว จึงว่า "อ้วนถ่าเจรจา ไว้กับเราแต่ก่อนนั้นก็คืนค่าเสีย กลับคิดร้ายต่อเรา บัดนี้สิ้นคิดแล้ว หรือจะให้มาอ่อนน้อมนี้เราหาขอมไม่" โจโลเห็นการศึกได้ที่ประการหนึ่ง และไม่วางใจในการขอ เข้าสวามิภักดิ์ของอ้วนถ่าอีกประการหนึ่งจึงไม่ยอมรับสวามิภักดิ์ในครั้งนี้ แล้วคิดอุบายสลายกำลังทำความแตกแยกให้เกิดขึ้นในกองทัพของอ้วนถ่า ด้วยการชักชวนให้ชินเบ้งผู้เป็นทูตแปรพักตร์คิดตั้งนั้น แล้วโจโลจึงว่ากับชินเบ้งว่า เราได้คิดดีพิพม์ว่าตัวท่านเป็นผู้มีสติปัญญา จึงอยากใคร่ได้ตัวไว้ทำราชการ เพราะบัดนี้ชินเบ้งน้องชายท่านก็รับราชการอยู่ในพระเจ้าเหียนเต๋แล้ว พี่น้องจงมาปรอง ดองทำราชการพร้อมหน้าพร้อมตากันจะดีกว่า เราจะเลี้ยงดูให้ถึงขนาดเสมอด้วยชินเบ้งผู้น้องชาย เพราะหากชินกลับเข้าไปก็จะพลอยตาย กับอ้วนถ่าเสียเปล่าๆ ชินเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่า "ซึ่งมหาอุปราชเจรจาตั้งนี้ไม่ควร อันคำโบราณกล่าวไว้ว่าธรรมดาเป็นข้าท้าวบ่าวพระยา ให้ตั้งใจรักภักดีต่อเจ้านาย ถ้าเจ้านายนั้นมีความสุขก็พลอยสบายด้วย แม้มีทุกข์ร้อนก็พึงให้ทราบกายลำบากด้วยจึงจะควร แล้วข้าพเจ้าอยู่กับอ้วนถ่าเสียก็ช้านานแล้ว บัดนี้อ้วนถ่าเสียผู้มิคุณก็ถึงแก่ความตาย ข้าพเจ้าจะขออยู่แทนคุณแก่อ้วนถ่าสืบไปกว่าจะสิ้นชีวิต ซึ่งชินเบ้งผู้น้อง ข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านนั้นก็ตามแต่वासนาเขา" ชินเบ้งได้จําแนกคุณธรรมในส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างข้ากับเจ้า บ่าวกับนาย และพี่กับน้องอย่างแจ่มแจ้ง โดยถือว่าความซื่อสัตย์จงรักภักดีของผู้เป็นบ่าวต่อนายนั้นย่อมมีฐานะเหนือกว่า ความสัมพันธ์ฉันพี่น้อง และจะเอาความดีดีมีศักดิ์ของน้องมาเป็น เครื่องจูงใจให้ละคุณธรรมในส่วนที่สัมพันธ์อยู่กับตระกูลอ้วนถ่านั้นไม่ได้

โจโลได้ฟังคำชินเบ้งก็สรรเสริญในใจว่าชินเบ้งผู้นี้มีความซื่อสัตย์กตัญญูนัก ก็มีจิตคิดเมตตา จึงว่าในเมื่อตัวท่านจะไม่อยู่ด้วย เราแล้วก็จะกลับไป แล้วเอาความที่เรากล่าวไปแจ้งให้อ้วนถ่าทราบ ชินเบ้งจึงคำนับลาโจโลกลับเข้าไปในเมือง รายงานความให้อ้วนถ่าทราบทุกประการ อ้วนถ่าได้ทราบความก็พาลโกรธชินเบ้งว่าปฏิบัติหน้าที่ทูตไม่สำเร็จสมหน้าที่ แล้วกล่าวหาชินเบ้งว่าทำการไม่ สำเร็จครั้งนี้เป็นเพราะเห็นแก่พี่น้องซึ่งรับราชการอยู่กับโจโล แล้วเอาความลับภายในเมืองแจ้งให้ฝ่ายโจโลทราบ เท่านั้นยังทำร้ายจิตใจชินเบ้งไม่พอ อ้วนถ่ายังพูดไปตามความนึกคิดของตนเองต่อไปว่าการณ์ที่ท่านกลับมาครั้งนี้คงเป็นเพราะโจโลวาง แผนการให้มาเป็นไส้ศึกเพื่อทำร้ายเรา ชินเบ้งถูกหมิ่นน้ำใจในความซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อตระกูลอ้วนถ่าถึงขนาดนี้ ความคับแค้นในใจก็พลุ่งประดังขึ้นในหัวใจ ร้องขึ้นได้คำเดียวว่านายท่านก็สลบล้มลงกับที่นั้น อ้วนถ่าเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้หามชินเบ้งทั้งที่ไม่ได้สติออกไปไว้ข้างนอกจวน ชินเบ้งได้สติขึ้นรู้ตัวว่านอนอยู่ที่ลานด้านนอกจวนก็ยิ่งเสียหน้าใจ อาเจียนเป็นโลหิตถึงแก่ความตายในที่นั้น

ความซื่อสัตย์และความจงรักภักดีแม้ว่าจะเป็นคุณธรรมอันล้ำค่า แต่หากอยู่ต่อหน้าคนโกงเลาเบาปัญญาไม่รู้จักคุณค่าแห่งธรรมแล้วความซื่อสัตย์และความจงรักภักดีนั้นก็เป็นสิ่งไร้ค่าและมีแต่เป็นโทษต่อตัวเองดังชะตากรรมของชินเบ้งจะนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทย์าคม

ตายเพราะแผนเสียงตาย (ตอนที่ 172)

ชินเบ้งขุนนางเมืองกิจจิว ข้าเก่าของอ้วนถ่าเสียปฏิเสธร้อยไม่ยอม รับอำนาจवासนาที่โจโลหยิบยื่นให้ เพราะมีใจรักกตัญญูต่อตระกูลอ้วน ถ่าปฏิเสธร้อยไม่ยอมอยู่รับราชการร่วมกับผู้เป็นน้องชายตามข้อเสนอที่ให้พี่น้องได้อยู่ร่วมกัน เพราะถือเอาคุณธรรมที่ข้าต้องรักภักดีต่อเจ้า บ่าวต้องรักภักดีต่อนายเป็นสำคัญ แต่กลับต้องตายอย่างน่าอนาถ เพราะความไม่รู้ค่าแห่งคุณธรรมของอ้วนถ่าบุตรถ้อยของอ้วนถ่าเสีย พอชินเบ้งตายแล้วอ้วนถ่าจึงปรึกษาด้วยกัวเต๋ว่าจะรับมือกับกองทัพโจโลในครั้งนี้อย่างไร กัวเต๋เห็นเหตุการณ์มาถึงขั้นนี้ที่สุดแสนจะเหนื่อยหน่าย จึงตัดพ้อต่อว่าอ้วนถ่าว่าเมื่อครั้งก่อนยามโอกาสเอื้อให้ข้าพเจ้าได้เสนอ ความเห็นให้ท่านอ่อนน้อมสวามิภักดิ์ด้วยโจโลแต่ท่านไม่เชื่อฟัง บัดนี้ถูกกองทัพโจโลล้อมไว้ทั้งสี่ด้านสิ้นหนทางแล้ว ขอสวามิภักดิ์เขาก็คงไม่ยอมรับ แม้หากคิดต่อสู้ก็ย่อมยากเอาชัยชนะได้เพราะข้าศึกฮึก หัวเหิมหาญ แต่ฝ่ายเรานั้นกลับอ่อนล้าเสียขวัญ คิดประหวั่นเน่จะแพ้พ่าย กระนั้นกัวเต๋ยังคงมีใจรักภักดีต่อตระกูลอ้วน ถ่าแม้ถึงคราวอับจนสิ้นหนทางแล้วก็ไม่คิดทอดทิ้งทอดถอย แต่เพราะสิ้นปัญญาแก้ไข จึงเสนอให้เสียงตาย แล้วว่ากับอ้วนถ่าว่า "บัดนี้ตัวเราก็คงอยู่ที่นี่แคบ ชัดสน เหมือนหนึ่งคนไข้หนัก หมอขาดวันตายอยู่แล้ว จ้าจะคิดอ่านเอายาทั้งปวงประสมกันเข้าวางดูอีก

ครั้งหนึ่ง แม่พอบชอบโรคก็จะคลาย หากไม่ก็จะตาย" แล้วเสนอว่าขอให้อ้วนถ้าเกณฑ์ทั้งทหารและพลเรือนทั้งเมืองลำพียงไปรบด้วยโจโจโดยให้ชาวเมืองเป็นกองหน้า ให้อ้วนถ้าคุมทหารเป็นกองทัพลอง หากเพชฌดา ยังเป็นใจก็คงจะเอาชนะหรือหนีเอาตัวรอดได้ แผนการความคิดของกัวเต๋ในครั้งนี้ถ้าอุปมาดังพ่อครัวปรุงอาหารก็อุปมาได้ว่าเป็นการแกงจับฉ่าย เอาเนื้อและผักทุกอย่างเท่าที่มีอยู่มาผสมปนเปกันแล้วปรุงขึ้น จะกินได้หรือไม่ได้หาได้สนใจไม่ นี่คือการเสี่ยงตาย ซึ่งมีกฎธรรมชาติของการเสี่ยงตายอยู่ว่ายอมมีผลคือความตายอยู่เบื้องหน้าหนทางที่จะรอดตายไปได้มีทางเดียวเท่านั้นคือสวรรค์บันดาลให้เป็นไป

อ้วนถ้าลึนคิดอับจนปัญญาอยู่แล้ว ไม่เห็นแผนการอื่นใดดีกว่านี้จึงจำใจยอมรับเอาแผนของกัวเต๋ สั่งให้เกณฑ์พลเรือนทั้งเมืองตั้งขบวนเป็นกองหน้าแล้วให้ทหารเป็นกองหลังเตรียมพร้อมไว้ พอกินข้าวมื้อเย็นเสร็จก็สั่งทหารให้ทำลายเครื่องครัวเสียทั้งสิ้น แล้วให้พลเรือนและทหารทั้งปวงรีบพักผ่อนหลับนอนแต่หัวค่ำ พอท้องฟ้าเริ่มสว่าง แสงอาทิตย์ยังไม่ทันทอทาบฟากฟ้าเมืองบูรพา อ้วนถ้าสั่งให้เปิดประตูเมืองทั้งสี่ด้านแล้วให้จัดขบวนของชาวเมืองเป็นสี่กอง ยกออกจากประตูเมืองโดยกำลังทหารทั้งปวงนั้นก็ให้ จัดเป็นสี่กองยกตามไป อ้วนถ้าสั่งให้ขบวนทัพผสมพลเรือนทหารบุกเข้าโจมตีค่ายโจโจพร้อมกันทั้งสี่ด้าน ทางฝ่ายโจโจเมื่อทราบข่าวว่าถูกกองทัพอ้วนถ้ายก มาโจมตี ไม่รู้ความเป็นกองทัพอันคนลึนคิดและเป็นกองกำลังผสมของทหารและพลเรือน จึงให้ทหารทุกค่ายต่อสู้ป้องกันค่ายไว้เป็นสามารบ ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันจนถึงตะวันตกดิน บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก โจโจเห็นดังนั้นจึงพาทหารขึ้นไปที่เนินเขา เห็นกองทัพของ อ้วนถ้าเป็นเพียงกองทัพผสมทหารพลเรือน ไม่มีสิ่งใดที่น่าเกรงกลัวอีกต่อไป จึงสั่งให้พลกลองลั่นกลองรบเป็นสัญญาณเร่งเผด็จศึก เหล่าทหารของกองทัพโจโจได้ยินสัญญาณให้รุกรบเข้าโจมตีข้าศึก ต่างฮึกห้าวเหิมหาญเพราะเชื่อมั่นในการบัญชาการสงครามของโจโจว่าคงเห็นจุดอ่อนของกองทัพข้าศึกและเห็นชัยชนะเบื้องหน้าแล้ว จึงเร่งเร้าให้เข้าโจมตีเอาชัย จึงพากันรุกรบเข้าฟันทหารและพลเรือนในกองทัพผสมของอ้วนถ้าบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก

กองทัพของอ้วนถ้าต้านทานกำลังทหารของโจโจไม่ได้จึงพากันแตกหนี โจโจหองได้ขับม้าตรงเข้าไปที่ม้าของอ้วนถ้า ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันราวสิบเพลง โจโจหองใช้ง้าวฟันถูกอ้วนถ้าหลายแห่งจนตกลงจากหลังมาถึงแก่ความตาย กัวเต๋เห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบชักม้าจะหนีกลับเข้าเมือง จักจิ้นเห็นดังนั้นจึงขับม้าไล่ตามไป พอได้ระยะเกาทัณฑ์จึงยิงเอาเกาทัณฑ์ขึ้นพาดสายยิงไปที่กัวเต๋ถูกกัวเต๋พลัดตกลงจากหลังม้านตกไปในคูเมืองถึงแก่ความตาย โจโจเห็นดังนั้นจึงสั่งให้ทหารตัดศีรษะของอ้วนถ้าเสียบที่ปลายทวนแล้ว ออกไปป่าวประกาศให้ชาวเมืองลำพียงได้รับรู้ทั่วกันว่าอ้วนถ้าเป็นกบฏถูกกองทัพจากเมืองหลวงสังหารแล้ว หากผู้ใดร้องให้อาลัยรักอ้วนถ้าจะถือว่าร่วมการกบฏด้วย และจะลงโทษประหารชีวิต ป่าวประกาศทั่วทั้งเมืองแล้ว โจโจจึงสั่งให้เอาศีรษะอ้วนถ้าไปเสียบประจานไว้ที่ประตูเมืองด้านทิศเหนือจากนั้นโจโจจึงยกทหารเข้าไปในเมือง จัดแจงการปกครองจนสงบราบคาบเป็นปกติ

ในขณะที่โจโจจัดแจงภายในเมืองอยู่นั้น ทหารสอดแนมได้เข้า มารายงานว่าบัดนี้มีกองทัพยกมาเป็นอันมากมุ่งหน้ามาทางเมืองลำพียง แต่ไม่รู้ว่าเป็นกองทัพของผู้นั้น โจโจได้ทราบรายงานดังนั้นจึงสั่งให้จัดการยกออกจากเมืองเตรียมรับมือกับกองทัพของผู้นั้น ครู่หนึ่งก็เห็นกองทัพยกมาเป็นอันมาก ทหารตัวนายซึ่งมีมาตรฐานเข้ามาสองคน พอเข้ามาระยะใกล้ก็ลงจากหลังม้า ถอดเกราะ วางอาวุธ เดินตรงมาที่ข้างหน้าโจโจแล้วคุกเข่าลงคารวะโจโจจึงถามว่าท่านทั้งสองเป็นทหารของเมืองใด เหตุใดจึงยก มาที่นี่ นายทหารทั้งสองคนนั้นได้ตอบว่าตัวข้าพเจ้าชื่อเตียวเหียน และเตียวหล่า เป็นนายทหารของอ้วนฮี้ซึ่งเป็นบุตรของอ้วนเสี้ยว ได้ทราบข่าวท่านอัครมหาเสนาบดีมีน้ำใจโอบอ้อมอารีต่อทหารและราษฎร ทั้งปวงจึงมีจิตศรัทธาใคร่สวามิภักดิ์เข้ารับราชการด้วยท่าน ปรึกษาพร้อมกันแล้วจึงยกมาที่เมืองลำพียงนี้ โจโจได้ฟังแล้วมีความยินดี รับเอากองทัพของเตียวเหียนและเตียวหล่าเข้าเป็นทหารในสังกัดของกองทัพเมืองหลวง และแต่งตั้งให้เตียวเหียน และเตียวหล่าเป็นนายทหาร รับผิดชอบบัญชาการกองทหารที่พามาขึ้น โจโจรับสวามิภักดิ์สองนายทหารเก่าของอ้วนฮี้ไม่ทันนาน เตียวเหียนซึ่งเป็นแกนนำท้องถิ่นคนหนึ่งของกลุ่มโจรโพกผ้าเหลืองมาแต่เดิมและบัดนี้แตกกระเจานข้ามเขินตั้งตัวไม่ติดได้ทราบความที่โจโจกรีธาทัพปราบปรามหัวเมืองภาคเหนือ จึงพาพรรคพวกสืบทอดมา มาขอเข้าทำราชการด้วยโจโจ โจโจรับสวามิภักดิ์ไว้ด้วยความยินดี และเนื่องจากเตียวเหียน มีไพร่พลเป็นจำนวนมากจึงแต่งตั้งให้เตียวเหียนเป็นนายทหารมีตำแหน่งที่พระยา ชื่อว่า "เจ้าพระยาปราบหัวเมืองฝ่ายเหนือ"

ในขณะที่โจโจปรับปรุงกองทัพรับเอาทหารใหม่ที่เข้าสวามิภักดิ์เข้าสังกัดกรมกองอยู่นั้น ทหารรักษาการณ์หน้าประตูเมือง ด้านทิศเหนือได้เข้ามารายงานว่า บัดนี้มีคนฝ่าฝืนคำสั่งที่ห้ามร้องให้อาลัยรักอ้วนถ้า และยังคงร้องให้คร่ำครวญอยู่ที่ศีรษะอ้วนถ้าซึ่งเสียบประจานไว้นั้น โจโจได้ฟังรายงานแล้วก็โกรธ สั่งทหารให้จับตัวผู้ฝ่าฝืนคำสั่งเข้า มาพบโจโจเห็นนักโทษมีลักษณะผิดจากชาวบ้านสามัญ เพราะบุคลิก ทำทางคล้ายกับเป็นขุนนางก็สงสัยจึงถามว่าท่านเป็นใคร โจโจจึงฝ่า ฝ่าฝืนคำสั่งเร้าร้องให้อาลัยรักอ้วนถ้าอยู่ดังนี้ นักโทษนั้นจึงว่าข้าพเจ้าชื่ออองลิว เป็นขุนนางเก่าเมืองกิลัว มีหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของอ้วนถ้า หลังอ้วนเสี้ยวสิ้นบุญแล้ว

ลูกหลานทะเลาะเบาะแว้งแย่งอำนาจกัน ข้าพเจ้าได้พยายามเกลี้ยกล่อมให้ประนีประนอมปรองดองไว้ จะได้ตั้งตัวรักษาหัวเมืองฝ่ายเหนือให้เป็นสมบัติของตระกูลอ้วนสืบไป แต่หาใครเชื่อฟังข้าพเจ้าไม่ คงตั้งหน้าวิวาทบาดหมางทำลายล้างกันเอง จนเสียเมืองและตัวตายฉะนี้ แล้วว่าข้าพเจ้าเป็นข้าเก่า เมื่อสิ้นบุญนายก็คิดถึงคุณอาลัยรักจึงมาร้องให้อยู่ดังนี้

โจโฉจึงถามว่าเราได้บอกคำสั่งห้ามมิให้ผู้ใดมาร้องให้อาสาสมัครแก่อ้วนถ้าผู้เป็นกบฏต่อแผ่นดิน เจ้าทราบความตามคำสั่งของเราหรือไม่ อองสิ่วยอมรับตามความเป็นจริงว่าได้ทราบคำสั่งอยู่ก่อนแล้ว โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงถามขึ้นด้วยเสียงขุ่นว่าก็เมื่อเจ้าทราบคำสั่งของเราแล้ว ไฉนไม่กลัวตาย กล้าฝ่าฝืนคำสั่งมาร่ำให้อีกเล่า อองสิ่วจึงว่า "แต่ก่อนนั้นข้าพเจ้ามีความสุขมากก็เพราะอ้วนถ้าเลี้ยงดู บัดนี้อ้วนถ้าถึงแก่ความตาย ครั้นนี้เสียก็เหมือนหนึ่งคน หากตั้งอยู่ต่อไปนั้นผู้ใดจะสรรเสริญนับถือว่าเป็นคน จึงได้มาร้องให้รักเพราะคิดถึงคุณอ้วนถ้า ถึงมาตรว่าท่านจะฆ่าข้าพเจ้าเสียด้วยโทษละเมิดนี้ก็ตาม แต่ขอให้ข้าพเจ้าได้แต่งการศพอ้วนถ้าเกิดก็จะก้มหน้าตายตามนายไป" โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงนึกขึ้นแต่ในใจว่า หัวเมืองฝ่ายเหนือนี้มีผู้มีความดีธรรม น่าไว้วางใจ จงรักภักดีต่อเจ้านายเป็นอันมาก หากมั่นใจว่าอ้วนเสี้ยวและบุตรหลานสมานฉันท์กันเป็นปกติและเอาใจใส่ท่านบำรุงขุนนางที่ปรึกษาข้าราชการ รับฟังความคิดเห็นอ่านตามควรแล้ว ใครเลยจะรุกรานหัวเมืองฝ่ายเหนือได้ และไหนเลยเราจะยึดเมืองก็จึงได้

โจโฉคิดดังนั้นน้ำใจก็คล้อยมาเห็นแก่ความภักดีของอองสิ่ว จึงสั่งให้แต่งการศพของอ้วนถ้าตามอย่างธรรมเนียม แล้วนำไปฝังไว้ที่สุสานตระกูลอ้วน สำหรับอองสิ่วนั้นโจโฉเห็นว่าเป็นข้าภักดีเจ้า บ่าวภักดีนาย มีน้ำใจซื่อสัตย์กตัญญู ไม่กลัวแก่ความตาย จึงชักชวนเอาตัวไว้ใช้ในราชการ อองสิ่วเห็นโจโฉไม่เอาโทษ ทั้งบุญเจ้านายก็สิ้นแล้ว จึงตกลงทำราชการกับโจโฉแต่บัดนั้น โจโฉจึงแต่งตั้งให้อองสิ่วเป็นขุนนางประจำกระทรวงการคลัง โจโฉแม้จะเปี่ยมด้วยเล่ห์เพทุบายในการศึกสงคราม แต่ในการบริหารราชการแผ่นดินนั้นยังคงยึดมั่นที่จะรักษาความเป็นปึกแผ่นของบ้านเมือง และรักษาระบบการปกครองให้เป็นไปโดยเรียบร้อยและเป็นประโยชน์แก่บ้านเมือง จึงสรรหาเลือกคนที่มีความซื่อสัตย์ภักดีไว้เป็นขุนนางโดยเฉพาะขุนนางในกระทรวงการคลังอันควรที่คน ชื่นหลังจะได้ถือเป็นแบบอย่าง แต่กระนั้นแทนที่คนชื่นหลังจะถือเอาแบบอย่างที่ดีงามคัดสรรผู้มีสติปัญญาความสามารถและซื่อสัตย์ต่อแผ่นดิน กลับถือเอาแบบอย่างของจิตใจที่ชั่วช้าเลวทรามาเป็นหลัก เอาสมรรถพรพวกที่มีเอื้อไปด้วยโคลนและมลทินจากการโกง กินสถาบันการเงินจนล่มจมเข้ามาทำราชการ ดูแลการเงินการคลังของแผ่นดิน ดังนั้นวิสัยของบ้านเมืองจึงเป็นเรื่องที่ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้

วันหนึ่งโจโฉจึงให้หาอองสิ่วเข้ามาปรึกษาว่าบัดนี้อ้วนถ้าก็ตายแล้ว เหลือแต่อ้วนซ่งซึ่งหนีไปอยู่กับอ้วนฮี ณเมืองอิวโจ้ว ในฐานะที่ท่านเป็นผู้รั้งสายสกุลในมาแต่ก่อน จงคิดอ่านแผนการว่าจะทำประการใด จึงจะได้ตัวอ้วนซ่งและอ้วนฮี แผ่นดินภาคเหนือจะได้เป็นสุข อองสิ่วได้ฟังดังนั้นจึงว่า "มหาอุปราชก็มีคุณแก่ข้าพเจ้า ถ้าเป็นการอื่นมีมาข้าพเจ้าจะคิดอ่านสนองคุณท่านตามสติปัญญา ซึ่งจะให้ข้าพเจ้าคิดจับตัวอ้วนซ่งซึ่งเป็นพี่น้องของนายนั้นจนอยู่ ตามแต่ท่านจะโปรด" อองสิ่วแม้วันนี้จะยอมตัวเข้ารับราชการกับโจโฉแล้วแต่น้ำใจยังคงยึดมั่นกตัญญูต่อตระกูลอ้วน ปฏิเสธไม่ยอมเสนอแผนการใดๆ ที่จะทำลายล้างอ้วนซ่งและอ้วนฮีซึ่งเป็นพี่น้องของอ้วนถ้าด้วยเห็นว่าเป็นพี่น้องของนายตัว แต่ยังคงยืนยันว่าหากเป็นการอื่นที่ไม่เสื่อมเสียแก่ความกตัญญูแล้วก็เต็มใจที่จะทำการตามคำสั่งสติปัญญา โจโฉได้ยินคำอองสิ่วดังนั้นก็นึกสรรเสริญอองสิ่วว่าคนผู้หนึ่งช่างมีน้ำใจกตัญญู ผิดกับขุนนางอื่นของอ้วนเสี้ยวที่แปรพักตร์เข้าด้วยเราแล้ว กล้าคิดอ่านทำลายล้างนายตัวหาเหมือนกับอองสิ่วไม่ จึงไม่คิดที่จะบังคับฝืนน้ำใจของอองสิ่วในเรื่องนี้อีกต่อไป

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทยาคม

ผู้ถือคติ"รักษาตัวรอดเป็นยอดดี" (ตอนที่ 173)

อองสิ่วยืนหยัดมันคงในความจงรักภักดีต่อตระกูลอ้วน ไม่ยอมช่วยคิดอ่านวางแผนจับกุมตัวอ้วนซ่งและอ้วนฮีแก่โจโฉโดยอ้างว่าเป็นพี่น้องของนาย หากกระทำเช่นนั้นแล้วยอมได้ชื่อว่าเป็นคนอกตัญญูไม่รู้คุณนาย โจโฉแม้ว่าจะไม่สมความปรารถนาในการขอร้องให้อองสิ่วช่วยเหลือในเรื่องนี้ แต่กลับชื่นชมในคุณธรรมของอองสิ่วและไม่ขึ้นใจบังคับอองสิ่วอีกต่อไป

โจโฉผิดหวังจากอองสิ่วจึงเรียกบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเข้ามาปรึกษาว่าจะทำประการใดจึงจะจับตัวอ้วนซ่งและอ้วนฮีได้ ในขณะนั้นโจโฉเหลือบไปเห็นกุนซือในหน้าชิดเชียวและเฝ้าอยู่ตลอดเวลา จึงถามขึ้นว่ากุนซือไม่สบาย เหตุใดจึงไม่พักผ่อนให้ หายป่วยเสียก่อน กุนซือจึงว่าอาการป่วยของข้าพเจ้าเป็นโรคเก่า บัดนี้ผิวดำมืดจึงกำเริบขึ้น แต่คงไม่หนักเท่าใดนัก แล้วว่าท่านอัศวินหาเสนาบดีกรา ศึกภาคเหนือมาเป็นเวลาช้านาน บัดนี้จวนเจียนจะราบคาบแล้ว เหลืออยู่ก็แต่อ้วนซ่งและอ้วนฮีเท่านั้น จึงขอขบที่จะมานะบากบั่นทำ

การให้สำเร็จในครั้งนี้ ข้าพเจ้าขอให้ท่านแต่งทหารของอ้วนเสี้ยวที่เข้ามารับราชการอยู่ด้วยท่านคุมทหารยกไปปราบปรามอ้วนซ่งและอ้วนฮี การคงสำเร็จดังประสงค์ เพราะคนเหล่านี้ย่อมรู้จักต้นลึกหนาบางการ ข้างในของอ้วนซ่งและอ้วนฮีดีกว่าคนอื่น ทั้งพยายามที่จะแสดงผลงานความชอบให้ปรากฏ

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงสั่งทหารให้ไปเชิญนายทหารเก่าของเมืองกิจวิหกนายคือ เตียวเหียน เตียวหล่า ลิกอง ลีเซียง มาเอียน และเตียวคิเข้ามาพบครั้นนายทหารทั้งหกคนเข้ามาพบแล้ว โจโฉจึงสั่งให้จัดทหาร เป็นสามกอง ให้เตียวเหียนกับเตียวหล่าคุมทหารกองหนึ่ง ลิกองและลีเซียงคุมทหารกองหนึ่ง ส่วนมาเอียนและเตียวคิให้คุมทหารอีกกองหนึ่ง ให้ทหารทั้งสามกองยกไปเมืองอิวจิ่วพร้อมกัน กำชับให้จับตัวอ้วนซ่งและอ้วนฮีให้จงได้ นายทหารทั้งหกคนรับคำสั่งแล้วเคลื่อนกำลังตรงไปเมืองอิวจิ่ว พอทหารทั้งสามกองยกไปแล้ว โจโฉจึงสั่งให้เตียวเอียน อติต หัวหน้ากองโจรโพกผ้าเหลืองที่เพิ่งเข้าสวามิภักดิ์ กับลิเตียนและจกจินคุมทหารอีก กองหนึ่งยกไปเมืองเป่ิงจื๊ว กำชับให้จับโกกันให้จงได้ ทหารกองนี้รับคำสั่งแล้วจึงเคลื่อนกำลังตรงไปเมืองเป่ิงจื๊ว ทางฝ่ายอ้วนฮีและอ้วนซ่งพอทราบข่าวศึกก็ปรึกษากันสองพี่น้อง ว่าจะรับมือกับกองทัพของโจโฉครั้งนี้ประการใด แต่ในที่สุดก็เห็นว่าตัวเมืองเล็ก ทหารก็น้อย และขวัญเสีย คงจะไม่สามารถตั้งรับกองทัพของโจโฉอยู่ที่เมืองอิวจิ่วได้ จำเป็นจะต้องหนีออกจากเมืองอิวจิ่วเอาตัวรอดไว้ก่อน ครั้นปรึกษากันว่าจะหนีไปที่ใดจึงจะปลอดภัย ก็เห็นว่าเมืองเสียวไสซึ่งขึ้นแก่เมืองอิวจิ่วนั้นมีโฮห้วนเป็นเจ้าเมือง ตระกูลอ้วนเคยท่านบารุงเจ้าเมืองผู้นี้มาแต่ก่อน พอจะพึ่งพาอาศัยเฉพาะหน้าได้ สองพี่น้องเห็นต้องกันดังนั้นจึงพาทหารหนีออกจากเมืองอิวจิ่วจะไปอาศัยอยู่กับโฮห้วนที่เมืองเสียวไส ทางด้านเมืองเสียวไสนั้น โฮห้วนผู้เป็นเจ้าเมืองแม้เป็นข้าเก่าแต่เลี้ยงของตระกูลอ้วนมาแต่ก่อน แต่เป็นคนซื่อฉลาด คิดแต่จะเอาตัวรอด พอทราบข่าวว่าเมืองกิจวิหกเสียแก่โจโฉและโจโฉได้เคลื่อนทัพเพื่อปราบปรามหัวเมืองฝ่ายเหนือให้ราบคาบก็กลัวว่าจะเป็นอันตราย คิดเอาใจออกหากจากตระกูลอ้วน แปรพักตร์ไปเข้ากับโจโฉ

โฮห้วนตรองความอยู่แต่ผู้เดียวก็หวั่นเกรงว่าหากทำการแต่ลำพังตัว พรรคพวกเก่าจำนวนมากยังมีน้ำใจรักดีต่อตระกูลอ้วนอยู่ จะคิดอ่านขัดขวางหรือทำร้ายให้การที่คิดไว้เสียทีไป จำจะต้องฟังความจากพรรคพวกเสียก่อนว่ามีความเห็นเป็นประการใด ดังนั้นโฮห้วนจึงเชิญบรรดาแม่ทัพนายกองและขุนนางเมืองเสียวไสมากินโต๊ะที่จวนเจ้าเมือง สั่งให้เตรียมสุราอาหารอย่างเต็มที่เพื่อเลี้ยงดูบรรดาแม่ทัพนายกองและขุนนางเหล่านั้น แต่เพราะใจหวั่นว่าจะมีคนคิดค้าน โฮห้วนจึงวางอำนาจถือกระบี่เข้ามาในห้องจัดเลี้ยง แล้ววางกระบี่ไว้บนโต๊ะ จากนั้นจึงปรารภว่าบัดนี้เมืองกิจวิหกเสียแก่โจโฉแล้ว กองทัพของเมืองหลวงเข้มแข็ง ทำการภายใต้รับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋ แม้ใครต้านทานก็ต้องหาว่าเป็นกบฏต่อแผ่นดิน บัดนี้โจโฉกำลังนำทัพปราบปรามหัวเมืองภาคเหนือให้สงบราบคาบ เราเห็นว่าจะต้านทานกองทัพของเมืองหลวงไม่ได้ เห็นแก่อาณาประชาราษฎร์จะได้ความเดือดร้อนจึงคิดอ่านจะชวนพวกท่านเพื่อยอมขึ้นต่อโจโฉเสียโดยดี ทุกคนก็มีความสุขสืบไป

พอสิ้นคำโฮห้วนบรรยายกาศที่กำลังกินโต๊ะกันอยู่ก็เงียบกริบเพราะทุกคนคาดไม่ถึงว่าโฮห้วนจะคิดอ่านเนรคุณแปรพักตร์จากตระกูลอ้วนไปเข้าด้วยโจโฉ ในทันใดนั้นบรรดาแม่ทัพนายกองและขุนนางเมืองเสียวไสพากันเป็นอันห้องขุนนางฝ่ายทหารของเมืองเสียวไส ซึ่งจงรักภักดีต่อตระกูลอ้วนมันคงอยู่ ได้ลุกขึ้นยืนแล้วหยิบกระบี่ของ โฮห้วนที่วางอยู่บนโต๊ะขว้างลงที่พื้น แล้วว่าอ้วนเสี้ยวเจ้านายเราได้เลี้ยงดูท่านบารุงพวกเราเป็นสุขมาช้านาน ยังหาได้มีโอกาสดูแทนคุณ ให้คุ้มกับข้าวแดงแกงร้อนที่ได้รับพระคุณไม่ บัดนี้อ้วนเสี้ยวตายไปไม่ทันนาน ลูกหลานได้รับความเดือดร้อน ชอบที่พวกเราจะต้องอาสาเจ้าจนตัวตาย อาสาตายโดยไม่คิดแก่ชีวิต ตามแบบอย่างของวีรชนในอดีต แต่ไม่ทันไรกลับคิดทรยศกบฏต่อนายจะไปเข้าด้วยศัตรู ตัวเราไม่เห็นด้วยอย่างเด็ดขาด บรรดาขุนนางและแม่ทัพนายกองได้ยืนเจ้าเมืองและนายทหารใหญ่โต้เถียงกันตั้งนี้ก็พากันเจียบกริบ โฮห้วนเห็นดังนั้นก็เข้าใจว่าบรรดาคนเหล่านั้นเห็นชอบกับความเห็นของตัวเอง จึงว่าความคิดอ่านของเราทั้งนี้ตั้งอยู่บนประโยชน์และความสุขของราษฎร มิให้ตกตาย เพราะกองทัพของโจโฉ และแม้หากเข้าด้วยโจโฉแล้วอำนาจาสนาทั้งปวงของพวกเราจะยังคงอยู่ ไม่แตกต่างอันใดกับที่เป็นอยู่ในขณะนี้ จะว่าเราเนรคุณยอมไม่ชอบ เพราะอ้วนเสี้ยวตายแล้ว ลูกหลานตระกูลอ้วนก็วิวาททำสงครามแก่กัน ไม่รู้ข้างใดผิด ข้างใดถูก และไม่รู้ว่าจะเข้าข้างลูกคนใด เหตุนี้เราจึงคิดอ่านให้เข้ากับโจโฉ ซึ่งคนทั้งปวงก็เห็นชอบกับความคิดของเรา คงมีแต่ตัวเท่านั้นที่ขัดขวางอยู่ แล้ววาก็แลเมื่อตัวเป็นเสียงข้างน้อย จึงชอบที่จะคล้อยตามความเห็นของพวกเราซึ่งเป็นข้างมาก มิฉะนั้นก็ลงไปอยู่เสียที่อื่น จะได้ไม่เสียไมตรีที่มีมาแต่ก่อน

โฮห้วนทั้งความรักดีต่อดูแลเจ้านายเก่า แต่กลับอ้างลัทธิประชาธิปไตยเอาเสียงข้างมากลากไปเพื่อให้สันห้องยอมตามความเห็นของตัวเอง ในขณะที่เสียงข้างมากที่อ้างนั้นเป็นเพียงซากกะเบือเพราะไม่มีสติปัญญาไร้ความคิดความเห็นจึงเจียบอยู่เหมือนเป่าสาก การรู้จักตัวรอดเป็นยอดดีของโฮห้วน ครั้งนี้หมิ่นเหม่ทำหายนาคอคุณธรรม และเป็นเครื่องเตือนใจผู้เป็นใหญ่ทั้งปวงที่จะเลี้ยงดูใช้สอยผู้คนว่าหากใช้คนจำพวกรู้จักตัวรอดเป็นยอดดีดังนี้แล้วผลบั้นปลายจะเป็นเช่นใด

ความจริงคดี "รักษาตัวรอดเป็นยอดดี" ที่สุนทรภู่อัศรมหากวี ของไทยเอามาใส่ปากพระภิกษุสอนสุดสาครในวรรณคดีเรื่องพระอภัยมณีว่า "รู้สิ่งใดไม่สู้รู้วิชา รักษาตัวรอดเป็นยอดดี" นั้น เป็นการสอนเยาวชนและผู้คนที่ปวงให้เป็นคนเห็นแก่ตัว และเพราะเหตุที่สั่งสอนอบรมมาดังนี้ บ้านเมืองจึงมีแต่คนคิดเอาตัวรอดทอดทิ้ง ไม่ปกป้องรักษาประโยชน์ของบ้านเมือง จนในที่สุดผลกระทบก็ย้อนกลับมาทำให้ทุกคนต้องผจญอยู่กับชะตากรรม สันทองได้ฟังดังนั้นเหลียวไปดูห้องจัดเลี้ยงเห็นทุกคนก้มหน้าเจียนบอญ์ก็เสียใจที่คนเหล่านั้นรักตัวกลัวตาย ดิดยิดในอำนาจวาสนา ทอดทิ้งคุณธรรม คิดว่าขึ้นเสวนาอยู่กับคนพวกนี้ก็จะได้ชื่อว่าเป็นคนนอกตัญญู จึงยืนย่นในความเห็นเดิมที่ไม่ยอมเข้าด้วยโจโจ แต่เพื่อไม่ให้เสียไมตรีที่เคยมีมาสันทองจึงถือกระบี่เดินออกมาเสียจากห้องจัดเลี้ยงนั้น ทางฝ่ายอ้วนฮี้และอ้วนซ่งเมื่อยกทหารมาใกล้เขตเมืองเลี้ยวไส้ให้ปลงทัพไว้แล้วส่งกองสอดแนมเข้าไปสอดแนมข่าวสารข้างในเมืองว่ามีข่าวคราวประการใด พอหน่วยสอดแนมได้ข่าวคราวความขัดแย้งระหว่างเจ้าเมืองกับสันทองจึงนำความมารายงานให้อ้วนฮี้และอ้วนซ่ง ทราบว่าบัดนี้เจ้าเมืองเลี้ยวไส้ได้แปรพักตร์คิดอ่านจะเข้าด้วยโจโจ ส่วนสันทองขุนนางฝ่ายทหารผู้รักดีไม่เห็นด้วยแต่เป็นเสียงข้างน้อยจึงหนี ออกจากเมืองไป อ้วนฮี้และอ้วนซ่งได้ทราบรายงานดังนั้นจึงปรึกษากันว่าเมื่อสถานการณ์เป็นดังนี้ก็จะยกเข้าไปอาศัยอยู่ในเมืองเลี้ยวไส้ไม่ได้ และถ้าตั้งทัพไว้ที่เดิมก็เกรงว่าข้างในเมืองทราบข่าวแล้วจะยกทหารออกมาทำร้าย ดังนั้นพอล่วงอ้วนฮี้และอ้วนซ่งจึงพาทหารหลบยกไปทางด้านตะวันตกเพื่อหลบภัยจากการติดตามไล่ล่าของทหาร เมืองเลี้ยวไส้เสียชั้นหนึ่งก่อน ส่วนจะไปอาศัยเมืองใดนั้นค่อยคิดอ่านต่อไป

ฝ่ายกองทัพของโจโจที่ให้นายทัพทุกคนคุมทหารเป็นสามกองยกไปจับอ้วนฮี้และอ้วนซ่งที่เมืองฉิวจี้วนั้น เมื่อเคลื่อนทัพเข้าเขตเมือง ฉิวจี้ก็ทราบข่าวว่าอ้วนซ่งและอ้วนฮี้พาทหารหนีออกจากเมืองจะไปอาศัยอยู่ที่เมืองเลี้ยวไส้ จึงเคลื่อนกองทัพตรงไปเมืองเลี้ยวไส้ พอกองทัพทั้งสามกองยกไปใกล้เขตแดนเมืองเลี้ยวไส้ ข้างในเมืองก็ทราบข่าว โสหวนเจ้าเมืองจึงนำบรรดาขุนนางและกรมการเมืองต่างๆ ออกไปต้อนรับกองทัพของฝ่ายโจโจที่นอกเมือง แล้วขอเข้าสวามิภักดิ์ด้วยกองทัพของโจโจ เดียวเขียนผู้บังคับบัญชาทหารกองหนึ่งในจำนวนทั้งสามกองเห็นดังนั้นจึงว่าพวกเราเป็นนายทหาร รับคำสั่งให้มาจับตัวอ้วนซ่งและอ้วนฮี้ ซึ่งเราได้คิดติศัพทว่าหนีมาอยู่ที่เมืองเลี้ยวไส้ ความจริงเท็จเป็นประการใด จงเข้ามาแต่โดยจริง โสหวนจึงว่าอ้วนฮี้และอ้วนซ่งไม่เคยยกมาอาศัยที่เมืองเลี้ยวไส้ และบัดนี้ไม่ทราบว่ายู่แห่งหนตำบลใด นายทหารทั้งหกนายเมื่อไม่ทราบข่าวคราวของอ้วนฮี้และอ้วนซ่ง ว่าหลบหนีไปอยู่แห่งหนตำบลใดก็สนใจ ไม่รู้ว่าจะติดตามจับกุมได้อย่างไร จึงพากันยกกองทัพกลับและพาโสหวนไปในกองทัพเพื่อไปพบโจโจพร้อมกัน

นายทหารทั้งหกนายรายงานความทั้งปวงแล้วพาตัวโสหวนเข้า พบโจโจโจโจทราบความและเห็นดังนั้นก็มีความยินดี แล้วแต่งตั้งโสหวนเป็นเจ้าเมืองเลี้ยวไส้ตามเดิม แต่ตัวนั้นให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการประจำอยู่ในกองทัพ ในขณะที่ทหารสื่อสารจากกองทัพของเตียวเอี้ยนซึ่งยกไปตีเมืองเป็งจิวได้มาขอพบโจโจ และรายงานว่าบัดนี้กองทัพซึ่งยกไปตีเมือง เป็งจิวนั้นปรากฏว่าโกกันเจ้าเมืองเป็งจิวทราบข่าวศึกแล้วได้ยกทหารออกมาตั้งค่ายรับศึกอยู่ที่ด่านโฮกวน ทั้งสองฝ่ายได้รบพุ่งกันหลายครั้งหลายหนแต่ยังไม่แพ้ชนะแก่กัน จึงนำความมารายงานให้ทราบไว้ชั้นหนึ่งก่อน โจโจได้ทราบรายงานแล้วเห็นว่าหากปล่อยให้ทั้งสองฝ่ายรบกันอยู่ดังนี้มีวันแพ้ชนะ การศึกก็จะยืดเยื้อไม่มีกำหนด จึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพออกจากเมืองลำพี่ยกไปด่านโฮกวนเพื่อหนุนช่วยกองทัพของเตียวเอี้ยน จักจั้น และลิเตียนเผด็จศึกเมืองเป็งจิวต่อไป

ฝ่ายเตียวเอี้ยน จักจั้น และลิเตียน ซึ่งคุมทัพยกมารบกับโกกัน พอทราบข่าวว่าโจโจยกกองทัพหนุนมาช่วยจึงพากันไปต้อนรับ แล้วรายงานความศึกทั้งปวงให้โจโจทราบ โจโจทราบความแล้วสั่งให้บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองไป ประชุมที่ค่ายบัญชาการของกองทัพเตียวเอี้ยน แล้วปรึกษากันว่าข้าศึกชานาญภูมิประเทศและตั้งรับมั่นคงอยู่ดังนี้ จะทำประการใดจึงจะเอาชนะศึกครั้งนี้ เตียวเอี้ยน จักจั้นและลิเตียน ซึ่งคุมทัพยกมารบกับโกกันอยู่ก่อน ได้เสนอว่าท่านอัศรมหาเสนาบดีจะปรารภไปปรึกษากับกองทัพเมืองเป็งจิวเพียงเท่านี้ เพราะข้าศึกมีกำลังน้อยกว่ากองทัพของฝ่ายเรา และไม่ชำนาญการศึกการรบพุ่งกันต่อไปคงสามารถเอาชนะชนะจับตัวโกกันได้ หรือมิฉะนั้นฝ่ายโกกันคงจะมีน้ำใจย่อท้อ แล้วขอเข้า สวามิภักดิ์แต่โดยดี

สามก๊กฉบับคนขายชาดี: เรื่องวิทยาคม

แผนการใช้จารชนเผด็จศึก (ตอนที่ 174)

โจโจกำหนดเป้าหมายอยู่ในใจที่จะต้องปราบปรามภาคเหนือให้สงบราบคาบจึงคิดอ่านหาหนทางเผด็จศึกเมืองเป็งจิวให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว เพื่อจะได้ยกไปปราบปรามอ้วนซ่งและอ้วนฮี้ต่อไป ครั้นได้ฟังความเห็นของเตียวเอี้ยน จักจั้น และลิเตียนซึ่งคุมกองทัพยกมารบกับโกกันอยู่ก่อนว่าให้ใช้แผนการแบบเดิมที่ไม่รู้ว่าการศึกจะเสร็จสิ้นเมื่อใด จึงกวาดสายตามองบรรดาที่ปรึกษาซึ่งอยู่ในที่นั้น ขุนฮิวที่ปรึกษาจึงเสนอว่าอันการศึกนั้นหากเข้าตีซึ่งหน้าแม้ได้ชัยชนะก็จะสูญเสียเป็นจำนวนมาก ข้าศึกได้อาศัยความชำนาญภูมิประเทศตั้งรับ

กองทัพอย่างแข็งขัน ช่วงชิงความได้เปรียบ ในขณะที่ฝ่ายเรายกมาแต่แดนไกล ไม่สันหัดภูมิประเทศว่าแห่งไหนเป็นชัยภูมิอันได้เปรียบแห่งไหนเป็นภูมิอันเสียเปรียบ กองทัพจึงยืนกันอยู่ดังนี้ ดังนั้นวิถีแห่งการเอาชัยชนะจึงจำต้องอาศัยการเข้าไปทำการภายในกองทัพของข้าศึกก็จะแปรความเสียเปรียบ เป็นความได้เปรียบ และกุมไว้ซึ่งชัยชนะในที่สุดได้

โจโลได้ฟังดังนั้นจึงปรึกษาว่าผู้ใดจะอาสาเป็นไส้ศึก ชุนฮิวจึงว่าในกองทัพของเรามีทหารอ้วนเสียจำนวนมากมาเข้าด้วย ดังนั้นจึงชอบที่จะใช้ให้ทหารเก่าของอ้วนเสียไปทำการเป็นไส้ศึกในครั้งนี้ คงจะจับตัวโกกันได้เป็นมั่นคง โจโลได้ฟังก็เห็นชอบด้วย สั่งให้เลิกประชุมแล้วกระชับทหารคนสนิท สั่งให้ตามตัวลิกอง และลิเซียงเข้ามาพบพลิกองและลิเซียงเข้ามาคารวะคำนับแล้ว โจโลจึงว่าท่านทั้งสองเข้ารับราชการอยู่ด้วยเราได้สร้างผลงานเป็นจำนวนมาก บัดนี้มีภารกิจสำคัญของกองทัพที่จะมอบให้ท่านไปดำเนินการ สองนายทหารฟังดังนั้นจึงค้อมคำนับโจโลแล้วว่าพวกข้าพเจ้านี้ตั้งใจรับราชการสนองคุณท่านไม่เห็นแก่ชีวิต มิภารกิจสิ่งใดโปรดวางใจบัญชาโจโลจึงว่าภารกิจครั้งนี้มีความสำคัญ มีผลต่อชัยชนะของกองทัพ เราจะให้พวกท่านเป็นไส้ศึกทำที่เข้าด้วยโกกัน แล้วคิดอ่านจับตัวโกกันให้จงได้ ความอันนี้เป็นเรื่องลับของกองทัพ เราจึงว่ากล่าวกับท่านทั้งสองมิให้แพร่งพรายล่วงรู้ถึงผู้ใด สองนายทหารได้ฟังดังนั้นจึงว่าพวกข้าพเจ้าเป็นทหารเก่าของอ้วนเสียรู้จักอยู่กับโกกัน ภารกิจนี้ไม่เป็นที่หนักอกหนักใจแต่ประการใด ขอท่านจงวางใจเถิด

โจโลจึงว่าเสร็จการครั้งนี้แล้วเราจะบำเหน็จความชอบพวกท่านให้ถึงขนาด จงรีบไปดำเนินการแล้วออกแผนการมาให้พวกท่านพยายามเสนอให้ โกกันยกทหารออกมาปล้นค่ายเราโดยเร็วที่สุด เราจะเตรียมการทางนี้ไว้ให้พร้อมเพื่อจับตัวโกกันให้ได้ สองนายทหารรับคำสั่งแล้วคำนับลาโจโลกลับออกไป โจโลว่ากล่าวจนสองนายทหารเก่าของอ้วนเสียยินยอมพร้อมใจ ยอมเสี่ยงอันตรายรับภาระหน้าที่เป็นไส้ศึกไปอยู่กับกองทัพของโกกันดังนี้ ยอมแสดงอยู่ว่าโจโลนั้นเป็นยอดคนในการใช้คน จึงสามารถใช้คนให้เป็นจระเข้โดยไม่กลัวแก่ความตาย คัมภีร์พิชัยสงครามของซุนหวู่ได้ว่าไว้ว่า "จึงหากมิใช่ผู้ทรงสติปัญญาปราดเปรื่อง ยังไม่อาจใช้จระเข้ มิใช่ผู้เต็มเปี่ยมไปด้วยเมตตาการุณยธรรม ไม่อาจบัญชาจระเข้ และหากมิใช่ผู้ที่จะเอื้อตบสมคัมภีร์ภาพประดงมีญาณวิเศษ จักไม่อาจถึงซึ่งสำเร็จประโยชน์ในजरกรรมได้" โจโลตัดสินใจใช้จระเข้เพื่อเอาชัยชนะในการศึกครั้งนี้ ก็เพราะเล็งเห็นว่าหากจะใช้กองทัพเข้าเผชิญหน้ากันซึ่งหน้าก็จะสูญเสียมาก และตระหนักดีว่าข้าศึกเป็นฝ่ายได้เปรียบเพราะชานาญภูมิประเทศมากกว่า หากยังใช้แผนการแบบเดิม การสงครามก็จะยืดเยื้อและไม่เป็นผลดีแก่กองทัพ ชุนหวู่ได้ว่าไว้ว่า "การยกพลหนึ่งแสนเพื่อทำการณรงค์สงครามในแดนไกลนับพันลี้ เงินทองซึ่งประชากรต้องส่งเสียเป็นส่วยสาอากร และทั้งค่าใช้จ่ายในราชการงานทหารวันหนึ่งนับตั้งพันตำลึงทอง ข้าจะทำให้เกิดความอลวนทั่วทั้งส่วนกลางและภูมิภาค ผู้คนซึ่งจำต้องละงานประจำมาสมทบสมทบอยู่ตามถนนหนทางกับงานล่าเลี้ยงขนส่งและอื่นๆ นั้น นับเจ็ดแสนครัวเรือนทีเดียว" ดังนั้นเพื่อลดทอนความเสียหายและความยืดเยื้อของสงคราม โจโลจึงตัดสินใจใช้ให้ลิกองและลิเซียงเป็นไส้ศึกกระทำการजरกรรมในกองทัพของโกกัน เพื่อเผด็จศึกเมืองเป็งจิวด้วยแผนการใช้จระเข้ดังนี้

สองนายทหารเก่าของอ้วนเสียรับคำสั่งจากโจโลแล้วออกมাজัดแจงทหารซึ่งสนิทมาแต่ก่อนหาสิบคน พอคำสั่งพาออกไปจาก ค่ายตรงไปที่ด่านโฮกวน แล้วแจ้งแก่นายประดงว่ามีความประสงค์มาขอพบโกกัน ในขณะนั้นโกกันพาทหารออกตรวจการอยู่บนเชิงเทินของด่านโฮกวน พอทราบรายงานแล้วชะง่อนหน้าลงไปดูเห็นลิกองและลิเซียง กับพรรคพวกจึงถามว่าพวกท่านมาหาเราด้วยประสงค์สิ่งใด ลิกองและลิเซียงจึงว่าพวกข้าพเจ้าทั้งหมดนี้เป็นทหารเก่าเมืองกิวในสังกัดของอ้วนถ้า ก่อนที่อ้วนถ้าจะเสียให้แก่โจโลได้สั่งให้พวกข้าพเจ้าเป็นไส้ศึกทำที่ไปเข้าด้วยกับโจโล บัดนี้อ้วนถ้าตายแล้วพวกข้าพเจ้าไม่รู้ที่จะคิดอ่านแผนการประการใด และเจ็บแค้นโจโลแทนนายเก่า บัดนี้ได้โอกาสจึงพากันหลบหนีหวังจะมาอยู่ด้วยท่าน ช่วยกันคิดอ่านล้างแค้นให้นายต่อไป

โกกันได้ฟังดังนั้นก็แคลงใจว่าคำซึ่งลิกองและลิเซียงได้กล่าวนั้นจะจริงหรือเท็จแน่ จึงว่าถ้าเช่นนั้นให้พวกท่านทั้งหมดรออยู่ที่นอกประตูด่าน เฉพาะแต่ตัวท่านสองคนให้เข้ามาเจรจาด้วยเราก่อน ลิกองและลิเซียงฟังคำของโกกันแล้วก็รู้ว่าโกกันยังไม่วางใจ จึงแกล้งถอดเกราะวางอาวุธแล้วบอกให้ทหารที่ติดตามมานั้นรอที่นอกประตู จากนั้นจึงเดินเข้าประตูด่านไปพบโกกัน ลิกองและลิเซียงคำนับโกกันตามธรรมเนียมแล้ว จึงว่าพวกข้าพเจ้ามาทั้งนี้หวังจะล้างแค้นแทนอ้วนถ้านายเก่า บัดนี้กองทัพของ โจโลเคลื่อนมาแต่แดนไกล ทหารยังอ่อนล้าอดโรย แม้ค่ายคูก็ตั้งอย่างแข็งแรง ขาดความแน่นหนามั่นคง ดังนั้นหากท่านยกเข้าปล้นค่ายคงจะได้ชัยชนะโดยง่าย โกกันได้ฟังความและแผนการดังกล่าว ไตร่ตรองแล้วเห็นสมจริงก็สิ้นสงสัย จึงรับลิกองและลิเซียงและพวกที่ติดตามเข้ามาอยู่ภายในด่าน และสั่งการให้เตรียมทหารหมื่นหนึ่งรอเวลากำหนดแล้ว จะยกไปปล้นค่ายของโจโล

ทางฝ่ายโจโจ เมื่อลิกองและลิเชียงออกจากค่ายไปที่ด่านโสกวน แล้วจึงเรียกแม่ทัพนายกองมาประชุมอีกครั้งหนึ่ง แล้วสั่งการให้จัดทหารเป็นสี่กองทำหน้าที่เป็นกองชุมกำหนดจุดชุมอยู่ที่หน้าค่ายของ กองทัพโจโจ และให้ลิเตียน จักจิ้น คุมทหารอีกสองกองไปชุมอยู่ที่ข้างประตูด่าน ทำหน้าที่ตีสกัดหลังไม่ให้โกกันถอยกลับเข้าไปในด่านได้ พอค่ายทหารโจโจทั้งหกกองก็ยกออกไปตั้งชุมตามจุดหมายที่ได้รับคำสั่งทุกประการแล้วคอยที่อยู่ พอสองยามผ่านพ้นไป โกกันจึงพา ลิกอง ลิเชียงมายังกองทหาร ที่เตรียมพร้อมไว้แล้วนั้น แล้วแบ่งทหารออกเป็นสองกอง ให้ลิกอง และลิเชียงคุมกองหน้า ตัวโกกันคุมทหารเป็นกองหนุน ยกออกจากด่านตรงไปที่ค่ายทหารฝ่ายโจโจ พอกองทหารของโกกันยกมาใกล้บริเวณหน้าค่ายของโจโจ ทหาร ผู้รับผิดชอบสัญญาณก็ได้รับคำสั่งให้จุดพลสัญญาณให้กองชุมทั้งสี่กองยกเข้าตีกองทหารของโกกันพร้อมกัน กองชุมทั้งสี่กองเห็นพลสัญญาณจึงโห่ร้องแล้วยกออกจากจุดชุม รุมตีกระหนาบกองทหารของโกกันเข้ามาพร้อมกันทั้งสี่ด้าน ทหารของโกกันรู้ว่าต้องกลของโจโจก็ตกใจแตกตื่นไม่เป็นอันสู้รบ ทหารของโจโจได้เข้าฟันทหารของโกกันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก โกกันเห็นต้องกลเสียที่แก่ใจโจโจก็ตกใจ รีบพาทหารที่เหลือตีฝ่ากลับไปทางด่าน พอตีฝ่าออกไปได้แต่ยังไม่ทันถึงเขตด่าน ลิเตียนและจักจิ้นสองนายทหารของโจโจคุมกองชุมคอยที่อยู่ จึงยกออกมา สกัดโจมตีโกกันพร้อมกัน ในขณะที่กองชุมทั้งสี่กองก็ได้ไล่ตามตีโกกันมาติดๆ โกกันตกอยู่ในวงล้อมของทหารโจโจถึงหกกองก็มิได้ย่อท้อ อาศัยความชำนาญภูมิประเทศและความมีดพาทหารเข้าต่อสู้ตีฝ่าหนีออกจากวงล้อมของทหารโจโจออกไปได้ โจโจก็ให้ทหารไล่ตามโกกันไป โกกันหนีทหารโจโจจนพ้นจากเขตแดนเมืองก็วิ่งล่องเข้าเขตแดนเมืองตันอุจึงเดินทางเข้าไปขอพบโจเอียนอ่องผู้เป็นเจ้าเมือง แล้วเล่าความศึกทั้งปวงให้โจเอียนอ่องทราบ แล้วโกกันจึงว่าโจโจแอบอ้างรับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋ยกกองทัพมาปราบปรามหัวเมืองภาคเหนือไว้ในอำนาจ บัดนี้ได้เมืองกจิ๋วไว้ในอำนาจแล้วคงจะยกล่องเข้ามาตีเมืองตันอุ แต่เนื่องจากกองทัพโจโจยกมาแต่แดนไกล ทหารทั้งปวงจึงอดโรยอ่อนล้า ขอให้ท่านยกกองทัพไปตีกองทัพของโจโจคงจะได้ชัยชนะโดยง่าย โจเอียนอ่องมิได้มีไมตรีกับโกกันมาแต่เดิม แต่ให้เกียรติออกมาต้อนรับขับสู้เพราะเห็นว่าโกกันมีฐานะเป็นเจ้าเมืองเป่ิงจิวซึ่งมีเขตแดนติดต่อกัน ครั้นได้ฟังข้อเสนองของโกกันจึงว่าตัวเราและเมืองเรานี้ไม่เคยมีข้อพิพาทบาดหมางกับฝ่ายเมืองหลวง ตัวท่านเสียทีมาแล้ว ชักชวนเราให้ตั้งตัวเป็นศัตรูกับโจโจ หากเราฟังคำท่านเรากับโจโจก็ต้องกลายเป็นศัตรูต่อกัน ราษฎรเมืองตันอุก็จะได้รับความเดือดร้อนจากภัยสงคราม ความเห็นของท่านเช่นนี้เราหาต้องการไม่ ว่าแล้วจึงสั่งทหารให้เชิญโกกันออกไปจากเมืองตันอุ

โกกันคิดอ่านจะขออาศัยเมืองตันอุและขอให้โจเอียนอ่องยกกองทัพไปตีกองทัพโจโจแต่ไม่สมความคิดก็เสียใจ จึงพาทหารกลับเข้าไปในเขตแดนเมืองกจิ๋ว เล็ดลอดตามเส้นทางลัดลงไปทางภาคใต้ คิดจะไปขออาศัยอยู่กับเล่าเปียวที่เมืองเกงจิว พอค่ายโกกันจึงให้ทหารที่ติดตามมาหยุดพักแรมเพื่อเตรียมเดินทางในวันรุ่งขึ้น บรรดาทหารที่ติดตามโกกันต่างลำบาก อดโรย และคิดถึงครอบครัว จึงคิดเอาใจออกหากจากโกกัน อ่องตัมซึ่งเป็นนายทหารที่ ติดตามมาด้วยนั้นจึงคิดอ่านกับบรรดาทหารผู้ใต้บังคับบัญชาเห็นชอบ พร้อมกันแล้วจึงลอบเข้าไปในที่พัก สังหารโกกันแล้วตัดศีรษะพาไปมอบให้แก่โจโจที่ด่านโสกวน โจโจทราบความก็มีความยินดี ให้รับอ่องตัมและทหารที่ติดตามมาด้วยนั้นเป็นทหารในกองทัพ และสั่งให้เคลื่อนทัพเข้าตีเมืองเป่ิงจิว ทหารข้างในเมืองเป่ิงจิวนั้น เมื่อทราบข่าวว่าโกกันตายแล้วก็ไม่มีจิตใจสู้รบ เปิดประตูเมืองยอมรับกองทัพโจโจแต่โดยดี

โจโจยึดเมืองเป่ิงจิวได้แล้วจัดแจงการปกครองจนสงบเรียบร้อย แล้วเรียกบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองมาประชุมปรึกษาว่าเราได้รับพระบรมราชโองการกรีธาทัพปราบปรามภาคเหนือ บัดนี้ใกล้จะราบคาบเสร็จสิ้นแล้ว คงเหลือแต่อ้วนฮิว อ้วนซง หากได้ตัวสองพี่น้องนี้แล้วเหมือนหนึ่งได้ถอนเสี้ยนหนามแผ่นดินออกจากภาคเหนือ การศึกข้างภาคเหนือคงจะสิ้นสุดอย่างถาวร แล้วว่าขณะนี้ข่าวคราวยังไม่แน่ชัดว่าอ้วนฮิวและอ้วนซงหนีไปอาศัยอยู่ที่ใด ขาวสารทางการทหารคงฟังได้แต่เพียงว่าหนีไปทางด้านตะวันตก ดังนั้นควรที่จะยกกองทัพไปทางด้านตะวันตกของเมืองกจิ๋วเพื่อกวาดล้างเสี้ยนหนามแผ่นดินให้ราบคาบต่อไป

โจหองและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นจึงคุกเขาลงพร้อมกัน แล้วโจหองจึงว่า อ้วนซงและอ้วนฮิวนี้ไปแห่งหนตำบลใดมิได้แจ้ง หากท่านอัศวมหาเสนาบดียกกองทัพใหญ่ติดตามไปก็เหมือนดังขี่ช้างไล่ล่าตึกแดนตึกแดนนั้นก็แตกหนีเข้าป่ายากที่จะติดตามไล่จับ ทั้งหัวเมืองด้านตะวันตกนั้นเป็นทะเลทรายทุรกันดารทางไกล และไม่รู้ที่หมายปลายทาง ถ้าหากว่าเล่าเปียว เล่าปี่ทราบความดังนี้แล้วก็อาจจะยกกองทัพล่องไปตีเมืองหลวง ท่านอัศวมหาเสนาบดีก็จะยกกองทัพกลับไปช่วยเมืองหลวงไม่ทันทางที่ ดังนั้นจึงขอให้ยกทัพกลับเมืองหลวงก่อนแล้วค่อยสืบข่าวคราวอ้วนซง อ้วนฮิวให้แน่ชัดจึงกำจัดเสียในภายหลัง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**ต้นแบบจัดตั้งหน่วยรบเคลื่อนที่เร็ว (ตอนที่ 175)**

โจโฉปราบปรามหัวเมืองภาคเหนือเสร็จสิ้นราบคาบโดยพื้นฐาน แล้วเหลือแต่อ้วนซ่งและอ้วนฮีซึ่งอาจเป็นเงาหน่อของการแข็งข้อให้ภาคเหนือวนวายได้ในภายหลัง อุปมาดังเสี้ยนแม้น้อยหากดำ อยู่ในเท้าก็จะทำให้การก้าวอย่างขัดเคืองไปสิ้น โจโฉจึงคิดปราบปรามเชื้อสายของอ้วนเสี้ยวตั้งกล่าวให้เสร็จสิ้นก่อนจึงค่อยยกทัพกลับเมืองหลวง แต่บรรดาแม่ทัพส่วนหน้ากลับเสนอความเห็นให้เลิกทัพกลับเมืองหลวงเพราะเหตุว่าแดนภาคตะวันตกของเมืองก๊กจิ๋วเป็นถิ่นทุรกันดาร และไม่รู้ว้าววนซ่ง อ้วนฮีอยู่แห่งหนตำบลใด การติดตามไล่ล่าอ้วนซ่ง อ้วนฮีจึงเหมือนตั้งมดเข็ญในมหาสมุทร และถ้าหากกองทัพเมืองเกงจิ๋วยกเข้าตีเมืองหลวงก็อาจเสียที่โจโฉได้ฟังคำทัดทานแล้ว แม้ไม่ต้องด้วยความคิดตัวแต่ก็เข้าใจว่าจะไร้เหตุผลจึงนิ่งอึ้งอยู่ ในขณะนั้นก๊วยแกได้เข้าร่วมประชุมด้วย แต่ครั้งนี้มีสีหน้าขัดเคือง มีเสียงไอเป็นระยะๆ ไอแต่ละครั้งก๊วยแกต้องเอามือป้องไว้ที่ปาก เพราะมีลมโลหิตปะปนมากับเสลด อาการป่วยของก๊วยแกนั้น สามก๊กฉบับระบุว่าก๊วยแกเป็นโรคแพ้อากาศ แต่พิเคราะห์ดูแล้วไม่เห็นสม เพราะอาการดังนี้เป็นอาการของวัณโรคในระยะสุดท้าย และกำเริบรุนแรงขึ้นจากสาเหตุผิดอากาศ โจโฉได้ยินเสียงไอของก๊วยแกจึงหันมามอง พอเห็นลักษณะอาการของก๊วยแกดังนั้นก็พรั่นใจยังไม่ทันที่จะกล่าวความประการใด ก๊วยแกได้กล่าวขึ้นว่า ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับความเห็นทั้งหลายที่จะให้เลิกทัพกลับเมืองหลวง เหตุผลของข้าพเจ้ามีอยู่สองประการ ประการแรก หัวเมืองภาคตะวันตกของเมืองก๊กจิ๋วไม่เคยมีการศึกพัวพันจึงตั้งอยู่ในความประมาท ไม่คิดอ่านป้องกันว่าท่านจะยกเข้าโจมตี ดังนั้นท่านยกเข้าโจมตีเมื่อใดก็คงเอาชนะได้เมื่อนั้น อันอ้วนซ่งและอ้วนฮีเมื่อหนีไปอยู่ในแดนตะวันตก แม้ไม่ทราบว่ายู่เมืองใดก็ควรถือโอกาสนี้ปราบปรามหัวเมืองด้านตะวันตกของเมืองก๊กจิ๋วเสียให้ราบคาบจะได้ไม่เป็นกังวลในวันหน้า ดีร้ายก็จะได้ตัวอ้วนฮี และอ้วนซ่งพร้อมกันในคราวเดียวนี้ ประการที่สอง ข้าพเจ้าเห็นว่า การข้างเมืองหลวงไม่น่าห่วงใย เพราะเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิ๋วนั้น "เป็นแต่คนช่างพูด จะคิดการสิ่งใดก็ไม่ตลอด" แม้ได้เล่าเปียวเป็นกำลัง แต่เล่าเปียวก็ไม่ไว้วางใจเล่าปี่ จะทำนุบำรุงก็คงไม่ถึงขนาดเพราะต้องตั้งความระมัดระวังไว้เป็นสำคัญ ส่วนเล่าปี่เล่าก๋งคิดอ่านตั้งตัวจะทำการประการใดก็คำนึงถึงอนาคตข้างหน้าของตัวเป็นสำคัญคงจะไม่ทุ่มเทชีวิตอุทิศแก่เล่าเปียว เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างเล่าปี่ เล่าเปียวเป็นดังนี้ กองทัพเมือง เก่งจิ๋วคงไม่สามารถยกไปตีเมืองหลวงได้ แล้วว่าด้วยเหตุดังนี้จึงควรที่ท่านอัครมหาเสนาบดีจะได้ปราบปรามหัวเมืองฝ่ายเหนือให้ราบคาบเด็ดขาดเสียจึงจะชอบ

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงตัดสินใจแจ้งแก่ที่ประชุมยืนยันให้ยกกองทัพไปปราบปรามอ้วนซ่ง อ้วนฮีเพื่อบรรลุนิพพานปราบปรามภาคเหนือให้ราบคาบเสียแต่ครั้งนี้ตามที่ก๊วยแกได้เสนอ และกำชับบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงอย่าได้เห็นแก่ความยากลำบาก ให้ถือเอาการตัดสินใจนี้เป็นหลักปฏิบัติของกองทัพทุกหน่วยอย่างเคร่งครัด แล้วว่านับแต่วันนี้ไปห้ามมิให้ผู้ใดคัดค้านทัดทานการตัดสินใจนี้อีก และให้ทุกคนถือว่าเป็นการตัดสินใจของทุกคนด้วย โจโฉทรงดำริทางความคิดให้เกิดเอกภาพภายในกองทัพที่ต้องการให้ตั้งหน้ามานะบากบั่นไม่เห็นแก่ความยากลำบาก มุ่งเอาชนะให้ได้แต่ถ้ายาวดังนี้แล้ว จึงสั่งให้จัดแจงเกรียนล่าเสฉวน เสบียง สามพันเล่ม และให้เคลื่อนทัพออกจากเมืองลำพี้เพื่อตีหัวเมืองด้าน ตะวันตกที่ขึ้นแก่เมืองก๊กจิ๋วให้ราบคาบต่อไป

กองทัพโจโฉได้กรีธาไปทางด้านตะวันตกตามเส้นทางอันทุรกันดาร สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่ากองทัพโจโฉต้อง "ข้ามทุ่ง ป่าพงแลเขาเป็นหลายตำบล ทางนั้นกันดารนัก หาดินไม่ใหญ่มิได้ ลมพัดหอบเอาทรายฟุ้งดลไปทั้งกองทัพ" สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่าเส้นทางเดินทัพครั้งนี้เข้าสู่เขตแดนทะเลทราย มีพายุทรายโหมกระหน่ำเป็นระลอกๆ ทหารของโจโฉป่วย เจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก กองทัพของโจโฉเผชิญทั้งพายุทรายและความหนาวเหน็บของอากาศทางภาคเหนือไม่ไปทางด้านพายัพอย่างลำบากแสนเข็ญ โจโฉเห็นทหารป่วยเจ็บล้มตายได้ยากดังนี้ก็ท้อแท้ส่งสารทหาร จึงคิดขึ้นในใจใคร่ยกกองทัพกลับคืนเมืองหลวง พอเย็นลงโจโฉจึงให้ปล่อยทัพเพื่อเตรียมเดินทางในวันพรุ่ง แต่ไม่เห็นก๊วยแกเข้ามาปรึกษาข้อราชการตามปกติ สอบถามทหารที่รับใช้ได้ความว่าบัดนี้ก๊วยแกป่วยมีอาการหนักมาก สองสามวันมานี้นอนอยู่แต่ในเกรียน โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ตกใจรีบไปทีเกรียนของก๊วยแก โจโฉเห็นสภาพก๊วยแกป่วยโทรม อาการทรุดหนัก ไม่มีแม้กำลังที่จะลุกขึ้นคำนับตามอย่างธรรมเนียมก็ส่งสารก๊วยแกเป็นอันมาก ข่าเลื่องมอซ่งข้างที่นอนของก๊วยแกเห็นในกระโถนมีเลือดเปื้อนระเหิดนอนอยู่ก็รู้ว่าอาการครั้งนี้ของก๊วยแกเพียบแปรแล้วจึงอาเจียนเป็นเลือด ซึ่งอาจเกิดจากความกระทมกระเทือนในการเดินทางฝ่าถิ่นทุรกันดาร โจโฉเห็นดังนั้นก็ร้องไห้รักก๊วยแก จับเอามือก๊วยแกเข้ามากุมไว้ แล้วว่าท่านป่วยหนักทั้งนี้เพราะตามมาในกองทัพ ได้รับความยากลำบากนัก ทั้งที่ป่วยเจ็บก็ไม่เคยปรึกษา เป็นความผิดของตัวเราเองที่เลินเล่อตั้งอยู่ในความประมาท มิได้ระมัดระวังในอาการของท่าน จึงทรุดหนักลงดังนี้ ฉะนั้นเราคิดที่จะเลิกทัพกลับเมืองหลวงเพื่อรักษาพยาบาลท่านให้หายแล้วค่อยยกมาทำการใหม่

กุกแกได้ฟังดังนั้นจะพวยพุ่งตัวลุกขึ้นนั่งแต่สิ้นเรียวแรง โจโลเห็นดังนั้นจึงปลอบใจว่าท่านจงนอนพักผ่อนก่อนเถิด อย่าได้ยากลุกขึ้นเลย อาการไข้ของท่านจะทรุดหนักลงไปเสียเปล่าๆ กุกแกจึงพูดขึ้นด้วยเสียงอันแหบพร่าว่า "อันคุณของท่านมีอยู่แก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก อย่าวิตกกังวลถึงข้าพเจ้าเลย ถึงมาตรว่าข้าพเจ้าจะตายก็ละเอาชีวิตแทนคุณท่าน อันคำโบราณกล่าวไว้ว่าการสิ่งใดเห็นได้การแล้ว ก็ให้เร่งคิดอ่านทำการไปกว่าจะสำเร็จ ซึ่งจะยกกองทัพไปครั้งนี้ข้าพเจ้าเห็นจะช้า ทหารก็จะลำบากนัก แล้วชาวเมือง รู้ก็จะตระเตรียมไว้รับฟัง ขอให้ตั้งกองทัพไว้ที่นี่ ให้จัดแจงทหารซึ่ง กล้าแข็ง เอาเสบียงใส่ใส่เกวียนเอาถืออาวุธสำหรับมือแล้วจับชาวบ้าน ให้นำทางไปเที่ยวโจมตีเอา อย่าให้ทันชาวเมืองรู้ตัวก็จะได้โดยง่าย" กุกแกป่วยหนักใกล้เข้าขั้นโคม่า แต่สติปัญญา ยังแกร่งกล้าแจ่มใส เสนอแผนยุทธการครั้งสำคัญให้แก่โจโลอีกครั้งหนึ่งซึ่งเป็นต้นแบบของการจัดตั้งหน่วยรบเคลื่อนที่เร็วหลังยุคสงครามโลกครั้งที่หนึ่งเป็นต้นมา เพราะแผนยุทธการที่กุกแกเสนอนี้คือการให้จัดตั้งหน่วยเคลื่อนที่เร็วขึ้นหน่วยหนึ่ง แยกออกจากกองทัพหลัก ซึ่งตั้งมั่นอยู่ ณ ที่เดิม หน่วยเคลื่อนที่เร็วหน่วยนี้ พกพาเสบียงอาหารเพียงพอกินไม่กี่วัน จึงให้ใส่ใส่เกวียนไว้กับเอา และอาวุธยุทธโศปกรณ์ให้ติดตัวไปเท่าที่ติดตัวไปได้เท่านั้น กุกแกกำหนดแผนยุทธการดังนี้เพราะคำนึงว่าทหารของโจโลชำนาญการศึกและเตรียมพร้อม ในขณะที่หัวเมืองภาคตะวันตกของเมืองกิวัวไม่ได้เตรียมการพร้อมรบ ตั้งอยู่ในความประมาท หากไม่ให้เห็นตั้งตัวก็จะปราบปรามได้โดยง่าย แต่เนื่องจากภูมิประเทศเป็นถิ่นทุรกันดารและไร้ผู้สันหัด จึงให้จับชาวเมืองซึ่งคุ้นเคยภูมิประเทศเป็นผู้นำทาง ต้นแบบการจัดตั้งหน่วยรบเคลื่อนที่เร็วชนิดนี้ ในระยะหลังสุดได้พัฒนาเป็นต้นแบบยุทธวิธีสงครามกองโจรของฝ่ายรัฐ คือการจัดตั้งกองทหารพราน ก่อกำเนิดเป็นแผนยุทธการที่รบสืบตาขึ้นในประเทศไทย

โจโลได้ฟังดังนั้นก็เห็นหนทางที่จะปราบหัวเมืองด้านตะวันตกของเมืองกิวัวได้สำเร็จจึงสั่งให้หยุดทัพตั้งมั่นอยู่ในแดนของเมืองเอ็กจิวนั้น สั่งให้จัดทหารดูแลรักษาพยาบาลกุกแกเป็นพิเศษ และให้ทหารเชิญตัวนายบ้านเข้ามาพบเพื่อให้เป็นผู้นำทาง นายบ้านเข้ามาพบคารวะโจโลแล้วจึงว่าตัวข้าพเจ้าแม้เป็นนายบ้านแต่อุปนิสัยไม่ชอบการสัญจรท่องเที่ยวจึงไม่ทราบเส้นทางของแถบถิ่นนี้ แต่ทว่าในบ้านนี้มีทหารเก่าของอ้วนเสี้ยวอยู่คนหนึ่งชื่อเตียนตัน ออกจากราชการแล้วมาอยู่ที่บ้านนี้ มีความชำนาญในภูมิประเทศของดินแดนแถบนี้กระจ่างดังอ่านนิ้วในฝ่ามือ โจโลได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี ให้นายบ้านพาทหารไปเชิญเตียนตันมาพบ และมอบหมายภารกิจให้นำทางแก่หน่วยเคลื่อนที่เร็ว แล้วถามว่าสภาพทั่วไปของภูมิประเทศเป็นประการใด จึงบอกแก่เราให้แจ้งก่อน เตียนตันจึงว่าดินแดนด้านตะวันตกนี้เรียกว่าดินแดนเมืองหลิวเซี่ยเป็นทางทุรกันดารมากที่สุดของหัวเมืองทั้งปวงที่ขึ้นอยู่กับเมืองกิวัว "ถ้าจะเดินเท้าก็ต้องลุยน้ำแลเลน แม้จะไปเรือน้ำก็ดัน" แล้วว่าเส้นทางเดินยังมีป่าเขา ไม่อาจไปทางตรงได้เพราะเทือกเขาวางกัน จำเป็นจะต้องอ้อมไปทางตำบลอิหลง แล้วต้องเดินไต่ตาม ริมเนินเขาช่องแคบไปพ้นจากช่องแคบแล้วจึงเป็นทุ่งราบกว้างใหญ่ จะต้องตัดทางผ่านทุ่งราบวกอ้อมกลับเข้ามาทางเมืองหลิวเซี่ย อนึ่งเจ้าเมืองหลิวเซี่ยนั้นชื่อว่าเป็กตุ้น เอาแต่ใช้ชีวิตสนุกสนานไปในแต่ละวันไม่เคยคิดอ่านรบพุ่งป้องกันรักษาย่านเมือง หากท่านใช้หน่วยเคลื่อนที่เร็วและเคลื่อนไปในลักษณะนี้ และตามเส้นทางที่กล่าวแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าจะได้ชัยชนะโดยง่าย

โจโลได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี มีคำสั่งตั้งให้เตียนตันเป็นนายทหารประจำหน่วยเคลื่อนที่เร็ว ให้เตียนตันเป็นกองหน้า ตัวโจโลเป็นกองทัพล่วงแล้วเคลื่อนกองทัพหน่วยเคลื่อนที่เร็วไปตามเส้นทางที่เตียนตันได้บอกกล่าวนั้น ทางฝ่ายอ้วนฮิวและอ้วนซ่งหลังจากคิดฟังโศกหวนขออาศัยที่เมือง เสียวไฮ ไม่สำเร็จเพราะโศกหวนแปรพักตร์ไปเข้ากับโจโลเสียก่อน จึงดั้นด้นนำทหารหนีไปทางด้านตะวันตก เดินทางฝ่าดินแดนอันทุรกันดารและยากลำบากจนถึงเมืองหลิวเซี่ย และได้ขออาศัยเป็กตุ้น อยู่ที่เมืองหลิวเซี่ย เป็กตุ้นนั้นแม้เป็นเจ้าเมืองเล็กๆ อยู่สุดชายแดน ด้านตะวันตกของเมืองกิวัว มีน้ำใจดีอยู่รู้คุณอ้วนเสี้ยว ครั้นเห็นลูกของนายเก่าตกยากลำบากก็เต็มใจให้อ้วนซ่งและอ้วนฮิวอาศัยอยู่ที่เมืองหลิวเซี่ยอย่างสมเกียรติ ครั้นหน่วยเคลื่อนที่เร็วของโจโลเคลื่อนผ่านตำบลอิหลงถึงช่อง แคบที่จะออกทุ่งราบใหญ่ หน่วยลาดตระเวนของเมืองหลิวเซี่ยก็ได้ข่าวจึงรายงานให้เป็กตุ้นทราบ เป็กตุ้นทราบข่าวศึกจึงให้จัดแจงกองทัพพร้อมด้วยอ้วนซ่งและอ้วนฮิว ไปตั้งสกัดกองทัพโจโลอยู่ที่ปากทางอันเป็นรอยต่อระหว่างช่องแคบกับทุ่งราบนั้น พอกองทัพหน้าของเตียนตันเสียวยกมาตามช่องเขาจะออกทุ่งราบ เห็นกองทัพสกัดอยู่ข้างหน้าก็ตกใจ ถามเตียนตันผู้นำทางว่าที่นี่เป็นที่ใด เตียนตัน ตอบว่าตรงจุดนี้เรียกว่าเขาเป็กหลงสัน เตียนตันทราบ ชื่อภูมิประเทศแล้วและเห็นทหารที่ตั้งสกัดอยู่ที่ปากทางมีเป็นจำนวนมาก ประกอบทั้งไม่ทราบภูมิประเทศข้างหน้าจึงไม่กล้าบุ่มบ่าม ดังนั้นจึงสั่งให้กองทัพหน้าหยุดทัพตั้งสงบอยู่ตัวเตียนตันเองรีบขี่ม้าย้อนกลับไปรายงานให้โจโลทราบ

โจโลได้ทราบความดังนั้นจึงให้ทหารนำทางป็นขึ้นไปบนยอดเขา เพื่อสังเกตการณ์กองทัพที่ยกมาตั้งสกัดนั้นว่าเป็นประการใด พอขึ้นถึงยอดเขา ทอดสายตาไปเห็นทุ่งราบกว้างใหญ่เบื้องสุดขอบฟ้านั้นเป็นเทือกเขาสีน้ำเงินเข้มทะมึนอยู่ สายลมหนาวโหมมากระหนาบใบหน้าจนเย็นเฉียบ โจโลรำพึงว่าดินแดนแห่งนี้ช่างมีภูมิประเทศงดงามราวกับแดนสวรรค์ ทอดตาทั่วทั้งทุ่งกว้างแล้วมองไปที่กองทัพของเป็กตุ้นซึ่งตั้งสกัดอยู่ที่ปากทางช่องเขา เห็นทหารของเป็กตุ้นมีเป็นจำนวนมากแต่ขาดความเป็นระเบียบมีสภาพราวกับชาวบ้านที่กำลังลงแขกทำ

นาโจโจสังเกตพบจุดอ่อนของกองทัพเป็กตันว่ายกมาไม่ได้เป็นกระบวนทัพตามแบบแผนแห่งพิชัยสงคราม มีลักษณะเพียงกองกำลังของชาวบ้านก็เบาใจ รีบลงมาจากยอดเขา แล้วมอบธงแดงอาญาสิทธิ์ประจำกองทัพให้แก่เดี๋ยวลีลาว และสั่งว่ากองทัพที่ยกมาตั้งสกัดไว้นี้ไม่ว่าอะไรกับกองกำลังของชาวบ้าน ไม่มีสิ่งใดน่ากลัวเกรง ให้ท่านนำทหารเข้าโจมตีกองทัพนี้ในทันทีที่จะได้รับชัยชนะโดยง่ายดาย

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรืองวิทย์าคม

ล้นบุญกุศลแกล้งอดที่ปรึกษา (ตอนที่ 176)

โจโจรู้กำลังกองทัพของตัวที่ยกมาว่าเป็นหน่วยเคลื่อนที่เร็วแต่ ไม่รู้กำลังศึกของอีกฝ่ายหนึ่งว่าเป็นประการใด จึงยังไม่อาจบัญชาการรบได้ แต่พอขึ้นไปดูบนยอดเขาเห็นกำลังกองทัพที่ยกมา ตั้งสกัดไว้แน่นแม้มีเป็นจำนวนมาก แต่ขาดระเบียบวินัยและไม่เป็นกระบวนทัพ เห็นว่าแม้หน่วยเคลื่อนที่เร็วมีกำลังพลน้อยกว่าก็สามารถเอาชนะได้โดยง่าย จึงบัญชาการให้เดี๋ยวลีลาวยกทหารเข้าตีกองทัพที่ตั้งสกัดอยู่ในทันที เดี๋ยวลีลาวรับธงอาญาสิทธิ์ประจำกองทัพจากโจโจแล้ว สั่งให้เคาทุ ซิหลง และอีกมีคุมทหารแยกเป็นสามสาย ตัวเดี๋ยวลีลาวเองคุมทหารอีกสายหนึ่งรุกเข้าตีกองทัพที่ตั้งสกัดอยู่พร้อมกัน กองทัพของเป็กตันแม้ว่ายกมาตั้งสกัดอยู่ก่อน แต่แทนที่จะออกมาสู้และเตรียมตั้งรับอย่างเป็นกระบวนศึก กลับปล่อยให้ทหารพักผ่อนตามสบาย ไม่คาดคิดว่ากองทัพที่เดินทัพผ่านซอกเขาจะรุกรบเข้าโจมตี ดังนั้นพอกองทัพเคลื่อนที่เร็วของโจโจนำด้วยกองทหารม้าเคลื่อนออกจากซอกเขา แยกเป็นสี่สาย ตีกระหนาบเข้ามาทุกด้าน กองทัพของเป็กตันจึงระส่ำระสาย กองทหารทั้งสี่สายของโจโจที่นำโดยกองทหารม้ารุกรบโจมตีเข้าฟันทหารของเป็กตันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก เดี๋ยวลีลาวนำกองทหารวิ่งตรงเข้าไปที่เป็กตันซึ่งยืนมาคุมทหารอยู่ ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้ไม่ถึงสิบเพลง เดี๋ยวลีลาวก็เอาทวนแทงถูกเป็กตันตกม้าตาย

ฝ่ายอ้วนฮิวและอ้วนซ่งเห็นกองทัพของเป็กตันแตกตื่นเสียทีแก่กองทัพของโจโจก็ตกใจ รีบพาทหารพันเศษหนีย้อนกลับไปทางเดิม พอห่างจากการติดตามของกองทัพโจโจแล้วจึงพาทหารวกกลับไปทางด่านตะวันออกของเมืองก๊กจิ๋ว มุ่งหน้าไปทางเมืองเสียวตั้งฝ่ายกองทัพของเป็กตันเมื่อตัวนายเสียก็ถึงแก่ชีวิต พวกทหารที่เหลืออยู่จึงพากันยอมแพ้และยอมให้ฝ่ายโจโจจับเป็นเชลย โจโจจึงให้รับทหารเหล่านั้นไว้เป็นกำลังของกองทัพต่อไป หลังจากจัดการกับสินศึกและเชลยศึกเรียบร้อยแล้ว โจโจจึงสั่งให้เคลื่อนพลยกเข้าเมืองหลิวเซีย ทางฝ่ายในเมืองหลิวเซียเมื่อทราบความว่าเป็กตันเจ้าเมืองตายแล้วก็ยอมเปิดประตูเมืองอ่อนน้อมแก่กองทัพของโจโจแต่โดยดี โจโจจัดระเบียบการปกครองในเมืองหลิวเซียจนสงบราบคาบแล้วเรียกเดียนตั่วทงทหารเก่าของอ้วนเสี้ยวซึ่งเป็นผู้นำทางเข้ามาพบ และว่าชัยชนะในครั้งนี้เป็นเพราะผลงานความชอบของท่าน ซึ่งนำทางให้แก่กองทัพ ดังนั้นเราจะปูนบำเหน็จแต่งตั้งให้ท่านเป็นเจ้าเมืองหลิวเซีย เดียนตั่วได้ฟังดังนั้นรับคุกเข่าลงคำนับโจโจแล้วว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนหนีนาย ท่านมาพบเข้าก็มิได้เอาโทษนั้น คุณหาที่สุดมิได้ ซึ่งท่านจะข้าให้เป็นเจ้าเมืองนี้ไม่ได้ เหตุว่าหนีนายมาแล้ว มิหนำซ้ำ จะมาให้ผู้อื่นแต่งตั้งแต่งตั้งนั้นมิชอบ ถึงมาตรว่าท่านไม่เอ็นดู จะข้าพเจ้าเสียด้วยขัดคำท่านข้อนี้ก็ตามเกิด" เดียนตั่วแม้ว่าออกจากราชการเมืองก๊กจิ๋วมาทำมาหากินอยู่ในหัวเมืองด่านตะวันตกแล้ว แต่น้ำใจกตัญญูรู้คุณนายยังคงมั่นอยู่ในใจ ไม่ยอมรับบำเหน็จตำแหน่งเจ้าเมืองจากโจโจ ถึงขนาดที่ว่าแม้โจโจ จะลงโทษถึงประหารก็พร้อมจะยอมตาย โจโจประจักษ์น้ำใจกตัญญูดังนั้นแล้ว จึงสรรเสริญคุณธรรมของเดียนตั่วเป็นอันมาก แล้วว่าเมื่อท่านมีความประสงค์ดังนี้เราก็คงจะไม่ฝืนน้ำใจ ดังนั้นเราจะตั้งให้ท่านเป็นที่ปรึกษาของเรา เดียนตั่วได้ฟังดังนั้นก็คำนับโจโจ แล้วว่าตำแหน่งที่ปรึกษานี้ไกลจากอำนาจวาสนาไม่เป็นที่ครหาของผู้อื่น ดังนั้นข้าพเจ้าขอรับคำบัญชาและจะทำการสนองคุณท่านให้สมแก่ความวางใจต่อไป

โจโจได้ให้ทหารสำรวจกำลังพลและอาวุธยุทโธปกรณ์ของเมือง หลิวเซียแล้วสั่งให้เอามาตั้งที่มั่นอยู่ในเมืองหลิวเซียหมื่นตัวเศษเข้าประจำการในกองทัพ และเห็นว่าเมื่ออ้วนซ่ง อ้วนฮิวหนีไปแล้ว ทั้งเมืองหลิวเซียก็มีเสบียงอาหารไม่เพียงพอ จึงให้ยกทัพกลับในระหว่างเดินทางกลับนั้นอยู่ในระหว่างเทศกาลฤดูหนาว พอเคลื่อนทัพมาได้สองพันเส้นเสบียงอาหารและน้ำก็ขาดแคลนลง โจโจจึงสั่งให้ข้ามาซึ่งยึดมาได้แจกทหารเป็นเสบียงอาหาร และให้ขาดบ่อน้ำ ลึกถึงกั้ววาสิบวาจึงพบน้ำ แล้วแจกจ่ายแก่ทหารให้ดื่มกินแก้กระหายพอประทังชีวิต กองทัพของโจโจเดินทัพกลับฝ่าลมหนาวที่ทวีความหนาวเหน็บขึ้นทุกที่ท่ามกลางความขาดแคลนเสบียงอาหารอย่างทุลักทุเลจนถึงเมืองเอ็กจิ๋ว โจโจเข้าเมืองเอ็กจิ๋วแล้วสั่งให้เอาสินศึกที่ยึดมาได้ปูนบำเหน็จทหารที่มาในกองทัพอย่างทั่วถึง ในขณะที่โจโจรำลึกว่าเรายกทัพไป หัวเมืองตะวันตกของเมืองก๊กจิ๋วครั้งนี้ ทหารได้ความยากลำบากเป็นอันมาก ทั้งนี้เนื่องเพราะเราไม่ฟังคำทัดทานของบรรดาแม่ทัพและนายทหาร จึงเดินทัพไปกลับเสียเวลาและเสียแรงเปล่าดังนั้น ดังนั้นบรรดาทหารที่คัดค้านทัดทานไม่ให้ยกกองทัพไป จึงนับว่ามีความดีความชอบ อนึ่งเล่าหากปูนบำเหน็จให้เท่ากันหรือไม่ปูนบำเหน็จให้ สืบไปเบื้องหน้าก็จะไม่มีผู้ใดกล้าทัดทานความคิดเห็นของเราอีก ผู้เป็นใหญ่ที่ไม่ผู้ใดกล้าทัดทานความเห็นนั้นนับว่าตกอยู่ใน

อันตรายอย่างใหญ่หลวง คิดดังนั้นแล้วโจโจจึงสั่งให้ขุนบำเหน็จบรรดาทหารที่ออกความเห็นหัดทานไม่ให้ยกกองทัพไปหัวเมืองภาคตะวันตกของเมืองก็จึงเป็นจำนวนสามเท่าของจำนวนบำเหน็จปกติที่แจกจ่ายแก่ทหาร ในครั้งนั้น เมื่อขุนบำเหน็จแก่ทหารเสร็จสิ้นแล้ว โจโจจึงเรียกประชุมทหารทั้งปวงแล้วประกาศว่า "ซึ่งเรายกมาตีเมืองหลิวเซียงทั้งนี้ทางก็ไกล บรรดาผู้ที่ห้ามปรามก็ได้รับบำเหน็จเป็นอันมาก เหตุว่าเราไม่ฟัง ขืนยกไปได้ นั่นก็เพราะเทพดาช่วยเรา แต่นี้สืบไปเมื่อหน้าถ้าเราจะทำการสิ่งใดก็อย่าให้ทหารทั้งปวงคิดย่อท้อว่าจะเห็นเหนื่อยลำบากยากแค้นเลย"

โจโจขุนบำเหน็จให้แก่เหล่าทหารไม่เท่ากัน คือบำเหน็จให้แก่ผู้ที่หัดทานไม่ให้ยกกองทัพมากกว่าปกติถึงสามเท่า โดยมีเจตนาที่จะรณรงค์ทางความคิดเพื่อป้องกันความผิดพลาดในวันหน้า ส่งเสริมให้เหล่าทหารกล้าออกความคิดเห็นหัดทานประการหนึ่ง แต่ถ้าเมื่อตัดสินใจประการใดแล้วก็ต้องพร้อมเพรียงทำการจนสำเร็จจงได้ อีกประการหนึ่ง การประกาศชี้แจงเหตุผลดังกล่าวนี้นี้จึงเป็นวิธีแห่งผู้นำที่สั่งหัดจัดจ้านในเชิงการปกครองที่เด่นชัด เพราะหากเหล่าทหารไม่เข้าใจความมุ่งหมายแล้วย่อมครหานินทาให้เป็นที่เสียหายได้ว่าการขุนบำเหน็จเป็นไปโดยไม่ยุติธรรมก็จะเสียการปกครองและไม่อาจบัญชาการใหญ่ให้เป็นเอกภาพ และมีอำนาจได้

หลังจากประชุมเหล่าทหารแล้ว โจโจไม่เห็นกุยกแก็งจึงสอบถามว่ากุยกแก็งเป็นอย่างไรบ้าง ทหารที่รักษาพยาบาลกุยกแก็งได้เข้ามารายงาน ว่าหลังจากท่านยกทหารไปแล้ว อาการป่วยของกุยกแก็งทรุดหนักลงอย่างรวดเร็ว และคืนหนึ่งในขณะที่อากาศหนาวจัดกุยกแก็งไออย่างรุนแรงและถึงแก่ความตาย แต่พวกข้าพเจ้าเห็นว่ากุยกแก็งเป็นที่ปรึกษา คนสำคัญของท่านจึงยังคงรักษาพยาบาลไว้คอยท่านกลับมา โจโจได้ฟังรายงานดังนั้นก็ตกใจ สั่งให้ทหารรีบนำทางไปที่ห้องโถงซึ่งตั้งศพของกุยกแก็ง สั่งให้แต่งพิธีการศพอย่างสมเกียรติ แล้วเข้าไปจุดธูปเทียน เช่นไหว้ศพกุยกแก็ง โจโจจุดธูปแล้วร้องไห้รักกุยกแก็งเป็นอันมาก ราพึงรำพันอย่างเศร้าโศกว่า "ครั้งนี้กุยกแก็งถึงแก่ความตาย อุปมาเหมือนเทพดาทำลายชีวิตเราเสีย" โจโจยืนร้องไห้อยู่หน้าศพกุยกแก็งเป็นเวลานานแล้วหันมาว่ากับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองที่ตามมาในพิธีเช่นไหว้ศพว่า "อายุท่านทั้งนี้กับเราก็คร่าวกัน แต่กุยกแก็งนั้นอายุน้อยกว่าเรา เราคิดว่าแม้ตัวเราตายจะได้ฝากบุตรแลครอบครัวมอบการทั้งปวงไว้ให้กุยกแก็งช่วยท่านบำรุงสืบไป กุยกแก็งก็มาตายเสียก่อนดังนี้ไม่ควรเลย ที่ไหนตัวเราจะมีความสบาย" "ขณะที่กุยกแก็งแรกมาอยู่ด้วยโจโจนั้นอายุน้อยได้ยี่สิบเจ็ดปี ทำราชการมีบำเหน็จความชอบมาสิบเอ็ดปี เมื่อตายนั้นอายุได้สามสิบแปดปี" กุยกแก็งเป็นที่ปรึกษาคนหนึ่งในบรรดาคนที่ปรึกษารุ่นแรกของโจโจ เข้าร่วมการกับโจโจตั้งแต่ระหว่างก่อสร้างตัว แม้ว่าจะมีอายุน้อยที่สุดในบรรดาที่ปรึกษาทั้งปวงแต่ความคิดความอ่านแลสติปัญญาของกุยกแก็งนั้นดูเหมือนว่าจะเลิศล้ำยิ่งกว่าบรรดาที่ปรึกษาคนอื่น ๆ เพราะกุยกแก็งสามารถคิดอ่านวางแผนได้ทั้งทางการทหารและทางการเมือง สามารถผสมผสานการเมืองและการทหารเข้าด้วยกันแล้วประกอบเข้าเป็นแผนการทั้งทางยุทธศาสตร์ ทางยุทธการ และทางยุทธวิธี ตลอดระยะเวลาที่กุยกแก็งทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของโจโจนั้นหลายครั้งได้ออกความเห็นที่ตรงข้ามกับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองคนอื่น แต่เนื่องเพราะข้อคิดเห็นและแผนการที่กุยกแก็งได้เสนอขึ้นนั้นเปี่ยมด้วยพลังแลเหตุผล จึงได้รับการยอมรับจากโจโจแล้วนำไปปฏิบัติทุกครั้ง และได้รับชัยชนะหรือผลสำเร็จทุกครั้งไป

ปมเงื่อนของความสำเร็จในการครองอำนาจของโจโจในเมืองหลวง และในการปราบหัวเมืองฝ่ายเหนือ นั้นหากจะประมวลประเมินแล้วต้องให้น้ำหนักที่สติปัญญาความคิดอ่านและแผนการของกุยกแก็งเป็นสำคัญ โดยเฉพาะในวาระสำคัญที่จะต้องตัดสินใจว่าจะรบกับอ้วนเสี้ยวหรือไม่นั้น ในขณะนั้นกองทัพอ้วนเสี้ยวมีกำลังพล มากกว่าโจโจถึงสิบเท่า แต่กุยกแก็งได้ประเมินว่าโจโจจะได้รับชัยชนะในสงคราม เป็นผลให้โจโจตัดสินใจทำสงครามปราบปรามภาคเหนือ แม้ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อที่การศึกกำลังชับเคียวกันอยู่ก็มีปัญหาว่าจะเลิกทัพกลับเมืองหลวงด้วยความหวั่นเกรงว่ากองทัพเมืองเกงจิวจะฉวยโอกาสยกเข้าตีเมืองหลวง แต่กุยกแก็งได้วินิจฉัยว่าไม่ต้องหวั่นเกรงกองทัพเมืองเกงจิว เพราะเล่าเปียว เล่าปี่คงระแวงแคลงใจกันและไม่คิดอ่านขยายอำนาจ จึงเสนอให้โจโจตั้งหน้าปราบปรามภาคเหนือให้สำเร็จก่อน ดังนั้นในบรรดาที่ปรึกษาทั้งปวงโจโจจึงเชื่อถือในความคิดของกุยกแก็งมากที่สุด และได้รับผลจากสติปัญญาของกุยกแก็งทุกครั้ง การเสียกุยกแก็งในครั้งนี้โจโจจึงโศกเศร้าเสียใจเป็นอันมาก ถึงกับเปิดเผยความในใจเกี่ยวกับความคิดในอนาคตที่ตั้งใจจะฝากฝังภาระหน้าที่ราชการและลูกหลานไว้ให้กุยกแก็งท่านบำรุง

แต่ที่ปรึกษาระดับกุยกแก็งนั้นแม้ตายแล้วก็หาได้ตายเปล่าไม่ เพราะก่อนตายยังคงฝากจดหมายลับไว้กับทหารที่เฝ้ารักษาพยาบาล เพื่อบอกแก่โจโจอีกฉบับหนึ่ง พอโจโจเช่นไหว้เสร็จ ทหารที่รักษาพยาบาลกุยกแก็งนำจดหมายลับของกุยกแก็งมอบแก่โจโจ แล้วรายงานว่าหนังสือฉบับนี้กุยกแก็งได้เขียนขึ้นในขณะที่ป่วยหนัก ก่อนที่จะถึงแก่ความตายเพียงวันเดียว คำชี้แจงข้าพเจ้าว่าให้มอบแก่ท่านอัครมหาเสนาบดีกับมือองได้ แต่ความประการใดนั้นข้าพเจ้ามิได้แจ้ง กุยกแก็งได้บอกว่าเมื่อท่านอัครมหาเสนาบดีอ่านจดหมายแล้วก็จะรู้เอง สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าทหารที่รักษาพยาบาลกุยกแก็งได้รายงานโจโจว่ากุยกแก็งได้ส่งความว่าถ้าโจ

โจโลปฏิบัติตามหนังสือนี้แล้วก็จะได้เมืองเลียวต้ง แต่ฉบับภาษาจีนมิได้ระบุในลักษณะนี้ ซึ่งน่าจะเป็นตามที่ฉบับภาษาจีนระบุไว้ เพราะความนัยเกี่ยวกับการสงครามเป็นเรื่องใหญ่ กุยกี้ถึงกับต้องทำเป็นหนังสือลับ ก้าซันให้ส่งกับมือโจโล ที่ไหนเลยจะวางใจให้ทหารรักษาพยาบาลรู้ความลับแห่งการสงครามนั้น

โจโลรับเอาหนังสือลับเปิดอ่านดูแล้วพยักหน้าเป็นที่เห็นด้วย แต่มิได้กล่าวประการใด แล้วเอาหนังสือของกุยกี้ใส่ไว้ในกระเป๋าทิ้งไว้ในแขนเสื้อ กลับไปถึงที่พักแล้วจึงเอาหนังสือลับนั้นใส่หีบลับกุยกี้แล้วให้ทหารรักษาไว้ อาภักปิริยาของโจโลเกี่ยวกับจดหมายลับของกุยกี้ในครั้งนี้ ทำให้บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงสงสัยว่าเกิดเรื่องราวประการใดขึ้น แต่ทุกคนไม่กล้าปรึกษาสอบถาม

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

มรดกเลือด (ตอนที่ 177)

กุยกี้ที่ปรึกษาคนสำคัญของโจโลถึงแก่ความตายด้วยวัณโรค ในขณะที่อายุเพียงสามสิบแปดปีเท่านั้น มีอายุราชการที่ทำการกับโจโลเพียงสิบเอ็ดปี แต่ชั่วระยะเวลาอันสั้นกุยกี้ก็ได้เป็นกำลังหลักในการคิดอ่านให้โจโลได้ครองอำนาจรัฐในเมืองหลวงอย่างมั่นคง และปราบปรามหัวเมืองภาคเหนือราบคาบเกือบหมดสิ้น ทางภาคเหนือนั้นคงเหลือแต่อ้วนซ่งและอ้วนฮี้ซึ่งขณะนี้หนีไปอยู่ทางหัวเมืองด่านตะวันออกของเมืองกี้จิว ขออาศัยอยู่กับกองขุนของเจ้าเมืองเลียวต้ง ปัญหาที่เผชิญหน้ากองทัพโจโลอยู่ก็คือจะทำประการใดจึงจะกวาดล้างเสี้ยนหนามแผ่นดินสองเล่มสุดท้ายให้หมดสิ้นจากภาคเหนือ นั้นคือจะยกกองทัพไปติดตามปราบปรามอ้วนซ่ง อ้วนฮี้ต่อไป หรือว่าจะเลิกทัพกลับไปรักษาเมืองหลวง หรือว่าจะคิดอ่านประการอื่น

ครั้นรุ่งขึ้นโจโลได้ออกว่าราชการท่ามกลางบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง แสหัวตัน ได้รายงานว่า บัดนี้กองสอดแนม ได้แจ้งข่าวให้ทราบว่าย่นฮี้และอ้วนซ่งซึ่งเสียที่แตกหนีจากการศึกเมืองหลิวเซี่ยนนั้นได้พาทหารหนีไปทางด่านตะวันออกของเมืองกี้จิว ไปอาศัยอยู่กับกองขุนของเจ้าเมืองเลียวต้ง แสหัวตันได้รายงานต่อไปว่า บัดนี้กองขุนของเจ้าเมืองเลียวต้งได้สั่งให้ทหารทั้งปวงของเมืองเลียวต้งเตรียมพร้อม และให้แต่งค่ายคู่ประตูดุหอรบไว้พร้อมสรรพ เห็นได้ชัดว่าเป็นการเตรียมการที่จะต่อสู้กับกองทัพของเมืองหลวง ลักษณะเช่นนี้นับเป็นปฏิปักษ์ต่อราชสำนัก จึงขอให้ท่านยกกองทัพไปตีเมืองเลียวต้งเพราะหากปล่อยไว้นานก็จะตั้งตัวแข็งเมืองขยายอิทธิพลเติบโตใหญ่สืบไป

โจโลได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าดินแดนด่านตะวันออกของเมืองกี้จิวก็ทุรกันดารไม่ต่างอันใดกับดินแดนด่านตะวันตกซึ่งกองทัพเราได้ฝ่าฟันมาแล้ว แต่ไม่สามารถจับตัวอ้วนซ่งและอ้วนฮี้ได้ ดังนั้นหากข้อมูลทางการทหารยังไม่ชัดเจนแล้วสมเสียดีกองทัพไป ทหารทั้งปวงก็จะมีความยากลำบาก โจโลกล่าวว่ามาถึงตอนนี้ก็เห็นหน้าขึ้นดูเพดานของกองบัญชาการ แล้วว่า "จงชวนกันรอฟังดุสีก้าววันสิบวันก่อนเกิด กองขุนของก็จะตัดศีรษะอ้วนซ่ง อ้วนฮี้มาให้เรา" โจโลกล่าวเสร็จแล้วส่งเลิกประชุม โดยไม่เปิดเผยแผนการใดๆ ให้เหล่าที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทราบ จึงทำให้เกิดการสงสัยและขบขันกันทั่วทั้งกองบัญชาการว่าโจโลจะทำประการใด จึงจะทำให้กองขุนของเจ้าเมืองเลียวต้งตัดศีรษะอ้วนซ่งและอ้วนฮี้มามอบให้ แต่เมื่อโจโลส่งเลิกประชุมแล้วทุกคนจึงได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจ ทางด้านอ้วนฮี้และอ้วนซ่งเมื่อแตกทัพเสียที่แก่โจโลแล้วได้พาทหารพันเศษหนีไปถึงแดนเมืองเลียวต้ง พอถึงเขตแดนเมืองเลียวต้งจึงให้ทหารคนสนิทล่วงหน้าเข้าไปแจ้งแก่กองขุนของเจ้าเมืองเลียวต้งให้ทราบว่าย่นฮี้และอ้วนซ่งซึ่งเสียที่โจโลและได้เดิน ทางเข้ามาในแดนเมืองเลียวต้ง จะขออาศัยอยู่กับกองขุนของ ขอให้เห็นแก่ไมตรีที่มีมาแต่ก่อน กองขุนของได้ทราบความแล้วเรียกประชุมที่ปรึกษาและขุนนางของเมืองเลียวต้ง ประการให้ทราบ แล้วถามความเห็นที่ปรึกษาและขุนนางเหล่านั้นว่าจะคิดอ่านประการใด กองขุนก่งซึ่งเป็นน้องของกองขุนของได้ฟังประการของเจ้าเมืองผู้พี่แล้วจึงว่าเมื่อครั้งที่อ้วนฮี้ยังมีชีวิตอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้ยินคิดดิศพว่าแม้ว่าอ้วนฮี้จะทำไมตรีกับเมืองเลียวต้งก็เป็นแต่เปลือกนอก ภายในนั้นได้คิดอ่านวางแผนที่จะยึดเอาเมืองเลียวต้งไว้ในอำนาจอยู่เสมอ เป็นแต่ว่าโอกาสยังไม่เปิดช่องให้เพราะอ้วนฮี้หวาดผยาในการศึกกับโจโล ดังนั้นเมืองเลียวต้งจึงปลอดภัยอยู่ได้จนถึงทุกวันนี้ กองขุนก่งได้เสนอความเห็นต่อไปว่า อันอ้วนซ่งและอ้วนฮี้ผู้บุตรของอ้วนฮี้เวลานั้นถูกเอาใจเล็งดูมาแต่บัดนี้แต่ไม่ปรองดองในหมู่พี่น้องแย่งชิงอำนาจจนเป็นเหตุให้เสียที่แก่โจโล นี่ขนาดพี่น้องแท้ๆ ยังคิดร้ายต่อกันได้ถึงเพียงนี้ หากท่านรับคนแบบนี้ไว้ให้คนที่อาศัย สืบไปเบื้องหน้าก็จะคิดร้ายต่อท่านเป็นมั่นคง "อุปมาเหมือนหนึ่งกาแมจะให้อาศัยอยู่ในเมืองเรา นานไปจะคิดการกำเริบชิงเอาเมืองเรา เหมือนชิงรังนกกาเหว่า"

กองขุนก่งได้สรุปความเห็นว่าการครั้งนี้เมื่ออ้วนซ่ง อ้วนฮี้จะขอมาอาศัยอยู่ที่เมืองเลียวต้งเป็นที่แล้ว ขอให้ท่านเจ้าเมืองหลวงให้ทั้งสองคนเข้ามาอาศัยแล้วจับตัวตัดศีรษะเอาไปมอบแก่โจโล ความชอบก็จะมีแก่เรา เมืองเลียวต้งก็จะปลอดภัย กองขุนของได้ฟังผู้น้องเสนอเช่นนั้นจึงว่าความคิดเห็นของเจ้า ก็เข้าการอยู่ แต่ว่าโจโลยก

ทัพมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก หากเราด่วนสังหารอ้วนฮี้และอ้วนซงเสีย โจโฉยกกองทัพลงมาเราก็จะขาดกำลัง พันธมิตรต่อต้านข้าศึกจึงควรอาศัยมืออ้วนซงและอ้วนฮี้เป็นกำลังต่อต้านโจโฉเป็นการเฉพาะหน้าก่อน เสร็จศึกครั้งนี้แล้วค่อยคิดอ่านผันผวนต่อไป กองขุนก่งได้ฟังเจ้าเมืองผู้พิสดารดังนั้น จึงว่าที่ท่านสรุปมาทั้งนี้ชอบด้วย เหตุและผลแล้ว ดังนั้นจึงขอให้แต่งทหารออกไปสอดแนมความเคลื่อนไหวของกองทัพโจโฉว่าเป็นประการใด ถ้าหากโจโฉยกกองทัพมาตีเมืองเสียวตั้งก็ชอบที่จะเลี้ยงอ้วนซงและอ้วนฮี้ไว้เป็นกำลังร่วมกันต่อต้านโจโฉ แต่ถ้ามองทัพโจโฉไม่ยกมาจึงค่อยจับสองพี่น้องตัดศีรษะแล้วส่งไปมอบแก่โจโฉ ปรีชาทันพร้อมเสร็จแล้วกองขุนของจึงตัดสินใจดำเนินการตามแผน

การที่กองขุนก่งเสนอ และสั่งทหารให้ไปติดตามสอดแนม ข้าราชการของกองทัพโจโฉ พร้อมกันนั้นก็สั่งทหารให้ออกไปต้อนรับเชิญอ้วนฮี้และอ้วนซงเข้ามาอาศัยอยู่ในเมือง จัดให้สองพี่น้องแหว่นพักที่เรือนรับรองของทางราชการ ฝ่ายอ้วนฮี้และอ้วนซงเมื่อยกทหารเข้ามาตั้งอยู่ในเมืองเสียวตั้ง ตามคำเชิญของเจ้าเมืองแล้ว เห็นข้างในเมืองมีผู้คนเป็นอันมากและทราบกิตติศัพท์ว่ากองทัพเมืองเสียวตั้งนี้เป็นกองทัพขนาดเล็ก มีกำลังพลถึงห้าหมื่นเศษ สามารถอาศัยภูมิประเทศและความพร้อมสรรพของผู้คนแลเสบียงอาหารตั้งรับกองทัพของโจโฉได้ เห็นดังนั้นแล้วจึงปรึกษากันคิดอ่านจะฆ่ากองขุนของ แล้วยึดเมืองเสียวตั้งไว้เป็นฐานกำลังต่อไป

สองพี่น้องปรึกษาเห็นพ้องกันแล้ว ตกลงดำเนินการตามแผน โดยให้สำรวจสภาพการภายในเมืองและเกลี้ยกล่อมผู้คนไว้เป็นกำลังให้พร้อมก่อน พร้อมเมื่อใดแล้วจะได้ทำการโดยสะดวก เมื่อคิดอ่านดังนี้แล้วสองพี่น้องแหว่นจึงคิดจะเข้าไปฟังท่าทีของเจ้าเมือง แต่กองขุนของเจ้าเมืองต้องการจะฟังข่าวคราวทางกองทัพของโจโฉก่อนจึงไม่ยอมให้พบ แสร้งบอกว่ากำลังป่วย ไว้สร้างป่วยแล้วค่อยพบกัน ฝ่ายทหารซึ่งเจ้าเมืองเสียวตั้งให้ไปสอดแนมการข้างกองทัพโจโฉนั้น เมื่อได้เดินทางเข้าไปในเขตแดนเมืองเอ็กจิ๋วซึ่งเป็นเขตอิทธิพลของกองทัพโจโฉแล้ว เห็นกองทัพโจโฉไม่มีทีท่าว่าจะเคลื่อน ยกไปตีเมืองเสียวตั้งหากยังคงตั้งสงบนิ่งอยู่ จึงนำความกลับมารายงานให้เจ้าเมืองเสียวตั้งทราบกองขุนของเจ้าเมืองเสียวตั้งเมื่อได้ทราบความว่าโจโฉมิได้คิดอ่านที่จะยกกองทัพมาตีเมืองเสียวตั้งก็มีความยินดี เห็นการข้างที่จะเป็นคุณแก่ตัวที่จะแสวงหาความชอบจากโจโฉทางหนึ่งและเพื่อรักษาเมืองเสียวตั้งให้ปลอดภัย อีกทางหนึ่งตามแผนการเดิมที่ตกลงไว้กับกองขุนก่งผู้น้อง กองขุนของจึงสั่งให้จัดกำลังหน่วยมือสังหารห้าสิบคน และอาวุธพร้อมมือชุมไว้ด้านในจวน สั่งว่าเมื่ออ้วนซงและอ้วนฮี้มาที่จวน แล้วยังให้เกิดสัญญาณจากเรา เมื่อเราพูดว่า "ลงมือ" ก็ให้ยกกำลังพร้อมกันเข้าไปจับตัวอ้วนซงและอ้วนฮี้ไปประหารเสีย จากนั้นจึงสั่งทหารให้ไปเชิญอ้วนฮี้และอ้วนซงมาปรึกษาข้อราชการที่จวน

สองพี่น้องตระกูลอ้วนตั้งตารอคอยว่าเมื่อใดกองขุนของจะหายป่วย เพื่อจะได้ยังทำที่แล้วคิดอ่านชิงเอาเมืองเสียวตั้งเสียตามแผน ดังนั้นพอได้รับทราบข่าวว่าเจ้าเมืองหายป่วยดีแล้วเชิญเข้าไปปรึกษาข้อราชการที่ในจวน อ้วนฮี้และอ้วนซงไม่ทันคิดว่าจะเป็นแผนการอุบาย จึงพากันตามทหารของเจ้าเมืองเข้าไปที่ในจวนตามคำเชิญ อ้วนฮี้และอ้วนซงการระหัดหายเจ้าเมืองตามอย่างธรรมเนียมแล้ว เหลียวมาจะหาเก้าอี้หนึ่ง แต่ปรากฏว่าไม่มี โต๊ะเก้าอี้สำหรับนั่งรับแขกตามปกติก็ตกใจ มองตากันแล้วถามกองขุนของว่านี่เกิดอะไรขึ้น กองขุนของได้ฟังดังนั้นจึงว่าความคิดอ่านของตัวที่ทำที่มาขออาศัยแล้วจะชิงเอาเมืองเรานั้นเราก็แจ้งอยู่ ตัวดูถูกความคิดแลสติปัญญาเรา แล้วกองขุนของจึงพูดว่า "ลงมือเถิด" บรรดามือสังหารที่ชุมอยู่ได้ยินสัญญาณก็กรูออกมาจากที่ชุมแล้วจับตัวอ้วนซงและอ้วนฮี้มัดไว้อย่างแน่นหนาโดยที่สองพี่น้องยังไม่ทันได้ตั้งตัวคิดอ่านรับมือแต่ประการใด

เจ้าเมืองเสียวตั้งสั่งให้ผู้คุมเอาตัวอ้วนซงและอ้วนฮี้ไปประหารแล้วตัดศีรษะใส่ลังให้ทหารนำไปมอบแก่โจโฉที่เมืองเอ็กจิ๋ว หลังจากโจโฉสั่งให้คอยทำอีกเก้าวันสิบวันเพื่อพิจารณาว่าจะเลิกทัพกลับเมืองหลวงหรือไม่นั้น บรรดาแม่ทัพนายกองไม่รู้ความคิดโจโฉก็ร้อนใจ แสหัวตันและเตี้ยเสียวสองแม่ทัพคนสำคัญจึงเข้าไปขอพบโจโฉ แล้วว่าก็แลเมื่อท่านจะไม่ยกกองทัพไปติดตามล่าตัวอ้วนซงและอ้วนฮี้แล้วก็ขอให้เลิกทัพกลับไปรักษาเมืองหลวง เพราะเกรงว่าเล่าเปียว เล่าปี่จะยกมาทำอันตราย โจโฉได้ฟังสองแม่ทัพใหญ่เสนอตั้งนั้นก็หวั่นระ และยังคงยืนยันว่าจะงดทัพไว้รอฟังข่าวจากเมืองเสียวตั้งให้ครบเก้าวันสิบวันก่อน และมั่นใจว่าเจ้าเมืองเสียวตั้งคงตัดศีรษะอ้วนซงและอ้วนฮี้มาเป็นบรรณาการในกำหนดนี้ จากนั้นจึงค่อยยกกองทัพกลับเมืองหลวง สองแม่ทัพได้ฟังดังนั้นได้แต่มองหน้ากันแล้วอึ้งย้ม มิได้ว่ากล่าวประการใดต่อไป แล้วคำนับลากลับออกมา หลังจากนั้นอีกวันหนึ่งโจโฉเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเพื่อคิดอ่านวางแผนปรับปรุงกองทัพเนื่องจากทหารที่เข้าสวามีภักดีใหม่มีเป็นจำนวนมาก ในขณะนั้นทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าเจ้าเมืองเสียวตั้งให้ทหารนำศีรษะของอ้วนซงและอ้วนฮีมามอบแก่ท่าน

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นต่างพากันตกตะลึง มองหน้ากัน ในขณะที่โจโลปรบมือหัวเราะสังหารรักษาการณ์ให้ไปนำทหารของเมืองเลี้ยวตั้งเข้ามาพบ ทหารของเมืองเลี้ยวตั้งเข้ามาคำนับคารวะโจโลพร้อมกับนำถังใส่ศีรษะของอ้วนซ่งและอ้วนฮิวางไว้ตรงหน้าแล้วว่าเจ้าเมืองเลี้ยว ตั้งมีความมั่นคงและภักดีต่อราชสำนักอันไม่คลอนแคลน บัดนี้ทราบของท่านอัศวมหาเสนาบดีถือรับสั่งของพระเจ้าเทียนเต๋ยกมาปราบปราม เลียนหนามแผ่นดินทางภาคเหนือ เจ้าเมืองเลี้ยวตั้งจึงพร้อมที่จะสนอง พระเดชพระคุณทุกประการ แล้วรายงานต่อไปว่าอ้วนซ่งและอ้วนฮิวเป็นศัตรูราชสมบัติ ไปขออาศัยเมืองเลี้ยวตั้ง ท่านเจ้าเมืองจึงตัดศีรษะนำมาบรรณาการแก่ท่าน อัศวมหาเสนาบดีเพื่อแผ่นดินภาคเหนือจะได้ร่มเย็นเป็นสุขสืบไป

โจโลได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี หัวเราะดังสนั่นอีกครั้งหนึ่งแล้วว่า "ก๊วยแกนั้นอ่อนแออายุ อันสติปัญญาจะหมายการสิ่งใดมิได้คิด" โจโลรำพึงอยู่แต่ในใจว่าคาดไม่ถึงว่าก๊วยแกแม้จะตายแล้วยังคิดอ่านมอบศีรษะอ้วนซ่งและอ้วนฮิวให้สมกับความคิดทุกประการ ประการขึ้นลอยๆ ดังนั้นแล้วจึงสังหารให้เบิกทองคำหนึ่งถาดและเสื้อผ้าเป็นอันมากมอบให้ทหารนั้นนำไปมอบแก่กองขุนของเป็นรางวัลความชอบกับแต่งตั้งให้กองขุนของเป็นเจ้าเมืองเลี้ยวตั้งตามทางราชการ แล้วสั่งความให้ไปบอกเจ้าเมืองเลี้ยวตั้งว่าให้ตั้งหน้า รักษาเมืองเลี้ยวตั้งไว้ให้ร่มเย็นเป็นสุขสืบไป ทหารของกองขุนของรับตราตั้งและของกำนัลแล้วคำนับลาโจโลกลับไปเมืองเลี้ยวตั้ง

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

คำสั่งเสียสุดท้ายของก๊วยแก (ตอนที่ 178)

ในขณะที่แม่ทัพนายกองและที่ปรึกษาส่วนหนึ่งเสนอให้กรีธาทัพตีเมืองเลี้ยวตั้ง และอีกส่วนหนึ่งเสนอให้เลิกทัพกลับเมืองหลวง แต่โจโลไม่ยอมทำตามความเห็นของทั้งสองทาง คงยืนยันว่าอีกเก้าถึงสิบวันก็จะได้ศีรษะของอ้วนซ่งและอ้วนฮิว บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองต่างพากันสงสัยว่า การที่โจโลตั้งทัพอยู่เฉยๆ แล้วจะได้ศีรษะของสองพี่น้องตระกูลอ้วนได้อย่างไร แต่ไม่มีใครกล้าเฝ้าสอบถาม ครั้นกองขุนของตัดศีรษะอ้วนซ่งและอ้วนฮิวามอบแก่โจโลสมดังคำที่โจโลได้พูดไว้ ทั้งโจโลได้ประจักษ์ขึ้นอย่างไม่มี匹ไม่มีขลุ่ยว่าก๊วยแกอ่อนแออายุ ส่วนสติปัญญาจะคาดหมายการสิ่งใดไม่เคยคิด จึงทำให้บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองอดรันทดต่อไปไม่ได้ และถามโจโลว่ากรที่ท่านได้ศีรษะอ้วนซ่งและอ้วนฮิวสมดังคะเน จะเกี่ยวของประการใดกับคำประจักษ์ถึงก๊วยแกของท่าน โจโลได้ฟังคำถามเช่นนั้นก็กระหึ่มยิ้มย่อง สั่งทหารให้เอาหีบใส่หนังสือลับของก๊วยแกออกมา แล้วให้แห่หัวคันไช้ก๊วยแกและอ่านความในจดหมายนั้นให้บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้รับฟัง จดหมายลับของก๊วยแกที่เขียนถึงโจโลตอนใกล้จะตายมีใจความว่า "ข้าพเจ้าก๊วยแกขอบอกไว้แก่มหาอุปราชให้แจ้ง ด้วยข้าพเจ้า รู้ว่าอ้วนฮิว อ้วนซ่งนั้นหนีไปอยู่ด้วยกองขุนของเจ้าเมืองเลี้ยวตั้ง อย่าให้ท่านยกกองทัพไปทำอันตรายเมืองเลี้ยวตั้ง ให้ไพร่บ้านพลเมืองได้ความเดือดร้อนเลย ด้วยเหตุว่ากองขุนของกับอ้วนฮิว อ้วนซ่งนั้นก็หมายใจจะคิดร้ายกันอยู่ แม้ท่านจะขึ้นยกไปตีเมืองเลี้ยวตั้ง ข้าพเจ้าเห็นว่ากองขุนของกับอ้วนฮิว อ้วนซ่งจะประนีประนอมพร้อมกันช่วยรบพุ่งท่าน ทหารทั้งปวงก็จะได้รับความลำบาก" เนื้อความตามจดหมายลับของก๊วยแกที่พอโจโลเปิดอ่านแล้วก็พยักหน้าเป็นที่ยอมรับเอานั่น คือข้อเสนอที่ประสงค์ต่อผลในการยึดมือกองขุนของเจ้าเมืองเลี้ยวตั้งให้ประหารชีวิตอ้วนฮิวและอ้วนซ่ง โดยที่โจโลไม่จำเป็นต้องยกกองทัพไปรบแต่ประการใด ทั้งนี้เพราะก๊วยแกทราบข้อมูลทางการทหารและประเมินสถานการณ์ได้กระจ่างว่าเจ้าเมืองเลี้ยวตั้งกับอ้วนฮิวและอ้วนซ่งนั้นต่างเคลงใจและช่วงชิงกันอยู่ในที่ ถ้าหากกองทัพโจโลยกไปเมืองเลี้ยวตั้ง คนเหล่านั้นก็จะสามัคคีกันต่อสู้กับโจโล แต่เมื่อโจโลไม่ยกกองทัพไปเมืองเลี้ยวตั้ง ความเคลงใจ และการจ้องช่วงชิงอำนาจกันอยู่นั้นก็จะระเบิดออกมาซึ่งก๊วยแกประเมินว่าเจ้าเมืองเลี้ยวตั้งจะต้องฆ่าสองพี่น้องตระกูลอ้วน แล้วนำมามอบแก่โจโลเอาความชอบ ศีรษะของสองพี่น้องตระกูลอ้วนจึงเป็นประดุดั่งมรดกแห่งพินัยกรรมเลือดที่ก๊วยแกคิดอ่านวางแผนการให้แก่โจโลเป็นครั้งสุดท้าย และเกิดผลสำเร็จอย่างงดงาม นั่นคือโจโลสามารถกวาดล้างสองพี่น้องตระกูลอ้วนได้สำเร็จโดยไม่ต้องรบ ถือเป็นการปราบปรามภาคเหนือได้สำเร็จราบคาบ

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทราบความในหนังสือลับของก๊วยแกแล้ว ต่างพากันสรรเสริญความคิดอ่านและสติปัญญาของ ก๊วยแก แล้วก๊วยแกนั้นมีปัญญาที่คนเสมอด้วยเทพดาเข้าดลใจ ต่างคนต่างพากันนับถือและรำลึกถึงก๊วยแกเป็นอันมาก ดังนั้นจึงขอให้โจโลแต่งการพิธีเช่นไหว้เพื่อรำลึกถึงก๊วยแก โจโลเห็นชอบกับข้อเสนอของบรรดาแม่ทัพนายกอง สั่งให้จัดพิธีบวงสรวงเช่นไหว้วิญญาณก๊วยแก และให้ทหารเชิญศพของก๊วยแกไปฝังไว้ที่เมืองฮูโตตามลำดับเกียรติยศแห่งที่ปรึกษาคนสำคัญของแผ่นดิน เช่นไหว้ศพของก๊วยแกเสร็จแล้วโจโลจึงให้เลิกทัพยกไปตั้งอยู่ที่เมืองกี้จิว ครั้นถึงเมืองกี้จิว โจโลจึงจัดประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองแลขุนนางข้าราชการทั้งปวง ณ ศาลาว่าการเมืองกี้จิว แล้วเปิดโอกาสให้บรรดาคนเหล่านั้นรายงานการในหน้าที่ทั้งปวงเพื่อให้เพื่อนร่วมงานได้รับรู้ เสร็จสิ้นจากการรายงานแล้ว เทียหยกที่ปรึกษาได้เสนอว่าท่านอัศวมหาเสนาบดีได้ถือรับสั่งปราบปรามหัวเมืองฝ่ายเหนือได้ชัยชนะแล้วสงครามต่อกันโดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากลำบาก บัดนี้หัวเมืองฝ่ายเหนือสงบราบคาบขึ้นต่ออำนาจการบริหารของอำนาจรัฐส่วนกลางแล้ว จึงขอทั้ง

ท่านอัครมหาเสนาบดีจะได้อภัยโทษกลับพระนคร บำรุงทแกล้วทหารให้เข้มแข็งเกรียงไกรเพื่อบรรลุภารกิจในการปราบปรามหัวเมืองฝ่ายใต้ ฝ่ายตะวันตกและฝ่ายพายัพท่าแผ่นดินให้เป็นปึกแผ่นและบำรุงราษฎร์ให้มีความสุขสืบไป

โจโจได้ฟังดังนั้น จึงแสดงความชื่นชมความคิดของเทียหยกแล้วว่าความคิดเห็นของท่านนั้นต้องด้วยความคิดของข้าพเจ้า แต่รอไว้อีกชั่วระยะหนึ่งเพื่อจัดแจงหัวเมืองฝ่ายเหนือให้มั่นคงก่อน จากนั้นค่อยเลิกทัพกลับเมืองหลวง หลังจากการประชุมโจโจสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงอาหารค่ำแก่บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกอง ณ หอรับบนเชิงเทียนกำแพงเมืองกี้จิว โจโจและบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเสพสุรากินโต๊ะกันอย่างเพลิดเพลิน จนกระทั่งเกือบสิ้นยามหนึ่ง โจโจแรงด้วยฤทธิ์สุรามีความฮึกเหิมจึงชวนบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเดินออก จากหอรับลงไปที่เชิงเทียน เกาะเสมากำแพงเมืองแล้วหันหน้าไปทางทิศใต้ โจโจทอดสายตาผาความมืดไปยังขอบฟ้าด้านทิศใต้ เห็นดาวดวงหนึ่งตำแหน่งตรงกับเมืองก้งตั้งมีสีฟ้าเหลืองสลับในรูปร่าง รศมีผ่องประกาย โจโจเห็นดังนั้นจึงเอามือชี้ไปที่ดาวอันสุกสกาวนั้น แล้วบอกแก่บรรดาที่ปรึกษาทั้งปวงว่าบัดนี้แม้ว่าเราได้ชัยชนะแก่หัวเมืองฝ่ายเหนือและฝ่ายตะวันออกแล้ว ขอบที่จะกรีธาทัพกวาดล้างทั่วแผ่นดินให้สงบราบคาบ แต่ทว่าเหตุการณ์บนนภากาศ ยังไม่เอื้ออำนวย โจโจบอกขุนฮิวให้ดูไปที่ดาวอันสว่างไสวอยู่บนฟ้าเบื้องทิศเหนือ แล้วว่า "ซึ่งเราจะยกกองทัพไปตีเมืองก้งตั้งนั้นยังไม่ได้ ด้วยดาวฝ่ายทิศตรงเมืองก้งตั้งนั้นยังมีรศมีสลับผ่องแผ้วอยู่" ความในสามก๊กตอนนี้บอกความหมายเป็นนัยอยู่ว่าโจโจนั้นไม่เพียงแต่เชี่ยวชาญการพิชัยสงครามและการปกครองเท่านั้น แต่ยังมีความรู้ทางด้านดาราศาสตร์และคัมภีร์พยากรณ์พอสมควร แม้ไม่อาจจัดว่าชำนาญจัดจ้านระดับโหราจารย์แต่ก็ดูเหมือนว่าจะมีความเหนือกว่าบรรดาเจ้าเมืองและขุนศึกทั้งปวงในยุคนั้น และด้วยความรู้ดังนี้จึงทำให้โจโจละความตั้งใจที่จะกรีธาทัพลงไปตีเมืองก้งตั้ง ขุนฮิวได้ฟังคำโจโจดังนั้นจึงว่า "มหาอุปราชมีวาสนาใหญ่หลวงอยู่ ถึงมาตรว่าดาวฝ่ายทิศใต้ยังมีรศมีบริบูรณ์อยู่ก็ดี แม้จะยกไปปราบปรามก็จะราบคาบไปด้วยบุญแลปัญญาท่าน"

ขุนฮิวนั้นแม้ว่าจะมีความรู้ทางด้านดาราศาสตร์และคัมภีร์พยากรณ์ แต่ให้ความสำคัญแก่แรงวาสนาหรือสิ่งที่เรียกว่า "จักรพรรดิสมบัติ" ว่ามีอำนาจเหนือกว่าอย่างอื่น จึงเห็นว่าแม้ดาวประจำเมืองก้งตั้งจะรุ่งเรืองสดใส แต่ในที่สุดต้องพ่ายแพ้แก่โจโจ เพราะ "บุญ" และ "ปัญญา" ของโจโจเมื่อเป็นดังนี้จึงอาจถือได้ว่าขุนฮิวก็เป็นขุนนางจำพวกชะเลี้ยรที่เอาใจผู้มีอำนาจเก่งพอๆ กับนักวิชาการในยุคปัจจุบันนี้ พอขุนฮิวพูดสิ้นคำลง พลันปรากฏแสงสีน้ำเงินแฉกแฉกเป็นลำขนาดเท่าต้นตาลพุ่งขึ้นมาจากผืนดินใต้หอรับสูงประมาณสี่ศอก แสงสว่างโชติช่วง ทั้งโจโจ ขุนฮิวและบรรดาผู้ติดตามทั้งปวงเห็นแสงอัศจรรย์นี้แล้วพากันตกตะลึง โจโจจึงถามขุนฮิวว่าแสงสีน้ำเงินแฉกแฉกดังนี้เป็นนิมิตร้ายประการใด ขุนฮิวได้ฟังจึงว่าข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าจะเป็นสิ่งใด แต่สงสัยว่าตรงพื้นดินที่แสงสว่างพุ่งขึ้นนั้นน่าจะมีของวิเศษบางอย่าง ขอให้ท่านสังเกตรูหาเหตุก่อน โจโจสั่งทหารให้ดำเนินการตามข้อเสนอของขุนฮิวแล้วพาคนเหล่านั้นกลับมานั่งเสพสุราดูบรรยากาศท้องฟ้ายามราตรีต่อไป

จากนั้นไม่ถึงชั่วยามหัวหน้าทหารซึ่งควบคุมการขุดค้นได้เข้ามารายงานโจโจว่าพวกข้าพเจ้าได้ขุดค้นตามคำสั่งพบ "นกยูงทองแดง ตัวหนึ่งใหญ่เท่าผลส้มแป้น" จึงนำมามอบแก่ท่าน ว่าแล้วได้มอบนกยูงทองแดงแก่โจโจแล้วคำนับลาออกไป โจโจรับเอานกยูงทองแดงนั้นมาดู แล้วถามขุนฮิวว่าซึ่งข้าพเจ้าได้ของสิ่งนี้ไว้จะเป็นนิมิตร้ายประการใด ขุนฮิวจึงว่า "ครั้งมารดาพระเจ้าขุนเต๋ยังเป็นชาวบ้านนอกอยู่นั้น นิมิตฝันว่าได้กลิ่นหงส์หยกเข้าไปไว้ อยู่มาวันนั้นก็มีครรภ์คลอด บุตรมาเป็นชาย ครั้นใหญ่ขึ้นปรากฏว่ามีกตัญญูนัก ขณะนั้นพระเจ้าเจียวเต๋ได้เสวยราชสมบัติ แจ้งว่าบุตรนางนั้นมีความสัตย์ซื่อกตัญญูต่อมารดาจึงประทานราชธิดา ต่อมาจึงได้ราชสมบัติ ทรงพระนามว่าพระเจ้าขุนเต๋ ซึ่งท่านได้นกยูงทองแดงนี้ก็ติดอยู่" ความเห็นของขุนฮิวแสดงอยู่ในตัวว่าขุนฮิวหาได้รู้ประวัติความเป็นมาของนกยูงทองแดงตัวนี้ไม่ แต่ด้วยเล่ห์ล้นอันไหลลื่นของขุนนางระดับที่ปรึกษาใหญ่ กลับยกเอาความฝันแต่ครั้งประวัติศาสตร์หลายร้อยปีขึ้นมาเทียบเคียง เพื่อเอาอกเอาใจโจโจให้ฮึกเหิมแล้วคิดแย่งชิงเอาราชสมบัติ โจโจได้ฟังคำขุนฮิวดังนั้นก็มีความยินดี แต่มิได้กล่าวตอบประการใด

ครั้นรุ่งขึ้นโจโจเรียกประชุมขุนนางข้าราชการเมืองกี้จิว แล้วสั่งการให้สร้างเมืองใหม่ขึ้นที่ริมแม่น้ำเจียงโหในท้องที่ตำบลเจียนกู่ เพื่อเป็นมงคลอนุสรณ์และบูชานกยูงทองแดงที่ขุดค้นได้นั้น โจโจได้สั่งให้ก่อสร้างปราสาทขึ้นที่ริมแม่น้ำสูงห้าชั้น ประดับประดาอย่างสวยงาม กลางยอดหลังคาตั้งแท่นให้เป็นที่ตั้งถื่นของนกยูงทองแดงสำหรับคนทั้งปวงได้กราบไหว้บูชาจากทั่วทุกสารทิศ ใช้เวลาการก่อสร้างถึงหนึ่งปีจึงจะแล้วเสร็จ ในขณะที่ปราสาทใกล้จะแล้วเสร็จนั้น โจโจบุตรของโจโจซึ่งเป็นผู้น้องของโจโจเห็นปราสาทริมแม่น้ำเจียงโหหลังนั้นเป็นหลังเดียวคิดว่าไม่สมเกียรติแก่โจโจซึ่งเป็นถึงอัครมหาเสนาบดี จึงเสนอ แก่โจโจว่าธรรมดาปาใหญ่ย่อมไม่ใหญ่ได้ด้วยไม้เพียงต้นเดียว ผู้มีอำนาจเรื่องเดชานุภาพได้ก็เพราะมีผู้ร่วมคิดอ่านทั้งฝ่ายบนแล

ฝ่ายนี้ อันปราสาทริมแม่น้ำเจียงโห้แม่น้ำสวยสง่างามนัก แต่ยังไม่ยิ่งใหญ่ สมกับบารมี จึงขอเสนอให้สร้างปราสาทหลังย่อมขนาดสูงสามชั้นขึ้นอีกสองหลังทางซ้ายขวาของปราสาทหลังเดิมเรียงรายไปตามลำแม่น้ำเจียงโห้นั้น บนกลางยอดปราสาทหลังขวาให้หล่อรูปมังกรไว้เป็นสัญลักษณ์ บนกลางยอดปราสาทหลังซ้ายให้หล่อรูปหงส์ไว้เป็นสัญลักษณ์ และให้ทำสะพานลอยเชื่อมปราสาททั้งสามหลังตรงชั้นสามให้ถึงกันตลอด

โจโฉไม่ได้คาดคิดว่าการสร้างปราสาทสามหลังริมแม่น้ำเจียงโห้ครั้งนี้จะถูกใช้เป็นข้ออ้างที่ทำให้สงครามใหญ่คือสงครามเซ็กเพ็กกระเบิดขึ้นในเวลาต่อมา โจโฉได้ฟังความคิดของโจสิ่ดผู้บุตรแล้วจึงสั่งการให้โจสิ่ดเป็นแม่กองควบคุมงานก่อสร้างปราสาทซ้ายขวาตามข้อเสนอตั้งแต่บัดนั้น จากนั้นโจโฉจึงสั่งการให้เตียวเอียนคุมทหารไปตั้งด่านป้องกันความปลอดภัยอยู่ที่ชายแดนเมืองกิจวิ และให้สำรวจกำลังพลที่เข้าสวามิภักดิ์ในสงครามภาคเหนือปรากฏว่ากองทัพโจโฉได้ทหารเพิ่มขึ้นถึงห้าสิบหมื่น มีทหารเอก ทหารรองเป็นอันมาก โจโฉสั่งให้ปรับปรุงกองทัพรับทหารใหม่เก่าเข้าประจำกรมกองต่างๆ แล้ว จึงให้เลิกทัพกลับเมืองสู่ใต้ถึงเมืองสู่ใต้แล้วโจโฉรำลึกถึงคุณกษัตริย์ จึงให้รับกษัตริย์ผู้บุตรของกษัตริย์แคว้นมาเข้ารับราชการ

พอวันรุ่งขึ้นโจโฉจึงให้เชิญประชุมที่ปรึกษา แม่ทัพนายกองและขุนนางข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ เพื่อปรึกษาวางกริธาทัพไปปราบปรามหัวเมืองฝ่ายใต้ ขุนสกลที่ปรึกษาผู้ใหญ่และถือว่าเป็นหลักชัยของฝ่ายโจโฉฟังปรารภของโจโฉแล้วทักท้วงว่าท่านเพิ่งเสร็จศึกจากภาคเหนือมายังไม่ทันข้ามเดือน เหล่าทหารทั้งปวงยังอดโรยอยู่ทั้งทหารที่ได้มาใหม่มีเป็นจำนวนมาก จำเป็นต้องฝึกซ้อมบำรุงทแกล้วทหารและสร้างสมเสบียงอาหารให้พร้อมเพรียงก่อน เมื่อล่วงเข้าปีใหม่แล้วจึงค่อยคิดอ่านทำการจึงจะชอบ ความเห็นของขุนสกลในครั้งนี้สวนทางกับความเห็นของขุนฮิวอย่างสิ้นเชิง แต่เมื่อโจโฉได้ฟังความเห็นของขุนสกลแล้วกลับเห็นชอบกับความเห็นนั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

ทำดีแล้วเด่นก็เป็นภัย (ตอนที่ 179)

เจี้ยนอันศกปีที่สิบเอ็ด หรือประมาณปีพุทธศักราช 750 เดือนสิบเอ็ด โจโฉปราบปรามหัวเมืองภาคเหนือราบคาบแล้วยกกองทัพกลับเมืองหลวง บำรุงทแกล้วทหารและปรับปรุงกองทัพ เพื่อเตรียมปราบปรามหัวเมืองฝ่ายใต้ต่อไป สถานการณ์ในช่วงนี้เสี้ยนหนามที่ขัดขวางกับโจโฉทางภาคพายัพมีมาแห่ง หันซุย ทางภาคตะวันตกมีเล่าเจี้ยงเจ้าเมืองเสฉวน และเตียวป้อเจ้าเมืองตงฉวน ทางฝ่ายใต้มีเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิว และขุนกวนเจ้าเมืองกังตั๋ง โจโฉครองอำนาจรัฐแน่นหนาเข้มแข็งมากขึ้นทุกวันและแผ่ขยายอำนาจออกไปอย่างกว้างขวางมากกว่าครั้งใดๆ ในขณะที่ขุนกวนเจ้านั้นเล่าก็ครองอำนาจเป็นปึกแผ่นในดินแดนกังตั๋ง คงเหลืออยู่ แต่เล่าปีเท่านั้นที่ยังคงเป็นเชื้อพระวงศ์พะเนจร และบัดนี้ได้เร่รอนมาอาศัยเล่าเปียวอยู่ที่เมืองเกงจิว

ดูสภาพของเล่าปีในวันนี้แล้วยังไม่เห็นเค้าลางว่า จะตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่และทำให้แผ่นดินกลายเป็นสามก๊กขึ้นมาได้อย่างไร เพราะดินแดนสักกระผีกกรีนก็ไม่มีครอบครองเป็นเจ้าของ บรรดาที่ปรึกษาที่เชี่ยวชาญ การสงครามก็ไม่ปรากฏตัว มีแต่ขุนเขี่ยน บิดัก และกันหยง ซึ่งเป็นเพียงที่ปรึกษาระดับธรรมดาเท่านั้น ส่วนขุนพลกลับเข้มแข็งคือ มีกวนอู เตียวหุย และจูสง เป็นยอดทหารเสือ แต่เพราะเหตุที่เล่าเปียวนั้นมั่นใจโอบอ้อมอารี โดยเฉพาะกับเล่าปี นั้นเล่าเปียวได้ยอมรับนับถือว่าเป็นเชื้อพระวงศ์และมีแซ่เดียวกัน จึงทำนุบำรุงดูแลอุปการะเล่าปีเป็นอย่างดี แต่ถึงกระนั้นฐานะเล่าปีก็ยังคงเป็นเพียงผู้อาศัยเจ้าเมืองเกงจิวผู้นั้นเอง อยู่มาวันหนึ่งในขณะที่เล่าเปียวออกจากราชการ เจ้าน้ำที่กรมการเมืองได้กล่าวรายงานว่าบัดนี้เตียวจูกับตันสูน ซึ่งเป็นหัวหน้าหน่วยลาดตระเวนของด่านเมืองกังแฮที่ติดต่อกับเมืองกังตั๋งนั้นประพาศมิชอบในราชการ ใช้อำนาจข่มเหงราษฎรและกำเริบถึงขนาดให้ลูกน้อง เตียวปล้นชิงวิ่งราวทรัพย์สินของประชาชน และได้รายงานต่อไปว่าสถานการณ์ในขณะนี้เตียวจู ตันสูนได้กำเริบมากขึ้นตั้งตัวขัดขวางกับทางราชการ ช่อกสมผู้คนอยู่ในเขตแดนเมืองกังแฮ จึงขอให้ทางเจ้าเมืองส่งกำลังไปปราบปราม เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงปรึกษาด้วยขุนนางและข้าราชการว่าทำอย่างไรจึงจะปราบปรามเตียวจูและตันสูน เพื่อให้ความสงบสุขกลับคืนมาได้อีกครั้งหนึ่ง เล่าปีได้ฟังปรารภดังนั้นจึงขออาสาพาล่าทัพไปปราบปราม เตียวจูและตันสูน เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็ตั้งใจสั่งจัดกำลังทหารสามหมื่นและให้เล่าปีเป็นแม่ทัพยกไปปราบปรามเตียวจูและตันสูน

เล่าปีรับคำสั่งแล้วพาควานอู เตียวหุย จูสง ยกทหารสามหมื่นออกจากเมืองเกงจิว ตรงไปยังเขตแดนเมืองกังแฮในพื้นที่ซึ่งเป็นเขตเคลื่อนไหวของเตียวจูและตันสูน แล้วให้ตั้งค่ายมั่นไว้ ทางด้านเตียวจูและตันสูนได้ช่อกสมผู้คนไว้เป็นกำลังเป็นจำนวนมาก ตั้งตัวแข็งเมืองไม่ขึ้นต่อเมืองเกงจิวอีกต่อไป ครั้นได้ทราบข่าวว่าเล่าปียกกองทัพมาปราบปรามก็พาทหารยกออกไปรบด้วยเล่าปี ตัวเตียวจูและตันสูนยืนมาคู่กันหน้ากองทหาร แล้วทำให้เล่าปีออกมารบ เล่าปีเห็นดังนั้นจึงพาควานอู เตียวหุย จูสง และทหารยกออกจากค่ายไปตั้งเผชิญหน้ากับ

กองทหารของเดียนวูและตันสูน เว้นพื้นที่ตรงกลางไว้เป็นลานรบ เล่าปีสังเกตเห็นม้าซึ่งเดียนวูขึ้นนั้น ประกอบด้วยลักษณะของม้าศึกสูงใหญ่ ช่วงขาเกียะแข็งแรง ขื่อเท้าใหญ่กว่าปกติ หุสันตั้งชัน หางเป็น พวงฟู ขนเป็นสีดอกเลา จึงว่ากับกวนอู เดียวหุย และจุล่งว่าม้านี้มีลักษณะที่ยอดเยี่ยม สมควรเป็นม้าศึก จุล่งได้ฟังดังนั้นจึงว่าข้าพเจ้าขออาสาออกไปรบด้วยเดียนวูและตันสูน แล้วจะจับม้านี้มาเป็นบรรณาการแก่ท่าน จงได้ เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็พยักหน้าเป็นเชิงอนุญาต จุล่งได้รับอนุญาตจากเล่าปีให้ออกรบแล้วกระหิบบิกโคลนมา ออกไปกลางลานรบ กลองศึกทั้งสองฝ่ายดังกระหึ่มเป็นสัญญาณให้ทหารเอกทั้งสองฝ่ายเข้ารบกัน จุล่งรบกับ เดียนวูได้สามเพลงก็เอาทวนแทงเดียนวูดกม้าตาย พอเดียนวูดกลงจากหลังม้าจุล่งก็ชักบังเหียนม้าตรงไปที่ ม้าซึ่งเดียนวูขี่ คว่าเอาบังเหียนม้านั้นมากุมไว้ แล้วขี่ม้าจะกลับมาทางด้านเล่าปีโดยจุล่งของเดียนวูตามมา ด้วย ตันสูนเห็นจุล่งสังหารเดียนวูก็โกรธ พอเห็นจุล่งจุล่งมาของเดียนวู หันหลังกลับจะเข้าไปหาเล่าปีจึงเห็น เป็นโอกาสที่จะลอบเข้าทำร้ายจุล่งได้ ดังนั้นตันสูนจึงชักม้าปรีดตรงเข้าไปทางด้านหลังของจุล่ง เดียวหุย สังเกตการณ์อยู่อย่างใกล้ชิด เห็นเหตุการณ์ดังนั้นจึงชักบังเหียนม้าปรีเข้าไปสกัดตันสูนไว้ แล้วเอาทวนแทง ตันสูนตกม้าตาย ทหารของเดียนวูและตันสูนเห็นนายทัพทั้งสองคนถูกจุล่งและเดียวหุยสังหารภายใต้เพลงรบ ไม่ก็เพลงก็พากันตกใจแตกตื่นบ้างก็แตกหนี ส่วนที่เหลือได้ยอมเข้าสวามิภักดิ์กับเล่าปี

เล่าปีรับทหารของเดียนวูและตันสูนเข้าสังกัดในกองทัพแล้วปราบปรามโจรผู้ร้าย ณ ชายแดนเมืองกังแฮจน สงบราบคาบจึงยกกองทัพกลับเมืองเกงจิ๋ว พอกองทัพเคลื่อนเข้าใกล้เขตเมืองเกงจิ๋ว เล่าปีจึงสั่งให้ม้าเร็วรีบ เข้าไปรายงานให้เล่าเปียวทราบ เล่าเปียวทราบความแล้วมีความยินดีนัก รีบพาทหารคนสนิทออกมารอรับเล่า ปีอยู่ที่นอกประตูเมืองเล่าปียกกองทัพกลับถึงประตูเมืองเกงจิ๋ว เห็นเล่าเปียวมารอรับอยู่ก็ดีใจ ลงจากหลังม้า คารวะเล่าเปียวแล้วรายงานการศึกษาให้ เล่าเปียวฟังทุกประการ เล่าเปียวฟังรายงานการศึกแล้วสรรเสริญและยก ย่องความดีความชอบของเล่าปีเป็นอันมาก จากนั้นจึงนำเล่าปีและกองทหารกลับเข้าไปในเมือง สั่งการให้แต่ง โต๊ะเลี้ยงเล่าปี แม่ทัพนายกองและทหารทั้งปวงที่ชนะศึกกลับมาอย่างสมเกียรติ ในขณะที่เสพสุรกินโต๊ะกัน อยู่กัน เล่าเปียวได้ปรารภขึ้นว่าเมืองเกงจิ๋วนี้เป็นเมืองหน้าด่าน มีความเสี่ยงต่ออันตรายและสงครามทุกเมื่อ เพราะบ้านเมืองขณะนี้เป็นอย่างลาลจล พวกขุนศึกหัวเมืองต่างๆ คิดช่วงชิงขยายอิทธิพลและอำนาจ ดังนั้น สถานการณ์สงครามจึงวางใจไม่ได้แม้แต่บัดนี้

เล่าเปียวประเมินว่าทางด้านไต้หนั้นขุนกวนไต้ครองอำนาจในเมืองกังตั้ง ช่องสุ่มกำลังพลไว้เป็นอันมาก ทางด้านตะวันตกก็ยังมีเตียวป้อเจ้าเมืองตั้งฉวน แลนอกเขตเมืองจิ้นก็มีเมืองลั่วอวดซึ่งมีเขตแดนติดต่อกัน ทั้งสามทางนี้อาจจะยกกองทัพเข้ามารุกรานแดนเมือง เกงจิ๋วได้ทุกเมื่อจึงมีความวิตกว่าภัยสงครามอาจเกิดขึ้น จากทั้งสามด้านนี้ เล่าเปียวได้สอบถามความเห็นเล่าปีว่า ทำอย่างไรจึงจะป้องกันเมืองเกงจิ๋วให้ปลอดภัยได้ เล่าปีจึงว่าข้าพเจ้ามียอดทหารเสืออยู่สามคน สามารถที่จะรับมือกับการรุกรานได้ ดังนั้นหากท่านพอใจที่จะ มอบหมายให้ทหารเอกคนใดของข้าพเจ้าไปรักษาเขตแดนก็จงแต่งตั้งมอบหมายตามที่เห็นสมควรเถิด เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นจึงบอกเล่าปีให้เรียกสามทหารเสือมาที่โต๊ะเพื่อจะได้ดูหน้าค่าตาและทำความรู้จัก เล่าปี จึงเรียกกวนอู เดียวหุย จุล่งเข้ามาคารวะคำนับเล่าเปียว เล่าเปียวได้พิเคราะห์บุคลิกลักษณะกวนอู เดียวหุย และจุล่งแล้ว เห็นว่ามีรูปร่างลักษณะสมเป็นทหารเอกก็พึงใจ จึงแต่งตั้งให้เดียวหุยเป็นผู้คุมกำลังกองทหาร ยกไปรักษาด่านซึ่งต่อแดนกับเมือง ลั่วอวด ให้กวนอูเป็นผู้คุมกำลังกองทหารยกไปรักษาด่านด้านเมือง ตั้งฉวน ส่วนจุล่งให้เป็นผู้คุมกำลังกองทหารยกไปรักษาด่านซึ่งอยู่ต่อแดนกับเมืองกังตั้ง สามนายทหารเอกรับ คำสั่งเล่าเปียวแล้ว วันรุ่งขึ้นจึงคำนับลาเล่าปี แล้วไปที่กองทหารคุมทหารในบังคับบัญชาแยกออกจากเมืองเกง จิ๋วไปตั้งรักษาด่านทั้งสามด้าน

เล่าเปียวให้ความไว้วางใจเล่าปีถึงกับมอบให้นายทหารเอกของเล่าปีคุมกำลังทหารไปรักษาด่านสำคัญของ เมืองเกงจิ๋วทั้งสามด้าน เพราะความไว้วางใจที่เห็นว่าเล่าปีเป็นผู้มีความสัตย์สุจริต เป็นเชื้อพระวงศ์และ แซ่เดียวกัน มันใจว่าเล่าปีจะไม่คิดร้ายหรือทำอันตรายแก่เมืองเกงจิ๋ว แต่ในขณะที่เล่าเปียวสบายใจอยู่กับ สถานการณ์ที่มั่นใจว่าจะปลอดภัยจากรุกรานทั้งสามด้านนั้น ปัญหาทางการเมืองภายในเมือง เกงจิ๋ว เองก็เกิดขึ้น เนื่องจากขั้วมือซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองกำลังทหารของเมืองเกงจิ๋วและมีศักดิ์เป็นน้องของ นางขั้วซุหยินผู้เป็นภรรยาของเล่าเปียวเห็นว่าการที่เล่าเปียวไว้วางใจเล่าปีให้คุมกำลังทหาร รักษาด่านถึงสาม ด้านดังนี้ หากเล่าปีคิดร้ายเมืองเกงจิ๋วและพรรคพวกของตัวเองจะเป็นอันตราย ทั้งมีน้ำใจริษยาต่อเล่าปีที่ได้ รับความไว้วางใจจากเล่าเปียวถึงเพียงนี้ จึงไม่พอใจเล่าปีเป็นอันมาก

ดังนั้น ขั้วมอจึงเข้าไปที่ฉวนของเล่าเปียวขอพบนางขั้วซุหยินผู้พี่แล้วว่า "บัดนี้เล่าเปียวเชื่อถือเล่าปี ให้ทหาร เล่าปีทั้งสามคนนั้นคุมทหารออกไปตั้งอยู่ปลายแดนทั้งสามตำบล ตัวเล่าปีนั้นอยู่ในเมืองนานไปข้าพเจ้าเห็นจะ มีภัยถึงเล่าเปียวเป็นมั่นคง" ว่าแล้วก็ยุยงนางขั้วซุหยินผู้พี่ว่าหากอำนาจของเล่าปีในเมืองเกงจิ๋ว มีมากขึ้นเพียงใด อำนาจของตระกูลขั้วของเราก็จะถูกเบียดให้ลดน้อยถอยลงเท่านั้น ในฐานะที่พี่ท่านเป็นถึงสุหยินของเล่าเปียว นับเป็นหลักชัยสำคัญของตระกูลขั้ว จงใคร่ครวญไตร่ตรองให้จงดี นางขั้วซุหยินได้ฟังคำขั้วมอผู้น้องแล้ว วิสัย

อิจฉาริษาและหวงอำนาจประจำตัวก็คุกรุ่นขึ้น มีสีหน้าไม่ปกติให้เห็นอย่างชัดเจน ชั่วมอเห็นอาการของพี่สาว ดังนั้นก็รู้ว่าแผนการยุให้รำ ด่าให้แยกของ ตัวบรรลุลผลแล้วจึงถือโอกาสคำนับลาผู้พี่

ครั้นค่าลงพอเล่าเปียวกลับจากวาระราชการมาที่จวน นางซุฮุหยิน เข้าไปหาที่เอาอกเอาใจเล่าเปียวเป็นพิเศษ แล้วใช้มารยาทหญิงกับเล่าเปียวว่านับแต่เล่าเปียวมาอาศัยอยู่ที่เมืองเกงจิวนี้ ได้คบหาของสมผู้คนไว้เป็นอันมาก คนทั้งปวงเห็นเล่าเปียวเป็นเชื้อพระวงศ์ซึ่งสองเด็กนับถือยกย่องว่าเป็นพระเจ้าอา จึงพากันเข้าเป็นพวกของเล่าเปียวเป็นอันมาก เล่าเปียวยังมีเกียรติภูมิและพรรคพวกมากขึ้นเพียงใด ก็จับบงบังบารมีของท่านซึ่งเป็นเจ้าเมืองให้ลดน้อยถอยลงเพียงนั้น แล้วว่าบัดนี้ท่านให้ทหารเอกของเล่าเปียวไปรักษาด่านไว้ถึงสามตำบล ในขณะที่เล่าเปียวของสมผู้คนอยู่ในเมือง วันใดที่เล่าเปียวคิดร้ายต่อท่าน วันนั้นท่านคงเสียที่เป็นมั่นคง ขอท่านจงระวังตัวและคิดอ่านแก้ไขไว้ให้ทันทางที่เล่าเปียวได้ฟังคำเมียบแล้วกลับแย้งว่า "อันเล่าเปียวนั้นเป็นคนสัตย์ซื่อ มิได้คิดร้ายต่อเรา"

นางซุฮุหยินได้ฟังดังนั้นก็คิดว่าเสียเสียก่อนจับสัตว์เป็นอาหาร นั้นหากดูลักษณะการแล้วก็จะเห็นความนุ่มนวลอ่อนช้อยนิ่มนวลราวกับว่าไม่มีพิษภัยแต่ประการใด แต่เมื่อเป็นที่แล้วก็จะข่มจับสัตว์นั้นเป็นเหยื่อ วันหนึ่งท่านเห็นเล่าเปียวว่าเป็นคนซื่อ หากวันหน้าเล่าเปียวไม่ซื่อเหมือนใจท่านคิด โอกาสแก้ไขป้องกันตัวให้ปลอดภัยจะมีอยู่หรือไฉน เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็นิ่งเสียไม่ตอบคำ แต่ข้างในใจของเล่าเปียว จะคิดอ่านประการใดยากที่ใครอื่นจะล่วงรู้ได้ แต่ทว่าน้ำใจคนนั้นเมื่อ ถูกคนซื่อในทางร้าย มักมีวิสัยที่จะโน้มไปในทางระแวงแคลงใจ ดังนั้นเล่าเปียวในวันนี้แม้ยังเชื่อมั่นเล่าเปียวว่าสัตย์ซื่อไม่คิดร้ายต่อตัว แต่ในใจนั้นย่อมต้องตั้งความระแวงเล่าเปียวไว้มากก็ไม่น้อย

วันหนึ่งเล่าเปียวขี่ม้าพาทหารออกตรวจการเขตรอบนอกของเมือง เกงจิวโดยมีเล่าเปียดูตามไปด้วย พอขี่มาตรวจการไปได้พักใหญ่เล่าเปียวจึงให้หยุดขบวน และตรวจดูภูมิประเทศที่ถูกน้ำท่วมเป็นประจำ ครั้นตรวจการเสร็จจะขึ้นม้าเดินทางต่อไป เล่าเปียวสังเกตเห็น ม้าของเตียวบูที่เล่าเปียวอยู่นั้นมีลักษณะขอบกลองดงามนัก จึงสอบถามเล่าเปียวว่าม้านี้ท่านได้แต่ไหนมา เล่าเปียวตอบว่าม้านี้เป็นม้าของเตียวบูเคยใช้ขี่ เมื่อเตียวบูเจ้าของม้าตายแล้ว ข้าพเจ้าจึงได้ม้านี้มา เล่าเปียวเป็นเจ้าเมืองที่นิยมชมชอบม้า ได้ฟังดังนั้นจึงเดินเข้ามาใกล้ม้า ตรวจดูลักษณะของม้าโดยละเอียด แล้วชมว่าม้านี้ช่างเป็นม้าวิเศษสง่างามสมเป็นม้าศึก เล่าเปียวเห็นเล่าเปียวพอใจม้า จึงลงจากหลังม้า เข้ามาคำนับเล่าเปียว แล้วว่าม้านี้สง่างามสมเป็นม้าศึก ข้าพเจ้าขอมอบแก่ท่านเป็นของขวัญ เล่าเปียวเห็นดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวขอบใจเล่าเปียวแล้วเอาม้านั้นมาขี่ และมอบม้าที่ขี่มาให้แก่เล่าเปียวขี่กลับเข้าเมือง

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทย์าคม

ศกมมงคลนิมิต (ตอนที่ 180)

เล่าเปียวอาศัยเล่าเปียวอยู่ที่เมืองเกงจิว สร้างผลงานและความชอบปราบปรามโจรผู้ร้ายจนสงบราบคาบและอาสาให้กวนอู เตียวหุย จูล่ง รับหน้าที่เป็นผู้รักษาด่าน ป้อมกันเมืองเกงจิวไว้ถึงสามด้าน แม้เมื่อ เล่าเปียวพอใจม้าที่ยึดได้จากเตียวบู เล่าเปียวก็มอบให้เป็นของขวัญแก่เล่าเปียว ทำให้เล่าเปียวไว้วางใจ และพึงใจเล่าเปียวเป็นอันมาก ความดี และความเด่นของเล่าเปียวด้านหนึ่งย่อมเป็นคุณแก่เล่าเปียวที่จะอาศัยทำการในเมืองเกงจิวอย่างมีความสุข แต่อีกด้านหนึ่งกลับก่อเหงาหงอของเพกภัยให้เกิดขึ้นอย่างเจียนเจียน กรณีเป็นดังภาษิตที่ว่า "จงทำดีแต่อย่าเด่นจะเป็นภัย ไม่มีใครเขาอยากเห็นเราเด่นเกิน" เล่าเปียวกลับจากตรวจการนอกเมืองแล้วขี่ม้าซึ่งเล่าเปียมอบให้กลับเข้าเมืองด้วยความยินดี เล่าเปียวได้ตามมาสงเล่าเปียวจนถึงหน้าจวน แล้วจึงแยกกลับที่พัก ในขณะที่เล่าเปียวขี่ม้าเข้าไปในบริเวณจวน ปรากฏว่าเก้งอวดซึ่งเป็นนายทหารและที่ปรึกษาคนสำคัญของเมืองเกงจิวนำรอพบอยู่ก่อนแล้ว เก้งอวดทราบว่เล่าเปียวกำลังกลับเข้ามาที่จวนจึงออกไปต้อนรับ พอเก้งอวดเห็นม้าที่เล่าเปียวขี่มีลักษณะสง่างามแต่แฝงไว้ด้วยความชอบกลประหลาดนัก จึงถามเล่าเปียวว่าม้านี้ท่านได้มาจากที่ไหน เล่าเปียวตอบว่าเดิมมันเป็นของเตียวบู เล่าเปียวไปปราบปรามเตียวบูและตันซุน สังหารเตียวบูแล้วจึงยึดม้านี้มา และมอบให้แก่เราเป็นของขวัญ เก้งอวดประคองเล่าเปียวลงจากหลังม้าแล้วเข้าไปสังเกตตรงบริเวณอาณาเขตเห็นขนสีดำแซมอยู่ในสีดำ มีลักษณะคล้ายดาบ และยังมีสีดำเป็นจุดๆ อีกข้างละสี่จุด เก้งอวดเดินวนมาดูที่หัวม้าเห็น ที่ขอบตามีร่องน้ำตา จึงตรวจดูที่ก้นเท้าม้าปรากฏว่ามีก้นเท้าที่ใหญ่กว่าก้นเท้าม้าปกติ ช่วงโคนข้อเท้าใหญ่และแข็งแรงกว่าปกติมาก เก้งอวดยืนไต่ร่องรอยลักษณะม้าอย่างเจียนขริม ในขณะที่เล่าเปียว เห็นอาการของเก้งอวดแล้วก็สงสัย จึงหยุดยืนมองเก้งอวดอยู่ครู่หนึ่งแล้วถามว่ามีสิ่งใดผิดปกติหรือ เก้งอวดจึงว่าข้าพเจ้าพอมีความรู้เรื่องลักษณะของม้า เพราะพี่ของข้าพเจ้าชื่อว่เก้งเหลียงนั้นมี ความรู้ชำนาญในการดูลักษณะม้าว่า ดีแลร้าย ก่อนที่เก้งเหลียงผู้พี่จะถึงแก่ความตายนั้น ได้บอกตำราดูลักษณะม้าไว้กับข้าพเจ้าให้รำเรียนสืบทอดสืบไป แล้วว่าข้าพเจ้าได้พิเคราะห์ดูลักษณะม้าซึ่งท่านขี่แล้ว แม้ว่า จะแข็งแรงสง่างาม มีฝีเท้ารวดเร็วสมเป็นม้าศึกก็จริงอยู่ " แต่ลักษณะร้ายที่ริมฝีปากทั้งสองข้างล่างนั้นเป็นร่องน้ำตา ที่ขริมนั้นมีขนยาวแซมอยู่" เก้งอวดได้กล่าวต่อไปว่า ม้าลักษณะนี้เป็นม้าที่กินเจ้าของ เตียวบู ขี่ม้านี้จึง

ถึงแก่ความตาย ดังนั้นการที่ท่านเอามานี้ไว้ซึ่งจะเป็นอัปมงคล และให้โทษแก่เจ้าของ ท่านจงคิดอ่านแก้ไขให้พ้นไปจากตัวเถิด เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็เชื่อถือในคำแก่งอวด เพราะเคยเห็นประจักษ์มาแต่ก่อน ดังนั้นในวันต่อมาเล่าเปียวจึงให้ทหารคนสนิทไปเชิญเล่าปี่มากินโต๊ะที่จวน ค่าของแก่งอวดนั้นทำให้ความระแวงในใจของเล่าเปียวเพิ่มพูนมากขึ้น เพราะคิดไปว่าเมื่อมีลักษณะร้าย โฉนเล่าปี่จึงมอบให้แก่เรา หรือว่าเล่าปี่จะคิดร้ายต่อเรา พอความระแวงเพิ่มขึ้นดังนี้ จึงไปสมเข้ากับมารยาของนางชั่วสุหยิน เล่าเปียวจึงคิดที่จะดำเนินการตามความเห็นของนางชั่วสุหยินให้เล่าปี่ไปอยู่เสียที่ไกลตัว

ครั้นเล่าปี่มากินโต๊ะที่จวนแล้ว เล่าเปียวจึงแจ้งแก่เล่าปี่ว่าตามที่ท่านมอบมาแก่เราเป็นของขวัญนั้นขอบใจยิ่งนัก แต่ทว่าตัวเรานี้ชรา แล้วมิได้ออกสู่การสงคราม ดังนั้นมานี้อยู่ที่เราจึงไม่มีประโยชน์สมแก่คุณค่า ท่านจงรับมานี้กลับคืนไปใช้ในการศึกสงครามจะเป็นประโยชน์ยิ่งกว่า แล้วว่าท่านมาอยู่อาศัยในเมืองเกงจิ๋วนี้ได้สร้างความดีความชอบไว้แก่ชาวเมืองเป็นอันมาก ดังนั้นข้าพเจ้าจะให้ท่านไปรักษาเมืองซินเอี้ยเพื่อเป็นฐานกำลังสนับสนุนนายทหารที่ไปรักษาด่าน แลเมืองซินเอี้ยนี้เสบียงอาหารก็บริบูรณ์ ท่านจงรับหน้าที่จัดส่งเสบียงให้แก่ฝ่ายทหารที่รักษาด่านทั้งสามทางนั้นด้วย เล่าปี่ไม่ทราบความนัยที่เล่าเปียวต้องการจะคืนมา และไม่ทราบความระแวงที่เพิ่มขึ้นในใจของเล่าเปียว ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี แล้วว่าเมื่อท่านให้ความกรุณาดังนี้ ข้าพเจ้าก็ขอรับมาไว้ใช้ในราชการ และขอขอบคุณท่านเป็นอันมาก ส่วนการด่านเมืองซินเอี้ยนั้นข้าพเจ้าจะรักษาไว้ให้ปลอดภัยและจะจัดส่งเสบียงส่งให้แก่ด่านทั้งสาม ตามคำสั่งของท่านไม่ให้ขาดเหลือเสร็จจากกินโต๊ะแล้วเล่าปี่จึงคำนับลาเล่าเปียว พอลงมาถึงหน้า จวนทหารประจำจวนของเล่าเปียวได้ลงมาเข้ามามอบ เล่าปี่สั่งให้ทหาร คนสนิทที่ตามมาจูงม้าที่ขี่มาแต่เดิมกลับไป ตัวเล่าปี่เดินมาที่ม้า เอามือทั้งสองลูบหน้าม้าแล้วว่าเป็นบุญของเราสองที่ได้กลับมาอยู่ร่วมกันอีกครั้งหนึ่ง เรามีความยินดีที่ได้เจ้ากลับคืนมาครั้งนี้ จงเต็มใจอยู่กับเรา เหมือนเพื่อนผู้รู้ใจสืบไปเถิด ม้านั้นได้ยินคำเล่าปี่ก็เหมือนหนึ่งรู้ค่าคน พยักหน้าคล้ายกับอาการตอบรับ เล่าปี่เห็นดังนั้นก็หัวเราะ รับขึ้นม้าขี่ตามทหารกลับไปที่พัก ครั้นรุ่งขึ้นเล่าปี่จึงพาครอบครัวและบรรดาทหารสนิทยกออกจากเมืองเกงจิ๋วไปรักษาเมืองซินเอี้ยตามคำสั่งของเล่าเปียว

พอมาถึงประตูเมืองเห็นชายผู้หนึ่งชื่ออีเจี๋ย มีบุคลิกเป็นผู้คงแก่เรียน เป็นขุนนางรับราชการอยู่ที่เมืองเกงจิ๋ว เล่าปี่รู้จักนับถือกันมาแต่ก่อน เล่าปี่เห็นอีเจี๋ยยืนรออยู่ที่ประตูเมืองก็ลงจากหลังม้าเดินเข้ามาคำนับแล้วบอกว่า เล่าเปียวได้สั่งการให้ข้าพเจ้าเดินทางไปรักษาเมืองซินเอี้ยและจัดส่งเสบียงให้แก่ด่านทั้งสาม ได้มาพบท่าน ครึ่งนี้นับเป็นโอกาสอันดี เพราะจะได้ถือโอกาสอลาทานไปพร้อมกัน อีเจี๋ยคำนับตอบเล่าปี่แล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนกับแก่งอวด วันวานนี้ข้าพเจ้าไปเยี่ยมแก่งอวดตามปกติ แก่งอวดได้เล่าให้ฟังว่าเห็นม้าที่เล่าเปียวขี่มีลักษณะร้ายนัก ตามตำราลักษณะม้าบ่งชี้ว่าม้าที่มีลักษณะนี้มีชื่อว่าเด็กเลา จักเป็นอันตรายแก่เจ้าของ จึงแจ้งเล่าเปียวให้ทราบความ เล่าเปียวเกรงภัยจะเกิดแก่ตัว จึงมอบมานี้คืนแก่ท่าน ท่านไม่ทราบความหรือจึงเอามานี้มาขี่เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็กล่าวคำขอบใจอีเจี๋ยแล้วว่า ตัวข้าพเจ้านี้อาภัพอัปวาสนานัก ทำการสนองคุณแผ่นดินมาเป็นเวลาช้านานก็ยังคงรอนเรพเนจอยู่ดังนี้ เมื่อวาสนาข้าพเจ้าเป็นดังนี้ก็สุดแท้แต่กรรม เหวะจะบันดาลให้เป็นไป ม้าจะมีลักษณะดีแลร้ายประการใดก็คงไม่ทำให้ข้าพเจ้าอาภัพอัปวาสนาไปมากกว่านี้แล้ว เล่าปี่ขอบคุณอีเจี๋ยแล้วคำนับลาอีเจี๋ยเดินทางไปเมืองซินเอี้ย เมื่อไปถึงเมืองซินเอี้ยแล้วได้เรียกประชุมขุนนางแลข้าราชการเมืองซินเอี้ย กำหนดนโยบายให้ขุนนางและกรมการเมืองทั้งปวงตั้งหน้าตั้งตาทำนุบำรุงอาณาประชาราษฎรให้เป็นสุข เร่งปราบปรามโจรผู้ร้ายและยาเสพติด ส่งเสริมราษฎรในการทำการเกษตรและในการค้าขายผลิต ผลทางการเกษตร เพื่อให้ราษฎรมีกำลังซื้อและเป็นรากฐานแห่งการค้าขายภายในเมืองให้เจริญรุ่งเรือง ผู้ใดเบียดเบียนราษฎรหรือประพฤติปฏิบัติไม่ชอบด้วยหน้าที่ราชการจะถูกลงโทษสถานหนัก ชาวเมืองอยู่เย็นเป็นสุขเพราะการปกครองที่เป็นธรรมของเล่าปี่ จึงมีความยินดีโดยทั่วกัน อีเจี๋ยแม้จะเป็นขุนนางอยู่ที่เมืองเกงจิ๋วแต่ มีน้ำใจศรัทธาชอบพอเล่าปี่ได้กิดดีศัพทการปกครองของเล่าปี่ว่าทำให้ราษฎรมีความสุขก็ดีใจ ถือโอกาสมาเยี่ยมเยียนเล่าปี่มิได้ขาด

เจียนอันศกปีที่สิบเอ็ด นางกำสุหยินซึ่งเป็นภรรยาผู้ใหญ่ของเล่าปี่ตั้งครรภ์ และฝันว่าได้กลืนดาวจะเข้เข้าไปในท้องจึงตกใจตื่นขึ้น พอรุ่งเช้าจึงให้หาเต้าหยินแล้วเล่าความฝันให้ฟัง เต้าหยินได้ฟังความฝัน ชักถามเวลาฝันว่าเป็นเวลาค่อนรุ่ง คำนวนตามตำราแล้วจึงพยากรณ์ว่าบุตรในท้องของสุหยินจะเป็นผู้ชาย ดาวจะเข้หนึ่งดวงหนึ่งเป็นดาวประจำพระองค์พระมหากษัตริย์ ดังนั้นบุตรของสุหยินจึงเป็นผู้มีบุญ และเบื้องหน้าจะได้เป็นพระมหากษัตริย์ นางกำสุหยินได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี มอบของขวัญจำนวนมากให้แก่เต้าหยินนั้น แล้วเล่าความให้เล่าปี่ทราบทุกประการครั้นถึงเดือนสามข้างขึ้นเวลากลางคืน นกกระเรียนขาวตัวหนึ่ง บินมาเกาะที่จวนของเล่าปี่ส่งเสียงร้องสลับกว่าครั้ง แล้วบินไปทางด้าน ตะวันตก เวลานั้นนางกำสุหยินเจ็บครรภ์ หนีงรับใช้ประจำจวนและหมอด้ายถูกเรียกตัวมาประจำหน้าที่เตรียมการคลอด นางกำสุหยินปวดครรภ์มากขึ้นโดยลำดับและคลอดบุตรเป็นผู้ชายแต่เวลานั้น พลันที่บุตรนางกำสุหยินร้อง "อุแว้" ขึ้นเป็นครั้งแรก ภายในห้องมีกลิ่นหอมอบอวลเป็นที่อัศจรรย์ เล่าปี่ได้รับรายงานว่าภรรยาผู้ใหญ่คลอดบุตรเป็นชายก็มีความยินดี รับมาเยี่ยมสุหยินและบุตรในทันที พอสาวใช้และหมอด้ายเอาเด็กมาให้ชม เล่าปี่เห็นบุตรมีอาการครบถ้วนสามสิบสอง

และมีผิวพรรณผ่องนวล จึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อาเต๋า ซึ่งแปลว่าดาวจระเข้ เพื่อให้เป็นมงคลนามสมดังความฝันของนางกำสุหรินเมื่อครั้งตั้งครรภ์นั้น

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาความตอนนี่ว่าในขณะใกล้คลอดนั้น "ได้ยินเสียงนกหวายกังขาร้องอยู่ตรงหลังคาประมาณสี่สิบคำ แล้วได้ยินร้องไปสู่ทิศตะวันตก แลมีกลิ่นเครื่องหอมนั้นบันดาลฟุ้งเคลือบไปในทิศที่อยู่ แล้วนางกำสุหรินก็คลอดบุตร ออกมาเป็นชาย" นกหวายกังขาคือนกที่กินลมเป็นอาหาร มีอยู่ในตำนานของรามเกียรติ์ ทางราชการไทยละทิ้งตราแผ่นดินอันเป็นตราที่พระมหากษัตริย์ทรงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างขึ้นไว้ใช้ในราชการแต่ครั้งแผ่นดินพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว หันมานิยมเอารูปสิ่งสารพัดเป็นตราสัญลักษณ์ประจำกระทรวงทบวงกรม และได้ใช้ตรานกหวายกังขาเป็นตราสัญลักษณ์ของกระทรวงการคลัง เพื่อแสดงความหมายว่าบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงของกระทรวงนี้ต้องเป็นคนซื่อสัตย์สุจริต จงรักภักดีต่อแผ่นดิน ไม่กินนอก ไม่กินใน ไม่ฉ้อราษฎร์ บังหลวง ให้สมกับคุณสมบัติของนกหวายกังขาที่ไม่กินอาหารอย่างอื่นนอกจากลม ความตั้งใจตั้งนี้ด้านหนึ่งอาจจะเห็นได้ว่าเป็นความตั้งใจดีที่ต้องการส่งเสริมคุณธรรมของข้าราชการให้มีความสัตย์สุจริตในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ แต่ในอีกด้านหนึ่งก็แฝงความหมายอยู่ในตัวเช่นกันว่าเนื่องเพราะมีขุนนางข้าราชการที่ฉ้อราษฎร์บังหลวงอยู่ไม่น้อยจึงต้องสร้างเกราะไว้คุ้มกันตัว ไว้เป็นเครื่องโฆษณาชวนเชื่อให้คนทั้งปวงเชื่อว่าเป็นผู้ซื่อสัตย์สุจริต จะเป็นไปในทางใดนั้นล้วนเป็นเรื่องที่ปวงชนย่อมพิจารณาวินิจฉัยได้เอง แต่ทว่าผลการสำรวจการฉ้อราษฎร์บังหลวงปรากฏว่ากรมสำคัญของกระทรวงการคลังหลายกรมเป็นแหล่งฉ้อราษฎร์บังหลวงมากที่สุดติดอันดับต้นๆ ในบรรดาหน่วยงานทั้งปวงของทางราชการสามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่านักที่บินมาเกาะหลังคาจวนของเล่าปี่ ในคืนที่อาเต๋าคคลอดนั้นคือนกกระเรียนขาว ซึ่งถือว่าเป็นสัญลักษณ์มงคลเพราะเป็นนกที่บรรดาเซียนทั้งปวงใช้เป็นพาหนะและเป็นบริวารการที่เจ้าพระยาพระคลัง (หน) ถอดความเป็นนกหวายกังขาเพื่อให้สอดคล้องกับค่านิยมของคนไทยที่ว่าอาเต๋าคเป็นผู้มีบุญ จะเป็นพระมหากษัตริย์ในวันข้างหน้า แต่ถ้าหากจะให้ตรงกับความหมายที่แท้ก็ชอบที่จะต้องแปลว่าเป็นพญาครุฑซึ่งเป็นพาหนะของพระนารายณ์ และใช้เป็นสัญลักษณ์บอกถึงความเป็นพระมหากษัตริย์ แต่สถานการณ์การเมืองในขณะนั้นและฐานะของขุนนางข้าราชการในขณะนั้นย่อมไม่กล้าบังอาจที่จะถอดความแปลความหมายนกกระเรียนให้เป็นพญาครุฑ เพราะถือกันว่าพระมหากษัตริย์ของไทยนั้นทรงดำรงพระฐานะที่สูงส่งกว่าพระมหากษัตริย์ทั้งปวงคือทรงเป็นสมมติเทพ ดังนั้นถึงคราวที่พระมหากษัตริย์หรือพระเจ้าแผ่นดินของชาติอื่นมาเยือนประเทศไทย จึงใช้คำว่าเข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

การที่นกกระเรียนหรือนกหวายกังขาส่งเสียงร้องสี่สิบกว่าครั้งแล้วบินไปทางทิศตะวันตก คือนิมิตที่แสดงว่าอาเต๋าคจะได้เป็นพระมหากษัตริย์ในดินแดนตะวันตกคือเมืองเสฉวน อันเป็นดินแดนที่พระเจ้าฮั่นโกโจปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่นอาศัยเป็นดินแดนที่ก่อร่างสร้างตัวและสถาปนาราชวงศ์ฮั่น จำนวนครั้งของเสียงนกร้องคือนิมิตที่บ่งบอกว่าอาเต๋าคจะได้ครองราชย์สี่สิบกว่าปี เล่าปี่ยินดีที่ได้บุตรคนแรกเป็นผู้ชายตามคตินิยมของคนจีน จึงให้จัดพิธีบวงสรวงขอบคุณเทพยดา และจัดงานมหรสพให้ราษฎรได้รื่นเริงทั่วทั้งเมืองซินเจีย

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เอื้อมหาภัยมาใส่ตัว (ตอนที่ 181)

เจี้ยนอันศกปีที่สิบเอ็ด เดือนหก หลังจากอาเต๋าคคลอดได้เพียงสามเดือน เล่าปี่ทราบข่าวว่าโจโฉกรีธาทัพขึ้นภาคเหนือเพื่อปราบปรามอ้วนซ่งและอ้วนฮี จึงเห็นเป็นโอกาสอันดีที่จะยกทัพเมืองเกงจิ๋วไปตีเมืองสุโต จึงเดินทางจากเมืองซินเจียไปเมืองเกงจิ๋ว เล่าปี่ได้เสนอความเห็นแก่เล่าเปียวว่าการที่โจโฉกรีธาทัพขึ้นเหนือครั้งนี้เป็นระยะทางไกลจากเมืองหลวง และได้นำกำลังทหารจากเมืองหลวงเป็นจำนวนมากไปในกองทัพด้วย ดังนั้นทหารในเมืองหลวงจึงเบาบางเป็นโอกาสอันดีที่จะกำจัดศัตรูแผ่นดิน เชิดชูสองเต๋ ให้เรื่องพระบรมเดชานุภาพแห่งราชวงศ์ฮั่นสืบไป เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นจึงว่าเราได้ครองเมืองเกงจิ๋วนี้มีความสุขมาช้านาน บัดนี้มีหัวเมืองโทและตรีขึ้นต่อเมืองเกงจิ๋วเป็นอันมาก บ้านเมืองร่มเย็นเป็นสุขสมควรปรารถนาของเราแล้ว การที่จะก่อสร้างนคร ด้วยกรกริธาทัพไปตีเมืองหลวงนั้นจะทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่ไพร่พลและอาณาประชาราษฎรทั้งการจะยกไปทำร้ายเขาก่อนนั้นไม่สมควร เว้นแต่ว่าโจโฉยกมาทำร้ายเราแล้วก็ชอบที่จะคิดอ่านป้องกันรักษาเมืองให้ปลอดภัย

เล่าเปียวแต่ไหนแต่ไรมาตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์กับโจโฉ และเคยคบคิดกับเจ้าเมืองอื่นเพื่อกำจัดโจโฉมาแต่ก่อน ถึงขนาดยกกองทัพไปร่วมรบกับหลายครั้ง มาครั้งนี้โอกาสเอื้ออำนวยอย่างยิ่ง เพราะเมืองหลวงมีทหารเบาบาง

และระยะทางที่โจโจกริธาทัพขึ้นเหนือขึ้นเป็นแดนไกล ยากที่จะยกกองทัพกลับมาป้องกันเมืองหลวงได้ ทันท่วงที ขอบที่เล่าเปียวจะถือโอกาสนั้นกอบกู้ราชวงศ์ขึ้น ท่านบำรุงพระเจ้าเทียนเต้ให้สมกับความเป็นเชื้อพระวงศ์ แต่เล่าเปียวกลับปฏิเสธโดยเหตุผลที่อ่อนล้าดังนี้ จึงมีข้อนาพิจารณาว่าเกิดแต่ความหวาดระแวง แคลงใจเล่าเปียว ว่าหากจัดกองทัพยกไปตีเมืองหลวงแล้ว เล่าเปียวซึ่งมีกำลังทหารเอกเข้มแข็งก็จะมีกำลังมากขึ้น แม้ยึดได้เมืองหลวงอำนาจก็จะตกได้แก่เล่าเปียว หรือแม้หากไม่สามารถยึดเมืองหลวงได้ กำลังทหารของเล่าเปียวก็จะเติบโตใหญ่ขึ้น อาจเป็นอันตรายต่อตัว เมื่อความระแวงแคลงใจเป็นดังนี้เล่าเปียว จึงปฏิเสธข้อเสนอของเล่าเปียว การปฏิเสธไม่ยอมยกกองทัพเข้าตีเมืองหลวงครั้งนี้เป็นไปตาม ความคาดคิดประเมินสถานการณ์ของก๊วยแก เพราะในขณะเดียวกันนั้นในฝ่ายกองทัพโจโจก็มีคามเห็นว่าสมควรที่จะเลิกทัพจากภาคเหนือกลับมาป้องกันเมืองหลวง เพราะบรรดาแม่ทัพนายกองหลายคนก็ได้ข่าวว่ามีความเคลื่อนไหวทางการทหารเมืองซินเอี้ยซึ่งขึ้นต่อเมืองเกงจิ๋ว จึงเกรงว่ากองทัพเมืองเกงจิ๋วจะยกเข้าตีเมืองหลวง ทั้งขณะนั้นยังไม่ทราบข่าวอันขงและอ้วนฮิวหนีไปอยู่ที่ใด การไล่ล่าอ้วนขงและอ้วนฮิวเหมือนกับงมเข็มในมหาสมุทร แต่ในครั้งนั้นก๊วยแกได้หักท้วงไม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นของบรรดาแม่ทัพนายกอง โดยประมาณสถานการณ์ว่าเล่าเปียวหวาดระแวงเล่าเปียวและคนแบบเล่าเปียวนั้นเป็นคนดีแต่พูดคงจะไม่ยกกองทัพขึ้นไปตีเมืองหลวง จึงเสนอให้โจโจตั้งหน้ากวาดล้างภาคเหนือให้สงบราบคาบ

เล่าเปียวเห็นเล่าเปียวไม่ยอมรับแผนการก็มีได้ต่อความยาวสาวความยืดอีกต่อไป เล่าเปียวเห็นเล่าเปียวนิ่งเสียดังนั้นก็จึงเชิญเล่าเปียวไปกินโต๊ะที่ห้องโถงใหญ่ด้านในจวน ในขณะที่กินโต๊ะเสพสุรากันอยู่นั้น เล่าเปียวมีสีหน้าหม่นหมอง และทอดถอนใจใหญ่เป็นหลายครั้ง เล่าเปียวจะกล่าวความประการใด เล่าเปียวก็ได้แต่รับฟัง มิได้ออกความเห็นโต้ตอบตามปกติ เล่าเปียวสงสัยจึงถามว่าท่านมีความทุกข์ร้อนใจประการใดหรือ หากมีสิ่งใดที่ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือแบกรับได้แล้วก็อย่าได้เกรงใจ เล่าเปียวจึงว่าตัวเรานี้มีความทุกข์ท่วมอยู่ในอก สุดที่จะยกขึ้นบอกกล่าวเล่าขานให้ท่านทราบได้ เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งสงสัยและหวั่นใจเล่าเปียว จึงเร่งเร้าถามว่าหากท่านมีทุกข์ร้อนเพียงนี้แล้ว อย่าได้เก็บความทุกข์ร้อนนั้นไว้แต่ตัวเลย จงแบ่งภาระทุกข์ร้อนนั้นให้ข้าพเจ้าได้แบกรับร่วมด้วย เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็มีสีหน้าขมขื่นขึ้น เหลียวหน้าแลหลังคล้ายกับระวังตัวอยู่ แต่พอเหลียวไปทางด้านหลังเห็นใบหน้าสตรีรอยหยลจากที่แจ่มอยู่ที่ชายม่านก็รู้ว่าเป็นนางซิวฮุยผู้เป็นภรรยา เล่าเปียวจึงสั่นศีรษะมิได้พูดจาอีกต่อไป

เล่าเปียวเห็นดังนั้นก็รู้ทันว่าเล่าเปียวน่าจะมีความในใจที่ลึกซึ้งสำคัญที่อยากจะบอกแต่ไม่กล้าบอกเพราะเกรงจะได้ยินถึงนางซิวฮุยผู้เป็นภรรยาซึ่งลอบแอบฟังอยู่หลังม่าน เล่าเปียวก็กินโต๊ะอยู่กับเล่าเปียว พอได้เวลาจึงคำนับลาเล่าเปียวกลับเมืองซินเอี้ย หลังจากนั้นเล่าเปียวได้ทราบข่าวว่าโจโจกำจัดอ้วนขง อ้วนฮิว ปรามปรามภาคเหนือสงบราบคาบแล้วยกทัพคืนพระนคร เล่าเปียวก็เสียดายที่คิดการแล้วไม่สมคະเนและเสียดายที่พลาดโอกาสอันงดงามที่จะยึดเมืองหลวง ท่านบำรุงพระราชวงศ์ขึ้นตั้งปณิธาน เพราะเมื่อโจโจกริธาทัพกลับเมืองหลวงแล้ว กำลังทหารเติบโตใหญ่ยิ่งกว่าแต่ก่อนย่อมยากที่จะเอาชนะชนะโจโจได้ เล่าเปียวคิดเสียดายดังนี้แล้วก็ทอดถอนใจใหญ่ อยู่มาวันหนึ่งมีทหารจากเมืองเกงจิ๋วเดินทางมาเมืองซินเอี้ยขอพบเล่าเปียว แล้วแจ้งว่าเล่าเปียวมีคำสั่งให้มาเชิญท่านไปที่เมืองเกงจิ๋วเป็นการด่วน เล่าเปียวทราบดังนั้นจึงรีบเดินทางไปที่เมืองเกงจิ๋ว เล่าเปียวทราบเล่าเปียวตามธรรมเนียมแล้ว ถามว่าท่านให้หาข้าพเจ้ามาโดยด่วนดังนี้มีราชการสำคัญประการใดหรือ เล่าเปียวจึงว่า "เมื่อเจ้าจะให้เกณฑ์ทหารไปตีเมืองสุโตเราไม่ยอมนั้น เพราะเราคิดผิด บัดนี้เราได้ยินข่าวว่าโจโจยกกลับมาถึงเมืองสุโตแล้วจะคิดอ่านยกกองทัพมาตีเมืองเรา" เล่าเปียวได้ข่าวโจโจคืนพระนครในช่วงระยะเวลาเดียวกับเล่าเปียว แต่การข่าวลือซึ่งกว่าตรงที่ได้ทราบข่าวว่าโจโจจะกรีธาทัพลงตีเมืองเกงจิ๋วจึงตกใจกลัว และแรงของความตกใจกลัวนั้นได้ข่มความหวาดระแวงที่มีต่อเล่าเปียวไว้จนสิ้น เล่าเปียวจึงรับสารภาพว่าที่ไม่ถือโอกาสยกกองทัพไปตีเมืองสุโตตามข้อเสนอของเล่าเปียวนั้นเป็นการคิดผิด เล่าเปียวได้ฟังเล่าเปียวดังนั้นก็สงสาร จึงปลอบใจว่าเหตุการณ์ผ่านพ้นไปแล้ว ท่านอย่าได้เก็บมากังวลต่อไปเลย วันเวลาข้างหน้ายังมี อีกยาวไกล แผ่นดินทุกวันนี้เป็นจลาจลวุ่นวายยังไม่จบสิ้น ย่อมมีโอกาสดังโจโจจะต้องจากเมืองหลวงไปปราบขุนศึกหัวเมืองอื่น ถึงเวลานั้นเห็นเป็นที่แล้วท่านจึงค่อยยกทัพไปตีเมืองสุโตก็จะได้การอยู่

เล่าเปียวฟังคำปลอบของเล่าเปียวก็ค่อยคลายใจ จึงชวนเล่าเปียวกินโต๊ะเป็นเพื่อน เล่าเปียวขัดเล่าเปียวไม่ได้กับรับคำนั่งกินโต๊ะเสพสุราเป็นเพื่อนเล่าเปียว ในขณะที่เสพสุราอยู่นั้นเล่าเปียวก็มีสีหน้าหม่นหมองอีกครั้งหนึ่ง อากัปกิริยาที่พูดจาเป็นปกติก็เปลี่ยนแปลงไป เล่าเปียวเห็น ดังนั้นก็เกรงใจอดออดอมถ้อยคำ นั่งดื่มสุราสงบเป็นปกติอยู่ ครู่หนึ่งเล่าเปียวก็ร้องไห้ แล้วเอาแขนเสื้อเช็ดน้ำตา เล่าเปียวเห็นก็สงสารจึงถามขึ้นว่าท่านมีทุกข์ร้อนสิ่งใดจึงร้องไห้ดังนี้ เล่าเปียวจึงว่าความทุกข์ในอกของเรานี้อัดอัดหนักหน่วงหนักเหมือนภูเขาอยู่ในอก จะนิ่งอยู่ไม่แก่ไขก็ไม่ได้ จะแก้ไขประการใดก็ไม่ตลอด เมื่อครั้งก่อนเจ้าถามความทุกข์เราครั้งหนึ่งแต่เราจะไม่บอกก็ไม่ได้ ทันท่วงที เพราะมีอุปสรรคขัดขวางอยู่ เล่าเปียวจึงว่าหากสิ้นอุปสรรคขัดขวางแล้วท่านอย่าได้เกรงใจ และวางใจให้ข้าพเจ้าได้มีส่วนร่วมแบกรับความทุกข์ในอกท่าน ถือเป็นส่วนอันข้าพเจ้าผู้น้องจะได้สนองคุณท่าน ถึงแม้การครั้งนี้ข้าพเจ้าจะต้องพลีชีวิตก็ได้เสียตาย จะตั้งหน้าทำการไปจนกว่าจะสำเร็จจงได้

เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็อึ้งใจ แล้วว่าแต่เดิมมานี้เรามีภรรยาผู้ใหญ่ชื่อด้านซี้ ก่อนที่จะตายให้กำเนิดบุตรแก่เราคนหนึ่งคือเล่ากี้ เป็นคนมีสติปัญญาหลักแหลม ใจเย็นและโอบอ้อมอารีแก่คนทั้งปวง แต่สุขภาพไม่สมบูรณ์ เห็นจะคิดอ่านทำการใหญ่ไปไม่ตลอด หลังจากนางด้านซี้ตายแล้ว เราจึงได้นางซิวสุหยินเป็นภรรยา และกำเนิดบุตร อีกคนหนึ่งคือเล่าจ๋อง มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดหลักแหลมยิ่งกว่าเล่ากี้ผู้พี่ เราจึงคิดอ่านที่จะตั้งแต่งให้เล่าจ๋องเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งเจ้าเมืองเกงจิวแทนตัวเรา แต่เกรงว่าจะผิดธรรมเนียมแต่โบราณ ผู้คนทั้งปวงจะครหาขึ้นมาได้ว่าเราไม่ตั้งตัวอยู่ในประเพณี กระทำการให้เสียธรรมเนียมปกครองแผ่นดินไป แล้วว่าครั้นจะแต่งตั้งเล่ากี้ให้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งเจ้าเมืองก็เกรงว่าอำนาจทางการเมืองเกงจิวทุกวันนี้อยู่ในมือของซิวมอ ผู้เป็นน้องของนางซิวสุหยินภรรยาเรา และยังมีพรรคพวกกวนศ้วน่วน เครือของตระกูลซิวในเมืองเกงจิวนี้เป็นอันมาก ส่วนใหญ่คุมกำลังทหาร หากเล่ากี้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งเจ้าเมืองแล้วคงจะครองตำแหน่งไปไม่ตลอด วันใดที่เราถึงแก่ความตาย วันนั้นซิวมอและพรรค พวกคงคิดอ่านผลาญเล่ากี้ให้ตายตามเราไปเป็นแน่แท้ การจะให้เล่ากี้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งก็คือการออกหมายอาญาสิทธิให้ประหารชีวิตเล่ากี้นั่นเอง เล่าเปียวได้กล่าวต่อไปว่า ตัวเราวันนี้ชราแล้ว สุขภาพก็ไม่สมบูรณ์ สามวันดีสี่วันไข้ หวังแต่การข้างในครอบครัวจะทำการข้างใดข้างหนึ่งก็ไม่ได้ เราจึงมีความทุกข์ใหญ่หลวงอยู่ในอกดังนี้ มิรู้ที่จะปรึกษาให้พ่อนคลายความทุกข์เอากับผู้ใด เห็นแต่เจ้าซิ่งแซ่เล่าด้วยกัน เป็นผู้ควรวางใจรักษาทุกข์ในอกเราได้

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่าธรรมเนียมการปกครองบ้านเมืองแต่โบราณเป็นหลักฐานกำหนดอยู่ การจะให้ผู้น้องครองอำนาจปกครองพื้นนั้นไม่ควร อาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงจะครหาขึ้นมาและไม่ยอมรับอำนาจปกครอง เพราะอำนาจปกครองใดไม่ได้มาโดยธรรม ผู้ใดปกครองก็ยอมปฏิเสศ ดังนั้นแล้วแผ่นดินก็จะสุขสงบสันติไม่ได้ ข้อที่ท่านเกรงว่าหากบุตรผู้ใหญ่ได้สืบทอดตำแหน่งแล้วจะถูกทำร้ายในภายหลังนั้นเป็นการที่สามารถป้องกันแก้ไขได้ เพราะเพียงแต่ท่านคิดอ่านผ่อนผันลดทอนอำนาจของเหล่าผู้ที่จะคิดร้ายทำลายเล่ากี้เสียแต่ขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ แล้วส่งเสริมอำนาจบารมีของเล่ากี้ให้เด่นขึ้น จากนั้นจึงค่อยตั้งเล่ากี้เป็นเจ้าเมืองก็จะไม่มีอันตราย และชอบด้วยธรรมเนียมการปกครองทั้งปวง

เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นจึงว่าความเห็นของเจ้าทำให้ความคิดเราสว่างไสว ว่าดังนี้แล้วเล่าเปียวก็ร้องไห้ อีก เมื่อครั้งก่อนเล่าเปียวไม่กล้ากล่าวความข้างในครอบครัวกับเล่าปี่ ก็เพราะแลเห็นนางซิวสุหยินแอบฟังอยู่หลังม่าน มาครั้งนี้เล่าเปียวสังเกตไม่พบว่ามีคนยืนแอบฟังอยู่จึงกล่าวความปรึกษาด้วยเล่าปี่ แต่หาว่าไม่ว่าสตรีผู้มีจิตริษยาและใฝ่อำนาจแบบนางซิวสุหยินนั้น มีความหวาดระแวงมาแต่ต้นแล้วว่าบุตรตัวจะไม่ได้รับตำแหน่งสืบทอดอำนาจต่อจากเล่าเปียวจึงเฝ้าสังเกตติดตามความเคลื่อนไหวของเล่าเปียวไม่ยอมห่าง ครั้นได้ทราบข่าวว่าเล่าเปียวเชิญเล่าปี่มาพบจึงลอบมายืนฟังอยู่ในห้องทางด้านหลังที่กินโต๊ะ ครั้นได้ทราบความเห็นของเล่าปี่ดังนั้นแล้วก็มีน้ำใจซึ่งเล่าปี่เป็นอันมากจึงรีบหลบเข้าไปที่ข้างใน ทางด้านเล่าปี่ตระหนักดีว่าความข้างในครอบครัวของเล่าเปียวนั้นมีปัญหาซับซ้อนซ่อนเงื่อนอยู่ ดังนั้นแม้ว่าจะได้ระแวงระวังถ้อยคำ และสังเกตว่าไม่มีผู้ใดมาแอบฟัง แต่พอได้ออกความเห็นไปแล้วก็ได้คิดว่าหน้าต่ามีหู ประตุมิดา เกรงว่านางซิวสุหยินจะมาแอบฟังเหมือนครั้งก่อน ก็ใคร่ตรวจสอบให้รู้ความ จึงแสร้งว่ากับเล่าเปียวว่า ข้าพเจ้าขอออกไปธุระส่วนตัวสักครู่หนึ่ง แล้วเล่าปี่ก็ลุกออกจากที่กินโต๊ะไปที่ห้องสุขาของจวน เล่าปี่ไม่พบว่าผู้ใดสังเกตหรือแอบฟังอยู่ก็ค่อยคลายใจ แต่ยังคงพรั่นใจว่าความที่กล่าวนั้นอาจล่วงรู้ไปถึงหูนางซิวสุหยิน พอเดินกลับมาที่โต๊ะเล่าปี่จึงแกล้งร้องไห้ เล่าปี่ออกความคิดเห็นด้วยใจที่มุ่งแบ่งเบาความทุกข์ร้อนในอกของเล่าเปียวให้พ่อนคลายลง แต่การนั้นเป็นเรื่องภายในครอบครัวของเล่าเปียวที่มีความขัดแย้งซับซ้อนอยู่ ความเห็นของเล่าปี่จึงเป็นการชักนำภทภัยมาใส่ตัวโดยไม่อาจเลี่ยงได้ดังนี้ เล่าเปียวเห็นดังนั้นก็สงสัยจึงถามขึ้นว่าเจ้าลูกไปห้องน้ำเพียงครู่เดียวใจจึงร้องไห้ดังนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทย์าคม

พลั้งวาจาชักพาภทภัย (ตอนที่ 182)

เล่าปี่มีน้ำใจสงสารเล่าเปียว ถลาตัวออกความคิดเห็นเกี่ยวกับการภายในครอบครัวของเล่าเปียว เสนอให้เล่าเปียวชำระธรรมเนียมการปกครองแผ่นดิน ตั้งเล่ากี้บุตรผู้ใหญ่ให้สืบทอดตำแหน่งเจ้าเมืองแทน แล้วค่อยคิดอ่านลดทอนอำนาจฝ่ายตรงข้ามของเล่ากี้ จากนั้นก็ได้คิดว่าเป็นการเอื้อมหาภทภัยมาใส่ตัว จึงคิดอวยบาททางพ่อนคลายสถานการณ์แล้วแสร้งร้องไห้ ครั้นเล่าเปียวสอบถามว่าร้องไห้ด้วยเหตุใด เล่าปี่จึงว่าชีวิตของ ข้าพเจ้ากินนอนบนหลังม้า กันแลตะโปกกระแทกอยู่กับหลังม้าไม่เว้นแต่ละวันจึงบาดเจ็บเป็นโลหิตไหลซึม พอรักษาหายก็บาดเจ็บซ้ำ แล้วข้าเล่าอยู่ดังนี้ มาระยะนี้แผลเก่าก็กำเริบขึ้นอีกเป็นที่ทรมานนัก เห็นว่าชะตาข้าพเจ้านี้จะมีนิยยาว ไม่สามารถทำนุบำรุงแผ่นดินสมดังปณิธานได้ จึงเสียใจร้องไห้เพราะเหตุนี้

เล่าปีตอบเล่าเปียวด้วยเสียงที่ตั้งกว่าปกติด้วยหวังว่าจะได้ยินถึงนางชัษฐิณแล้วจะได้คลายใจ ผ่อนความ พยาบาท ปลอบให้เล่าปีตายด้วยโรคประจำตัวเอง นับเป็นอุบายที่แยบยลชนิดหนึ่งแต่อุบายชนิดนี้หรือจะใช้ ได้ผลกับคนที่ใจเต็มไปด้วยความคิดริษยาพยาบาทแบบนางชัษฐิณ เล่าเปียวจึงว่าเป็นธรรมดาชีวิตคน เกิด มาแล้วย่อมต้องป่วยเจ็บ เมื่อป่วยเจ็บแล้วก็ต้องตั้งหน้ารักษาพยาบาล ในไม่ช้าคงจะหายเป็นปกติสักวันหนึ่ง แล้วว่าตัวเจ้ามีสติปัญญาแลโอบอ้อมอารี มีกิตติศัพท์ลือเลื่องไปทั่วทั้งแผ่นดินได้ยินมาว่าเมื่อครั้งที่อยู่กับโจ โฉที่เมืองสุไตันั้น ใน ขณะที่เจ้าเสพสุรากับโจโฉได้เริ่มต้นบวญเชียว โจโฉได้ไต่ถามว่าในแผ่นดินนี้ผู้ใดมี สติปัญญาที่สามารถเป็นใหญ่ในแผ่นดินได้บ้าง ครั้งนั้นเจ้าได้เอ่ยชื่อเจ้าเมืองต่างๆ มากมาย แต่โจโฉไม่เห็นว่ าคนไหนมีสติปัญญาเป็นใหญ่ในแผ่นดินได้ ในที่สุดก็สรุปว่าทั่วทั้งแผ่นดินนี้มีแต่โจโฉและเจ้าเท่านั้นที่จะเป็น ยอดมหาบุรุษสามารถปกครองแผ่นดินได้ เล่าเปียวได้กล่าวต่อไปว่าเบื้องนั้นโจโฉครองอำนาจเป็นใหญ่กว่า ผู้ใดในแผ่นดิน มีที่ปรึกษาผู้มีสติปัญญาแลแม่ทัพนายกองเป็นอันมาก ตัวเจ้าเป็นเพียงผู้อาศัย กระนั้นแล้วโจ โฉยังเห็นว่าตัวเจ้ามีสติปัญญาและสามารถเป็นใหญ่ในแผ่นดินเสมอกับตัวโจโฉเอง เห็นได้ชัดว่าโจโฉประเมิน กำลังสติปัญญาความสามารถของเจ้าว่ามากกว่าตัวโจโฉเองเสียอีก ดังนั้นแล้วจะเสียน้ำใจไปโยกกัน ไม่ควรเก็บ ความย่อท้อหรือละความพยายามไว้ในความคิด และไม่พึงหวังเกรงว่าจะไม่มีโอกาสทำนุบำรุงแผ่นดิน หากได้ ตั้งหน้ามานะบากบั่นสร้างตัวขึ้นเป็นใหญ่แล้ว ความสำเร็จก็จะเกิดขึ้นสักวันหนึ่ง

เล่าปีเสพสุราถึงขนาดก็มีใจฮึกเหิม ได้ยินเล่าเปียวกล่าวดังนั้น ความคึกคะนองในใจก็พลุ่งขึ้นด้วยแรงสุรา แล้ว ว่า "ข้าพเจ้าตั้งภูมิลานเป็นที่พักผ่อนได้ก็กลัวอะไรแก่หัวเมืองทั้งปวง อุปมาดังลูกไก่อยู่ในเงื้อมมือข้าพเจ้า" เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็ตะลึงและนิ่งอึ้งอยู่ เล่าปีเห็นดังนั้นก็ได้คิดว่าพลังปากกล่าวความใหญ่ถึงเพียงนั้นอาจ เป็นภัยแก่ตัวเองก็ทำเป็นเมาสุรามากขึ้นเพื่อให้เข้าใจว่าความที่พลังออกจากปากนั้นหาใช่ความรู้สึกนึกคิดของ ตัวเล่าปีเองไม่ หากเป็นไปเพราะแรงฤทธิ์แห่งสุรานั้น ครั้นทำที่เมาสุราถึงขนาดแล้วจึงถือโอกาสคำนับลา เล่าเปียว กลับไปที่พักซึ่งถูกจัดไว้ที่เรือนรับรองแขกเมืองเนื่องจากเป็นเวลาค่ำมืด ไม่เหมาะที่จะเดินทางกลับ เมืองซินเอี้ย เมื่อครั้งที่โจโฉกับเล่าปีดื่มสุรากับกันในส่วนภายในของโจโฉที่เมืองสุไต ธิพาทษยอดคนใน แผ่นดิน เล่าปีพยายามถ่อมตัวว่าเป็นม้า นอกสนามจนโจโฉต้องตัดบทว่าในแผ่นดินนี้มีแต่เล่าปีกับตัวเอง เท่านั้นที่นับได้ว่าเป็นยอดคน เล่าปีได้ฟังก็ตกใจจนตะเกียบร่วงหลุดจากมือ แต่บังเอิญเกิดเสียงฟ้าร้องเล่าปีจึง แสร้งเอามืออุดหูทำที่เป็นตกใจเสียงฟ้าร้อง ทำให้โจโฉคลายใจว่าเล่าปีเป็นคนซื่อซลาด จึงทำ ให้เล่าปีรอด ตาย แต่มาครั้งนี้เล่าปีก็ฮึกเหิมด้วยแรงสุรากลืนกลาวความ พลังปากอย่างล่ำพองเสมือนหนึ่งว่าทั่วทั้งแผ่ นดินอยู่ในเงื้อมมือตัว ขอเพียงแต่ให้ดังหลักได้มั่นคงเท่านั้น แต่พลังที่สิ้นคาลงเล่าปีก็ได้คิดว่าผิดพลังปากไป แล้ว จึงทำอุบายผ่อนคลายอีกครั้งหนึ่ง แต่พอเล่าปีไปแล้วเล่าเปียวซึ่งยังคงแคลงใจในถ้อยคำของเล่าปีอยู่ก็ ยิ่งเพิ่มความระแวงแคลงใจเล่าปีว่าจะเป็นอันตรายต่อตัวในวันหน้า จึงเดินกลับไปห้องพักด้วยสีหน้ากังวล ในขณะนั้นนางชัษฐิณ ยังคงแอบยืนฟังดังที่เล่าปีได้คาดการณ์ พอเห็นเล่าเปียวจะลุกออกจากที่นางชัษฐิณ นจึงทำที่ว่าเพิ่งเดินออกมาจากที่ด้านใน ตรงมาที่เล่าเปียว แล้วว่าข้าพเจ้าบังเอิญจะเดินออกมาตามท่านจึงได้ ยินความที่เล่าปีได้กล่าวเมื่อสักครู่นี้ แล้วยุเล่าเปียวว่าความอันเล่าปีได้กล่าวเป็นการดูหมิ่นหัวเมืองทั้งปวง ไม่ เห็นผู้ใดแม้กระทั่งตัวท่านว่าอยู่ในสายตา สะท้อนถึงจิตใจที่คิดแย่งชิงอำนาจขึ้นเป็นใหญ่ความนี้ท่านได้เห็น แลได้ยินประจักษ์แก่ตัวแล้วมิใช่หรือ นี่คือการอันสมกับที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแต่วันก่อน ว่าสักวันหนึ่งเล่าปีจะคิด มีชื่อชิงเอาเมืองเกงจิ๋วจากท่าน อย่างกระนั้นเลยขอให้ท่านเร่งคิดอ่านกำจัดเล่าปีเสียไม่ให้ทันเดิบใหญ่เขมแซ่ ะมากกว่านี้ เมืองเกงจิ๋วจึงจะปลอดภัย

เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็พริ้งใจว่านางชัษฐิณผู้กระยาจะไ้ ยินความที่ตัวได้ยกขึ้นปรึกษาเล่าปีในเรื่องเล่าก็ และเล่าจง แต่ในขณะเดียวกันก็พริ้งใจในถ้อยคำของเล่าปียิ่งนัก สีหน้าเล่าเปียว จึงเต็มไปด้วยความ กังวลอีกครั้งหนึ่งแต่มิได้ว่างกล่าวประการใด ได้แต่สายศิระแล้วเดินเข้าไปที่ข้างใน นางชัษฐิณเดินตามเข้า ไปส่งเล่าเปียว พอเล่าเปียวเข้าที่พักแล้ว นางชัษฐิณจึงออกมาที่ห้องโถง สั่งสาวใช้คนสนิทให้รีบไปตามชั วมอ ผู้น้องเข้ามาพบเป็นการด่วน

ชัวมอถูกนางชัษฐิณตามตัวเป็นการด่วนก็ตกใจว่าคงจะมีเรื่องร้ายแรงจึงรีบเดินทางเข้ามาที่จวนในเพลานั้น ครั้นได้พบนางชัษฐิณ ซึ่งนั่งรออยู่ที่ห้องโถงก็สอบถามถึงเหตุที่ถูกตามตัว นางชัษฐิณจึงเล่าความซึ่งเล่า เปียว เล่าปีได้ปรึกษารื้อกันให้ชัวมอฟังทุกประการ ชัวมอได้ฟังดังนั้นจึงว่าบัดนี้เมื่อเล่าปีเมาสุรา และพักอยู่ ที่เรือนรับรองแขกเมืองจึงเป็นโอกาสอันดีที่จะกำจัดเล่าปีเสียในคืนนี้ เพราะหากปล่อยให้เล่าปีกลับไปเมืองซิน เอี้ยแล้วก็ยากที่จะกำจัด นางชัษฐิณได้ฟังความคิดของชัวมอก็เห็นด้วย เพราะในความคิดของนางชัษฐิณ บัดนี้เห็นว่าเล่าปีคือขวากหนามสำคัญที่จะขวางกั้นเส้นทางสู่อำนาจเจ้าเมืองเกงจิ๋วของเล่าจงผู้บุตรในวัน หนา ดังนั้นการกำจัดเล่าปีจึงเท่ากับเป็นการถอนขวากหนามเปิดหนทางอันสะดวกให้เล่าจงครองอำนาจ เหตุนี้แม้นางชัษฐิณจะมีความเกรงใจ เล่าเปียวอยู่บ้าง แต่ก็มั่นใจในอำนาจทางการทหารของชัวมอผู้น้อง และมั่นใจว่าอำนาจตัวเป็นทีกลัวเกรงของเล่าเปียวผู้สามีจึงออกปากให้ชัวมอทำการตามความเห็นที่เสนอ

ข้ามอเห็นนางชั่วฮยอินผู้พี่คล้อยตามความคิดตัวจึงคำนับลากลับไปที่กองทหาร จัดแจงกำลังทหารที่สนิทไว้ พร้อมสรรพ รอเวลาปลดคนแล้วจะยกไปจับเล่าปี

ฝ่ายเล่าปีเมื่อคำนับลาเล่าเปียวมาที่ตึกรับรองแขกเมืองแล้วก็ประหวั่นใจ ในสิ่งที่ได้พลั้งปากพูดไป แต่ได้คิดว่าคำพูดคนเมื่อพลั้งออกจากปากแล้วไม่อาจแก้ไขให้กลับคืนได้ดังเดิม แม้จะกังวลใจสับสนไปก็ไม่ได้ประโยชน์ และไม่สามารถแก้ไขอะไรได้ คิดดังนี้แล้วเล่าปีจึงเอาหนังสือมาอ่านที่ห้องโถงหน้าของเรือนพักรับรอง ในขณะที่เล่าปีกำลังอ่านหนังสืออยู่นั้น อี้เจียขุนนางเมืองเกงจิ๋ว ที่รักใคร่สนิทสนมชอบพอกับเล่าปีและไปมาหาสู่เป็นเนืองนิจได้มาที่เรือนพักของเล่าปีอย่างเร่งร้อน พอพบเล่าปีก็รีบบอกอย่างลุลลลุลกลนว่าวันนี้ท่านทำการสังเวยไถ่ผัดใจกับข้ามอหรือ ข้าพเจ้าได้ผ่านไปที่กองทหารเห็นข้ามอกำลังจัดเตรียมทหารอย่างคึกคัก สดับความแล้วทราบ ว่าจะยกกำลังทหารมาจับตัวท่าน จึงคิดรีบหนีเอาตัวรอดเถิด

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ แล้วกล่าวว่าหากจะหนีไปในทันทีโดย มิได้บอกกล่าวลาล่าเล่าเปียวเสียก่อนย่อมไม่สมควร อี้เจียจึงว่าหากท่านทอดเวลาเพื่อลาล่าเล่าเปียวก่อนแล้ว การลาล่าครั้งนี้คงเป็นการลาล่าไปยมโลกเป็นแน่แท้ เพราะข้ามอจะต้องสังหารท่านเป็นมั่นคง จงรีบหนีเสียแต่เวลานี้จึงจะชอบ เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย คำนับลาอี้เจียแล้วรีบพาทหารที่ติดตามมาหนีกลับไปที่เมืองซินเอี้ยแต่เวลานั้น ข้ามอจัดเตรียมทหารไว้พร้อมแล้ว พออย่างเข้ายามสองเห็นเป็นโอกาสเหมาะเพราะผู้คนได้เข้าที่พักหลับนอนสิ้นแล้ว จึงพาทหารมาที่เรือนพักของเล่าปี เห็นข้างในที่พักสว่างไสวอยู่แต่เจียเสียงผู้คน ข้ามอจึงถามยามรักษาการณ์ว่าเล่าปีอยู่ที่ไหน ยามรักษาการณ์ไม่รู้ความนัยก็แจ้งไปตามจริงว่าเล่าปีได้พาทหาร เดินทางกลับเมืองซินเอี้ยตั้งแต่ช่วงกลางยามต้นแล้ว ข้ามอได้ฟังดังนั้นก็คำนวณเวลาแล้วเห็นว่าจะไล่ติดตามเล่าปีไปไม่ทันก็มีความแค้น เคืองขุนใจเป็นอันมาก พลันเกิดความคิดว่าเมื่อเล่าปีหนีไปดังนี้แล้ว ก็ต้องสร้างความระแวงชิงชังเล่าปีขึ้นในใจเล่าเปียวให้มากขึ้น เมื่อเล่าเปียวสิ้นความวางใจเล่าปีแล้วก็เหมือนได้กำจัดขวากหนามของเล่าจ้องและตระกูลชั่วไปพร้อมกัน คิดดังนี้แล้วข้ามอจึงเรียกเอาผู้กันแล้วเขียนกลอนบทหนึ่งไว้ที่ฝาผนังห้องโถงเรือนพักรับรองของเล่าปีเป็นท่านองว่าเล่าปีเป็นผู้เขียนแล้วพาทหารกลับที่ตั้ง

ครั้นรุ่งขึ้นข้ามอจึงเข้าไปรายงานเล่าเปียวว่าได้รับรายงานจากทหารรักษาการณ์เรือนรับรองแขกเมืองว่าเมื่อตอนกลางคืนยามต้นไม่ทราบว่ามีเรื่องเร่งร้อนประการใดจึงได้พาทหารหนีออกจากเรือนรับรองและเดินทางกลับเมืองซินเอี้ยแล้ว แล้วว่าข้าพเจ้าคาดว่าเล่าปีคงคิดอ่านเอาใจออกหากจากท่าน จึงรีบหนีไปโดยไม่ได้อำลา อนึ่งก่อนที่ข้าพเจ้าจะเข้ามารายงานต่อท่าน ก็ได้ไปตรวจการที่เรือนรับรองปรากฏว่าเล่าปีได้เขียนกลอนบทหนึ่งทิ้งไว้ ขอเชิญท่านไปดูให้เป็นที่ประจักษ์ เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็สงสัย แต่ในใจนั้นความระแวงแคลงใจเล่าปีก็เพิ่มขึ้น จึงรับคำข้ามอแล้วพากันไปที่เรือนรับรอง เห็นกลอนบทหนึ่งเขียนไว้ที่ผนังมีความว่า

"สู่จำใจทุกขุทรมานนานปีแล้ว
บัลลังก์แก้วมังกรทองที่ปองไผ่
มังกรหรือจะอยู่สระไถ่หานไป
ฟ้ากว้างใหญ่คือที่หมายได้ครอบครอง"

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าความอันจารึกไว้นั้นเป็นโคลงซึ่งถอดมาจากภาษาจีนคำต่อคำดังนี้

"บทหนึ่งว่าสู่จำใจทุกขุทรมานเป็นหลายปีแล้ว
บทสองว่าตั้งใจคิดการจะเอาราชสมบัติ
บทสามว่ามังกรซึ่งจะอยู่ในสระแลห้วยหนองนั้นไม่ได้
บทสี่ว่าอันมังกรนั้นถ้าได้ทีแล้วก็จะขึ้นสาแดงฤทธิบนอากาศ"

เล่าเปียวเห็นโคลงดังกล่าวแล้ว ความโกรธก็พลุ่งขึ้นสุดขีด ชักกระบี่ออกมากวัดแกว่งแล้วว่า "กูจะฆ่าเล่าปีอันเป็นคนทรยศเสียให้ได้" เล่าเปียวกล่าวความนี้แล้วเดินออกจากเรือนรับรองอย่างหิวเสีย คิดจะตรงไปที่ศาลาบัญชาการทหารเพื่อสั่งการให้เตรียมกองทัพยกไปจับตัวเล่าปี แต่พอก้าวข้ามธรณีประตูก็ถูกคิดได้ว่าเล่าปีมาอาศัยเราที่เมืองเกงจิ๋วนี้เป็นเวลาช้านานแล้ว ไม่เคยปรากฏว่าเล่าปีแต่งโคลงกลอน การที่มีโคลงกลอนปรากฏขึ้นดังนี้หรือว่ามีผู้ใดคิดอ่านทำปละมขึ้นเพื่อใส่ร้ายเล่าปี หวังยืมมือเรากำจัดเล่าปีเสีย เล่าเปียวจึงถูกคิดดังนี้แล้วจึงคิดต่อไปว่าเรื่องนี้น่าจะมีเงื่อนงำและเกี่ยวข้องกับเรื่องของเราเล่าก็เลยเล่าจ้อง แต่เล่าเปียวนั้นเป็นคนฉลาด แม้เมื่อคิดดังนี้แล้วก็ขมใจหาที่เป็นโทษเล่าปีอยู่ดังเดิม เดินทางมาที่ห้องโถงอีกครั้งหนึ่ง ทำที่เป็นโทษแล้วเอากะป๋นนั้แหละเอาโคลงซึ่งเขียนไว้ที่ผนังออกไปจนหมดสิ้น ข้ามอเห็นเล่าเปียวมีอาการโกรธดังนั้นก็สำคัญผิด

ว่าเล่าเปียวต้องกลหลังเชื่อว่าเล่าปี่คิดการกำเริบ แล้วเขียนโคลงทิ้งไว้ เห็นเป็นที่จึงว่ากับเล่าเปียวว่าบัดนี้ กองทัพเมืองเกงจิ๋วก็พร้อมอยู่แล้ว ขอท่านจงออกคำสั่งให้ยกไปเมืองซินเอี้ยกำจัดเล่าปี่เสีย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เปิดแผนสังหารเล่าปี่ (ตอนที่ 183)

เล่าเปียวเป็นเจ้าของเมืองที่เฉลียวฉลาด สามารถรักษาเมืองเกงจิ๋ว ให้อุดปłodภัยทั้งๆ ที่เป็นหัวเมืองสำคัญ ตั้งอยู่ระหว่างหัวเมืองใหญ่ที่มีกำลังกล้าแข็งหลายหัวเมือง ทั้งเมืองกังตั๋ง เมืองลำหวด และเมืองต๋งฉวน และยังมียกทัพใหญ่ของโจโฉตั้งเขมอบอยู่อีกด้านหนึ่ง ดังนั้นแม้ว่าแรงโทสะจะทำให้เล่าเปียวโกรธเล่าปี่ว่าคิดการกำเริบ แต่เพียงครู่เดียวก็ได้สติยังคิดว่าคงมีผู้วางกลเขียนโคลงกลอนขึ้นใส่ร้ายเล่าปี่ และคาดการณ์ได้ว่า ย่อมเกี่ยวข้องกับนางซวี่ฮุยอินและซวี่มอผู้น้องจึงแสวงหาที่หาโกรธเล่าปี่อยู่เหมือนเดิม ในขณะที่ซวี่มอนั้นเฝ้ากว่าหลงว่าเล่าเปียวต้องกลแล้ว จึงยุให้เล่าเปียวยกกองทัพไปจับเล่าปี่ เล่าเปียวฟังข้อเสนอของซวี่มอแล้ว แสร้งบ้ายเบี่ยงเบี่ยงรับแบ่งสู้ว่าเล่าปี่เวลานี้อาศัยเราอยู่ที่เมืองซินเอี้ยก็เหมือนลูกไก่อยู่ในกำมือ ไหนเลยจะพันเง้อมมือเราไปได้ แต่เล่าปี่กับเรานั้นเป็นคนแซ่เดียวกัน จะต้องคิดอ่านให้แยบยลจึงจะพ้นคำครหาในท้าวเรา คิดร้ายทำลาย คนแซ่เดียวกัน

ซวี่มอเห็นเล่าเปียวไม่ทำตามข้อเสนอก็ขึ้นเคืองแต่ก็เกรงอำนาจของเล่าเปียว ครั้นได้จึงหว่ากับปลื้มตัวออกจาก ขบวนแล้วลอบเข้า ไปขอพบนางซวี่ฮุยอินผู้พี่ เล่าความทั้งปวงให้ทราบแล้วว่าดูที่ท่าเล่าเปียวแล้วยังลังเลไม่ตัดสินใจเด็ดขาดที่จะกำจัดเล่าปี่ ดังนั้นจำเป็นจะต้องคิดอ่านอุบายลอบสังหารเล่าปี่ให้จงได้ นางซวี่ฮุยอินได้ ฟังดังนั้นก็เห็นพ้องกับความคิดของซวี่มอแล้วว่าเจ้าจะคิดอ่านอุบายประการใดจึงจะกำจัดเล่าปี่ได้สำเร็จ ซวี่มอ จึงว่าจากนี้ไปอีกสามวันจะเป็นวันประชุมใหญ่ประจำปีของบรรดาหัวเมืองน้อยใหญ่ที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิ๋วซึ่งมี ธรรมเนียมต้อง มาชุมนุมประชุมกันที่เมืองซงหยงเพื่ออวยพรแก่เจ้าเมืองเกงจิ๋ว รายงานกิจการทั้งปวงที่ได้ กระทำไปในระหว่างปีและรับทราบนโยบายสำหรับปีใหม่ ขอบที่จะฉวยเอาโอกาสนี้กำจัดเล่าปี่เสีย

นางซวี่ฮุยอินได้ฟังดังนั้นจึงว่าเมื่อพวกเราตัดสินใจกำจัดเล่าปี่แล้ว วิธีการจะเป็นประการใดนั้นสุดแต่แต่เจ้าจะ เห็นสมควรและเหมาะสม ซวี่มอได้ไฟเขียวจากพี่สาวซึ่งมีอำนาจเหนือเล่าเปียวผู้เจ้าเมือง ดังนั้นแล้วจึงคำนับ ลานางซวี่ฮุยอินออกมา แล้วเข้าไปหาเล่าเปียวทำที่เป็นเดือนเล่าเปียวว่าจากนี้ไปอีกสามวันก็จะเป็นงานชุมนุม ของบรรดาหัวเมืองทั้งปวงที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิ๋ว ณ เมืองซงหยง ดังนั้นขอท่านจงเตรียมการดังกล่าวให้พร้อม ที่ สำคัญก็คือนโยบายที่จะมอบหมายแก่บรรดาหัวเมืองทั้งปวงเนื่องในเทศกาลปีใหม่ เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นจึงว่า เราเกือบจะลืมเรื่องนี้ไป เจ้ามาเตือนก็ดีแล้ว แต่ว่าบัดนี้สุขภาพของเราไม่สะดวกที่จะไปเป็นประธานใน งาน ชุมนุมดังกล่าวได้ เราตั้งใจจะให้เล่าก็และเล่าจ้งซึ่งเป็นบุตรทั้งสองของเราออกไปทำการแทนตัว ซวี่มอจึงว่า อันเล่าก็และเล่าจ้งบุตรทั้งสองของท่านนั้นแม้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดแต่ยังเยาว์วัยนัก ไม่สมควรที่จะขึ้นนั่ง เป็นประธานให้บรรดาหัวเมืองกราบอวยพร เพราะจะเป็นที่ลำบากใจของบรรดาหัวเมืองทั้งหลายที่แก่อาวุโส กว่า ทั้งจะเสียธรรมเนียมการปกครองแผ่นดินไป

เล่าเปียวตรองคำของซวี่มอแล้วเห็นว่าชอบด้วยธรรมเนียมการปกครองที่มีมา จึงว่าถ้าเช่นนั้นเล่าปี่น่าจะ เหมาะสมเพราะเป็นเชื้อพระวงศ์ แม้พระเจ้าเหียนเต็กก็ทรงยกย่องว่าเป็นพระเจ้าอาเนือง เพราะมีแซ่เล่า เหมือนกัน ดังนั้นเจ้าจงไปเชิญเล่าปี่ให้ไปเป็นประธานในงานแทนตัวเราเถิด ซวี่มอเห็นเล่าเปียวมอบหมายให้ เล่าปี่เป็นประธานในงานแทนตัวสมคณที่จะกำจัดเล่าปี่เสียในครั้งนี้ก็มีความยินดี คำนึงขึ้นในใจว่าครั้งนี้เล่าปี่ ชะตาขาดเป็นแม่นมั่น แล้วจึงคำนับลาเล่าเปียวออกไปที่ศาลาว่าการเมืองเกงจิ๋ว แจ้งให้กรมการเมืองมี หนังสือของเจ้าเมืองเกงจิ๋วไปถึงเล่าปี่ว่าในวันขึ้นปีใหม่ซึ่งเป็นวันชุมนุมบรรดาหัวเมืองทั้งปวง ณ เมืองซงหยง นั้น ตัวเล่าเปียวเจ้าเมืองจะต้องไปนั่งเป็นประธานในงานแต่บัดนี้เล่าเปียวป่วยไม่สามารถไปทำการได้ จึง มอบหมายให้เล่าปี่ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ด้วยกันไปทำการแทน ทำหนังสือสั่งการเสร็จแล้วจึงให้ทหารถือไปเมือง ซินเอี้ยทางด้านเมืองซินเอี้ย เมื่อเล่าปี่หนีกลับมาจากเมืองเกงจิ๋วแล้ว ก็วิตกกังวลอยู่ด้วยความซึ่งได้พลั้งปาก ไป พอตีเป็นช่วงฤดูหนาวและใกล้ปีใหม่ กวนอู เตียวหุย และจูล่ง ซึ่งได้รับมอบหมายให้ไปรักษาด่านได้ เดินทางกลับมาพักหนาวที่เมืองซินเอี้ยและเพื่อเยี่ยมเยียนเล่าปี่ โดยต่างคนต่างพาทหารยกตามมาด้วย สามพี่ น้องแห่งสวนท้อและจูล่งได้พบหน้าพร้อมตากันแล้วต่างมีความยินดี เล่าปี่จึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยงพี่น้องร่วมสาบาน และจูล่ง ตลอดจนบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง

ในระหว่างกินโต๊ะอยู่นั้นเล่าปี่ปรารภให้บรรดาพี่น้องร่วมสาบาน จูล่ง ที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทราบว่บัดนี้ เล่าเปียวมีหนังสือมาให้ไปนั่งเป็นประธานในที่ชุมนุมของบรรดาหัวเมืองทั้งปวงซึ่งขึ้นแก่เมืองเกงจิ๋ว ณ เมือง ซงหยง เนื่องในวาระใกล้สิ้นปีเก่า เพื่อรับมอบนโยบายสำหรับขึ้นปีใหม่ ชุนเขียนฟังปรารภดังนั้นจึงว่านับแต่

คืนวันที่ท่านกลับจากเมืองเกงจิวอย่างรีบร้อนแล้ว ข้าพเจ้าสังเกตสีหน้าของท่านเห็นหม่น หมองนัย แม้มีกลิ่นไอดมแต่ก็คาดคะเนว่าท่านมีความวิตกกังวลประการใดประการหนึ่งเป็นมั่นคง และการที่เล่าเปียวให้เชิญท่านไป ในงานครั้งนี้ น่าจะเกี่ยวข้องกับความกังวลในใจท่าน จึงเห็นว่าท่านอย่าได้รับปากไปในงานครั้งนี้เลย เล่าปี่ได้ยื่นคำชวนเขียนจดตรงแผลใจที่ขุนซ่งอยู่ด้วยความที่เกิดในเมืองเกงจิวทั้งเห็นวาระครุฑคนในที่นั่งล้วนเป็นผู้สนิทไว้วางใจตั้งพี่น้อง จึงเล่าความที่ได้สนทนากันแล้วกับเล่าเปียวและที่เกิดขึ้น ที่เมืองเกงจิวให้ทุกคนฟังทุกประการแล้วเล่าปี่จึงว่าเพราะบุญของเรายังมีอยู่ อี้เจี๋ยจึงได้ไปพบแผนการที่ชั่วมอดคิดอ่านทำร้ายแล้วมาบอก เราจึงรอดตาย พระคุณของอี้เจี๋ยครั้งนี้หนักหนานัก กวนอูได้ฟังดังนั้นจึงเสนอว่าเมืองซงหยงอยู่ใกล้กับเมืองซินเอี๋ย หากท่านไม่รับคำเล่าเปียวก็จะทำให้ความกินแหนงแคลงใจขยายตัวมากขึ้น ถึงแม้ว่าจะมีผู้ใดคิดร้ายต่อท่านก็หาควรต้องเกรงกลัวแต่ประการใด เพราะสามารถระวังระไวแก้ไขป้องกันได้ "ซึ่งท่านจะด่วน เชื่อฟังคำคนบอกเล่านั้นไม่ควร เพราะหาได้ไม่เห็นแก่ตา มิได้ยินแก่หู ถ้าหากท่านไม่เข้าไปเล่าเปียวก็จะสงสัย สมร้ายกับคำซึ่งพูดจาไว้นั้น" เตียวหุยได้ท้วงว่าก็แลเมื่อมีผู้คิดร้ายและพี่ใหญ่ก็สงสัยอยู่ว่า การเชิญไปงานครั้งนี้จะเกี่ยวข้องด้วยแผนการร้ายหรือไม่ ดังนั้นจึงเห็นว่าพี่ใหญ่ไม่สมควรรับคำเชิญไปในงานครั้งนี้ เล่าปี่หันมาทางจูล่งเป็นเชิงขอความเห็น จูล่งจึงว่าข้าพเจ้าเห็นด้วยกับกวนอู แต่การป้องกันระวังมิให้ได้รับอันตรายก็เป็นสิ่งจำเป็นสูงสุด ข้าพเจ้าขออาสาพาทหารสามร้อยนายตามไปป้องกันรักษาท่าน เล่าปี่ได้ฟังคำพี่น้องผองเพื่อนแลที่ปรึกษาแล้วจึงตกลงใจรับคำเชิญไปเป็นประธานในงานชุมนุมหัวเมืองทั้งปวง ณ เมืองซงหยง

ครั้นตกสายของวันก่อนถึงวันกำหนด เล่าปี่จึงขี่ม้าเต็กเลาพาจูล่งและทหารมาสามร้อยนายออกจากเมืองซินเอี๋ยเดินทางไปยังเมืองซงหยงทางด้านซ้ายมือเมื่อทราบว่เล่าปี่ตอบรับที่จะมาเป็นประธานในงานชุมนุมหัวเมืองทั้งปวงแล้วก็มีความยินดี จัดแจงกำลังทหารพร้อมอาวุธยกไปเมืองซงหยงแล้วกำกับการจัดงานประชุมบรรดาเจ้าเมืองที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิวควบคู่ไปกับการวางแผนสังหารเล่าปี่ พอข้ามมาได้ข่าวว่าเล่าปี่กำลังเดินทางมาที่เมืองซงหยงก็ตั้งใจให้เห็น การเป็นไปตามความคิด ทำเป็นยินดีแล้วพาทหารคนสนิทไม่กี่คนออกมาต้อนรับเล่าปี่ถึงที่หน้าประตูเมือง แล้วพาเล่าปี่ไปที่ศาลาว่าราชการ เมืองซงหยง ในที่นั้นเล่าปี่และเล่าจ้งบุตรทั้งสองของเล่าเปียวซึ่งมาสังเกตการณ์ ศึกษาประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารบ้านเมืองอยู่ด้วย เห็นเล่าปี่เข้ามาก็ออกมาคำนับเล่าปี่ตามประสาผู้น้อยผู้ใหญ่ เล่าปี่แม้มีใจระแวงระวังมาแต่ต้นแต่เมื่อเห็นหลานตัวน้อยทั้งสองอยู่ในงานและมาต้อนรับก็คลายใจ รับคำนับหลานทั้งสองแล้ว ชวนกันไปนั่งที่ห้องโถงรับแขกในศาลาว่าราชการเมืองซงหยงนั้น โดยมีจูล่งคุมทหารมารักษาการณ์อยู่ภายนอก

เล่าปี่บุตรผู้ใหญ่ของเล่าเปียวชอบบุคลิกและอัธยาศัยของเล่าปี่ จึงสนิทสนมกับเล่าปี่อย่างรวดเร็ว แล้วว่าบิดาของข้าพเจ้าสุขภาพไม่สมบูรณ์ และบัดนี้ป่วยอยู่ไม่สามารถมาเป็นประธานในงานนี้ได้จึงต้อง รบกวนท่านอาได้ทำหน้าที่แทนบิดา เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่าตัวของอาปี่แม้จะแซ่เดียวกันกับบิดาเจ้า แต่ก็เพียงผู้อาศัย ไม่ควรที่จะมานั่งเป็นประธานในการสำคัญของประเทศของเมืองเกงจิว แต่เพราะขัดคำสั่งเล่าเปียวไม่ได้จึงจำต้องยอมรับเอาอาหลานหักทลายโอภาปราศรัยตามควรแก่เวลาแล้ว เล่าปี่จึงเชิญเล่าปี่ไปกินโต๊ะพร้อมกับบรรดาขุนนางข้าราชการและหัวเมืองทั้งปวงซึ่งทยอยเดินทางมาที่เมืองซงหยงเตรียมการประชุมในวันรุ่งขึ้น ในคำวันนั้นขั้วมอจึงเรียกแก๊งอวดมาปรึกษาว่าเล่าปี่เป็นคนเนรคุณ มาขออาศัยเมืองเกงจิวของพี่เขยเราแล้วคิดแย่งชิงเอาเมืองเกงจิวไว้เป็นสิทธิหากละไว้เล่าปี่ทำการสำเร็จแล้ว อันตรายและความเดือดร้อนก็จะเกิดแก่เราท่านทั้งปวง เราจึงวางแผนสังหารเล่าปี่เสีย เพื่อช่วยเหลือคนทั้งปวงมิให้ได้รับอันตราย แก๊งอวดจึงว่าเล่าปี่แซ่เดียวกับเล่าเปียว ทั้งเป็นเชื้อพระวงศ์ มีกิตติศัพท์ว่าสัตย์ซื่อ สุจริต รักดีต่อแผ่นดิน หากท่านสังหารเล่าปี่เสีย ความครหาจะมีแก่ท่านและเจ้าเมือง เกรงว่าจะเกิดความไม่สงบขึ้นในบรรดาหัวเมืองทั้งปวง ขั้วมอจึงว่าการทั้งนี้เราจะต้องอ่านโดยลำพังหาไม่ได้ หากเป็นคำสั่งของเล่าเปียวให้เราเป็นผู้ดำเนินการ ดังนี้แล้วจะเกรงผู้ใดครหานินทาอีกเล่า แก๊งอวดจึงว่าในเมื่อเป็นคำสั่งของเล่าเปียวก็ต้องทำการตามคำสั่งนั้น แต่ขอที่จะคิดการให้แยบยลเพื่อถ่วงเหนี่ยวให้ความครหาตกแก่ เล่าเปียวและท่านได้ แล้วถามว่าท่านได้เตรียมการในเรื่องนี้ไว้เป็นประการใด จงบอกกล่าวให้ข้าพเจ้าทราบ หากแผนการมีจุดอ่อนจะได้ผ่อนผันแก้ไข ขั้วมอจึงว่าข้าพเจ้าได้แต่งให้ซัวโฮ ซัวต่ง และซัวหนุ่นน้องทั้งสามคนคุมกำลังทหารไปสกัดไว้ที่ประตูเมืองทั้งสามด้าน โดยให้ซัวโฮรับผิดชอบทางด้านประตูเมืองตะวันออก วางกำลังซัวโฮไว้ที่เขาสัน, ให้ซัวต่งคุมกำลังไปสกัดไว้ที่ประตูเมืองทิศใต้ และให้ซัวหนุ่นคุมกำลังไป สกัดอยู่ที่ประตูเมืองด้านทิศเหนือ เหลือไว้แต่ประตูเมืองทิศตะวันตกซึ่งมีแม่น้ำตันเขขวางกั้นอยู่ ถ้าหากเล่าปี่คิดจะหนีไปทางด้านนี้ก็จะหนีไปไม่ได้เพราะแม่น้ำลึกและกว้างถึงเก้าวาสิบวา เมื่อดังนั้นแล้วขั้วมอจึงมองหน้าแก๊งอวดเป็นที่ถามว่ามีความเห็นเป็นประการใด แก๊งอวดเห็นดังนั้นจึงว่าแผนการที่ท่านจัดวางไว้นี้ละเอียดรอบคอบดีอยู่แล้ว แต่ความผันแปรอาจจะเกิดตรงที่จูล่งทหารเอกของเล่าปี่ซึ่งคุมทหารตามมาด้วยนั้นมีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ และระมัดระวังไม่ยอมห่างตัวเล่าปี่ เกรงว่าท่านจะทำการไม่ตลอดขั้วมอจึงว่าความข้อนี้ท่านอย่าได้วิตกเพราะข้าพเจ้าได้แต่งกองทหารอีกกองหนึ่งมีกำลังห้าร้อยนาย ให้คอยซุ่มอยู่ใกล้กับกองทหารของจูล่ง หากสถานการณ์จำเป็นก็จะใช้กำลังทหารหน่วยนี้สกัดกำลังทหารของจูล่งไว้ แก๊งอวดจึงว่าเพื่อให้แผนการดังกล่าวรอบคอบรัดกุม ขอให้ท่านแต่งสถานที่จัดเลี้ยงออกเป็นสองส่วน คือจัดเลี้ยงเล่าปี่และบรรดาเจ้าเมืองในห้องจัดเลี้ยงของศาลาว่าราชการเมืองซงหยง ส่วนทหารและขุนนางให้แต่งโต๊ะจัด

เลี้ยงไว้ด้านนอกของศาลาว่าราชการ เมื่อเป็นดังนี้ก็จะแยกจุล่งและทหารออกมาจากตัวเสาปีมาอยู่ที่ข้างนอก ศาลาว่าราชการ ท่านก็จะทำการได้ถนัด

ข้าวมอพึงข้อเสนอของแก๊งอวดแล้วเห็นว่าเป็นแผนการที่เสริมให้ แผนการเดิมรอบคอบรัดกุมขึ้น จึงสั่งให้นวนพง และองอัยสองนาย ทหารเอกของเมืองเกงจิวเป็นผู้รับผิดชอบงานจัดเลี้ยงด้านนอกศาลาว่าราชการตาม ความคิดของแก๊งอวด และให้นายทหารทั้งสองใช้ความ พยายามแยกจุล่งออกจากเสาปีให้มากินโต๊ะอยู่ด้าน นอกพร้อมกับบรรดาทหารและขุนนางอื่นๆ

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรืองวิทย์าคม

ลิขิตแห่งฟ้า (ตอนที่ 184)

ข้าวมอวางแผนสังหารเสาปีไว้อย่างรอบคอบรัดกุมภายในเมือง แยกจุล่งและทหารที่ติดตามเสาปีออกมาจัด เลี้ยงนอกศาลาว่าราชการ ภายนอกเมืองจัดกำลังทหารเตรียมสกัดและสังหารเสาปีไว้ที่หน้าประตูเมืองทั้งสาม ด้าน ปลอ่ยวางไว้มิเฉพาะประตูเมืองด้านตะวันตก ซึ่งจรดกับแม่น้ำตันเซ ซึ่งเป็นแม่น้ำลึกและกว้างถึงเก้าวาสิบ ี่วา เหลือเสาปีไว้ในศาลาว่าราชการเพื่อจะได้สังหารเสียโดยสะดวก แผนการดังกล่าวนี้รัดกุมแน่นหนาประดุจ ดาขายไหมฟ้า ยากที่ปลาแบบเสาปีจะหนีรอดออกไปได้ แต่ทว่าความคิดนั้นเป็นของคน ความสำเร็จกลับเป็น ของฟ้า การข้างหน้าเป็นไฉนย่อมเป็นไปตามลิขิต แห่งฟ้าดิน สวรรค์ได้ทดสอบให้เสาปีเผชิญหน้าภัยอัน หนักหนาคครั้งนี้แล้วย่อมต้องเปิดทางอันสว่างให้เสาปีด้วย มิฉะนั้นสวรรค์ก็ไร้ซึ่งความยุติธรรม ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อ บรรดาเจ้าเมืองโททั้งเก้าหัวเมือง เจ้าเมืองตรี จัตุรัสสิบสองหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิวและขุนนางข้าราชการ ชั้นผู้ใหญ่ของเมืองเกงจิวได้เดินทางมาถึงศาลาว่าการและเข้าประจำที่แล้ว ข้าวมอจึงมาเชิญเสาปีออกนั่งเป็น ประธานในงานชุมนุมเจ้าเมืองทั้งปวงแทนเสาปีเยว พอเสาปีขึ้นนั่งบนบัลลังก์ประธานแทนเสาปีเยวแล้ว บรรดา เจ้าเมืองหัวเมืองทั้งปวงและขุนนางข้าราชการต่างได้คำนับอวยพรแก่ ผู้เป็นประธานแล้วมอบของขวัญตาม ธรรมเนียมอย่างพร้อมเพรียงกัน จากนั้นหัวเมืองต่างๆ ได้รายงานกิจการที่เป็นไปในแต่ละหัวเมือง เมื่อสิ้นวาระ รายงานกิจการบ้านเมืองแล้วจึงเป็นวาระที่เสาปีในฐานะประธานต้องให้โอวาทแลนโยบายเพื่อหัวเมืองทั้งปวง จะได้นำไปปฏิบัติตั้งแต่ปีใหม่เป็นต้นไป

เสาปีจึงว่าในอาณาเขตแคว้นแดนเมืองเกงจิวนี้ราษฎรส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพทำไร่ไถนาและประมง ส่วนน้อย ค้าขายและอาชีพอื่น ดังนั้นความมั่งคั่งรุ่งเรืองของเมืองเกงจิวจึงอยู่ที่ความมั่งคั่งของราษฎร ส่วนใหญ่นี้ ท่าน ทั้งปวงจงพร้อมเพรียงกันส่งเสริมอาชีพของราษฎรส่วนใหญ่ให้เป็นไปโดยราบรื่น ได้ผลมาก ได้ราคาดี ที่ สำคัญก็คือจะต้องให้ผลิตผลทางการเกษตรทั้งปวงได้รับการแปรรูปเพื่อทำให้เกิดมูลค่าเพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิด การจ้างงานมากขึ้น เมื่อราคาพืชผลทางการเกษตรได้ผลดีดังนี้แล้วราษฎรก็จะมีกำลังซื้อเพิ่มขึ้น มีเงินจับจ่าย ใช้สอยมากขึ้น จะส่งผลให้การค้าทั้งหลายบรรดามีเจริญรุ่งเรืองตามไปด้วย เมื่อการค้าทั้งหลายภายในเมือง เจริญรุ่งเรืองดังนี้แล้ว ทางเราก็จะสามารถจัดเก็บภาษีได้มากและทั่วถึง แลเมื่อทางการมีรายได้มาก บ้านเมือง ก็มั่งคั่ง สามารถนำรายได้นั้นไปพัฒนาท้องถิ่นไปพัฒนาบ้านเมืองให้เป็นประโยชน์และความสุขแก่ราษฎรโดย ถ้วนหน้ากัน อันการพัฒนาบ้านเมืองนั้นอุปมาเหมือนดังกับการรดน้ำต้นไม้ เกษตรกรผู้ชาญฉลาดย่อมรดน้ำ ต้นไม้ที่รากและโคนไม้ บำรุงไม้นั้นให้เจริญเติบโต ให้ดอก ให้ผล ให้ร่ม ให้เงา เพราะเมื่อน้ำแล่ไป ถึงรากก็ จะส่งถึงลำต้น จากลำต้นก็จะส่งถึงกิ่งก้านใบ แล้วออก ดอกออกผลให้ได้ชื่นชมแลบริโภคน แต่ทว่ายังมีพวกมือ อาชีพจอมปลอมอยู่ไม่น้อยที่พูดจาประหนึ่งว่าจะเป็นเกษตรกรผู้ชาญฉลาด ทำให้คนหลงเชื่อว่าจะมี ความสามารถ ปลุกต้นไม้ให้ได้ผลดี แต่เมื่อวันเวลาผ่านไปราษฎรก็ได้แลเห็นวารีปลุกต้นไม้ของพวกมือ อาชีพจอมปลอมนั้นเป็นวิธีการที่ผิด เป็นวิธีการ ที่ถูกเขาหลอกใช้ นั่นคือเขารดน้ำต้นไม้ที่ยอดไม้ ทำให้ต้นไม้ บางต้นยอดเน่าเปื่อยแล้วตายไป บ้างที่ไม่ตายเพราะน้ำท่วมยอด น้ำนั้นก็ไหลซึมมาถึงรากได้น้อย ไม่นานลำ ต้นก็เหี่ยวแห้งเจาดาย แต่กระนั้นก็ยังดีกว่าพวกมืออาชีพจอมปลอมบางคนที่ปลุกต้นไม้แบบโง่ๆ จนต้นไม้ตาย แล้วเอาต้นไม้พลาสติกมาเสียบไว้แทน แล้วหลอกลวงอาณาประชาราษฎรว่าปลุกต้นไม้ได้ดี ได้ดอกผล สวยงาม

แล้วว่าเกษตรกรในบ้านเมืองของเรานี้ถูกทอดทิ้งมาเป็นเวลาช้านาน ผืนดินก็ขาดความสมบูรณ์ ปุ๋ยที่ใช้ก็ไม่ ผลิตขึ้นใช้เอง ต้องซื้อหาจากที่อื่นในราคาแพง มีทั้งปุ๋ยปลอม ปุ๋ยปนและปุ๋ยลม ยาปราบ ศัตรูพืชเลาก็คือยา พืชที่พราชีวัดประชาชน จนผลได้ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายยาบาล แม้พันธุ์พืชอันเป็นปัจจัยสำคัญก็ขาดการ บำรุงรักษาควาคัน จึงทำให้ผลผลิตไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ที่สำคัญก็คือ ผืนแผ่นดินที่ทำการเกษตรนั้นกว้าง ใหญ่ แต่ไม่มีทางคมนาคม จึงทำให้เกษตรกรต้องสูญเสียเวลาและค่าใช้จ่ายเป็นอันมากในการลำเลียง ปัจจัย การผลิตและผลิตผลไปกลับจากไร่นา ทำให้ประสิทธิภาพอ่อน ด้อยลงกว่าครั้ง เรื่องเหล่านี้เป็นปัญหาใหญ่ที่ จำเป็นจะต้องได้รับการแก้ไขส่งเสริมให้เป็นประโยชน์ต่อคนส่วนใหญ่ของบ้านเมือง เสาปีได้เตือนว่าบ้านเมือง

ของเราทุกวันนี้เพิ่งคิดอ่านแก้ไขป้องกันปัญหาการจ่อราษฎรบังหลวงเป็นประการสำคัญ เพราะหากการจ่อราษฎรบังหลวงยังขยายตัวลุกลามแล้ว อาณาประชาราษฎรย่อมเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า

เล่าปีได้สรุปว่าการทำนุบำรุงราษฎรให้อยู่เย็นเป็นสุขเป็นหน้าที่สำคัญของบรรดาเจ้าเมืองทั้งปวง หากราษฎรทุกชนร่อนยานก็แล้วนั้นคือความล้มเหลวของการบริหารราชการแผ่นดิน และเป็นเรื่องที่เจ้าเมืองทุกคนต้องรับผิดชอบ ดังนั้นในปีใหม่นี้จึงขอให้ท่านทั้งปวงตั้งอยู่ในความสัตย์สุจริต เห็นแก่ประโยชน์บ้านเมืองแลราษฎร ทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขทั่วหน้ากันเถิด เล่าปีให้นโยบายและโอวาทดังกล่าวแล้ว บรรดาเจ้าเมืองทั้งปวงและขุนนางข้าราชการได้พร้อมกันลุกขึ้นคารวะคำนับเล่าปี จากนั้นกรรมการเจ้าหน้าที่ได้เชิญให้ทุกคนเข้าประจำโต๊ะจัดเลี้ยง เล่าปีเข้านั่งประจำโต๊ะในศาลาว่าราชการ โดยมีจุล่งถือกระบี่ยืน เคียงข้างเป็นองครักษ์อยู่ข้างหลัง พองานเลี้ยงเริ่มขึ้นขุนเพ่งแลองอุ้ยซึ่งรับผิดชอบงานจัดเลี้ยง ด้านนอกศาลาว่าราชการได้เดินเข้ามาข้างในแล้วเชิญจุล่งออกไปกินโต๊ะ แต่จุล่งบิดพลิ้วไม่ยอมไปตามคำเชิญ ขอบคนนายทหารทั้งสอง แล้วว่าจะต้องรักษาความปลอดภัยอยู่ด้วยเล่าปีจนกว่าจะเสร็จงาน เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงบอกแก่จุล่งว่าท่านจงไปร่วมโต๊ะกับบรรดานายทหารทั้งหลายตามคำเชิญของขุนเพ่งเถิด จุล่งขัดคำเล่าปีไม่ได้ก็เดินตามขุนเพ่งและองอุ้ยออกไปกินโต๊ะอยู่ที่ด้านนอก ชั่วมอเห็นการณเป็นไปตามแผนก็ออกมากระซิบสั่งให้กองกำลังห้าร้อยนายซึ่งจัดชุมไว้แน่นแยกย้ายกันคุมเชิงจุล่งและทหารที่ติดตามมา และอีกส่วนหนึ่งให้ทยอยเข้าไปในศาลาว่าราชการสั่งว่าถ้าเล่าปีเมาสุราแล้วให้ลงมือสังหารเสีย

ทางฝ่ายอี่เจ้ายซึ่งเป็นขุนนางอยู่ในเมืองเกงจั่ว มีความคุ้นเคยกับบรรดาเหล่าทหารของเมืองเกงจั่วและได้มาร่วมในงานประชุมเจ้าเมืองครั้งนี้ด้วย อี่เจ้ายสังเกตเห็นมีทหารอยู่ภายนอกกำแพงเมืองทั้งสามด้านก็สงสัย ครั้นเข้ามาที่ศาลาว่าราชการก็เห็นทหารจำนวนมากเคลื่อนไหวผิดปกติ สอบถามทหารซึ่งสนิทกันแล้วจึงทราบว่าเป็นคือแผนสังหารเล่าปีอี่เจ้ายทราบแผนแล้วก็ตกใจ พอเริ่มกินโต๊ะอี่เจ้ายจึงฉวยโอกาสนั้นถือจอกสุราตรงเข้ามาคำนับเล่าปี เล่าปีเห็นอี่เจ้ายมากลุกขึ้นคำนับ ในขณะที่เล่าปีมองหน้าอี่เจ้ายนั้น อี่เจ้ายได้ถลึงตาจ้องตาเล่าปีเขม็งอยู่ แล้วกล่าวความเป็นนัยว่าเวลานี้อากาศร้อนนัก ท่านจงออกไปทอดเสื่อคลุมเก็บไว้ก่อนเถิด เล่าปีเห็นอาการที่อี่เจ้ายถลึงตาแล้วฟังคำพูดที่เป็นนัยของอี่เจ้ายแล้วก็รู้ว่ามีเรื่องร้าย จึงแกล้งขอตัวเข้าไปทางห้องแขวนเสื้อ ด้านหลังห้องโถงที่ประชุม อี่เจ้ายก็เดินตามเล่าปีไปแล้วกระซิบว่าชั่วมอวางแผนสังหารท่าน จัดกำลังทหารออกไปชุมสักระไวที่ประตูเมืองทั้งสามด้าน วางอยู่ก็แต่ประตูเมืองด้านตะวันตก ท่านจงรีบหนีไปทางด้านนั้น แล้วว่าแม้ในศาลาว่าราชการนี้และข้างนอกก็มีทหารของข้ามอรักษาการณ์อยู่อย่างเข้มงวด ท่านจงรีบหนีไปทางด้านหลังนี้ ข้าพเจ้าจะรีบไปบอกให้จุล่งทราบ

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ลอบเดินออกจากด้านหลังของห้องโถงศาลาว่าราชการตรงไปในส่วนซึ่งเป็นที่ผูกม้าของผู้เป็นประธาน เล่าปีแกล้งเชือกที่ผูกม้าเดกเลาแล้วชี้หนีออกไปทางด้านตะวันตกแต่ผู้เดียว พอเล่าปีหนีไปถึงประตูเมือง นายประตูด้านตะวันตกก็ถามว่า งานเลี้ยงเพิ่งเริ่มต้น ท่านจะรีบไปแห่งไหนเล่า เล่าปีฟังคำถามแล้วไม่ตอบแต่ประการใด คงเร่งฝีเท้ามาออกประตูเมืองไป นายประตูเห็นลักษณะของเล่าปีเป็นที่ประหลาดจึงเข้าไปรายงานความให้ชั่วมอทราบ ชั่วมอทราบความดังนั้นจึงรีบพาทหารขึ้นม้าไล่ตามเล่าปีไป เล่าปีขี่ม้าเดกเลาออกจากประตูเมืองตรงไปทางด้านตะวันตกประมาณสามสิบเส้นถึงริมฝั่งแม่น้ำตันเซ พอถึงฝั่งแม่น้ำเล่าปีเห็นสภาพแล้วก็ตกใจ เพราะความกว้างของแม่น้ำนั้นกว้างมากขนาดเก้า ถึงสิบวา ทั้งลักษณะใสเข้มของน้ำก็บอกลักษณะชัดเจนว่าเป็นแม่น้ำลึก เล่าปีตกใจมิรู้จะทำประการใดจึงชักม้าเดกเลาหันหลังกลับเพื่อจะหาท่าข้ามแม่น้ำ แต่พอชักม้าหันหลังกลับก็เห็นทหารยกตามมาเป็นอันมากก็ยิ่งตกใจ คิดว่าครั้งนี้ชีวิตเราคงสิ้นเสียเป็นแน่แท้ เล่าปีลี้หนทางที่จะกลับหลังเพราะทหารยกตามมาเป็นอันมาก หากจะตีฝ่าก็คงจะไม่พ้นมือ จึงชักม้ากลับมาทางริมแม่น้ำตันเซ มิรู้จะทำประการใดก็ร้องไห้ แต่พอเสียงทหารที่ตามมานั้นดังใกล้เข้ามา เล่าปี ก็ตัดสินใจกระโดดบโกลนม้ามลงไปในแม่น้ำ ม้าเดกเลากระโจนลงไปที่ริมน้ำ เท้าหน้าม้าถลาลงอยู่ในเลนตืด ชะงักอยู่ เสื่อกางเกงของเล่าปีเปียกน้ำสิ้น เล่าปีเอาส้อมาตีที่ม้าเดกเลา เป็นหลายครั้งเพื่อให้ม้าวิ่งตรงไปข้างหน้า ทั้งๆ ที่เป็นแม่น้ำกว้างใหญ่ แต่เท้าม้านั้นติดเลนแน่นอยู่ เล่าปีเห็นม้ามืดอยู่ในเลน ในขณะที่ทหารไล่หลังมาเป็นอันมากก็ร้องไห้และเอาหน้าชนลงกับคอม้าเดกเลาแล้วรำพันว่าใครๆ เขาก็ว่าเจ้าเป็นม้ากินเจ้าของ แต่เราก็รักเจ้า วางใจเจ้าว่าเหมือนหนึ่งเป็นเพื่อนตาย ตัวเราจะตายในเวลาวันนี้แล้ว ห่วงแต่เจ้าว่าสับไปเมื่อหน้าเจ้าจะหาใครเป็นที่พึ่ง เพราะคนทั้งหลายต่างรังเกียจว่าเจ้าเป็นอันตรายเป็นเจ้าของ เล่าปีเอามือกอดคอม้าเดกเลาไว้ ในขณะที่น้ำตาไหลหยดรดคอม้า ในพลันนั้นม้าเดกเลาได้ขยับตัวถีบโพนโจนทะยานจากที่นั้นข้ามแม่น้ำไปถึงเจ็ดแปดวาทถึงริมตลิ่งอันเป็นน้ำตื้นเพียงแค่ว่า ตัวม้า เล่าปีจึงกระโดดบงเหินม้าให้รีบขึ้นฝั่ง พอขึ้นฝั่งได้เล่าปีก็มีความยินดีนึก "อุปมาเหมือนฝันว่าได้ขึ้นสวรรค์"

พอเท้าม้าเดกเลาเหยียบฝั่ง เล่าปีเหลียวหลังไปทางฝั่งตรงกันข้าม เห็นชั่วมอคุมทหารมาเป็นอันมากแต่หยุดอยู่ที่ริมตลิ่ง ชั่วมอเห็นเล่าปี เหลียวมามองจึงร้องไปว่าเหตุไฉนท่านไม่อยู่กินโต๊ะ แล้วขับม้ามาที่นี้ แต่สาปงเล่า เล่าปีขี่ม้าขึ้นบนฝั่งแล้ว ชักม้าหันกลับมาร้องตอบชั่วมอว่าตัวเรา ไม่เคยคิดร้ายต่อท่าน ไม่เคยคิดร้ายต่อ

เล่าเปียวแลผู้ใด โฉนเล่าท่าน จึงคิดอ่านวางแผนการสังหารเรา ชั่วมอไดยินดังนั้นก็รีบปฏิเสธว่าท่านเอาความจากที่ไหนมากล่าว เพราะตัวข้าพเจ้าไม่เคยคิดร้ายต่อท่านเลย โฉนเล่าท่านจึงหลงคำคน ยุ่งตั้งนี้ ในขณะที่กล่าวนั้นชั่วมอได้เอาเกาทัณฑ์ขึ้นพาดสายแล้วนำว เกาทัณฑ์จะยิงเล่าปี เล่าปีเห็นดังนั้นก็รีบชักม้าหนีจนพ้นจากระยะเกาทัณฑ์แล้วตรง ไปทางด้านตะวันตก ชั่วมอเห็นเล่าปีหนีพ้นจากระยะเกาทัณฑ์แล้วก็วางเกาทัณฑ์ลง และเห็นว่าบริเวณย่านนั้นไม่มีท่าข้าม ไม่สามารถไล่ตามเล่าปีต่อไปได้ จึงพาทหารจะกลับเข้าเมือง

ในระหว่างเดินทางกลับเข้าเมืองชงหยงนั้น ชั่วมอสะดใจได้คิด เพราะเห็นความแปลกประหลาดจึงว่ากับเดียวอินนายทหารที่ติด ตามไปด้วยว่ามาคิดแล้วก็แปลกนักเพราะแม่น้ำต้นเขนี้แม่น้ำลึก กว้างถึงเกวาลิบบา พวกเราซึ่งเคยพื้นที่ก็ยังไม่สามารถขี่ม้าข้ามแม่น้ำไปได้ หรือว่าที่เล่าปีขี่ม้าข้ามแม่น้ำไปได้ครั้งนี้เป็นเพราะเทพยดาเข้าอุ้มชูปามานั้นข้ามแม่น้ำต้นเขไป กล่าวดังนี้แล้วชั่วมอก็เสียใจ เรงม้าพาทหารกลับเข้าเมืองชงหยง เล่าปีหนีรอดมาจากแผนสังหารครั้งนี้ได้อย่างหวุดหวิดและพิสดาร นิมิไช่สวรรค์ทรงความยุติธรรมแล้วอุ้มชูดอกหรือ

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

เงาพญามังกร (ตอนที่ 185)

ชั่วมอวางแผนการสังหารเล่าปีไว้รอบครอบรัดกุม แต่เล่าปีทราบแผนการร้ายจึงหนีไปทางประตูเมืองด้านตะวันตก แล้วข้ามแม่น้ำตั้งเขซึ่งลึกและกว้างเกวาลิบบาไปได้อย่างหวุดหวิดพิสดาร แต่ในขณะที่ชั่วมอทราบข่าวว่าเล่าปีหนีแล้วระดมทหารเพื่อไล่ตามเล่าปีนั้น ความซุ่มนของทหารชั่วมอทั้งภายในและภายนอกศาลาว่าราชการจึงปรากฏขึ้น พอทหารของชั่วมอลูกไล่ตามตามชั่วมอไป บรรดาเจ้าเมืองทั้งปวงเห็นผิดสังเกตก็แตกฮือซุ่มนขึ้น จุล่งนังกินโต๊ะอยู่ข้างนอกเห็นผิดสังเกตจึงถือกระบี่วิ่งเข้าไปในศาลาว่าราชการแต่ไม่เห็นเล่าปีก็ตกใจ เดินกลับออกมาไดยินเสียงทหารพูดกันว่าเล่าปีหนีไปทาง ประตูเมืองตะวันตก และชั่วมอยกทหารไล่ตามไปแล้ว จุล่งจึงพาทหารสามร้อยนายขึ้นมายกตามเล่าปีไป พอจุล่งพาทหารพ้นประตูเมืองด้านตะวันตกมาครู่หนึ่งก็สวนกับชั่วมอนำทหารกลับมา จุล่งจึงร้องถามชั่วมอว่าขณะนี้เล่าปีนายเรา อยู่ที่ไหน ชั่วมอเห็นทริยาอาการจุล่งเคร่งขรึมเป็นสง่าก็พรั่นพรั้ง ขมใจแล้วตอบไปว่าข้าพเจ้าได้ทราบข่าวว่าเล่าปีได้ออกจากเมืองไปแล้ว แต่จะไปทางไหนนั้นไม่แจ้งจุล่งอ่านและทราบสถานการณ์ได้ว่าเรื่องทั้งนี้เกิดแต่ชั่วมอคิดอ่านทำร้ายเล่าปี แต่จุล่งนั้นเป็นคนมีน้ำใจหนักแน่น ในเมื่อยังไม่พบหน้า เล่าปีจึงไม่หุนหันพลันแล่น แต่รีบพาทหารสวนกับชั่วมอตรงไปทางด้านตะวันตกจนถึงริมแม่น้ำต้นเข เห็นแม่น้ำทั้งกว้างทั้งลึก ไม่คิดว่าเล่าปีจะข้ามแม่น้ำนี้ได้ จึงรีบพาทหารย้อนกลับไล่ตามชั่วมอ พอเข้ามาใกล้จุล่งก็ร้องเรียกให้ชั่วมอหยุด แล้วว่าเล่าเปียวเชิญ เล่าปีนายเรามาเป็นประธานในงานชุมนุมบรรดาหัวเมืองทั้งปวงในครั้งนี้ ได้ทำผิดสิ่งใดต่อท่านจึงคิดอ่านทำร้ายนายเรา ชั่วมอเกรงลักษณะอาการจุล่ง พรั่นพรั้งอยู่ ไดยินคำจุล่งเยือกเย็น ดุจเสียงแห่งพญามัจจุราชก็ขมใจกล่าวตอบเป็นทางเอาตัวรอดว่า เราไม่ได้คิดทำอันตรายต่อเล่าปี ที่ยกทหารมาทั้งนี้ก็เพื่ออารักขาบรรดา เจ้าเมืองทั้งปวงมิให้เป็นอันตราย

จุล่งจึงว่าข้าพเจ้าทราบดีว่าการทั้งนี้เกิดแต่ท่านวางแผนลอบสังหารเล่าปี ข้าพเจ้าถามความท่านแต่โดยดี แต่ท่านกลับบ่ายเบี่ยงเลียงเอาเรื่องอื่นมาพูด ว่าแล้วจุล่งก็จ้องหน้าไปที่ชั่วมอ ชั่วมอเห็นดังนั้นก็อ่อนเสียงตอบไปว่า เราได้ทราบข่าวว่าเล่าปีหนีไป ทางทิศตะวันตกจึงยกทหารมาติดตามเพื่ออารักขาแต่ไม่พบตัวเล่าปีจึงเดินทางกลับแต่ตัวเปล่า ซึ่งท่านก็ให้เห็นประจักษ์อยู่แก่ตาตัวเองแล้วไม่ใช่หรือจุล่งกวาดสายตาไปที่ชั่วมอแลทหารซึ่งติดตามทั้งนั้นแล้วไม่เห็น มีร่องรอยการต่อสู้ก็ค่อยเบาใจว่าเล่าปีน่าจะไม่มีอันตราย แต่ยังไม่มีสิ้นสงสัย จึงชักม้าพาทหารกลับไปทริมแม่น้ำต้นเขอีกครั้งหนึ่ง พอถึงริมแม่น้ำตรงจุดที่เล่าปีข้าม จุล่งสังเกตเห็นรอยเท้าม้าที่ริมตลิ่ง แล้วจึงขี่ม้าไปที่พักแม่น้ำอีกข้างหนึ่งก็เห็นโคลนจากรอยเท้าม้าติดอยู่ที่ริมตลิ่งและที่ริมตลิ่งนั้นก็ยังชุ่มน้ำเปียกอยู่เห็นถนัด จุล่งใจหนึ่งก็คิดว่าเล่าปีคงหนีข้ามแม่น้ำนี้ไป แต่อีกใจหนึ่งนั้นแคลงใจว่าแม่น้ำนี้ทั้งกว้างทั้งลึก เล่าปีจะข้ามแม่น้ำนี้ไปได้อย่างไรกัน จุล่งสองจิตสองใจลังเลมิรู้ที่จะตัดสินใจไปทางข้างว่าเล่าปีหนีข้าม แม่น้ำไปได้หรือไม่ หรือว่าจะหนีไปทางอื่น ลังเลสองจิตสองใจอยู่ดังนี้จึงคิดว่าอย่ากระนั้นเลยจะกลับไปถามชั่วมอให้กระจ่างจะดีกว่า ว่าแล้วก็ชักม้าพาทหารไล่ตามชั่วมอมาอีกครั้งหนึ่ง

แต่พอจุล่งพาทหารมาถึงประตูเมืองด้านตะวันตกปรากฏว่าชั่วมอเข้าเมืองชงหยงไปแล้ว จุล่งจึงตรงเข้าไปจับนายประตูแล้วขูถามขึ้นว่าเจ้าเห็นเล่าปีนายเราออกไปจากประตูเมืองด้านนี้หรือไม่ ให้ออกมาตามความจริง หากกล่าวคำเท็จเราจะเด็ดหัวเจ้าเสีย นายประตูถูกจุล่งจับแล้วตะคอกถามดังนั้นก็ตกใจ รีบบอกตาม ความจริงว่าเล่าปีหนีออกไปทางประตูนี้แต่เพียงผู้เดียว จุล่งได้ฟังดังนั้นก็โกรธชั่วมอแต่คิดขึ้นมาวาบดนี้ชั่วมอพาทหารเข้าไปในเมือง แล้วอยู่ในท่ามกลางทหารเป็นจำนวนมาก แม้หากเราจะยกทหารเข้าไปก็ไม่ทำให้ได้พบตัวเล่าปี คิดดังนี้แล้วจุล่งจึงพาทหารยกกลับไปเมืองชินเอี้ย ฝ่ายเล่าปีหนีข้ามแม่น้ำต้นเขมาได้แล้ว เลือ่ผ้า

เนื้อตัวก็เปียกปอน ชัดเข้าไปแต่ตัวคนเดียวก็เสียใจนัก ราฟิ่งขึ้นแต่ในใจว่าตัวเรานี้ช่าง อาภัพอับวาสนา แต่พลันนั้นก็สลดใจว่าเหตุใดจึงสามารถข้ามแม่น้ำต้นเข้ทั้งลึกทั้งกว้างขนาดนั้นมาได้ ทั้งยังคิดสงสัยต่อไปว่า มาเด็กเลากระโจนเพียงครั้งเดียวเหตุใดจึงไปได้ไกลถึงเจ็ดแปดวาจนถึงที่น้ำตื้นได้เล่าหรือว่าเป็นเพราะ เทพยดาอุปถัมภ์ช่วยเหลือมิให้เป็นอันตรายและอุ้มเข้ามาให้กระโดดฝ่าข้ามแม่น้ำมาได้โดยปลอดภัย เล่าปีไตรตรองแล้วไม่เห็นโอกาสที่จะเป็นไปประการอื่นนอกจากสวรรค์บันดาลประการเดียว ความปีติปริดาปราโมทย์ก็บังเกิดขึ้นในใจ ความท้อแท้หมดกำลังใจก็สร้างลึนไปเกิดพลังวิริยานุภาพแข็งแกร่งในฉับพลันจนเข้ามาเข้าถึงแดนเมืองลำเจียกโดยไม่รู้สึกตัว

อา! เล่าปีกำลังเหยียบเข้าสู่ดินแดนอันเป็นร่มเงาแห่งพญามังกรโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวตามบัญชาอันยุติธรรมแห่งสวรรค์นั้นแล้วเล่าปีมาถึงเขตแดนเมืองลำเจียก แสงตะวันก็คล้อยต่ำด้วยเป็นเวลาพลบ เห็นบรรดาชาวนาแบกจอบเสียมกลับบ้าน พอผ่านมาครู่หนึ่งเห็นเด็กน้อยอายุราวสิบสองขวบ ชีควายเป่าขลุ่ยสวนทางมาข้างหน้าในลักษณะการที่เปี่ยมด้วยความสุขและอิมเอบใจ เสียงขลุ่ยดังมาแต่ไกลให้ความรู้สึกคล้ายกับความในบทเพลงสุนทราภรณ์บทหนึ่งที่ว่า "ต้นข้าวอ่อนพลิ้ว ชูยอดรวีเรียงราย ชีควาย แซมช้อยค้อยเยื้องกราย อยู่นาไกลแสนเมืองแมนกลายกลายเดือน ก็ทงายพอกัน อยู่กรุงอยู่นา มันก็ฟ้าเดียวกัน ชีทวยชีเก้งก็เหมือนกัน ก็พระจันทร์ดวงเดียว" เล่าปีได้ยินเสียงขลุ่ยก็ทอดถอนใจใหญ่ ราฟิ่งขึ้นในใจว่าตัวเรานี้เป็นถึงเชื้อพระวงศ์ของพระวิรมหากษัตริย์อันยิ่งใหญ่เกรียงไกร แต่ใจนอาภัพอับจนได้รับความทุกข์ลำบากถึงเพียงนี้ สู้เด็กน้อยช้วนาก็มิได้เพราะดูไปแล้วแม้เป็นชาวบ้านธรรมดาสามัญอยู่ชนบททางไกล ก็ยังเปี่ยมด้วยความสุขเสียนี้กระไร เล่าปีคิดดังนี้แล้วก็กระตุกบังเหียนมาให้หยุด ฟังเสียงขลุ่ยของเด็กน้อยต่อไป จนกระทั่งเด็กน้อยชีควายเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้าของเล่าปี เด็กน้อยกระตุกเชือกสนตะพายให้ควายหยุด แล้วจ้องดูหน้าเล่าปี เห็นสูงใหญ่ หูยาวถึงปาประหลาดกว่าคนทั้งปวงจึงถามว่าตัวท่านนี้คือพระเจ้าอาเล่าปีที่เคยมีกิตติศัพท์ลือเลื่องในการปราบโจรโพกผ้าเหลืองใช่หรือไม่

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็แปลกใจว่าใจนเด็กน้อยช้วนาคู่นี้จึงรู้จักตัวเรา จึงถามขึ้นว่าเจ้าหนูน้อย เจ้าอายุเพียงแต่เท่านี้ใจนจึงรู้จักชื่อเสียงของเราเล่า เด็กนั้นจึงตอบว่าข้าพเจ้ายังอ่อนวัยไม่รู้อะไรการบ้านเมืองก็จริงอยู่ แต่ครูสอนหนังสือของข้าพเจ้านี้ได้คบหาเพื่อนฝูงเป็นอันมาก ข้าพเจ้าเคยได้ยินครูสนทนากับเพื่อนกล่าวความสรรเสริญกิตติศัพท์ของเล่าปีว่าประกอบด้วยลักษณะผู้มีบุญ สูงประมาณหกศอก หูใหญ่ยาวถึงปา มีอายุถึงเข้า จักสุกรอกไปเห็นใบหู แล้วว่าภายหลังจะมีบุญเป็นใหญ่ในแผ่นดิน บัดนี้ข้าพเจ้ามาพบท่าน เห็นลักษณะสมดังคำครู จึงสงสัยแล้วไต่ถามเล่าปีจึงตอบว่าตัวเรานี้ชื่อเล่าปี เป็นเชื้อพระวงศ์อันจริงตามคำเจ้า เราอยากทราบวาทะของเจ้าที่กล่าวความถึงตัวเรานั้นเป็นผู้ใด เด็กน้อยตอบว่าครูของข้าพเจ้าชื่อสุมาเด็กโข เล่าปีสงสัยจึงถามต่อไปว่าแล้วบรรดาเพื่อนของครูเจ้าเล่ามีใครบ้าง เด็กน้อยกล่าวตอบว่าเพื่อนสนิทของครูข้าพเจ้ามีสองคน คนหนึ่งชื่อบังเด็กก่งอายุแก่กว่าอาจารย์ข้าพเจ้าสิบปี เป็นอาของกปราชญ์ที่มีนามว่าบังทอง โดยบังทองนั้นมีอายุน้อยกว่าครูของข้าพเจ้าห้าปี มีสติปัญญาหลักแหลม และรอบรู้ในการทั้งปวง เป็นที่รักของครูข้าพเจ้านัก จึงรับนับถือว่าเป็นน้อง แล้วว่าบังเด็กก่งและบังทอง สองอาหลานซึ่งเป็นเพื่อนของครูข้าพเจ้ามีถิ่นอาศัยอยู่ในเมืองขงหยง ได้ไปมาหาสู่และพูดจาสรรเสริญถึงกิตติศัพท์ของท่านอยู่เนืองๆ

เล่าปีจึงถามต่อไปว่าครูของเจ้ามีสำนักอยู่ที่ใด เด็กน้อยชี้มือไป ที่พุ่มไม้อันไม่ไกลสายตานักแล้วว่าที่บ้านหลังพุ่มไม้ระยะยี่สิบเส้นจากที่ยืนอยู่นี้ นั่นแล้วคือบ้านของครูข้าพเจ้า เล่าปีจึงว่าวันเวลาที่ตะวันพลบแล้ว เจ้าเด็กน้อยจงเฝ้าดูพาเราไปพบครูของเจ้าสักหน่อยหนึ่ง เราใคร่จะได้เห็นแล้วคบหากับครูของ เจ้า เด็กน้อยนั้นก็รับคำแล้วพาเล่าปีไป พอเล่าปีเข้าไปถึงพุ่มไม้ใกล้บ้านก็ได้ยินเสียงพิณดังแว่วมาเป็นที่เสนาะโสต นุ่มนวลหนักหน่วงดังระลอกคลื่นในพระมหาสมุทร ลุ่มลึกนัก ผิดจากเสียงพิณธรรมดาที่เคยได้ยิน เล่าปีจึงถามว่าเป็นผู้ใดตีพิณ เด็กน้อยตอบว่าเป็นเสียงพิณจากน้ามือครูของข้าพเจ้า เล่าปีจึงบอกให้เด็กนั้นหยุดอยู่แล้วว่าเสียงพิณนี้ไพเราะพิสดารนัก เราใคร่หยุดฟังเสียงเพลงพิณนี้สักครู่หนึ่ง เจ้าอย่าเพิ่งเข้าไปบอก ครูว่าเรามาเยือน ปล่อยให้ครูของเจ้าได้สำราญใจกับการบรรเลงเพลงพิณต่อไปเถิด เราจะได้ถือโอกาสนี้ฟังเสียงพิณอันเปรียบด้วยทิพยดนตรีให้เป็นบุญแก่โสดเรา

เล่าปีกล่าวความพอสันดาเสียงพิณนั้นก็หยุดลง มีเสียงคนราฟิ่งดังขึ้นว่า "เวลารับนี้เราตีพิณสละสลวย สายพิณมิได้ขัดข้อง ชะรอยจะมีคนผู้มึสติปัญญาคลุกคลีฟังเป็นมันคง" ปรากฏร่างชายวัยกลางคนผู้หนึ่งเดินออกมาจากประตูบ้าน มีรูปร่างผอมสูง ผอมเกล้าเป็นมวย มีปิ่นไม้สีดำขัดเกล้ามวยนั้นไว้เครียวาสลวยด้ายลัดดา มีประกายสดใส ใส่เสื้อคลุมสีเทา ลักษณะการเดินเบาหวิรรวกับลอยมาตามลมสมเป็นอาจารย์ผู้ใหญ่ เด็กน้อยพูดขึ้นก็มีความยินดียิ่งนัก รวกับว่าได้มาเฝ้าอยู่เบื้องหน้าเทพยดาผู้มีฤทธายิ่งใหญ่ จึงตรงเข้าไปคำนับ คราวระสุมาเด็กโขสุมาเด็กโขเห็นอาภักปกิจยาเล่าปีนุ่มนวลสง่างามและพิเคราะห์ดูเห็นเสือกางเกงเปียกปอนอยู่ จึงว่า "ตัวท่านนี้มีบุญแล้ววาสนาเป็นอันมาก ภัยมาถึงตัวแล้วก็หนีเอาตัวรอดได้" เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็หลกใจปน

สงสัยว่าโจนบุคคลผู้น้อยที่ข้างใน บ้านจึงได้ล่วงรู้ความเป็นไปที่ตัวเราได้ประสบมา เล่าปี่ก็ตะลึงอยู่กับที่ ในขณะที่เจ้าเด็กน้อยได้คำนวณการระสุมเด็กโขแล้วว่าคณผู้นี้คือ พระเจ้าอาเล่าปี่ ได้พบกับข้าพเจ้าที่กลางทางแล้ววิ่งวอนขอให้ข้าพเจ้า พามาพบครู สุมาเด็กโขได้ฟังดังนั้นจึงผายมือเชื้อเชิญเล่าปี่เข้าไปในบ้าน สุมาเด็กโขเชิญเล่าปี่ให้นั่งลงกับที่ แล้วสั่งเด็กในบ้านให้ไปยกกา น้ำชาออกมาต้อนรับเล่าปี่ ในขณะเดียวกันก็กล่าวถามขึ้นอย่างราบเรียบว่าตัวท่านจะไปแห่งไหนจึงได้ผ่านมาทางนี้ เล่าปี่จึงตอบว่าข้าพเจ้าได้ถือโอกาสอันว่างจากราชการออกมาท่องเที่ยวชนบท เห็นภูมิทัศน์อันเป็นธรรมชาติงดงามนัก จึงได้เที่ยวชมจนเพลินใจ แล้วลัดหลงมาถึงที่นี่ พบเจ้าเด็กน้อยจึงได้ทราบที่ท่านพำนักอยู่ ณ ถิ่นนี้ จึงมีความปรารถนาใคร่มาคารวะ คำนับให้เป็นสิริมงคลไว้กับตัว และนับเป็นวาสนาของข้าพเจ้านักที่ได้มีโอกาสมาพบกับท่าน แล้วว่าการได้พบท่านในวันนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีหาที่สุดมิได้

สุมาเด็กโขได้ฟังดังนั้นจึงว่าท่านจะอำพรางข้าพเจ้าไปทำไมกัน ข้าพเจ้าเห็นท่านแต่แรกก็รู้ว่าตัวท่านนี้เพิงเพชฌัญญัตตรายแล้วหลบหนีรอดตายมาได้ เล่าปี่ได้ยินดังนั้นก็มั่นใจว่าสุมาเด็กโขผู้นี้มีญาณวิเศษหยั่งรู้ความเป็นไปของตัวแน่แล้ว หากจะอำพรางความไว้ต่อไปย่อมไม่สมควร จึงเล่าความเป็นมาตั้งแต่ต้นจนกระทั่งหนีข้ามแม่น้ำตันเซ แล้วพบกับสุมาเด็กโขให้สุมาเด็กโขฟังทุกประการ ในขณะที่ภายในใจนั้นบังเกิดความเลื่อมใสศรัทธาและตระหนักถึงความมหัศจรรย์ในตัวชายวัยกลางคนผู้นี้ที่สามารถหยั่งคาคหมายรู้ถึงเหตุการณ์ภายนอกที่ตัวประสบมาได้อย่างแม่นยำ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิหยาคม

คุณสมบัติของขุนซื่อ (ตอนที่ 186)

เล่าปี่หนีอันตรายเข้าสู่เขตแดนเมืองลำเจียกโดยไม่รู้ตัวว่าดินแดนนี้คือดินแดนที่อยู่ภายใต้ร่มเงาแห่งพญามังกร และเพียงแต่สัมผัสกับเงาอันเลื่อนรางแห่งพญามังกรที่ทาบอยู่ ณ ดินแดนแห่งนี้เท่านั้น เล่าปี่ก็ได้รับซึ่งถึงความมหัศจรรย์ที่ไม่เคยประสบมาแต่ก่อน ครั้นได้เล่าความเป็นมาจนกระทั่งได้มาพบกับสุมาเด็กโขแล้ว เล่าปี่ก็กำหนัดด้วยความระทึกใจในโชคชะตาของตัวสุมาเด็กโขฟังคำเล่าปี่แล้วจึงว่าเราได้ยินกิตติศัพท์เลื่องลือมาแต่ก่อนว่าตัวท่านนี้มีสติปัญญาเป็นอันมาก ทั้งมีน้ำใจโอบอ้อมอารีแก่คนทั้งปวง แต่โฉนหนอจึงยังตั้งตัวไม่ได้ ต้องร่อนเร่พเนจรอยู่เช่นนี้ สุมาเด็กโขผู้เล่าฟังเพียงเล่นพิณโดยไม่ติดขัด ก็หยั่งรู้ได้ว่ามีผู้สติปัญญาฉลาดฟังเพลงพิณ และเพียงแต่เห็นเสื้อผ้าและสีหน้าของเล่าปี่ก็รู้ว่านี้ภัยตาย ซึ่งแสดงอยู่ว่าบุคคลผู้นี้มีญาณหยั่งรู้อย่าง แต่ปรากฏว่าในสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) มิได้ไขถึงเหตุผลต้นปลาย จึงทำให้รู้สึกเพียงแต่ประหลาดมหัศจรรย์โดยไม่รู้ความเป็นมา ส่วนสามก๊กฉบับบริวิเทเลอ์ของอังกฤษระบุว่าสุมาเด็กโขผู้นี้มีสมญานามอีกชื่อหนึ่งว่า "อาจารย์แวนน้ำ" คือเมื่อเพ่งมองน้ำแล้วสามารถหยั่งรู้การในอนาคตแลอดีตได้ และสามก๊กฉบับวณิกของยาขอบได้ระบุว่าสุมาเด็กโขผู้นี้เป็นผู้ชาญ อาโปกลืน หรือนัยหนึ่งก็คือเป็นผู้ปฏิบัติธรรมเจริญกลืนแห่งธาตุน้ำ และเพราะอิทธิฤทธิ์แห่งกลืนวิธีนี้จึงทำให้สามารถหยั่งรู้การณอดีตและอนาคตได้ ซึ่งสอดคล้องกับความในฉบับภาษาอังกฤษของ บริวิเท เลอ์นั้น

ในพระพุทธศาสนามีวิถีปฏิบัติทางจิตไว้หลายแบบไม่ว่าจะเป็น แบบอานาปานัสสติ ภาวนาสติ หรือกลืนวิธี เพื่อให้จิตตั้งมั่นเป็น ปาริสัทโธ ทำให้จิตบริสุทธิ์เป็นปาริสัทโธ และทำให้จิตควรแก่การงาน ในหน้าที่ของจิตเป็นกัมมะโยนิ โดยหนึ่งในกลืนวิธีนั้นคือการเจริญอาโปกลืนหรือการเพ่งน้ำเป็นอารมณ์ ทำให้จิตมีอารมณ์ครบทั้งสามแล้วเป็นที่ตั้งแห่งอิทธิฤทธิ์ เพราะเมื่อจิตเป็นสมาธิถึงระดับอัปปนาสมาธิแล้ว สามารถถอนจิตนั้นกลับมาที่ชั้นอุปจารสมาธิ ซึ่งเป็นขั้นที่ ใช้อิทธิฤทธิ์อำนาจแห่งจิตไปในการต่างๆ ได้ สำหรับผู้ที่เจริญอาโปกลืนหรือกลืนธาตุน้ำมีกำลังกล้าแล้ว สามารถใช้อำนาจแห่งจิตนั้นเพ่งไปในน้ำ หยั่งรู้ถึงเหตุการณ์เป็นมาในอดีตและอนาคตได้สามารถทำให้แผ่นน้ำจุลแผ่นดิน สามารถเดินไปบนผิวน้ำได้ หรือสามารถทำให้น้ำเป็นช่องว่าง สามารถลอดหรือลงไปอยู่อาศัยได้ กระทั่งสามารถทำให้กระแสน้ำไหลทวนขึ้นแลลงได้ดังปรารถนา สุมาเด็กโขเป็นผู้ประพาศปฏิบัติธรรมในลัทธิเต๋า บำเพ็ญเพียร ทางจิตอยู่ในป่าเขาอันวิเวก แม้มิได้ปฏิบัติตามวิถีทางอันบัญญัติไว้ในพระพุทธศาสนา แต่วิถีปฏิบัติในลัทธิเต๋าเพื่อการเข้าสู่ถึงความ เป็น ธรรมชาติก็มีมรรควิธีที่ทำให้จิตมีอารมณ์ครบทั้งสามได้ เป็นแต่เป้าหมายสูงสุดนั้นไม่ใช่ว่าการหลุดพ้นจากทุกขสันเขิง หากคงมุ่งหวังสู่ความเป็นธรรมชาติ หรือความมีฤทธิ์ที่ยังมีกิเลสครอบงำอยู่

การที่สุมาเด็กโขได้ปฏิบัติโดยมรรควิธีแห่งลัทธิเต๋า โดยถือน้ำเป็นอารมณ์ในการเพ่งพิจารณาและฝึกฝนทางจิต ทำให้จิตตั้งมั่นบริสุทธิ์เป็นสมาธิควรแก่การงาน และสามารถทำงานของจิตโดยอาศัยน้ำเป็นบาทฐานนั้น สามก๊กฉบับบริวิเท เลอ์ จึงแปลสมญาของสุมาเด็กโขไว้ว่า "อาจารย์แวนน้ำ" อาศัยการเพ่งน้ำสอดส่องเพื่อความ รู้อดีตและอนาคต ในขณะที่ยาขอบซึ่งมีความรู้ทางพระพุทธศาสนาได้ถอดความให้สอดคล้องกับความเข้าใจของคนไทยว่าสุมาเด็กโขเป็นผู้ชาญอาโปกลืนดังนี้ สุมาเด็กโขถามเล่าปี่ถึงต้นสายปลายเหตุว่าเหตุใด

จึงยังตั้งตัวไม่ได้ ซึ่งเป็นคำถามที่สุมาเด็กโขเองยอมมีคำตอบในใจดีอยู่แล้ว เป็นการตั้งคำถามเพื่อต้องการฟังความคิดและความเข้าใจของเล่าปีจากปากของเล่าปีเอง หาใช่เป็นการตั้งคำถามโดยความไม่รู้แต่ประการใดไม่ เล่าปีได้ฟังคำถามของสุมาเด็กโขตั้งนั้นจึงว่า "ตัวข้าพเจ้าทุกวันนี้वासาน้อย ทั้งชะดราศีกี่อาภัพจึงได้ความลำบาก" สุมาเด็กโขจึงว่าเกิดเป็นชายชาติอาชาไนย โฉนจึงหวังพึ่งพาแต่वासานเล่า ท่านกล่าวความทั้งนี้มิต้องด้วยความเห็นของข้าพเจ้า การที่ท่านยังตั้งตัวมิได้แลต้องร่อนเร่พเนจรอยู่ดังนี้ก็เพราะ "ท่านหาคนดีมีสติปัญญาเป็นที่ปรึกษานั้นยังมิได้" เล่าปีจึงว่า อันคนดีมีสติปัญญาเป็นที่ปรึกษาของข้าพเจ้านั้นก็มีอยู่ คือขุนเขียน บิดัก บิฮอง และกันหยง ทั้งสี่คนนี้ทำการอยู่ด้วยกัน เป็นที่ไว้วางใจกันมาช้านาน มีสติปัญญาและรอบรู้การบ้านเมือง เป็น ที่ยอมรับนับถือว่าเป็นบัณฑิต ส่วนฝ่ายทหารนั้นเล่าข้าพเจ้าก็มีกวนอู เดียวหุย จูล่ง สำหรับกวนอูกับเดียวหุยนั้นมีฝีมือกล้าแข็ง แลยังเป็นพี่น้องร่วมสาบานที่ร่วมเป็นร่วมตายกันมา ส่วนจูล่งนั้นแม้ได้ร่วมนำสาบานเป็นพี่น้องแต่ก็เหมือนดังพี่น้อง มีความซื่อสัตย์ภักดีและฝีมือ เข้มแข็งกล้าหาญนัก ข้าพเจ้ามีทั้งที่ปรึกษาแลขุนพลพร้อมพร้อมทั้งนี้แล้ว แต่ที่ยังตั้งตัวมิได้ก็เพราะบุญวาสนาของข้าพเจ้าอาภัพ จะดำเนินคดีเตียนหรือโทษใครหาได้ไม่ สุมาเด็กโขจึงว่าอันขุนเขียน บิดัก บิฮอง แลกันหยงนั้น ถึงจะมีสติปัญญาก็เป็นเพียงสติปัญญาระดับนักวิชาการทั่วไป ประสบการณ์ความรู้ความสามารถก็เป็นแต่ด้านธุรการแลการปกครอง ตามแบบเดิมๆ มา ไม่อาจอาศัยความรู้ความสามารถคิดอ่านการสงครามกอบกู้แผ่นดินให้สำเร็จได้ตั้งปรารถนา คนเหล่านี้ถึงมีก็เหมือนไม่มี ส่วน กวนอู เดียวหุย แลจูล่งนั้นแม้เป็นทหารมีฝีมือกล้าแข็ง สามารถต่อสู้กับข้าศึกนับหมื่นนับแสนได้ก็จริงอยู่ แต่ขาดผู้ใช้สอยจับวางให้มีอาณาภาพสูงสุดเท่าที่พึงมี เหตุนี้การกอบกู้แผ่นดินตามปณิธานของท่านจึงยังไม่อาจบรรลุผลและต้องกระเสือกกระสนพเนจรร่อนเร่อยู่ตั้งวันนี้

เล่าปีจึงว่าถ้ากระนั้นคนดีที่มีสติปัญญาควรแก่การเป็นที่ปรึกษา ในการกอบกู้แผ่นดินนั้นเป็นอันใด สุมาเด็กโขจึงว่าอันคนดีมีสติปัญญาควรแก่การเป็นที่ปรึกษาในการกอบกู้บ้านเมืองนั้นย่อมต้องเป็นผู้รู้แจ้งในวิชาทั้งสี่และในนิติทั้งสาม อันวิชาทั้งสี่แลนิติทั้งสามนี้เป็นโฉน สุมาเด็กโขพรรณนาต่อไปว่าวิชาทั้งสี่นั้นได้แก่หนึ่ง วิชาพิชัยสงครามซึ่งว่าด้วยยุทธศาสตร์ ยุทธวิธี ยุทธการ ยุทธโบาย และการดำเนินสงคราม ทั้งย่อมหมายรวมเอาการฝึกฝนบังคับบัญชาการทหารและการใช้กำลังทหารให้สอดคล้องกับสถานการณ์แลภูมิประเทศ สอง วิชาธรรมะ ซึ่งว่าด้วยความเป็นจริงแห่งธรรมชาติทั้งปวง กฎแห่งธรรมชาติทั้งปวง หน้าที่แห่งธรรมชาติทั้งปวงแลผลที่เกิดขึ้นตามธรรมชาตินั้น สาม วิชาหมากล้อม ซึ่งว่าด้วยการตัดสินใจแลการวางแผน ทั้งในด้านการเมือง การทูต การทหาร และประกอบเข้าเป็นอรรถาศัยที่ตัดสินใจโดยคะแนนการทั้งปวงถ้วนทั่วทั้งกระดาน ทั้งฝ่ายเราและฝ่ายตรงกันข้าม กระจำงแจ้งถึงสภาพการทั้งฝ่ายเราและฝ่ายข้าศึก แลแล้วคิดอ่านแผนการช่วงชิงชัย สี่ วิชาดาราศาสตร์ แลคัมภีร์พยากรณ์ ซึ่งว่าด้วยวิถีโคจรของดวงดาวบนภากาศและความผันแปรแห่งธาตุทั้งห้าที่ยักย้ายถ่าย เทผันแปรก่อเกิดเป็นกลางวัน กลางคืน ฤดูกาลร้อนและหนาว เมฆ หมอก พายุ น้ำหลาก ตลอดจนปรากฏการณ์ธรรมชาติต่างๆ นี้คือวิชาทั้งสี่ที่พึงมีประจำตัวสำหรับคนผู้ควรเป็นที่ปรึกษาการแผ่นดิน ส่วนนิติทั้งสามนั้นคือหนึ่ง โลกนิติ คือกฎ แบบแผนแลคติความนิยมที่เป็นไปในโลก ว่าสิ่งใดคือธรรม สิ่งใดคืออธรรม สิ่งใดคือสุทธิ สิ่งใดคืออสุทธิ สิ่งใดคือมงคล สิ่งใดคืออัปมงคล สิ่งใดคือความปรารถนานิยมแห่งมหาชน สิ่งใดคือความไม่พึงปรารถนานิยมแห่งมหาชน สอง ธรรมนิติ คือกฎเกณฑ์ธรรมเนียมประเพณีแลแบบแผนในการครองแผ่นดิน บ้านเมือง และใจคนให้ปรองดองสามัคคีสมานฉันท์ เป็นวิถีปฏิบัติในการครองอำนาจรัฐ ในการใช้อำนาจรัฐแลในการรักษาอำนาจรัฐให้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของมหาชน สาม ราชนิติ คือบทกฎหมายพระอัยการทั้งปวงที่มีมาสำหรับแผ่นดิน เพื่อเป็นหลักปฏิบัติและห้ามปฏิบัติของอาณาประชาราษฎร และในการบริหารราชการแผ่นดิน ตลอดจนนิติปรัชญา นิตินโยบาย ที่ถือเอาประโยชน์สุขของมหาชนและความมั่นคงของแผ่นดินเป็นที่ตั้ง ผู้มีสติปัญญาผู้ใดประกอบบริบูรณ์ด้วยวิชาทั้งสี่แลนิติทั้งสามนั้นแล้วจึงมีค่าควรแก่ความเป็นที่ปรึกษาในการกอบกู้แลบริหารบ้านเมือง ผู้บริบูรณ์ด้วยวิชาทั้งสี่แลนิติทั้งสามนี้แล้วจึงพึงได้นามว่า "ขุนซื่อ" ที่ปรึกษาดังนี้ท่านมีหรือไม่

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตะลึงงัน ใจเปี่ยมไปด้วยความเคารพศรัทธาในภูมิปัญญาอันกว้างไกลของสุมาเด็กโขยิ่งนัก เพราะความอันสุมาเด็กโขกล่าวพรรณนานี้เป็นสิ่งซึ่งเล่าปีไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน ครั้งได้ตรองพิจารณาแล้วเห็นว่าบรรดาผู้คนที่มียุณนั้นไม่มีบุคคลใดที่บริบูรณ์ด้วยวิชาทั้งสี่และนิติทั้งสามนี้เลย เล่าปีจึงว่าความอันท่านกล่าวนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้ตื่นขึ้นจากความฝัน ก้าวออกจากที่มืดสู่ที่สว่าง แม้คุณลักษณะของขุนซื่อดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่เคยได้เห็นได้ฟังมาก่อน แต่ตัวข้าพเจ้านี้ก็มีความปรารถนาตลอดมาที่ใครได้ผู้มีสติปัญญามา ช่วยคิดอ่านทำการ เมื่อได้ฟังคำท่านดังนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็วิตกนักว่าจะหากุนซื่อดังคำท่านได้จากที่ไหน สุมาเด็กโขจึงว่า "โบราณท่านว่าไว้แต่ก่อนว่าลิบคนจะหาผู้กล้าหาญได้คนหนึ่ง ร้อยคนจะจัดหาผู้มีสติปัญญาได้คนหนึ่ง แลคนทั้งปวงก็มีอยู่เป็นอันมาก แม้ท่านจะประสงค์หาผู้มีสติปัญญานั้นก็จะได้สมความปรารถนา"

สุมาเด็กโขเล็งด้วยฉันทแห่งอาปอกสิณจึงกล่าวเป็นคำชาดว่าเล่าปี จะสมความปรารถนาในการหากุนซื่อ แต่ถ้อยร้อยคำที่กล่าวนั้นกลับกลาวลั่นกลมดึเป็นธรรมดาแลปกติยิ่งนัก เล่าปีได้ฟังดังนั้นหาได้สะกิดใจในคำพยากรณ์แห่งสุมาเด็กโขนั้นไม่ เพราะใจมัวพะวงอยู่แต่การที่จะหากุนซื่อได้จากที่ไหน เล่าปีจึงว่าตัวข้าพเจ้ามี

สายตาอันสั้น มีปัญญาอันแคบ ไม่อาจล่วงรู้ถึงภูมิปัญญาแลความรู้ของผู้มีลักษณะอันเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งได้ จึงขอท่านจงเมตตาช่วยอนุเคราะห์แนะนำกษัตริย์ให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเห็นว่าท่านนี้เป็นกษัตริย์คนดีมีคุณงามความดี จึงทรงเมตตาช่วยอนุเคราะห์แนะนำกษัตริย์ให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเห็นว่าท่านนี้เป็นกษัตริย์คนดีมีคุณงามความดี จึงทรงเมตตาช่วยอนุเคราะห์แนะนำกษัตริย์ให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเห็นว่าท่านนี้เป็นกษัตริย์คนดีมีคุณงามความดี จึงทรงเมตตาช่วยอนุเคราะห์แนะนำกษัตริย์ให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเห็นว่าท่านนี้เป็นกษัตริย์คนดีมีคุณงามความดี จึงทรงเมตตาช่วยอนุเคราะห์แนะนำกษัตริย์ให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเห็นว่าท่านนี้เป็นกษัตริย์คนดีมีคุณงามความดี จึงทรงเมตตาช่วยอนุเคราะห์แนะนำกษัตริย์ให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด

พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะแจ้งความละเอียดให้ท่านทราบ เสด็จไปฟังดังนั้นก็เกรงใจสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไม่กล้ากราบบังคมทูลอีกต่อไปจึงรับคำเชิญ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงให้ลูกศิษย์เอามาของเสด็จไปฝาก จัดแจงข้าว ปลาอาหารเลี้ยงดู แล้วจัดที่พักหลับนอนให้แก่เสด็จ ในขณะที่ยังหัดแห่งรัตติกาลได้แผ่ปกคลุมบ้านป่าแดนเมืองลำเจียก จนเห็นเพียงแสงไฟในบ้านสลัวๆ เท่านั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

ใกล้ไกลเพียงขอบฟ้ากัน (ตอนที่ 187)

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเห็นว่าท่านนี้เป็นกษัตริย์คนดีมีคุณงามความดี จึงทรงเมตตาช่วยอนุเคราะห์แนะนำกษัตริย์ให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเห็นว่าท่านนี้เป็นกษัตริย์คนดีมีคุณงามความดี จึงทรงเมตตาช่วยอนุเคราะห์แนะนำกษัตริย์ให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเห็นว่าท่านนี้เป็นกษัตริย์คนดีมีคุณงามความดี จึงทรงเมตตาช่วยอนุเคราะห์แนะนำกษัตริย์ให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด

ชีชีจึงตอบว่าจริงตามคำท่านแล้ว เป็นแต่ข้าพเจ้ารีบร้อนใจไปก่อนจึงได้พลาดท่าเสียเวลาไป เล่าปีได้ยินคำสนทนาจบลงเพียงเท่านี้ แล้วได้ยินเหมือนหนึ่งคนซุบซิบกันแต่ฟังไม่เป็นศัพท์ว่าเป็นเรื่องอะไร แต่ใจหนึ่งก็คิดว่าแขกผู้มาเยือนยามวิกาลนามชีชีผู้นี้ น่าเสียงและเนื้อหาแห่งคำเจรจานั้นหลักแหลมนุ่มนวลนัก หรือว่าจักเป็นคนใดคนหนึ่งในสกลหองและ สองซุ ทั้งเนื้อความที่สุมาเด็กโซได้กล่าวกับตัวแต่ตอนพลบว่าคนมีสติปัญญาอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลเท่าใดนัก ความคิดก็หนักไปในทางที่เชื่อว่าชีชีผู้นี้แล้วคือผู้มีสติปัญญาที่สุมาเด็กโซได้เอ่ยถึง จึงคิดที่จะออกไปร่วมวงสนทนาด้วย แต่เล่าปีนั้นเป็นเชื้อพระวงศ์ มีกิริยามารยาทอันงดงาม แม้คิดดังนั้นแล้วแต่ใจก็ยังคิดเสียเองว่าตัวเรามาอาศัยในบ้านนี้ในฐานะแขก เวลานี้วิกาลแล้วเจ้าของบ้านมีแขกใหม่มาเยือนจึงมิใช่โอกาสอันควรที่เราจะละเลยมารยาทออกไปในยามนี้ ทั้งเห็นว่าเวลานี้ก็ตึก แล้วชีชีคงจะนอนค้างคืนที่เรือนของสุมาเด็กโซไว้พรุ่งนี้จะรีบตื่น แต่เช้าแล้วคอยเฝ้าท่าความรู้จักจะดีกว่า สุมาเด็กโซเป็นปราชญ์ย่อมไม่อาจดำหนิดเตียนเราได้ คิดดังนั้นแล้วเล่าปีก็รีบนอนด้วยความอึดใจว่าความปรารถนาที่ใคร่ได้ทุนซื้อจะบรรลุนิยามเข้า

พอยามใกล้รุ่งเสียงไก่ขันเป็นสัญญาณแห่งวันใหม่ดังขึ้นเล่าปีรีบลุกออกจากที่นอน ล้างหน้าแล้วออกมาล้างตังตารออยู่ที่ห้องโถง พออีกครู่หนึ่งสุมาเด็กโซลุกออกมาเล่าปีได้ลุกขึ้นคำนับทักทายแล้วถามว่าแขกที่มาเยือนเมื่อคืนนี้ยังไม่ตื่นหรือ สุมาเด็กโซจึงว่าเมื่อคืนนี้ชีชีเพื่อนที่รักใคร่สนิทสนมชอบพอของข้าพเจ้าได้มาเยือน พุดดังนั้นแล้วสุมาเด็กโซก็หยุดนิ่งอยู่ เล่าปีทนมิดใจจึงว่าท่านช่วยเอ็นดูแนะนำให้ข้าพเจ้าได้รู้จักสนทนากับแขกที่มาเยือน พุดสุมาเด็กโซจึงว่าหลังจากชีชีสนทนากับข้าพเจ้าอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็ได้ขอลาข้าพเจ้ากลับไปตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกผิดหวัง จึงว่าขึ้นว่าถ้าเช่นนั้นท่านจงกรุณา บอกนามของคนที่ท่านเรียกว่าชีชีให้ข้าพเจ้าได้รู้จักว่าเป็นผู้ใด สุมาเด็กโซได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วกล่าวขึ้นลอยๆ ว่า "ดีแล้ว" ทำให้เล่าปียิ่งสับสนงุนงงและสงสัย จึงถามไถ่ต่อไปว่าข้าพเจ้าไม่แจ้ง ในความอันเป็นปริศนา หรือว่าบุคคลผู้นี้คือหนึ่งในสกลหองหรือสองซุตามที่ท่านได้เอ่ยนามเมื่อวันวาน

สุมาเด็กโซได้ยินคำเล่าปีดังนั้นก็หัวเราะอีก แล้วว่า "ดีแล้ว" เล่าปีเห็นสุมาเด็กโซไม่ตอบคำและไม่แสดงความนัยแห่งปริศนา ได้แต่หัวเราะและกล่าวแต่คำว่า "ดีแล้ว" ดังนั้นก็เสียใจ เกิดความรู้สึกเหมือนดังศิษย์ที่ครูไม่ยอมบอกวิชา แล้วกล่าวขึ้นด้วยความน้อย ใจว่า "ทุกวันนี้ข้าพเจ้ามีความปรารถนาจะทำนุบำรุงแผ่นดินพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้เป็นสุขก็ยังไม่สำเร็จ ถ้าได้ท่านผู้ประกอบไปด้วย สติปัญญาจะนำไปเป็นที่ปรึกษาคิดอ่าน เห็นแผ่นดินพระเจ้าเหี้ยนเต้จะจำเริญ" เล่าปีอับจนปัญญาในการแสวงหาที่ปรึกษาทั้งไม่แจ้งว่าสกลหอง และสองซุเป็นผู้ใด หรือแม้แต่แขกผู้มาเยือนในยามวิกาลว่าเป็นใคร จึงคุกเขาลงคำนับสุมาเด็กโซแล้วว่า "ขอเชิญท่านไปทำราชการกับข้าพเจ้าเหมือนช่วยท่านบำรุงพระเจ้าเหี้ยนเต้ด้วย"

สุมาเด็กโซได้ยินเล่าปีกล่าวดังนั้นก็มีน้ำใจสงสาร ก้มลงประคองเล่าปีให้ลุกขึ้นแล้วว่าตัวข้าพเจ้าเป็นชาวป่าชาวดง มีความรู้แลสติปัญญาน้อยนัก ไม่ถึงขั้นที่จะเป็นทุนช่วยเหลือท่านคิดการกอบกู้แผ่นดินได้ เพราะรู้ดีดังนั้นจึงไม่อาจไปทำราชการอยู่ด้วยท่าน อันผู้มีสติปัญญามากกว่าข้าพเจ้าและสามารถเป็นทุนช่วยให้กับท่านได้นั้นมีอยู่ และอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลสุดสายตาท่านเท่าใดดอก จงตั้งใจสุจริตสืบเสาะหาก็คงจะพบสมความปรารถนา ในขณะที่เล่าปีได้ตอบอยู่กับสุมาเด็กโซนั้น พลันได้ยินเสียงม้าจำนวนมากริ่งตรงเข้ามาที่บริเวณเรือนพักของสุมาเด็กโซ เล่าปีได้ยินก็ตกใจ คิดไปว่าเป็นทหารของซุ่มมาจากเมืองชงหยงมาติดตามไล่ล่า จึงเดินไปที่หน้าต่าง เปิดแง้มดูเห็นเป็นจูล่งขี่ม้านำทหารประมาณร้อยคนเศษตรงมาที่เรือนพักก็มีความยินดีจึงเดินออกมาที่หน้าประตูลงเห็นเล่าปีก็ดีใจ รีบสั่งทหารให้หยุด แล้วลงจากหลังม้าตรงเข้าไปคำนับคารวะเล่าปี แล้วเล่าความทั้งปวงตั้งแต่วันที่เล่าปีหนีออกจากเมืองชงหยงให้เล่าปีฟังทุกประการ

เล่าปีสวมกอดจูลงไว้แล้วเล่าความที่ขี่ม้าแตกเลาะกระโจนข้ามแม่น้ำตันเซแล้วพลัดหลงจนมาพบกับสุมาเด็กโซ แล้วบอกให้จูล่งคำนับคารวะจูล่งคารวะสุมาเด็กโซแล้วหันมาเชิญเล่าปีให้รีบกลับไปเมืองชินเอี้ย เพราะเกรงว่าซุ่มอาจจะยิงเล่าปียาวให้ยกกองทัพไปตีเมืองชินเอี้ย เล่าปีได้ฟังดังนั้นใจหนึ่งยังไม่อยากจากไป หวังจะได้รู้ความ เกี่ยวกับผู้มีนาม "สกลหอง" และ "สองซุ" เสียก่อน แต่การข้างเมือง ชินเอี้ยตามที่จูล่งกล่าวนั้นก็สำคัญนัก เล่าปีจึงจำต้องคำนับลาสุมาเด็กโซแล้วขึ้นม้าพาลงเดินทางกลับแต่เพลานั้นเล่าปีพาลงและทหารเดินทางกลับเรือนของสุมาเด็กโซระยะทางยี่สิบเส้นจึงพบกับกวนอู และเตียวหุยพาทหารติดตามมาอีกขบวนหนึ่ง เล่าปีก็มีความยินดียิ่งนัก เล่าความทั้งปวงให้กวนอู เตียวหุยฟังทุกประการ แล้วพากันเดินทางต่อไปยังเมืองชินเอี้ย พอถึงเมืองชินเอี้ยเล่าปีจึงเชิญบรรดาที่ปรึกษา ขุนนางและแม่ทัพนายกองมาปรึกษา ประการความที่ซุ่มอวางแผนสังหารแล้วปรึกษาว่าจะคิดอ่านประการใด

ขุนเชียนได้เสนอว่าการที่ซุ่มอคิดอ่านวางแผนสังหารครั้งนี้ความยังไม่สิ้นกระแสว่าเล่าปีจะได้เห็นหรือไม่ หากตัวตนตัดสินใจไปทางใดทางหนึ่ง เกลือกเล่าปีจะมีรู้เห็นเป็นใจด้วยก็จะเสียไม่ตรีไป จึงขอที่ท่านจะต้องมีหนังสือแจ้งความทั้งปวงให้เล่าปีทราบ แล้วคอยฟังท่าทีของเล่าปีจึงค่อยคิดการต่อไป เล่าปีได้

สอบถามที่ประชุมและไม่มีผู้ใดมีความคิดเห็นเป็นอย่างอื่น เล่าปีจึงให้แต่งหนังสือถึงเล่าเปียว เล่าความทั้งสิ้น แล้วให้ขุนเขียนถือหนังสือขึ้นไปเมืองงองจิว ครั้นเล่าเปียวทราบว่าคุณเขียนมาแต่เล่าปีเมืองชินเอี้ย จึงอนุญาตให้ขุนเขียนเข้ามาพบเพราะมีความข้องใจจะได้ถาม เนื่องจากขั้วมอมารายงานเล่าเปียวไว้ก่อนแล้วว่าในขณะที่บรรดาเจ้าเมืองต่างๆ ที่ขึ้นต่อเมืองงองจิวกำลังกินโต๊ะกันในงานชุมนุมหัวเมืองนั้น เล่าปีพลันหนีไปโดยไม่แจ้งข่าวคราวให้ทราบ เกรงว่าเล่าปีจะคิดร้ายต่อเมือง งองจิว เล่าเปียวรับฟังรายงานจากขั้วมอแล้วยังไม่ปลงใจเชื่อโดยสนิท กลับคิดว่าน่าจะมีเงื่อนไขแอบแฝง แลสมควรที่จะได้ถามความจากเล่าปีให้กระจ่างก่อน พอขุนเขียนคำนับคารวะตามธรรมเนียมแล้ว เล่าเปียวจึงถามขึ้นว่าในงานชุมนุมเจ้าเมืองที่ขึ้นต่อเมืองงองจิว ขณะที่กำลังเลี้ยงโต๊ะเจ้าเมืองแลขุนนางข้าราชการนั้น ไฉนเล่าปีจึงหนีกลับไปโดยไม่แจ้งเหตุให้ทราบก่อน มีเหตุผลเบื้องลึกเบื้องหลังประการใด

ขุนเขียนฟังดังนั้นก็ยื่นหนังสือของเล่าปีแก่เล่าเปียวแล้วว่า ความทั้งปวงอันท่านแคลงอยู่ในใจนั้น เล่าปีได้มีหนังสือมาแจ้งแก่ท่าน ขอท่านจงอ่านดูเถิด เล่าเปียวจึงรับหนังสือเอามาอ่าน พอทราบความว่าขั้วมอวางแผนการสังหารเล่าปี เป็นเหตุให้เล่าปีต้องพลุนพลันหนีออกจากงานชุมนุมบรรดาเจ้าเมืองอย่างฉุกฉลุกรุก เล่าเปียวก็ปลงใจเชื่อความตามจดหมาย ของเล่าปีนั้นจึงโกรธขั้วมอยิ่งนัก สั่งทหารให้ไปเรียกตัวขั้วมอมาพบในที่ ที่พอขั้วมอเข้ามาพบ เล่าเปียวก็ทำความแล้วด่าว่าขั้วมอที่ลอบวางแผนร้ายให้เสื่อมเสียถึงเล่าเปียวอย่างรุนแรง แล้วสั่งทหารให้จับตัวขั้วมอเอาไปประหาร แต่ในขณะที่เล่าเปียวกำลังด่าขั้วมอด้วยเสียงอันดัง เพราะแรงโทสะ หญิงรับใช้ในจวนของเล่าเปียวได้ยินความจึงรีบนำไปแจ้งแก่นางขั้วสุหยิน นางขั้วสุหยินทราบความก็ตกใจ รีบออกมาหาเล่าเปียว พอได้ยินเล่าเปียวออกคำสั่งประหารขั้วมอ จึงรีบคุกเข่าคำนับเล่าเปียวแล้วว่า ความผิดของขั้วมอครั้งนี้แม้มีอยู่แต่ก็หาควรจะต้องรับโทษประหารไม่ เพราะการอันขั้วมอทำไปนั้นหาได้คิดคดทรยศต่อท่าน หากกระทำไปเพราะเกรงภัยจะเกิดขึ้นแก่เมืองงองจิวแลบุตรท่าน น้ำใจของขั้วมอแม้จะผิดก็ผิดแต่เพียงกับเล่าปี แต่ความกักตึงในตัวท่านแลเมืองงองจิวนั้นยังเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ ดังนั้นของเห็นแก่ข้าพเจ้า ผ่อนผันยกโทษให้สักครั้งหนึ่ง

เล่าเปียวได้ฟังคำเมื่อยใจหนึ่งก็กลัวเมื่อย ทั้งคำของเมื่อยผู้เป็นที่รักและเกรงกลัวก็ไขว่ว่าจะไรเหตุผลเสียทีเดียว แต่แรงโกรธ แรงเกลียดขั้วมอยิ่งคุมแน่นอยู่ในอก เล่าเปียวจึงได้แต่สายศีรษะและไม่กล่าวความแต่ประการใด นางขั้วสุหยินเห็นเป็นที่ดังนั้นก็สั่งทหารให้ปล่อยตัวขั้วมอเสีย ทหารเมืองงองจิวรู้การและสถานการณ์ดีจึงปล่อยตัวขั้วมอตามคำของขั้วสุหยินนั้น ขุนเขียนเห็นสภาพเช่นนั้นก็เข้าใจสถานการณ์เกรงว่าอย่างไรเสียเล่าเปียวคงไม่กล้าฝ่าใจเมื่อยสั่งประหารขั้วมอจึงคิดสร้างบุญคุณ ไว้กับใจขั้วมอแล้วว่า ขั้วมอเป็นนายทหารสำคัญของเมืองงองจิว หากสิ้นขั้วมอเสียแล้วท่านก็จะขาดกำลังระวังเมือง อนึ่งนั้นเล่าการประหารขั้วมอเสียก็ไม่เกิดประโยชน์อันใดแก่เล่าปี ทั้งเล่าปีจะอาศัยอยู่ในแดนเมืองงองจิวนี้ต่อไปคงจะไม่เป็นสุขอีกแล้ว พระคุณท่านอันกรุณาแก่เล่าปีก็จะกลายเป็นโทษแก่เล่าปีไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

กุนซื่อผู้ซ่อนกาย (ตอนที่ 188)

เล่าเปียวละอายใจที่น้องเมียดคิดร้ายวางแผนสังหารเล่าปี แร่โทสะจึงประดังขึ้นมาและสั่งทหารให้จับตัวขั้วมอเอาไปประหาร แต่พอถูกเมียดทัดทานและขุนเขียนที่ปรึกษาของเล่าปีก็หักท้วงสมทบเข้ามาอีกทางหนึ่งเล่าเปียวก็ได้คิด เล่าเปียวฟังคำขุนเขียนแล้วคิดแต่ในใจว่าขุนเขียนย่อมมีความแค้นเคืองขั้วมอแทนเล่าปี แต่กล่าวความหักท้วงทั้งนี้เนื่องเพราะเล็งเห็นว่าหากเล่าเปียวประหารขั้วมอเสียแล้ว พรรคพวกของขั้วมอในเมืองงองจิวนี้ก็เป็นจำนวนมากย่อมจะผูกพยาบาทคิดอ่านแก้แค้น เล่าปีให้ได้รับอันตราย เมื่อตรงตามคำของขุนเขียนก็ยิ่งเห็นจริงตามคำนั้น คิดดังนั้นแล้วเล่าเปียวจึงว่ากับขั้วมอว่าความผิดของเจ้าครั้งนี้โทษถึงตาย แต่เมื่อขุนเขียนที่ปรึกษาของเล่าปีร้องขอให้บรรดาโทษไว้ดังนี้เราจะยกโทษให้เสียครั้งหนึ่ง สืบไปเบื้องหน้าหากเจ้าคิด ร้ายต่อเล่าปีอีกเราก็จะไม่เกรงใจ และจะลงโทษประหารสถานเดียวเท่านั้น เจ้าจงจำคำเราไว้ให้จงดีว่าแล้วเล่าเปียวก็ไล่ขั้วมอให้ออกไปจากจวน แล้วให้ทหารไปเชิญ เล่าปีบุตรผู้ใหญ่เข้ามาพบ ประการความทั้งปวงให้เล่าปีทราบ แล้วสั่งให้เล่าปีไปเมืองชินเอี้ยพร้อมกับขุนเขียนเพื่อขอขมาต่อเล่าปี ขุนเขียนและเล่าปีจึงคำนับคารวะอำลาเล่าเปียวเดินทางไปเมือง ชินเอี้ย

แต่เวลานั้น ครั้นถึงเมืองชินเอี้ย ขุนเขียนได้พาเล่าปีเข้าไปพบ เล่าปี เล่าปีคำนับคารวะเล่าปีตามธรรมเนียม แล้วจึงว่าซึ่งขั้วมอวางแผนคิดร้ายต่อท่านนั้นความทราบถึงบิดาข้าพเจ้าแล้ว สั่งทหารให้จับขั้วมอเพื่อลงโทษประหาร แต่ท่านที่ปรึกษาขุนเขียนได้ร้องขอให้ยกโทษ บิดาจึงยกโทษให้ตามคำของขุนเขียนแล้วให้ข้าพเจ้ามากราบขอขมาท่านอา อย่าได้ผูกใจพยาบาทเอาโทษขั้วมอต่อไปเลย เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี แล้วว่าน้ำใจบิดาเจ้าประเสริฐนัก เรื่องเพียงเท่านี้อย่าได้คิดให้ขุนซื่อหมองใจสืบไป ตัวเรานี้มิได้ผูกใจแค้นอาฆาต

พยายามหลงเหลืออยู่ในใจแม้แต่น้อย เจ้ามารวันนี่เรารู้จักกัน ดังนั้นจึงมากินโต๊ะกันให้เป็นที่น่าสนใจใจเกิดเล่าปี พาเล่าปีเข้าไปกินโต๊ะที่ห้องข้างในแต่เล่าปีทั้งสองอาหฺลน ในขณะที่เสพสุรากินโต๊ะกันอยู่นั้นเล่าปีก็มีสีหน้าสลด ลงแล้วร้องไห้เล่าปี เห็นดังนั้นก็ตกใจรีบถามว่าหลานเรามีสิ่งใดเป็นทุกข์จึงร้องไห้ดังนี้เล่า เล่าปีตอบว่าตั้งแต่ มารดาข้าพเจ้าสิ้นแล้วก็เหมือนร่มโพธิ์ร่มไทร ที่คุ้มกายใจให้ร่มเย็นโค่นหักสะบั้นลง มีแต่ความทุกข์ร้อนหมอง ใจไม่เคยขาดด้วยว่านางข้าพเจ้าเป็นผู้เป็นมารดาเลี้ยงของข้าพเจ้านี้เป็นสตรี ที่เต็มไปด้วยความคิดริษยาอาฆาต แต่ละวันคิดแต่จะผลาญสังหารข้าพเจ้า แล้วว่าเมื่อข้าพเจ้ายังน้อยนางข้าพเจ้าพยายามบำรุงบำเรอด้วย อาหารอย่างดี ที่มีไขมันมาก มีหมูสามชั้นเป็นต้น ทำให้ผู้คนทั้งปวงสรรเสริญว่านางนั้นน่ารักเอ็นดูต่อข้าพเจ้า ซึ่งถึงแม้ว่าจะเป็นบุตรเกิด แต่ภรรยาผู้ใหญ่ที่ล่วงลับ มิได้คิดว่าบุตรตนหรือบุตรคนอื่น ข้าพเจ้าเองก็พลอยหลง ปลื้มไปกับมารดาเลี้ยงจนตัวข้าพเจ้าอ้วนท้วนผิดปกติไป

เล่าปีเล่าต่อไปว่าเดชะบุญที่ครูสอนหนังสือของข้าพเจ้าเห็นอาการผิดปกติในตัวข้าพเจ้าจึงเรียกไปไต่ถาม ครั้นทราบความที่มารดาเลี้ยงบำรุงบำเรอด้วยอาหารดังนั้นแล้ว จึงรู้แผนการสังหารอันอำมหิตของมารดาเลี้ยง ว่ามุ่งหมายให้ข้าพเจ้าต้องตายด้วยไขมันจุกอก ดังนั้นครูของข้าพเจ้าจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปพบที่สำนักของครู แล้วขาน้ำชาให้ข้าพเจ้ากินทุกวัน เพื่อลดทอนพิษร้ายและกำจัดไขมันอันเกิดขึ้นในตัว จึงทำให้ข้าพเจ้ารอด ตายมาจนถึงทุกวันนี้ แล้วว่าพอข้าพเจ้าเติบโตใหญ่ขึ้น มารดาเลี้ยงก็คิดอ่านกีดกันข้าพเจ้าในทุกทางด้วย ต้องการให้บุตรของนางนั้นสืบทอดอำนาจเจ้าเมืองเก่งจืดจางจากบิดา นางจึงคิดอ่านหาช่องทางที่จะสังหาร ข้าพเจ้าอยู่มิได้ขาด พลัดเข้าวันใดข้าพเจ้าคงไม่มีหน้าได้มาราบการะวะท่านอาอีกแล้ว ขอสติปัญญาท่านอา ช่วยคิดอ่านผ่อนผันให้ข้าพเจ้ารอด พ้นจากความตายด้วยเถิด

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็สงสารเล่าปีนักจึงว่า "ทุกวันนี้จะรักษาตัวได้ก็เพราะมีอัฐมาลัยอันรอบคอบ ท่านจงอดสำราญ ปฏิบัติตามน้ำใจนางข้าพเจ้า อย่าให้นางเคืองขัดประการใดได้แล้วก็พ้นจากอันตรายทั้งปวง" เล่าปีได้ฟังคำ เล่าปีก็รับคำว่าจะทำตามคำสอนของเล่าปีนั้น แต่ใจก็ไม่เชื่อว่านางข้าพเจ้าจะละวางความคิดที่จะสังหารตัว เล่าปีจึงร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่จนกระทั่งได้เวลาจึงคำนับลาเล่าปีกลับไปที่พัก ครั้นรุ่งขึ้นเล่าปีจึงขี่ม้าออกจาก จวนไปส่งเล่าปีถึงประตูเมือง เล่าปีคำนับคารวะขอบคุณเล่าปีแล้วจึงเดินทางกลับไปเมืองเก่งจืด เล่าปีหยุดม้า มองตามเล่าปีชั่วครู่หนึ่งก็ชักม้าเดินทางกลับเข้าไปในเมือง ในขณะที่เล่าปีขี่ม้าผ่านตลาด เห็นชายวัยกลางคน คนหนึ่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าแบบชาวบ้าน นอนไขว่ห้างอยู่ข้างทาง แล้วร้องเพลงเป็นทำนองท่องถ้อยใจความว่า "แผ่นดินจะกลับ ก็เหมือนไฟดับสิ้นแสง ถ้าบทจะหัก จะเอาไม้ฉันน้อยคำ มีอาจะทานกำลังไว้ได้ ชาวบ้าน นอกผู้มีปัญญา ย่อมจะแสวงหานายที่มั่งใจโอบอ้อมอารี แล้วผู้ที่จะแสวงหาผู้ที่มีปัญญา หาจักเราไม" คำว่า "กบฏ" คือคานยอดหลังคา แต่สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุความตอนนี่ว่า "คฤหาสน์ใหญ่ใกล้พังทลาย จะเอาเสา ไม้ฉันน้อย คำนับไม่ได้" ซึ่งมีความหมายอย่างเดียวกัน

ความจริงชายผู้นี้คือชีชีแขกที่ไปเยือนสุมาเต็กโซในยามวิกาล และได้สนทนากับสุมาเต็กโซ โดยที่เล่าปี ได้ยินคำสนทนานั้นโดยตลอด จนกระทั่งสิ้นความแล้วสุมาเต็กโซจึงให้สัญญาเป็นนัยให้เบาเสียงสนทนาลง แล้วกระซิบบอกชีชีว่าบัดนี้พระเจ้าอาเล่าปี ได้หนีภัยมาอาศัยอยู่ที่บ้านของเรา อันพระเจ้าอาเล่าปีนี้เป็นผู้มี สติปัญญา มีน้ำใจโอบอ้อมอารีต่อคนทั้งปวงมีปณิธานแน่วแน่ที่จะกอบกู้แผ่นดิน ท่านบำรุงสองเต้แลราษฎร บัดนี้ยังขาดที่ปรึกษาผู้มีสติปัญญา จึงควรที่ชีชีจะได้พิจารณาอาสาเข้าทำการด้วยเล่าปีโดย ไม่ พินิจพิจารณาจึงดีก่อนก็อาจช้ารอยเดิม ดังนั้นจึงจะต้องลงใจเล่าปีเสียก่อนว่ามีสายดาแลสติปัญญา รู้จักบัณฑิตหรือไม่ จากนั้นจึงคอยดัดสันใจ สุมาเต็กโซฟังคำชีชีแล้วจึงว่า "ดีแล้ว" ชีชีจึงว่าข้าพเจ้ามาหาท่าน ในยามวิกาลหวังจะร่วมสนทนาและพักแรมสักราตรีหนึ่ง แต่หากพกร่วมชายคากับพระเจ้าอาเล่าปีก็ไม้อาจ ทดสอบลงใจได้อันใด ดังนั้นข้าพเจ้าขออาลาท่านไปแต่คืนนี้ สุมาเต็กโซก็ว่า "ดีแล้ว" ชีชีจึงคำนับลาสุมา เต็กโซไปแต่ในเวลานั้นแล้วสดับตรับฟังข่าวของเล่าปีอยู่ ที่ในเมือง ครั้นต่อมาทราบข่าวเล่าปีขี่ม้าออกไป ส่งเล่าปีที่ประตูเมือง จึงแสวงท่ามานอนไขว่ห้างร้องเพลงอยู่กลางตลาดคอยท่าเล่าปีอยู่ เล่าปีได้ยินเพลงที่ ชายวัยกลางคนร้องดังนั้นแล้วใจก็ประหวั่นไปถึงความอันได้สนทนากับสุมาเต็กโซว่าคนดีมีสติปัญญาอยู่ไม่ ไกล ไม่ไกล และหลกใจว่าเนื้อเพลงซึ่งชายชาวบ้านผู้เฒ่าผู้เฒ่ามีเนื้อหา ชอบกล เป็นความนัยอันลึกซึ้งอยู่ ทั้งความหมายของเนื้อเพลงก็มีลักษณะแฝงไว้ด้วยการเมืองอันล้าลึก ราวกับได้สรุปสถานการณ์บ้านเมือง ปัจจุบันไว้อย่างชัดเจนภายในเนื้อเพลงไม่กี่ตอน ทั้งยังได้กล่าวถึงผู้มีสติปัญญาแสวงหาเจ้านาย แลเจ้านายที่ แสวงหาผู้มีสติปัญญาที่มีอยู่แต่ไม่รู้จักรักกัน

เล่าปีรำลึกดังนั้นแล้วก็กลังใจคิดว่าหรือว่าคนผู้นี้หากมิใช่ชกหลง ก็ต้องเป็นสองซุตามคำของสุมาเต็กโซเป็น มั่นคง คิดดังนั้นแล้วเล่าปีจึงกระดกบังเหียนมาให้หยุด ผลันลงจากหลังม้าตรงเข้าไปที่ชายนั้น ทรวดนั่งลงกับพื้น คำนับชายนั่นแล้วว่าท่านจงกรุณาตามข้าพเจ้าไป สนทนาในที่อันควรสนทนาสักหนอยหนึ่งเถิด ชายนั่นลุกขึ้น นิ่ง จ้องหน้าเล่าปี เล่าปีก็จ้องหน้าชายนั่นแล้วยิ้มให้ ค้อมศีรษะลงคำนับอีกครั้งหนึ่งแล้วว่าสถานที่นี้เป็นกลาง

ตลาดไม่สมควรที่ข้าพเจ้าจะกล่าวความซึ่งจะควรกล่าวแก่ท่าน ขอท่านจงตามข้าพเจ้าไปสนทนาด้วยกัน ชายนั้นลุกขึ้นไม่กล่าวความประการใด แต่ลักษณะการบ่งบอก ถึงความเต็มใจรับคำเชิญเล่าปีเล่าปีเห็นดังนั้นจึงเรียกทหารที่ติด ตามมาให้อำมาให้ชายนั้นขึ้น แล้วพาชายนั้นเข้าไปในเมืองขึ้นเฮียตรงไปที่จวน เชิญให้นั่งในที่อันสมควรสำหรับรับแขกเมืองแล้วถาม ว่าท่านนี้มีชื่อใด สำนักอยู่แห่งหนตำบลใด เหตุใดจึงได้มาร้องเพลงอยู่ในตลาดชายนั้นตอบว่า "ข้าพเจ้าชื่อตันสก อยู่ตำบลเองชง ข้าพเจ้าแจ้งว่าท่านนี้มีน้ำใจโอบอ้อมอารี ครั้นข้าพเจ้าจะจุลเข้ามามาหาท่านนั้น ก็ไม่สมควร ข้าพเจ้าจึงแกล้งทำเพลงทั้งนี้ปรารภจะให้ท่านรู้จัก" เล่าปีได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี เข้าใจว่าตันสก ซึ่งแปลว่า "ต้นผู้ชอนกาย" ผู้นี้คงเป็นคนใดคนหนึ่งเ็นสกลหรือสองซุ และความที่ชายนั้นกล่าวก็สอดคล้องกับเนื้อเพลงตรงกับความหมายที่ตัวเข้าใจ จึงคำนับตันสกแล้วเชิญให้ตันสกอยู่ทำราชการด้วยกัน

ตันสกได้ฟังคำเชิญของเล่าปีก็มีความยินดี ลุกขึ้นคำนับเล่าปี แล้วว่าเมื่อพระเจ้าอามีเมตตาข้าพเจ้าตั้งนี้ ข้าพเจ้าก็มีความเต็มใจที่จะอยู่ทำราชการรับใช้ท่านสืบไป ด้วยได้กิดดิศพ์อันระบือลือเลื่อง มาแต่ครั้งท่านปราบปรามโจรโพกผ้าเหลือง หวังกอบกู้แผ่นดินให้เป็นสุข ทั้งเลื่องลือกันทั่วทั้งแผ่นดินว่าท่านนี้มีสติปัญญา น้ำใจโอบ อ้อมอารีรักษาภรณิก สติปัญญาอันน้อยของข้าพเจ้าจักทุมเททำการช่วยท่านคิดอ่านจนสุดกำลัง เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ตันสกจึงกล่าวต่อไปว่าข้าพเจ้าสังเกตเห็นมาที่ท่านนี้มีลักษณะชอบกลอยู่ ใครจะขอุดให้ชัดเจนสักครั้งหนึ่ง เล่าปีจึงสั่งทหารให้ไปเอาม้าเด็กเลามาที่หน้าจวน แล้วพาตันสกออกไปดู ตันสกพิเคราะห์ดูลักษณะม้าเด็กเลาแล้วเห็นต้องด้วยลักษณะร้ายแก่เจ้าของ จึงว่าม้าม้าตัวนี้มีลักษณะทุกประการต้องตามตำรา มีชื่อวาม้าเด็กเลา มีกำลังมาก ฝีเท้าก็รวดเร็ว แต่ทว่าจะเป็นอันตรายแก่เจ้าของ หากท่านขี่ม้านี้สืบไป อันตรายถึงชีวิตก็จักเกิดแก่ท่านเป็นมั่นคง เล่าปีจึงว่าใครๆ เขาก็ว่าม้าเด็กเลานี้มีลักษณะร้าย เป็นอันตรายแก่เจ้าของ หากเป็นดังคำท่านและคำที่เขาว่าไฉนมานี้จึงพาข้าพเจ้าหนีข้ามมอกระโจนข้ามแม่น้ำตันเข ซึ่งลึกและกว้างถึงเก้าวาสิบวา พาข้าพเจ้าให้ปลอดภัยจากแผนสังหารของข้ามอเล่า

ตันสกจึงว่าม้าเด็กเลาช่วยชีวิตท่านครั้งนี้ก็จริงอยู่ สืบไปเบื้องหน้า ท่านก็จะเป็นอันตรายเพราะมันเป็นมั่นคง แต่ทว่าเมื่อน้ำใจท่านรักม้านี้อยู่ ข้าพเจ้าก็ได้เรียนรู้กลกระเทหวิธีหนึ่งซึ่งจะแก้ร้ายให้กลายเป็นดีได้ หากได้ปฏิบัติตามแบบแผนแห่งกระเทหนี้แล้ว แม้ท่านขี่ม้านี้ไป ในภายหน้าก็จะเป็นอันตราย เล่าปีจึงถามว่าจะทำประการใดจึงจะแก้ไขลักษณะร้ายให้กลายเป็นดีดังคำท่าน ตันสกจึงว่าบุคคลใดก็ตามที่ท่านไม่ชอบใจ หรือที่ท่านประสงค์ จะล้างผลาญให้สูญสิ้น จงหากลวิธีเอามานี้ไปให้ผู้นั้นขี่ ผู้นั้นก็จะได้รับเคราะห์และอันตรายแทนท่านก่อน จากนั้นท่านจึงเอาม้ามาขี่ก็จักไม่มีอันตรายสืบไป เล่าปีได้ฟังคำตันสกดังนั้นสันทักก็บังเกิดโกรธ ตันสก แล้วว่า "ท่านนี้มีความปรารถนามาอยู่กับเรา เราคิดว่าจะช่วยสั่งสอนท่านบำรุงเราให้เป็นธรรม ควรแลหรือมาสั่งสอนมิให้เป็นธรรม จะให้ทำร้ายแก่ผู้อื่นละนี้ เรายังขอได้ยิน" ตันสกได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าน้ำใจท่านช่างประเสริฐนัก น้ำใจท่านช่างประเสริฐนัก ท่านอย่าเพ่งดูว่าข้าพเจ้ากล่าวความทั้งนี้เพียงเพื่อจะลองน้ำใจท่านว่าตั้งอยู่ในธรรม แลสุจริตเหมือนดังคำคนเขาล้าลือจริงหรือไม่ บัดนี้ได้ประจักษ์ความจริงแก่ทุกแก่ตาแล้ว จึงอ้อมเอิบในใจที่เปี่ยมด้วยความศรัทธาและเชื่อมั่นว่าเลือกนายไม่ผิดคนแล้ว เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็หายโกรธ แล้วกล่าวขอโทษตันสกที่ได้กล่าวคำล่วงเกินในลักษณะที่รุนแรง และถ่อมตัวว่าคำอันคนเขาล้าลือนั้นมักมีวิธีที่ต้องใส่สติไซ้จนเกินจริง และยึดถือเป็นจริงเท่านั้นมิได้ก่อน ตัวข้าพเจ้าก็เป็นคนธรรมดา การประพฤติปฏิบัติตัวก็เป็นเพียงพอประมาณเท่านั้น ท่านมาอยู่ด้วยข้าพเจ้าแล้วจงเมตตาช่วยอบรมสั่งสอนท่าน บำรุงแต่ที่ขอบเพื่อประโยชน์และความสุขของคนทั้งปวงนั้น จากนั้นเล่าปีจึงแต่งตั้งให้ตันสกเป็นที่ปรึกษา และเป็นผู้บัญชาการใหญ่ของกองทัพเล่าปี

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

แผนสามง่ามแห่งปลา (ตอนที่ 189)

เจี้ยนอันศกปีที่สิบเอ็ด ไตรมาสที่สาม เมื่อโจโฉปราบขุนศึกภาคเหนือราบคาบและเลิกทัพกลับเมืองหลวงแล้วได้บำรุงทแกล้วทหาร ระดมเสบียงอาหารเพื่อเตรียมการกรีธาทัพปราบขุนศึกทางภาคใต้ต่อไป เป้าหมายแรกของโจโฉในการยึดภาคใต้คือเมืองเกงจิว และเป้าหมายถัดไปคือเมืองกังต้งซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำแยงซีเกียง เมื่อกำหนดยุทธศาสตร์ดังกล่าวแล้ว ด้านหนึ่งโจโฉจึงให้สร้างกองทัพรือและฝึกฝนทหารเรือที่แม่น้ำเจียงโห สามก๊กบางฉบับระบุว่าโจโฉได้ให้บุตรสะเพื่อการค้าขายเรือที่ริมแม่น้ำเจียงโห แต่พิเคราะห์ดูแล้วไม่เห็นสมเพราะการบุตรสะนั้น ถึงจะใหญ่โตสักเพียงใดก็ไม่มีความจำเป็นที่ฝึกทหารเรือได้ ทั้งแม่น้ำเจียงโหก็มีความกว้างแลลึกโดยธรรมชาติอยู่แล้ว ไม่มีเหตุผลใดที่จะต้องบุตรสะริมแม่น้ำเจียงโหเพื่อการค้าขายเรืออีก

ในอีกด้านหนึ่ง โจโจได้สั่งให้โจหยินเป็นแม่ทัพใหญ่ มีลิเตียน ลิกอง และลิเชียงนายทหารเอกเป็นแม่ทัพรอง และแม่ทัพหนุนโดยลำดับ คุมทหารสามหมื่นยกไปตั้งอยู่ ณ เมืองหวนเสีย ซึ่งเป็นหัวเมืองขึ้นต่อเมืองหลวง และอยู่ชายแดนติดต่อกับแดนเมืองเกงจิ๋ว เพื่อทำการขอสุมเสบียงอาหารรองรับกองทัพใหญ่ของโจโจที่จะยกมาหลังจากขึ้นปีใหม่แล้ว และให้มีหน้าที่ในการสอดแนมติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวทางด้านเมืองเกงจิ๋ว หลังจากโจหยินพร้อมด้วยแม่ทัพรองและแม่ทัพหนุนได้ยกกำลังทหารมาตั้งมั่นอยู่ที่เมืองหวนเสียแล้ว ได้ดำเนินการตามแผนการตามคำสั่งของโจโจทุกประการ

อยู่มาวันหนึ่งลิกองและลิเชียงได้เข้าไปรายงานกับโจหยินว่าบัดนี้หน่วยสอดแนมได้รายงานข่าวให้ทราบมาแล้ว ปีได้ยกทหารมาตั้งอยู่ที่เมืองชินเอี้ย ได้ระดมขอสุมเสบียงผู้คนเป็นทหารเป็นจำนวนมาก เกณฑ์และจัดซื้อม้าศึกเข้าประจำการในกองทัพเป็นจำนวนมาก ทั้งยังขอสุมเสบียงอาหารอย่างคึกคัก อันเป็นปรากฏการณ์ที่เตรียมการทำการสงครามแล้วเสนอความเห็นว่าการเตรียมการทำการสงครามของเล่าปี่ครั้งนี้คงมิใช่เป็นการเตรียมการเพื่อยกไปตีเมืองกังตั๋ง หากเป็น การเตรียมความพร้อมรอคอยโอกาสที่จะกรีธาทัพขึ้นเหนือเพื่อโจมตีเมืองหลวงเป็นมั่นคง ดังนั้นหากปล่อยละไว้ให้เล่าปี่เติบโตใหญ่ กล้าแข็งยิ่งกว่านี้แล้วก็จะปราบปรามได้ยากลำบาก และเล่าปี่คงคิด การกำเริบขึ้นกว่าแต่ก่อน อนึ่งนั้นพวกข้าพเจ้านับแต่ได้เข้าสวามิภักดิ์กับท่านอัครมหาเสนาบดีแล้วยังมิได้ทำการสิ่งใดเป็นความชอบ จิตใจจึงไม่สบาย ใคร่อยากทำการสนองพระคุณให้ประจักษ์ไว้ ดังนั้น ในครั้งนี้จะขออาสาทหารห้าพันยกไปเมืองชินเอี้ย ตัดศีรษะเล่าปี่มาบรรณาการเป็นความชอบไว้แก่ท่าน

โจหยินกับลิเตียนซึ่งเป็นทหารเก่าของโจโฉมาแต่เดิมได้ฟังคำของลิกองและลิเชียงซึ่งเป็นทหารเก่าของอ้วนเสี้ยวแล้วเข้าสวามิภักดิ์แก่โจโจว่าดังนั้นก็มีความยินดี แล้วว่าความที่ท่านกล่าวนี้ก็ชอบอยู่ เพราะหากละไว้เล่าปี่เติบโตใหญ่เข้มแข็งขึ้นแล้วจะกลายเป็น เลี้ยนหนามที่คอยขัดขวางท่านอัครมหาเสนาบดีให้ต้องระวังหลังเป็นพวงในการยกกองทัพไปปราบปรามหัวเมืองอื่นๆ ดังนั้นจึงให้ท่านนำทหารห้าพันยกไปกำจัดเล่าปี่เสีย ลิกองและลิเชียงได้รับอนุญาตจากแม่ทัพใหญ่ดังนี้แล้วจึงคุมทหารจากเมืองหวนเสียห้าพันยกไปเมืองชินเอี้ย พอกองทัพของลิกองและลิเชียงเคลื่อนออกจากเมืองหวนเสีย หน่วยสอดแนมของเมืองชินเอี้ยก็ทราบข่าวศึก จึงรายงานข่าวให้เล่าปี่ทราบ เล่าปี่ทราบศึกแล้วจึงเชิญบรรดาที่ปรึกษา ขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาการศึกษา ปรากฏความที่ส่งนายทหาร ของโจโจยกกองทัพจะมาตีเมืองชินเอี้ยแล้วปรึกษาว่าจะรับศึกครั้งนี้ประการใด ดันฮกจึงว่าข้าศึกยกมาครั้งนี้เป็นศึกแรก ไม่ควรปล่อยให้ยกล่วงเข้ามาใกล้กำแพงเมืองชินเอี้ย ขอให้ท่านยกกองทัพออกไปตั้งรับข้าศึกที่ชายแดนไม่ให้ข้าศึกล่วงล้ำเข้ามาได้ แล้วทำลายล้างข้าศึกเสียที่ชายแดนนั้น เล่าปี่เห็นด้วยกับแผนการทางยุทธวิธีที่จะยกกองทัพออกไปตั้งรับที่ชายแดน มิให้เดือดร้อนแก่ราษฎรในเมืองตามความเห็นของตันฮก จึงปรึกษาต่อไปว่าเมื่อปลงใจกำหนดแผนยุทธวิธีดังนี้แล้ว แผนยุทธการของท่านจะกำหนดขึ้นประการใด

ตันฮกจึงว่ากองทัพข้าศึกยกมาครั้งนี้มีใจกำเริบว่าเมืองชินเอี้ยเป็นหัวเมืองเล็ก จึงเคลื่อนกองทัพมาอย่างรวดเร็ว อุปมาดังปลาที่ว่ายทวนน้ำยามหน้าฝน ข้าพเจ้าขอเสนอยุทธวิธีสามง่ามแทงปลาทำลายล้างกองทัพเมืองหวนเสียในครั้งนี้ แล้วตันฮกจึงเสนอให้จัดทหารเป็นสามกอง ให้เดี่ยวยุทธกำลังกองแรกยกอ้อมไปที่ชายแดนปล่อยให้กองทัพของเมืองหวนเสียล่วงเข้ามาก่อน เมื่อถูกตีจนล่าถอยแล้วจึงให้เดี่ยวยุทธทหารออก ตีเต็มกองที่สองให้ถวนอุ้มกำลังยกไปซุ่มอยู่สองข้างทางระยะห่างจากชายแดนห้าสิบเส้น ปล่อยให้กองทัพของเมืองหวนเสียล่วงเข้ามา จนปะทะกับกองที่สามแล้วจึงค่อยยกกำลังออกกระหน่ำซ้ำตี ส่วนกองที่สามนั้นให้เล่าปี่กับจูถ่งคุมทหารเป็นทัพหลวง ยกไปตั้งสกัดกองทัพข้าศึกไว้ในระยะห่างจากชายแดนร้อยห้าสิบเส้น เมื่อกองทัพข้าศึกยกมาก็ให้ยกเข้าตีในทันที ด้วยยุทธการสามง่ามแทงปลาที่ข้าศึกคงจะแตกไปเป็นมั่นคง เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบตามแผนยุทธการของตันฮก สั่งให้จัดทหารเป็นสามกองแล้วยกออกจากเมืองชินเอี้ยไปตั้งรับกองทัพเมืองหวนเสียตามที่หมายซึ่งตันฮกได้กำหนดขึ้นทุกประการ

เล่าปี่นำกองทัพหลวงไปถึงที่หมายตั้งแต่เวลาสาย แล้วให้ทหารเตรียมพร้อมไว้ ครั้นใกล้เที่ยงก็เห็นกองทัพของลิกองและลิเชียงยก ส่วนมา เล่าปี่จึงขี่ม้าพาลงออกยืนหน้าทหารและสั่งทหารทั้งปวงให้พร้อมปฏิบัติการตามแผนยุทธการที่วางไว้ ลิกองและลิเชียงนำกองทัพเคลื่อนมาอย่างรีบเร่ง พอเห็นเล่าปี่ยืนม้าอยู่หน้าทหาร จึงสั่งให้ทหารหยุดชบวนแล้วขี่ม้าออกไปประจันหน้ากับเล่าปี่ เล่าปี่จึงถามตามธรรมเนียมการรบในยุคนั้นว่าตัวท่านนี้ชื่อใด โฉนจึงบังอาจยกกองทัพมารุกรานเมืองชินเอี้ยของเรา ลิกองได้ยินดังนั้นจึงตอบว่าตัวเราชื่อลิกอง เป็นนายทหารของท่านอัครมหาเสนาบดี จะยกกองทัพมาจับตัวท่านซึ่งคิดการกบฏต่อแผ่นดิน เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้จูถ่งออกรบ ลิกองเห็นทหารเอกของเล่าปี่ขี่ม้ารู้ตรงเข้ามาจึงกระเทือนกลองม้าออกไปรบด้วยจูถ่ง กลองศึกของทั้งสองฝ่ายดังกระหึ่มขึ้น แต่ยังไม่สิ้นเพลงที่นำจูถ่งก็เอาทวนแทงลิกองตกม้าตาย เล่าปี่เห็นได้จึงสั่งทหารให้รุกเข้าตีกองทัพของลิกองและลิเชียงในทันที สัญญารุกเข้าตีดังสนั่นขึ้นทางกองทัพเล่าปี่ บรรดาทหารทั้งปวงจึงกรุกันเข้าไปรบกับทหารของลิกองและลิเชียงอย่างดุเดือด ในขณะที่ทหารของลิ

กองและลิเชียงตกใจเสียขวัญ เพราะตัวนายคมมาตายในชั่วโมงถึงห้าเพลงรบ จึงถูกทหารของเล่าปี่ฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเกือบสองพันคน ส่วนที่เหลือพากันแตกหนีกลับไปทางด้านหลัง

กวนอูคุมกองทหารชุมนุมอยู่ พอได้ยินเสียงกลองศึกก็ทราบว่าการทัพหลวงของเล่าปี่ได้ปะทะกับกองทัพของลิกองและลิเชียงแล้ว จึงสั่งให้ทหารเตรียมพร้อม พอเห็นทหารของลิกองและลิเชียงถอยร่นมาจึงให้สัญญาณให้ทหารทั้งปวงยกเข้าตีทหารที่แตกถอยมานั้นอย่างพร้อมเพรียงกัน ทหารของลิกองและลิเชียงถูกตีกระหน่ำซ้ำเติมโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวจึงบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก พวกที่เหลือก็แตกถอยไป แต่พอถึงใกล้ชายแดนเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้น เตียวหุยได้นำกำลังยกออกจากที่ชุมนุมสกัดทหารที่แตกถอยไปนั้น เตียวหุยเห็นลิเชียงตัวนายคมทหารจะหนีกลับเข้าเขตแดนเมืองหวันเสียจึงชักม้ามาสกัดไว้แล้วร้องดวาทว่า กุมารอคอยท่ามิงอยู่นานแล้ว เสียงของเตียวหุยดังสนั่นลั่นทุ่งประดุจฟ้าคำราม ลิเชียงได้ฟังก็ตกใจคิดจะชักม้าหนี เตียวหุยเห็นดังนั้นจึงกระด้นม้าปรีเข้า หาริเชียงอย่างรวดเร็วดุจสายฟ้าแลบ แล้วเอาทวนแทงถูกลิเชียงตกมาตาย ทหารของลิเชียงส่วนที่เหลือจะล่าละล้งมิรู้ที่จะทำประการใด พอตีกองทัพของเล่าปี่และกวนอูยกตามมาทหารเหล่านั้นจึงยอมแพ้ เล่าปี่จึงให้จับทหารเหล่านั้นเป็นเชลยเกือบสองพันคน

เล่าปี่ได้สอบถามว่าผู้ใดเต็มใจที่จะเข้าด้วยกับกองทัพของเรา เราก็เต็มใจต้อนรับ แต่หากผู้ใดไม่เต็มใจที่จะเข้าด้วย เราก็จะปล่อยตัวไป บรรดาเชลยกว่าครึ่งเห็นเล่าปี่มีน้ำใจโอบอ้อมอารีก็ยอมสวามิภักดิ์ เหลือไม่กี่ร้อยคนที่คิดถึงครอบครัว เล่าปี่จึงให้ปล่อยตัวกลับไป เมื่อได้ชัยชนะอย่างงดงามแล้วเล่าปี่จึงพาทหารยกกลับเข้าเมือง ชินเอี้ย ฝ่ายทหารของลิกองและลิเชียงที่ถูกปล่อยตัวกลับ เมื่อเดินทางกลับถึงเมืองหวันเสียแล้วได้รายงานการสงครามตามลำดับชั้นจนความทราบถึงโจหยินทุกประการ โจหยินได้ทราบความดังนั้นก็ตกใจเรียกลิเตียนแม่ทัพรองมาปรึกษาว่าลิกองและลิเชียงยกกองทัพไปเมืองชินเอี้ยเสียที่แก่เล่าปี่ครั้งนี้แล้วจะทำให้เล่าปี่มีน้ำใจกำเริบมากขึ้น ท่านมีความคิดเห็นเป็นประการใด ลิเตียนได้ฟังดังนั้นจึงว่าลิกองและลิเชียงคิดแต่จะทำการเอาความชอบ โดยที่ไม่รู้สภาพการข้างกองทัพของเล่าปี่ จึงตั้งอยู่ในความประมาทแล้วเสียที่แก่ข้าศึก เล่าปี่ได้ชัยชนะครั้งนี้กองทัพฮักหาวเหิมหาญ หากท่านหนุนหลังแล่นยกกองทัพไปในสถานการณ์เช่นนี้ คงจะตีเมืองชินเอี้ยไม่สำเร็จ ตีรัยก็อาจเสียที่แก่กองทัพของเล่าปี่ให้ได้อัปยศสืบไป แล้วเสนอว่าในยามที่ข้าศึกฮักหาวเหิมอย่างนี้ควรที่ท่านจะได้คุมกำลังตั้งมั่นรอโอกาสไว้ก่อน แล้วรายงานการสงครามให้ทางเมืองหลวงได้รับทราบ และเชิญท่านอัศวมาเสนาบดียกกองทัพมาปราบปรามเมืองชินเอี้ยเสียให้ราบคาบ

โจหยินจึงว่าตัวเราเป็นนายทหารของท่านอัศวมาเสนาบดีมาช้านานไม่เคยพ่ายแพ้แก่ผู้ใด มาบัดนี้ลิกองและลิเชียงเสียที่แก่เล่าปี่ สูญเสียทหารและอาวุธยุทธโธปกรณ์เป็นอันมาก เราได้รับความอัปยศและร้อนใจนัก เหมือนกับมีไฟไหม้อยู่ในอก เห็นจะนิ่งอยู่มิได้ อันเมือง ชินเอี้ยเป็นหัวเมืองเล็กเพียงแค่มือเดียว ไม่สมควรที่จะต้องรบจนถึงท่านอัศวมาเสนาบดีให้ยกกองทัพมา เราจะยกกองทัพไป ด้วยตัวเองเหยียบเมืองชินเอี้ยเสียให้ราบเป็นหน้ากลอง ลิเตียนจึงท้วงว่าอันการสงครามนั้นพึงประมาณสถานการณ์ให้ถูกต้องก่อนจึงค่อยทำการ เล่าปี่แม้อยู่ที่เมืองชินเอี้ยอันเป็น หัวเมืองเล็กแต่ก็มีสติปัญญาหลักแหลม มีประสบการณ์ในการสงครามเป็นอันมาก หากควรที่จะดูเบาเล่าปี่ไม่ มิฉะนั้นก็จะเสียที่แก่เล่าปี่ซ้ำอีก

โจหยินได้ฟังดังนั้นก็ขัดเคืองใจลิเตียน แล้วว่าตัวท่านเจราจากความดังนี้เหมือนกับเกรงกลัวเล่าปี่นักหนา หรือว่าตัวท่านมีใจเป็นสองลิเตียนจึงว่าข้าพเจ้ากล่าวความทั้งนี้ตามเหตุผลของการศึก ไซ้จะเป็นการกล่าวเพราะเกรงกลัวฝีมือเล่าปี่ก็หาไม่ ข้าพเจ้ากล่าวความโดยสุจริตใจ หวังให้เป็นอุทาหรณ์เตือนสติท่านมิให้ตั้งอยู่ในความประมาท และว่า "คำโบราณกล่าวไว้ว่าถ้าจะทำการสงครามพึงรู้ลักษณะในไส้ศึกก่อน จึงจะทำการได้ชัยชนะโดยง่าย" ลิเตียนได้เตือนสติโจหยินต่อไปว่า ลิกองและลิเชียงเสียที่แก่กองทัพเล่าปี่ก็เพราะยกไปโดยรู้แต่เราไม่รู้เขา ตัวท่านยามนี้ก็เหมือนกันยังไม่รู้สภาพการทางข้างกองทัพของเล่าปี่ว่าดั้นลิหนางบางแข็งอ่อนประการใด หากถอยยกไปโดยที่ยังไม่รู้เขาจะดีแล้ว ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านจะเสียที่แก่เล่าปี่ให้เป็นที่ยับยศซ้ำเข้าไปอีก โจหยินได้ฟังลิเตียนทัดทานดังนั้นความขัดเคืองก็เพิ่มขึ้นกลายเป็นความโกรธ ตัดพ้อต่อว่าลิเตียนว่าท่านกล่าวความเหมือนประหนึ่ง ยกย่องกองทัพเล่าปี่ว่าล้ำเลิศเสียเต็มประดา ท่านไม่รู้หรือว่าเล่าปี่นี้เป็นเพียงพวกหนีศึก ทำสงครามกับท่านอัศวมาเสนาบดีคราวใดก็มีแต่ความพ่ายแพ้ทุกครั้งคราว จะเกรงกลัวอันใดกับกองทัพเล่าปี่เพียงเท่านี้ ท่านมาท้วงเรารุ่นนี้เป็นเพราะท่านมีสองใจ ผักไผ่ด้วยเล่าปี่เป็นแน่แท้แล้วโจหยินจึงยื่นคำขาดแก่ลิเตียนซึ่งเป็นแม่ทัพรองว่าหากตัวท่านกลัวเล่าปี่ ก็จงอยู่รักษาเมืองหวันเสีย ตัวเราแต่ผู้เดียวจะนำกองทัพไปตัดศีรษะเล่าปี่ให้จงได้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**ค่ายกลพยุหะประตูปราการทองคำแปดทิศ (ตอนที่ 190)**

โจหยินแม่ทัพใหญ่ของโจโฉที่ยกมาตั้งคมเชิงเมืองเกงจี้อยู่ที่เมืองหวนเสีย ร้อนด้วยแรงแห่งความอัปยศที่พ่ายศึกแรกแก่กองทัพของเล่าปี่จึงไม่ฟังคำทัดทานของลิเตียนแม่ทัพรองที่ว่า การทำศึกโดยไม่รู้เขารู้แต่เรานั้น จะเสียที่แก่กองทัพเล่าปี่ให้ได้รับความอัปยศซ้ำสอง จึงดำหนิลิเตียนอย่างรุนแรงว่าเป็นคนสองใจ ฝักฝ่ายด้วยเล่าปี่ ลิเตียนได้ฟังคำตัดพ้อต่อว่าของโจหยินก็ยังยืนกรานความเห็นเดิมว่าในเมื่อท่านไม่ฟังคำทัดทานของข้าพเจ้า ท่านก็จงยกกองทัพไป ตามความคิดของท่านเถิด ตัวข้าพเจ้าจะคุมทหารรักษาเมืองหวนเสียไว้ให้ปลอดภัย โจหยินได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งโกรธลิเตียน ครานี้ถึงกับออกปากประณามว่า ตัวท่านมีน้ำใจเป็นสองฝักฝ่ายด้วยเล่าปี่เป็นแน่แท้แล้ว จึงไม่เจ้บร้อนด้วยกองทัพ และไม่คิดอ่านธำรงรักษาเกียรติยศของท่านอัคมหาเสนาบดี ปลอมให้ข้าศึกเหยียบย่ำได้ตามอำเภอใจ กล่าวดังนั้นแล้วโจหยินก็แสดงความไม่พอใจ ลุกขึ้นยืนแล้วว่าเสร็จศึกแล้วกลับไปเมืองหลวงเราจะได้เห็นตัวกัน อันโจหยินผู้นี้โจโฉยกย่องว่าเป็นญาติ และใช้แซ่โจเหมือนกัน จึงไว้วางใจให้คุมกำลังทหารตลอดมา มาครั้งนี้ก็มีฐานะเป็นถึงแม่ทัพใหญ่ พอลิเตียนเห็นโจหยินโกรธแค้นถึงขนาดนี้ก็เกรงใจ เพราะคำนึงถึงศักดิ์และศรีของโจหยินแล้วมีน้ำหนักรู้และคุณค่าที่โจโฉจะรับฟังมากกว่าความเห็นตัว ทั้งโดยฐานะของแม่ทัพใหญ่ก็เป็นผู้บังคับบัญชาของตัว การที่ขัดขวางความคิดอ่านของแม่ทัพใหญ่ในขณะที่ได้ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วเป็นการผิดกฎัยการศึก ลิเตียนตระหนักถึงผลร้ายที่จะเกิดขึ้นในภายหลังดังนั้นจึงว่าข้าพเจ้ากล่าวความเตือนสติท่านด้วยความสุจริตใจ หาใช่เพราะเกรงกลัวความคิดและมีมือของเล่าปี่ไม่ แต่เมื่อท่านแม่ทัพใหญ่ตัดสินใจเป็นเด็ดขาดดังนี้แล้ว ก็ขออย่าได้ระแวงแคลงใจข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าจะติดตามท่านไปในกองทัพ ช่วยคิดการทำการศึกภายใต้การ นำของท่านโดยไม่เกรงกลัวต่อความตายเป็นอันขาด

โจหยินเห็นดังนั้นก็ค่อยคลายโทสะลง เรียกบรรดาแม่ทัพนายกองมาสั่งการให้จัดทหารทั้งหมดของเมืองหวนเสียเป็นจำนวนถึงสองหมื่นสี่พันคน เพื่อจะยกไปเหยียบเมืองซินเอี้ยให้ราบเสียในคราวเดียว เมื่อกองทัพทั้งปวงพร้อมเพรียงแล้ว โจหยินและลิเตียนจึงนำกองทัพเคลื่อนออกจากเมืองหวนเสียตรงไปเมืองซินเอี้ย และด้วยแรงแห่งโทสะที่ได้รับอัปยศจากการพ่ายศึกครั้งแรก กลายเป็นไฟเผาไหม้ อยู่ในใจของโจหยิน จึงให้กองทัพเคลื่อนไปโดยรวดเร็วทั้งกลางวันและกลางคืน กองทัพของโจหยินที่ยกไปในครั้งนี้มีกำลังพลมากกว่ากองทัพของลิเตียนและลิเตียนที่ยกไปในครั้งแรกถึงห้าเท่า สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้ระบุว่าน้ำใจโจหยินที่ยกกองทัพใหญ่ไป ครั้นนี้ "หมายจะไปเหยียบแผ่นดินเมืองซินเอี้ยให้จมลงในมหาสมุทร" ทางฝ่ายเมืองซินเอี้ยเมื่อเล่าปี่ได้รับชัยชนะยกทัพกลับเข้าเมืองแล้ว ดันฮกจึงเข้าไปว่าแก่เล่าปี่ว่า โจหยินซึ่งเป็นแม่ทัพใหญ่ของโจโฉ ยกมาตั้งคมเชิงอยู่ที่เมืองหวนเสียนี้เป็นคนเจ้าโทสะ และมีใจมานะ คงจะได้รับความอัปยศจากการที่กองทัพเสียไปในศึกครั้งแรก และเสียแม่ทัพคนสำคัญถึงสองคน คงจะอดรันทดต่อแรงโทสะไม่ได้ทั้งมีน้ำใจละอายแก่ทหารทั้งปวง เห็นว่าโจหยินจะยกกองทัพมาตีเมืองซินเอี้ยในเร็วๆ นี้เป็นมั่นคง

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่า ความอันท่านกล่าวนี้นั้นชอบนัก ข้าพเจ้าเองก็วิตกว่าโจหยินคงจะยกกองทัพมาในเร็ววัน แลโจหยินยกกองทัพมา ครั้นนี้คงจะเป็นกองทัพใหญ่ ท่านจะคิดอ่านวางแผนการรับศึกครั้งนี้ประการใด ดันฮกจึงว่าข้าพเจ้าได้คาดคะเนว่ากองทัพของโจหยินที่ยกมาครั้งนี้คงเกณฑ์ทหารของเมืองหวนเสียมาในกองทัพทั้งสิ้น แต่กระนั้นท่านอย่าได้วิตกเลย ข้าพเจ้าจะคิดการให้เมืองหวนเสียตกแก่ท่าน ทั้งจะตีกองทัพของโจหยินให้แตกพ่ายไปจงได้ เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ ปรึกษาดันฮกว่าแผนการของท่านเป็นประการใด ดันฮกลุกเดินเข้ามาใกล้เล่าปี่แล้วกระซิบความที่ข้างหูเล่าปี่แต่เบาๆ มิให้ใครได้ยินว่า โจหยินยกกองทัพมาครั้งนี้เมืองหวนเสียเหมือนว่างเปล่าอยู่แล้ว ให้ท่านสั่งกวนอูคุมทหารยกดลบทกลับไปยึดเมืองหวนเสียคงจะได้เมืองหวนเสียโดยง่าย และให้เตียวหุยคุมทหารยกไปซุ่มอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำที่จะข้ามกลับไปยังเมืองหวนเสีย รอโอกาสเมื่อโจหยินแตกทัพจะกลับไปเมืองหวนเสียแล้วค่อยยกออกไปโจมตี ตัวท่านคอยรับศึกโจหยินอยู่ที่เมืองนี้ ข้าพเจ้าจะคิดอ่านตีกองทัพของโจหยินให้แตกไปจงได้

เล่าปี่ได้ฟังแผนการของดันฮกดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้กวนอู และเตียวหุยนำทหารยกไปดำเนินการตามแผนการของดันฮกทุกประการ ในขณะเดียวกันเล่าปี่ก็ได้สั่งการให้ทหารในเมืองซินเอี้ย เตรียมพร้อมเพื่อรับมือกับกองทัพโจหยิน ต่อมาหน่วยสอดแนมได้เข้ามารายงานแก่เล่าปี่ว่าบัดนี้โจหยินได้ ยกกองทัพเข้ามาถึงชายแดนของเมืองซินเอี้ยแล้ว เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงปรึกษากับดันฮกถึงข่าวศึกดังกล่าวแล้วยกทหารออกไปตั้งค่ายอยู่นอกเมืองซินเอี้ยระยะห่างร้อยเส้นเพื่อเตรียมรับศึกครั้งนี้ ฝ่ายโจหยินได้นำทัพเคลื่อนมาอย่างรวดเร็วข้ามเขตพรมแดน เมืองซินเอี้ย พอทราบข่าวว่าเล่าปี่ได้ยกกองทัพออกมาตั้งค่ายสกัดไว้ที่นอกเมือง โจหยินจึงให้เคลื่อนทัพต่อไป แล้วให้ตั้งค่ายประชิดไว้กับค่ายของเล่าปี่ พอรุ่งขึ้นทั้งสองฝ่ายได้ยกทหารออกไปที่หน้าค่าย เว้นลานรบไว้ตรงกลาง เตรียมรบกันด้วยกำลังทหารเอก เล่าปี่และโจหยินต่างฝ่ายต่างยืนม้าอยู่หน้าทหาร

ทั้งปวงท่ามกลางธงทิวประจำกองทัพลีลลุมหนาวปลิวไสว ละครการดาเต็มท้องทุ่งนอกเมืองซินเอี้ยนนั้น เล่าปีได้สั่งให้จุล่งออกรบ จุล่งรับคำสั่งแล้วคำนับเล่าปีและชักม้าออกไปยืนอยู่กลางลานรบ โจหยินเห็นดังนั้นจึงสั่งให้ลิเตียนออกไปรบกับจุล่ง พอทหารเอกของทั้งสองฝ่ายออกไปอยู่กลางลานรบ กลองศึกของทั้งสองฝ่ายก็ดังขึ้นเป็นสัญญาณให้ทหารเอกในลานรบลงมือต่อสู้กันได้ ทั้งสองฝ่ายต่างชักม้าเข้าหากัน ประทวนกันด้วยกำลังแรง เสียงทวนดังเปรี้ยงแต่ละครึ่งทั้งสองแขนของลิเตียนก็สะท้อน พอถึงเพลงที่ยี่สิบลิเตียนก็ทวนกำลังจุล่งไม่ไหว เห็นว่าขึ้นต่อสู้ต่อไปคงต้อง ตายภายใต้คมทวนของจุล่ง จึงชักม้าควบนหันกลับเข้าค่าย จุล่งเห็นดังนั้นก็ชักม้าไล่ตามลิเตียนไปจนถึงหน้าค่ายทหารภายในค่ายของโจหยินเห็นดังนั้นก็ระดมยิงเกาทัณฑ์สกั๊ดจุล่งไว้ไม่ให้เข้ามาใกล้ประตูค่าย ลูกเกาทัณฑ์ถูกยิงมาราวห้าฝน จุล่งเห็นเหลือกำลังที่จะไล่ตามดีเข้าไปในค่ายจึงชักม้ากลับมาที่กองทหารของเล่าปี

ต้นสัปดาห์กองทัพล่าปีได้ชัยชนะประเดิมศึกครั้งนี้แล้ว และพอทราบกำลังศึกของฝ่ายโจหยิน จึงเสนอให้เล่าปีสั่งทหารตีระฆังสัญญาณให้ยกกลับเข้าค่าย ในขณะที่ทางด้านโจหยินนั้นเห็นลิเตียน เสียที่แก่จุล่ง จึงให้ทหารตีระฆังสัญญาณถอยกลับเข้าค่ายเช่นเดียวกัน พอโจหยินกลับเข้าไปถึงค่ายได้ตรงเข้าไปที่เต็นท์บัญชาการ ซึ่งลิเตียนได้คอยพบอยู่ก่อนแล้ว ลิเตียนพอเห็นหน้าโจหยินจึงว่าทหารของเล่าปีซึ่งรบกับข้าพเจ้าผู้นี้มีกำลังฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญนัก หากต่อสู้กันตัวต่อตัวด้วยลำพังฝีมือทหารเอกแล้ว แม้ข้าพเจ้าหรือตัวท่านออกรบด้วยตัวเองก็เห็นจะไม่ได้ชัยชนะแก่ทหารเอกคนหนึ่งของเล่าปี จึงขอให้ท่านยกกองทัพกลับเมืองห้วนเสียก่อน แล้วค่อยคิดอ่านทำการสืบไป โจหยินได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่าก่อนที่จะยกกองทัพมาตัวท่าน ก็ไม่เต็มใจ บิดพลีด้วยประการต่างๆ จนเราได้ประจักษ์หน้าใจท่านมาครั้งหนึ่งแล้ว มาบัดนี้พอออก รบครั้งแรกก็แพ้แก่น้ำมือทหารของ เล่าปี ทำให้กองทัพเสียขวัญและเสียที่แก่ข้าศึกเป็นที่อัปยศนัก โทษของท่านครั้งนี้เป็นความผิดถึงประหารตามพระอัยการศึก ว่าแล้วโจหยินจึงสั่งทหารให้คุมตัวลิเตียนแล้วให้เอาไปประหารเสีย บรรดาแม่ทัพนายกองซึ่งอยู่ในที่นั้นเห็นเหตุการณ์ก็ตกใจ พวกเขาคูหาคำนับร้องขอให้โจหยินยกโทษให้แกลิเตียน โจหยินเห็นบรรดาแม่ทัพนายกองร้องขอให้ยกโทษพร้อมเพรียงกันก็เกรงใจ จึงสั่งให้ยกโทษแกลิเตียน แล้วว่าเมื่อตัวไม่เต็มใจที่จะทำการศึกก็จงมา เป็นกองหลังทำหน้าที่คุ้มครองรักษาเสบียงให้ปลอดภัย ลิเตียนคำนับขอบคุณโจหยินที่เว้นโทษตายและรับคำสั่งไปเป็น กองระวังหลังรักษาคลังเสบียง บรรดาแม่ทัพนายกองเห็นดังนั้นจึงคำนับลาโจหยินออกมา

พอรุ่งขึ้นโจหยินจึงเรียกบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาสั่งการว่าในวันนี้เราจะยกทหารออกไปรบด้วยเล่าปีด้วยค่ายกลพยุหะ ให้แม่ทัพนายกองทุกคนคุมทหารไปตั้งค่ายกลพยุหะตามตำแหน่งและสัญญาณที่เคยฝึกซ้อมไว้จงทุกประการ สั่งการและชักซ้อมความเข้าใจแล้วโจหยินจึงยกทหารออกนอกค่าย แล้วให้ตั้งขบวนเป็น ค่ายกลพยุหะที่มีชื่อว่า "ปักขุนคิมโชตัน" ซึ่งสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) แปลว่าค่ายกลพยุหะประจําทองมีประตูแปดด้าน พอตั้งค่ายกลพยุหะเสร็จ โจหยินจึงสั่งให้พลกลองและม้าส่อดีกกลองและม้าส่อกองกระหึ่ม ธงทิวแต่ละสีประจำกองทหารของแต่ละขบวนรวมแปดขบวนที่ประกอบเป็นค่ายกลพยุหะปลิวไสว โจหยินเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้ชี้มาตรงที่หน้าค่ายเล่าปี แล้วร้องว่าในกองทัพของเล่าปีรู้จักค่ายกลพยุหะชนิดนี้หรือไม่ และทำให้เล่าปียกกองทัพออกมารบเล่าปีได้ทราบรายงานแล้วจึงปรึกษาด้วยต้นสัปดาห์แล้วพาทหารไปที่หน้าค่าย เห็นโจหยินตั้งกำลังเป็นค่ายกลพยุหะประหลาดกว่าแต่ก่อน แต่ดูในที่ราบเห็นไม่ถนัด ต้นสัปดาห์จึงชวนเล่าปีชี้มาล้อมไปทางด้านหลังค่ายขึ้นไปบนเนินเขาแล้วมองลงมายังค่ายกลพยุหะนั้น

ทางด้านโจหยินเมื่อตั้งค่ายกลพยุหะแล้ว มันใจว่า ในกองทัพเล่าปี ไม่มีผู้ใดรู้จักค่ายกลพยุหะชนิดนี้ และไม่มีผู้ใดสามารถตีค่ายกลพยุหะนี้ให้แตกไปได้ ถ้าหากเล่าปียกทหารเข้าตีค่ายกลพยุหะโดยที่ไม่รู้จักก็จะตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อมของขบวนทหารที่ตั้งเป็นค่ายกลพยุหะนั้น แล้วจะสามารถจับกุมตัวเล่าปีได้โดยง่าย หรือถ้าหากเล่าปี ไม่กล้ายกทหารเข้าตีค่ายกลพยุหะนั้นก็เท่ากับว่าเล่าปียอมแพ้ ที่สำคัญก็คือเป็นการยอมพ่ายแพ้ในทางสติปัญญาและความรู้ทางการสงคราม โจหยินจึงกระหึ่มยืมย่องยิ่งนัก ครั้นเล่าปียังไม่ออกมารบแต่กลับพาทหารจำนวนหนึ่งไปที่เนินเขาด้านหลังค่าย โจหยินก็ยิ่งมั่นใจว่าเล่าปีจะต้องพ่ายแพ้แก่ค่ายกลพยุหะในครั้งนี้ จึงให้พลกลองสั่นเพลงราเร้งชัยบำรุงขวัญทหาร บรรดาทหารของโจหยินเห็นดังนั้นก็พากันโห่ร้องกึกก้องด้วยความดีคึกคะนองและมั่นใจในชัยชนะ อันเกิดแต่อาณาภาพของค่ายกลครั้งนี้

ตัวเล่าปีเองแม้เคยใช้ค่ายกลพยุหะ "เต็ง" ในการรบกับลิโป้ แต่ก็เพียงค่ายกลที่ใช้คนเพียงสามคน คือเล่าปี กวนอู และเตียวหุย เข้าล้อมลิโป้ไว้จนเป็นเหตุให้ลิโป้พ่ายแพ้ ทำให้ตั้งโศกสั่นกำลังใจเผาเมืองลกเอี้ยงราชธานีแล้วย้ายหนีไปตั้งเมืองหลวงใหม่ที่เมืองเตียงอัน ค่ายกลพยุหะเต็งในครั้งนั้นเป็นค่ายกลพยุหะขนาดเล็กเทียบไม่ได้กับค่ายกลพยุหะที่โจหยินจัดตั้งเป็นขบวนทัพในครั้งนี้ แต่เล่าปีก็ยังคงมีความมั่นใจในสติปัญญาและความคิดของต้นสัปดาห์ จึงติดตามต้นสัปดาห์ขึ้นไปบนเนินเขา พอต้นสัปดาห์ดูสายตาไปยังกองทหารและขบวนที่ตั้งเป็นค่ายกลพยุหะนั้น ก็กล่าวกับเล่าปีว่าโจหยินขุนศึกอ่อนหัด คิดอ่านตั้งค่าย กลพยุหะมาต่อสู้กับท่านท่านอย่าได้ประมาทเลย อันค่ายกลพยุหะนี้เพื่อนของข้าพเจ้าทำไว้เป็นเพียงแค่รั้วบ้านเท่านั้น เล่าปีได้ฟัง

ดังนั้นก็หลากหลายว่า เพื่อนผู้หนึ่งของตนสกลเป็นผู้ใด จึง มีสติปัญญาถึงขนาดที่ทำรื้อบ้านในลักษณะเป็นค่ายกลพยุหะ จึงได้ถามต้นสกลว่าเพื่อนของท่านที่ว่านี้เป็นใครและพำนักอยู่ที่ตำบลใด ต้นสกลได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แต่ไม่ตอบคำถามของเล่าปี่ คงทอดสายตามองไปยังกองทหารของโจหยิน

ต้นสกลพิจารณาค่ายกลพยุหะของโจหยินครู่หนึ่ง จึงเข้าไปที่ขบวนพยุหะนั้นแล้วว่า ค่ายกลพยุหะนี้มีชื่อว่าค่ายกลพยุหะประดุจปราการทองคำแปดทิศ ประกอบด้วยทหารแปดขบวนใหญ่ ตั้งขบวนเป็นรูปยันต์แปดทิศหรือโป๊ยยก่วย

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

วิพากษ์ค่ายกลพยุหะ (ตอนที่ 191)

การรบด้วยค่ายกลพยุหะขนาดใหญ่ครั้งแรกในสามก๊กกำลังจะเกิดขึ้น ในขณะที่โจหยินกระหึ่มยืมย่องว่าในกองทัพของเล่าปี่นั้นไม่มีผู้ใดรู้จักค่ายกลพยุหะชนิดนี้ และหวังใช้อานุภาพของค่ายกลพยุหะนี้เอาชนะชนะในการศึกกับเล่าปี่ แต่ขณะเดียวกันต้นสกลผู้บัญชาการใหญ่ของกองทัพเล่าปี่กลับรู้จักค่ายกลพยุหะเป็นอย่างดี ถึงขนาดกล่าวกับเล่าปี่ว่าเพื่อนคนหนึ่งของตนทำค่ายกลพยุหะชนิดนี้เพียงแค่เป็นรื้อบ้านเท่านั้น พอต้นสกลบอกเล่าปี่ว่าค่ายกลพยุหะนี้มีชื่อว่า "ค่ายกลพยุหะประดุจปราการทองคำแปดทิศ" แล้วจึงว่าทหารของโจหยินกำลังคิดจะมองว่าอานุภาพของค่ายกลพยุหะจะทำให้ได้ชัยชนะแก่กองทัพของท่านนี้ ขอให้ท่านสั่งทหารไปลวงโจหยินว่าขอเวลาอีกหนึ่งชั่วยาม เพื่อคิดหาวิธีเข้าตีค่ายกลพยุหะเพื่อให้ทหารของโจหยินอ่อนล้าอิดโรยเสียก่อน แล้วจึงค่อยเข้าโจมตี เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงสั่งทหารให้ลงไปตีหน้าค่าย แล้วร้องตอบทหารของโจหยินไปว่าเล่าปี่ขอเวลาคิดอ่านหาวิธีโจมตีค่ายกลสกลชั่วยามหนึ่ง หากคิดอ่านหาวิธีไม่ได้ก็จะยอมแพ้แก่สติปัญญาของโจหยิน พอโจหยินทราบความดังนั้นก็ยิ่งกำเริบ ประารถกับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าอันค่ายกลพยุหะนี้ยุทธอาจารย์แต่อดีตได้คิดค้นศึกษามานับร้อยปี เล่าปี่จะอาศัยเวลาเพียงชั่วยามศึกษาหาวิธีเข้าตีค่ายกลนี้ย่อมไม่มีทางสำเร็จ เล่าปี่คงเสียทีแก่เราเป็นมั่นคง ประารถดังนั้นแล้วก็ส่งพลกลงให้ตีกลองสัญญาณปลุกใจทหาร บรรดาทหารของโจหยินต่างพากันร่าเริงล่ำพองโดยถ้วนหน้ากันทั้งกองทัพ โดยหารู้ไม่ว่ายิ่งโห่ร้องล่ำพองใจเท่าใดก็ยิ่งเร่งความอ่อนล้าอิดโรยให้เกิดเร็วขึ้นและมากขึ้นเท่านั้น

ทางด้านเล่าปี่และต้นสกลยืนม้ามอยู่บนเนินเขาเห็นกองทหารของโจหยินจัดตั้งเป็นค่ายกลพยุหะท่ามกลางธงทิวแปดสีปลิวไสว ต้นสกลจึงกล่าวกับเล่าปี่ว่าอันการจัดตั้งค่ายกลพยุหะนั้นย่อมประกอบขึ้นจากสภาวะธรรมชาติสามประการ คือความสมดุลแห่งหยินและหยางประการหนึ่ง ความผันแปรแห่งธาตุทั้งห้าประการหนึ่ง และความสัมพันธ์ระหว่างสภาวะธรรมชาติกับธาตุทั้งห้าและคนเราก็คือประการหนึ่ง ประกอบกันเข้าแล้วจึงจะเกิดเป็นอานุภาพที่ยิ่งใหญ่ และว่า "ค่ายกลพยุหะประดุจปราการทองคำแปดทิศ" นี้ประกอบด้วยกองทหารแปดขบวน แต่ละขบวนตั้งแถวเป็นปราการสามชั้น โดยปราการแต่ละชั้นนั้นจำลองมาจากสัญลักษณ์ของฟ้าและดิน หรือหยินและหยาง ปราการหยางเป็นปราการที่มีประตูไร้สภาพ (มีลักษณะแถวทหารเป็นแถวเดียว คือ) ส่วนปราการหยินเป็นปราการที่มีประตูเป็นช่องอยู่ตรงกลาง (มีลักษณะแถวทหารเป็น สองแถว คือ) และมีจุดสมดุลแห่งหยินหยางอยู่ตรงกลางยึดโยงปราการทั้งแปดขบวนรวม 36 แถวให้ประสานรุกรับเปี่ยมด้วยพลานุภาพ ปราการแต่ละด้านจัดวางประจำทิศ ยักย้ายถ่ายเทไปตามลักษณะแห่งพยุหะ จำนวนแถวทหารของทิศที่ตรงกันข้ามเมื่อรวมกันแล้วจะเท่ากับเก้าแถวเสมอไป เช่น จำนวนแถวทหารทางปราการ ประจาศทิศตะวันออกเมื่อรวมกับจำนวนแถวทหารทางปราการทิศตะวันตกจะรวมได้เก้าแถว หรือจำนวนแถวทหารทางปราการประจาศทิศเหนือเมื่อรวมกับจำนวนแถวทหารทางปราการประจาศทิศใต้ก็จะรวมได้เก้าแถวเช่นเดียวกัน แต่ละปราการมีชื่อประจำและมีธงสัญลักษณ์ประจำปราการนั้นๆ คือปราการดิน ปราการฟ้า ปราการน้ำ ปราการลม ปราการไฟ ปราการภูเขา ปราการทะเล ปราการอสนีบาต มีธงสัญลักษณ์ประจำแต่ละปราการคือธงดิน ธงฟ้า ธงน้ำ ธงวายุ ธงอัคนี ธงภูเขา ธงทะเล และธงอสนีบาต รวมเป็นแปดกองธง

ปราการทั้งแปดมีประตูที่เห็นได้ด้วยตา คือประตูมีสภาพ และประตูที่มองไม่เห็นด้วยตา คือ ประตูไร้สภาพ มีชื่อประจำประตูทั้งแปดปราการ คือประตูมดหวั่ง ประตูธรรมชาติ ประตูบาดเจ็บ ประตูตกใจ ประตูกำเนิด ประตูปิด ประตูมรณะ และประตูเปิด แล้วต้นสกลจึงว่าหากการจัดตั้งค่ายกลพยุหะเป็นไปอย่างสมบูรณ์ เต็มรูปแบบแล้วในแถวทหารแต่ละแถวจะประกอบด้วยหมู่ทหารที่ตั้งขบวนแถวโดยจำลองจากรูปแบบสัญลักษณ์ของดิน ฟ้า น้ำ ไฟ ลม อสนีบาต ภูเขา และทะเล โดยสมดุลกับธาตุทั้งห้าจึงจะสามารถ ผันแปรโดยไม่มีที่สิ้นสุด เหมือนกับรสทั้งห้าแห่งอาหาร เมื่อผ่านการปรุงแต่งจากพ่อครัวผู้ชาญฉลาดแล้ว ก็สามารถสร้างรสชาติที่ไม่

ที่สิ้นสุดได้ หรือนัยหนึ่งก็เหมือนดังเสียงดนตรีทั้งแปดเสียงเมื่อผ่านการ รังสรรค์จากคืดกวีแล้ว ก็สามารถสร้าง ทำนองเพลงได้ไม่มีที่สิ้นสุดจะนั้น

เล่าปีได้ฟังคำตันสภพรรณนาความเกี่ยวกับค่ายกลพยุหะอย่างกว้างขวางก็ตะลึงพรึงเพริด ทอดสายตาไปดู ค่ายกลพยุหะของโจหยินแล้วเห็นประกอบด้วยปราการทั้งแปดสมคำตันสภทุกประการ ตันสภเห็นเล่าปีมีท่าที่ ตื่นเต้นกับสิ่งที่ได้พบเห็นจึงว่าค่ายกลพยุหะของโจหยินที่จัดตั้งในครั้งนี้เป็นเพียงแบบแผนชั้นประถมเท่านั้น เพราะแถวทหารแต่ละแถวในแต่ละขบวนล้วนจัดวางเป็นแถวทหารธรรมดา หาใช่จัดตั้งตามรูปสัญลักษณ์แห่ง ดิน ฟ้า น้ำ ลม ไฟ อสูรนิบาต ภูเขา และทะเลแต่ประการใดไม่ ว่าแล้วตันสภจึงเข้าไปที่ศูนย์กลางของค่ายกล พยุหะ แล้วว่าตรงจุดศูนย์กลางของค่ายกลคือจุดสมมูลแห่งหยินและหยางที่เป็นตัวควบคุมบัญชาการความผัน แปรของค่ายกลพยุหะและยึดโยงลักษณะรุกรับของค่ายกลพยุหะให้เปี่ยมด้วยพลานุภาพยังว่างเปล่าอยู่ แสดง ให้เห็นว่าเป็นค่ายกลพยุหะตาย ไม่สามารถพลิกพลั้วแปรขบวนเป็นรูปลักษณะอย่างอื่นได้ ทั้งไม่สามารถ บัญชาการรุกรับได้เต็มตามอานุภาพ

เมื่อเป็นค่ายพลพยุหะตายดังนี้แล้วย่อมง่ายแก่การเข้าตี ตันสภเข้าไปยังธงประจำตัวแม่ทัพของโจหยินซึ่งอยู่ที่ ดันขบวนของปราการด้านทิศเหนือ แล้วว่าโจหยินตัวแม่ทัพใหญ่ยืนมำอยู่ใต้ธงประจำตัวแม่ทัพทางหัวขบวน ปราการด้านทิศเหนือ นั้น เป็นการยืนผิดที่ผิดตำแหน่ง และคาดการณ์ได้ว่าโจหยินเองคงมุ่งประสงค์ที่จะปล่อยให้ ฝ่ายเข้าตีหลงทางไปทางปราการด้านทิศเหนือ นี่เป็นการตั้งอยู่ในความประมาท และหมิ่นความคิดฝ่ายเราเป็น อันมาก โจหยินจะต้อง ปราศชัยเป็นมั่นคง ตันสภกล่าวความถึงตอนนี้สีหน้าเต็มไปด้วยความอึมเิบปลาบปลื้ม ยิ่งนัก มองขึ้นไปบนฟ้าสูดสายใจลึกไกลอย่างโล่งใจ เล่าปีเห็นดังนั้นจึงถามว่าตันสภท่านคิดอะไรอยู่ในใจหรือ ตันสภจึงว่าข้าพเจ้าเห็นค่ายกลพยุหะดังนี้แล้ว ใจก็หวนรำลึกถึงเพื่อนสนิทอีกสีกคน เพื่อนคนหนึ่งของข้าพเจ้า สันหัดจัดจ้านในค่าย กลพยุหะยิ่งนัก ยามว่างจากการสนทนาเพื่อนผู้นี้มักเอากิ่งไผ่มาวางเรียงเป็นค่ายกล พยุหะ ให้เพื่อนอีกสามคนลองความคิดสติปัญญา แล้วพลิกพลั้วค่ายกลพยุหะนั้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ประดุจดัง สายน้ำแยงซีที่ไหลลงทะเลไม่เคยหยุดยั้งจะนั้น

เล่าปีได้ยินตันสภเอ่ยถึงเพื่อนอีกครั้งหนึ่ง ใจที่ยังฝังตรึงอยู่กับนาม "สกลอง" และ "สองซุ" ก็แวบขึ้นใน ความคิดอีกครั้งหนึ่ง ชักมำเข้ามาใกล้ม้าของตันสภแล้วละล่ำละลักถามว่าเพื่อนของท่านผู้นี้เป็นผู้ใดกัน ตันสภ ไม่ตอบคำเล่าปี เบือนหน้าไปทางค่ายกลพยุหะของโจหยิน เอามือชี้ไปที่ค่ายกลทางด้านตะวันออก แล้วว่าโจ หยินตั้งค่ายกลพยุหะครั้งนี้ วางประตูมดหวังไว้ทางปราการด้านตะวันออก วางประตูธรรมชาติไว้ทางปราการ ด้านตะวันตก วางประตูบาดเจ็บไว้ทางปราการด้านทิศใต้ วางประตูตกใจไว้ทางปราการด้านทิศเหนือ วาง ประตูกำเนิดไว้ทางปราการด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ วางประตูปิดไว้ทางปราการด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ วาง ประตูมรณะไว้ทางปราการ ด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือ วางประตูเปิดไว้ทางปราการด้านทิศ ตะวันออกเฉียงเหนือ แล้วว่าให้ท่านจัดหาทหารม้าห้าร้อยให้จุล่งเป็นผู้คุมกองทหารหน่วยนี้เข้าตีค่ายกลพยุหะ ของโจหยินให้แตกพ่ายไปจงได้ เล่าปีได้ยินดังนั้นก็สงสัยจึงถามว่าโจหยินใช้กำลังทหารเกือบสองหมื่นคน จัดตั้งเป็นค่ายกลพยุหะขึ้น ท่านจะให้จุล่งนำทหารม้าเพียงห้าร้อยคนเข้าตีค่ายกลนี้จะไม่เสียที่แก่ข้าศึกดอก หรือ ตันสภหัวเราะแล้วว่าค่ายกลพยุหะประตูปราการทองคำแปดทิศนี้มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า "ค่ายกลพยุหะ ประแจทองคำแปดทิศ" อันว่าประแจหรือกุญแจต่อให้ใหญ่โตแข็งแรงสักเพียงไหนแต่สามารถไขให้คลายได้ ด้วยลูกกุญแจอันน้อยจันใด ค่ายกลพยุหะที่มีกำลังคนสองหมื่นของโจหยินครั้งนี้ก็สามารถทำลายให้แตกพ่าย ไปได้ด้วยทหารม้าเพียงห้าร้อยนายจันนั้น

เล่าปีจึงถามว่าจะให้จุล่งนำทหารเข้าตีค่ายกลพยุหะอย่างไร ตันสภจึงว่าประตูปราการทั้งแปดด้านนั้น มีทั้ง ประตูตัน ประตูมดคล และประตูอัปมงคล ประตูตันก็คือประตูที่ตาย และประตูปิด หากยกเข้าตีทางปราการด้าน นี้ก็เหมือนเข้าโจมตีกำแพงและภูเขาไม่อาจจะทำลายค่ายกลได้ ประตูอัปมงคลคือประตูบาดเจ็บ ประตูตกใจ และประตูมดหวัง หากยกเข้าตีทางประตูนี้ก็จะถูกรุมกระหน่ำตี จากทุกทิศและจะตกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ส่วน ประตูมดคลนั้นคือประตูกำเนิด ประตูเปิด และประตูธรรมชาติ ถ้าเข้าตีทางสามประตูนี้ก็จะได้รับชัยชนะแล้วว่า ให้ท่านบัญชาจุล่งให้ยกกำลังทหารเข้าตีทางปราการด้าน ทิศภาคเนย์ซึ่งเป็นประตูกำเนิด แล้วตีฝ่าตรงเข้าไป ยังจุดศูนย์กลาง ของค่ายกลออกไปทางประตูธรรมชาติทางปราการด้านทิศตะวันตก แล้วตีตลบย้อนเข้ามาใน ทิศทางเดิมอีกครั้งหนึ่ง ค่ายกลพยุหะนี้ก็จะแตกพ่ายไปโดยง่าย ตันสภกล่าวต่อไปว่า ในการเข้าตีค่ายกลครั้งนี้ ดูที่ท่าของโจหยิน แล้วจะลวงให้ตีไปทางด้านทิศเหนือซึ่งเป็นประตูตกใจ และเป็นอัปมงคลดั่งนั้น ให้ท่าน ก้าขับจุล่งให้มีใจมั่นคงในทิศทางที่เข้าตีที่กล่าวนี้ อย่าได้หวั่นไหวกับการล่อลวงให้หลงไปในทิศทางอื่นเป็น อันขาด เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ขวนตันสภให้กลับลงไปค่าย ตันสภจึงว่าท่านจะรอนใจไปไยเวลายังมี อยู่อีกมาก ปล่อยให้โจหยินล้าพองจนอ่อนล้าอิดโรยสักหน่อยจะดีกว่า เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงหยุดม้าแลปรารถ นขึ้นว่ายุทธจารย์แต่อดีตช่างชาญฉลาดนัก จึงคิดอ่านวางแผนค่ายกลพยุหะได้ล้าลึกถึงปานนี้ ตันสภจึงว่า นับแต่พู่ซี้เป็นผู้ปกครองดินแดนมนุษย์ครั้งบุพกาลแล้ว ได้คิดค้นสภาวะธรรมชาติและความสัมพันธ์ของ

ธรรมชาติกับธาตุทั้งห้าและคนเราเป็นแบบแผนขึ้นครั้งแรก และได้รับการพัฒนาต่อมาในชั้นหลัง แดกแยกเป็นหลายแขนง ทั้งภาคการทหาร ภูมิสถาปัตย์ และภาคพยากรณ์ แล้วว่าในทางการทหารนั้นขุนหลูผู้เป็นปรมาจารย์แห่งพิชัยสงครามได้ปรับปรุงพัฒนาความรู้ของคนรุ่นก่อนจนเป็นแบบแผนที่ละเอียดลึกซึ้ง สิบบุญขุนหลูแล้วคัมภีร์นี้ได้ตกทอดมายังขุนปิ่นผู้หลาน ในยุคเลียดก๊กเว่ยอ๋องได้ให้ฝ่งจวนและขุนปิ่นประลองความรู้เกี่ยวกับค่ายกลพยุหะ ขุนปิ่นทราบลักษณะค่ายกลพยุหะของฝ่งจวน แต่ฝ่งจวนไม่ทราบลักษณะค่ายกลพยุหะของขุนปิ่น จึงลองถามความนัยจากขุนปิ่น ขุนปิ่นวางใจเพื่อนร่วมสำนักจึงบอกเคล็ดลับของค่ายกลพยุหะที่ประลองกันนั้นแก่ฝ่งจวน การประลองครั้งนั้นจึงได้ผลเสมอกัน แต่ฝ่งจวนมีความคิดริษยาที่ขุนปิ่นมีความรู้มากกว่า เกรงจะเป็นอุปสรรคต่ออนาคตทางการเมืองในภายหน้า จึงอุบายใส่ความขุนปิ่นเอาเป็นคนโทษ จนขุนปิ่นต้องทำเป็นบ้าใบ้เพื่อเอาตัวรอด เมื่อขุนปิ่นได้หนีกลับมาแคว้นฉีแล้ว แต่นั้นมาก็ไม่ปรากฏว่ามีการใช้ค่ายกลพยุหะในการสงครามอีกเลย ทั้งคัมภีร์นั้นก็สูญหายไป

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ถามว่าเพื่อนของท่านมีคัมภีร์นี้หรือไหน จึงสามารถทำค่ายกลพยุหะเป็นของเล่นสนุกในยามว่างดังที่ท่านได้ว่าไว้ ดันสก็ได้ฟังดังนั้นไม่ตอบคำถามเล่าปี แหงหน้าขึ้นมองตะวันเห็นใกล้เที่ยงและมองไปยังค่ายกลพยุหะของโจหยินได้ยินเสียงโห่ร้อง ของทหารเบาเสียงลงและทหารก็อ่อนล้าอดโรยลงจากเดิมเป็นอันมาก ดันสก็จึงชวนเล่าปีว่าบัดนี้ได้เวลาแล้วท่านจงลงไปบัญชาการทหารตามแผนการที่กำหนดนั้นเถิดเล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เหยียบบังโคลนม้าเป็นสัญญาณ แล้วขี่ม้าพาดันสกลงไปที่ค่ายตรงไปที่กองทหารซึ่งเตรียมพร้อมอยู่แล้ว

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ยุทธการของ"ตัน"ผู้ซ่อนกาย (ตอนที่ 192)

โจหยินกรีธาทัพสองหมื่นสี่พันคนจากเมืองห้วนเสียหมายจะเหยียบแผ่นดินเมืองชินเอี้ยให้จมลงในมหาสมุทร ในขณะที่เล่าปีมีกำลังพลเพียงหมื่นคนเท่านั้น แต่เป็นหมื่นคนที่บัญชาการโดยดันสก็ หรือ "ตัน" ผู้ซ่อนกาย ดังนั้นความหมายของการศึกครั้งนี้จึงเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง ดันสก็ผู้นี้แม้จะมีสติปัญญา และเชี่ยวชาญการพิชัยสงครามมากที่สุดคนหนึ่งในสามก๊ก แต่วันเวลาที่แสดงผลงานให้ปรากฏมีเพียงน้อยนิด ประดุจดั่งดาวตกที่ร่วงจากฟ้าชั่ววูบเดียวก็สาบสูญ ดังนั้นยุทธการชินเอี้ยที่ "ตัน" ผู้ซ่อนกายวางแผนการกำหนดขึ้นจึงเป็นยุทธการเดียวที่จะเผยให้เห็นถึงสติปัญญาความสามารถในการสงครามของดันสก็ เหตุนี้จึงเป็นยุทธการที่ควรแก่การทำความเข้าใจในรายละเอียดอย่างยิ่ง

ในพลันที่ทางเมืองชินเอี้ยทราบข่าวศึก ดันสก็ได้กำหนดแผนยุทธการครั้งนี้ออกเป็นสามส่วนคือส่วนแรก ดันสก็คาดการณ์ว่ากองทัพเมืองห้วนเสียที่ยกมาในครั้งนี้เต็มไปด้วยแรงมานะและประมาทเล่าปี จึงยกทหารเกือบทั้งหมดมาจากเมืองห้วนเสีย ทำให้เมืองห้วนเสียว่างเปล่า จึงกำหนดการยุทธทางด้านเมืองห้วนเสียให้กวนอูคุมทหารพันห้าร้อยคนลอบยกไปยึดเมืองห้วนเสีย ส่วนที่สอง ดันสก็คาดการณ์ว่าการศึกครั้งนี้โจหยินจะต้องตกเป็นฝ่ายปราชัย แล้วถอยทัพกลับเมืองห้วนเสียซึ่งต้องข้ามลำน้ำใกล้ชายแดนเมืองชินเอี้ยกับเมืองห้วนเสีย จึงกำหนดแผนการยุทธเข้าตีโดยให้เตียวหุยคุมทหารพันคนยกไปตั้งชุมอยู่ที่ท่าข้ามแม่น้ำ คอยเข้าตีกองทัพโจหยินเมื่อแตกถอยทัพกลับจากเมืองชินเอี้ย ส่วนที่สาม ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่สุดที่ชี้ขาดแพ้ชนะของสงครามครั้งนี้คือการยุทธ ณ หุ่นนอกเมืองชินเอี้ย ดันสก็มั่นใจในความคิดแลสติปัญญาที่จะทำศึกแตกหัก ณ หุ่นชินเอี้ยให้จงได้ จึงกำหนดแผนการยุทธถนัดถื่นกำลังเจ็ดพันห้าร้อยนายให้เล่าปียกไปตั้งค่ายนอกเมืองเพื่อรับมือกับกองทัพสองหมื่นสี่พันคนของโจหยิน

ทางด้านกวนอู และเตียวหุย รับแผนการจากเล่าปีและดันสก็แล้วต่างลอบยกทหารตรงไปยังที่หมาย ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่กองทัพของโจหยินได้เคลื่อนข้ามลำน้ำตรงไปเมืองชินเอี้ย เตียวหุยเลือกภูมิประเทศอันเหมาะสมแก่การวางจุดชุมแล้วจึง วางกำลังชุมคอยที่กองทัพโจหยินที่จะแตกพ่ายมาตามแผนการทุกประการ ทางด้านกวนอูได้พาทหารเดินทัพโดยกะเวลาว่าให้เข้าถึงชาย แดนเมืองห้วนเสียในเวลาล่วงสองยามแล้ว พอยามใกล้รุ่งจึงเคลื่อน กำลังตรงเข้าไปที่กำแพงเมือง ทางฝ่ายในเมืองห้วนเสียนั้น หลังจากโจหยินยกกองทัพไปแล้ว ไม่คาดคิดว่าจะมีข้าศึกยกกลับมายึดเมือง ดังนั้นประตูเมืองจึงคงเปิด ปิดตามปกติเพื่อให้ราษฎรได้เข้าออกทำมาหากินในขณะที่มีทหารรักษาเมืองอยู่ไม่ถึงพันคน ในขณะที่พระอาทิตย์ใกล้จะทอแสงยามอรุณ กวนอูกียกกองทัพไปถึงประตูเมือง ครั้นประตูเมืองเปิดออกตามปกติ กวนอูก็นำทหารม้าบุกเข้าไปในเมืองห้วนเสีย พอสว่างขึ้นกำลังหลักก็เข้ายึดกองทหารของเมืองห้วนเสียทหารในเมืองห้วนเสียไม่ถึงพันนายไม่ได้เตรียมพร้อมจึงถูกทหารของกวนอูจับเป็นได้เกือบทั้งหมด ทหารเหล่านี้เคยรู้จักติดศัพท์ของกวนอูมาเป็นอย่างดี จึงยอมเข้าสวามิภักดิ์ด้วยกวนอูจนหมดสิ้น กวนอูให้ทหารยึดเมืองห้วนเสียและเข้าควบคุมสถานการณ์

ไว้ได้ตั้งแต่เช้าตรู่ของวันนั้น แล้วสั่งให้ปิดประตูเมือง ห้ามราษฎร เข้าออกเป็นการชั่วคราว ยกเว้นราษฎรที่เดินทางออกไปนอกเมืองก่อนหน้าแล้วขอเดินทางกลับก็อนุญาตให้กลับเข้าเมืองได้

กวนอูสั่งให้คงธงทิวของกองทัพโจโฉไว้บนเชิงเนินและกำแพง เมืองตามปกติ และสั่งให้ปิดขั้วการยึดเมืองหวันเสียไว้อย่างเงียบเชียบ พอดกสายกวนอูจึงนำกำลังตรงไปที่ศาลาว่าราชการเมืองหวันเสีย เรียกขุนนางข้าราชการของเมืองหวันเสียมาประชุม จัดแจงปรับปรุงระบบการปกครองใหม่ตามแบบของเมืองซินเอี้ยทุกประการ บรรดาขุนนางข้าราชการต่างได้ทราบกิตติศัพท์ของเล่าปี่ที่โอบอ้อมอารีรักษารัฐจึงเต็มใจสวามิภักดิ์ กวนอูจึงยึดอำนาจปกครองเมืองหวันเสียได้โดยไม่เสียเลือดเนื้อ จากนั้นกวนอูจึงกลับมาที่กองบัญชาการทหารสั่งให้เตรียมกำลังให้พร้อมที่จะรับมือกับกองทัพของ โจหยินที่จะแตกกลับมาทางเมืองหวันเสีย

ทางด้านเล่าปี่เมื่อพาดันสกลลงจากเนินเขาแล้วตรงไปที่กองทหาร ซึ่งเตรียมพร้อมอยู่ จูล่งเห็นเล่าปี่มาที่กองทหารจึงเข้าไปคำนับตามธรรมเนียม เล่าปี่เห็นดังนั้นจึงให้ต้นสกอออกคำสั่งทางยุทธการให้กองทหารปฏิบัติ ต้นสกอคำนับเล่าปี่แล้วสั่งให้จัดทหารเป็นสองกอง กองหนึ่งให้จูล่งคุมทหารมาห้าร้อยนาย ส่วนที่เหลือเล่าปี่และต้นสกอเป็นผู้บัญชาการ ต้นสกอจึงกล่าวกับจูล่งว่าโจหยินตั้งค่ายกลพยุหะประดุจปราการทองคำแปดทิศ ตั้งขบวนทหารเป็นแนวปราการแปดด้าน มีประตูแปดทิศ ให้ท่านคุมกำลังทหารมาห้าร้อยนายยกเข้าตีปราการด้านทิศใต้ แล้วตรงเข้าไปยังจุดศูนย์กลาง จากนั้นให้ตีออกไปทางประตูทางทิศตะวันตก จากนั้นให้ท่านตีย้อนกลับเข้าสู่จุดศูนย์กลางอีกครั้งหนึ่ง แล้วมาออกทางประตูด้านทิศใต้ พอท่านตีกลับมาถึงประตูทางด้านทิศใต้ เล่าปี่จะคุมกำลังทหารไปสมทบแล้วตีกลับไปทางศูนย์กลางออก ไปทางประตูด้านทิศตะวันตกอีกครั้งหนึ่ง ท่านจะต้องนำทหารเข้าตีตามทิศที่กำหนดอย่าให้พลาดพลั้งเป็นอันขาด แม้จะถูกล่อลวงไปทาง ด้านอื่นท่านอย่าตามไป จงปฏิบัติตามแผนการนี้อย่างเคร่งครัด ค่ายกลพยุหะนี้จะแตกพ่ายไป

จูล่งคำนับรับคำสั่งจากต้นสกอแล้วจึงพากองทหารมาห้าร้อยนายออกจากค่ายไป ต้นสกอจึงว่ากับเล่าปี่ว่า กองทหารมาของจูล่งจะทำหน้าที่ไขกุญแจประตูปราการให้คลายออก พอจูล่งตีย้อนกลับมาทางประตูด้านทิศใต้แล้ว ให้ท่านนำกำลังทหารเจ็ดพันนายยกเข้าไปหนุน จูล่งตีตรงเข้าไปยังจุดศูนย์กลาง แล้วออกทางทิศตะวันตก ค่ายกลพยุหะของโจหยินก็จะแตกพ่ายไป จากนั้นจึงคอยตามตีกองทหารที่แตกตั้นั้น เล่าปี่จึงพาทหารเจ็ดพันห้าร้อยนายออกจากค่าย ไปคอยที่อยู่ด้านหน้าค่าย

ฝ่ายจูล่งคุมทหารมาห้าร้อยนายตีฝ่าเข้าไปทางประตูด้านทิศใต้ พอพ้นแถวทหารที่สามโจหยินได้ชักม้ามาสกัดหน้าจูล่งไว้แล้วทำให้ถอยไปทางปราการด้านทิศเหนือ จูล่งก็หยุดม้าไว้ไม่ยอมไล่ตาม โจหยินเห็นดังนั้นจึงเข้ามารบต่อใหม่ พอประทอนกันได้เพลงเดียวโจหยินก็ชักม้าหนีไปทางด้านเหนืออีก จูล่งยึดมั่นในแผนการยุทธที่ต้นสกอได้กำหนดไว้เคร่งครัดนัก ประจักษ์เท่าที่ของโจหยินดังนั้นก็เข้าใจว่าเป็นอุบายที่จะลวงให้กองทหารมาไล่ตามตีไปทางปราการด้านทิศอื่น คิดดังนั้นแล้วจูล่งจึงออก คำสั่งให้ทหารตีฝ่าตรงเข้าไปยังศูนย์กลางซึ่งว่างเปล่าอยู่ แล้วตีฝ่าออกไปทางประตูด้านทิศตะวันตก กองทหารของโจหยินตั้งเป็นค่ายกลพยุหะ แต่ขาดศูนย์กลางบัญชาการ ดังนั้นพอถูกกองทหารมาของจูล่งบุกเข้าตีตามช่องประตูที่ต้นสกอกำหนดขึ้น จึงประจวบดังกฎแฉที่ถูกลูกกุญแจไขถูกจึงหะ ทหารตามปราการสองข้างทางที่กองทหารมาตีฝ่าเข้าไปจึงพากันแตกตื่นแยกออกเป็นทาง ในขณะที่แถวทหารแถวที่สองและแถวที่สามจะหนุนเนื่องเข้ามาก็ติดขัด และทหารในปราการด้านอื่นๆ ก็ต้องหยุดนิ่งอยู่กับที่เพื่อมิให้เสียลักษณะของค่ายกลพยุหะ ดังนั้นทั้งค่ายกลพยุหะจึงถูกกระหน่ำด้วยกองทหารมาของจูล่งกระแทกกระเทือนไปสิ้น แล้วพากันแตกตื่นอลหม่านขึ้น

พอจูล่งตีฝ่าไปถึงประตูด้านทิศตะวันตกแฉกนอกสุด ทหารของโจหยินที่ปราการด้านตะวันตกก็แตกกระจัดกระจาย จูล่งจึงนำกองทหารมาตีกลับตามเส้นทางเดิมอีกครั้งหนึ่ง ทหารของโจหยินบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก สองข้างทางที่กองทหารมาผ่านไปก็แตกถอยร่นขยายแนวกว้างขึ้นจนค่ายกลถูกกระแทกกระเทือนครั้งใหญ่ ทางด้านเล่าปี่คุมกองทหารมาคอยที่อยู่นอกค่าย พอเห็นจูล่งตีฝ่ากลับมาถึงจุดศูนย์กลางจึงสั่งให้ทหารเคลื่อนกำลัง พอจูล่งตีฝ่าย้อนกลับมาถึงประตูด้านทิศใต้แฉกนอก เล่าปี่จึงยกทหารเข้าสมทบ พอเล่าปี่ยกทหารเข้าสมทบทำให้กองกำลังฝ่ายเข้าตีเพิ่มขึ้นเป็นแปดพันนาย มากกว่าเก่ากว่าสิบเท่า แนวรบจึงขยายตัวกว้างขวางขึ้น จูล่งเห็นดังนั้นจึงชักม้ากลับหลังตีฝ่าเข้าไปในทิศทางเดิมอีกครั้งหนึ่ง ต้นสกอคุมทหารอยู่ในค่ายเห็นเหตุการณ์สมคะเนแล้วจึงสั่งให้พลกลองลั่นกลองเพลต์จศึก เสียงกลองศึกจากค่ายเล่าปี่ดังกระหึ่มสนั่นท้องทุ่งปลุกเร้าขวัญทหารให้ฮึกห้าวเหิมหาญยิ่งขึ้น

กองทหารของเล่าปี่ได้ตีฝ่าเข้าไปในค่ายกลพยุหะอันเป็นช่องกุญแจอย่างรวดเร็ว และด้วยแนวรบที่ขยายตัวกว้างขวางขึ้นนั้นจึงทำให้ค่ายกลพยุหะกระแทกกระเทือนอย่างรุนแรง ทหารของโจหยินถูกทหารของเล่าปี่ฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก พอกองทัพของเล่าปี่บุกเข้ามาถึงศูนย์กลางของค่ายกลพยุหะ อนุภาพของแผนการยุทธที่มีจำนวนทหารเพิ่มมากขึ้น จึงกดดันให้ค่ายกลพยุหะทลายลง ทหารของโจหยินที่ประจำ

ตำแหน่งในขบวนแถวของปราการด้านต่างๆ จึงแตกตื่นอลหม่าน หนีตายเอาตัวรอดอย่างซุ่มนพอกองทัพเล่าปี่ตีไปถึงปราการด้านทิศตะวันตกอีกครั้งหนึ่ง ค่ายกลพยุหะของโจหยินก็แตก เล่าปี่และจูล่งนำทหารเข้าฆ่าฟันทหารของโจหยินบาดเจ็บล้มตายจนเลือดนองท้องทุ่งเมืองซินเอี้ย โจหยินและลิเตียนเห็นทหารแตกตื่นตกใจคุมกันไม่ติดตั้งนั้นจึงพาทหารที่เหลือตายหนีกลับเข้าไปในค่ายทหารของเล่าปี่ได้จับเอามาและอาวุธยุทธโธปกรณ์ตลอดจนทหารของโจหยินได้เป็นอันมาก ดันฮกเห็นเหตุการณ์ได้ก็จึงให้ทหารตีระฆังเป็นสัญญาณให้เล่าปี่ถอยทัพกลับเข้าค่าย

โจหยินถอยทัพกลับเข้าค่ายแล้วสูญเสียทหารไปเป็นอันมาก และเห็นว่ากำลังทหารที่เหลืออยู่ไม่เพียงพอที่จะเอาชนะกองทัพเล่าปี่ได้ จึงเชิญลิเตียนเข้ามาปรึกษาว่าการศึกครั้งนี้เล่าปี่คิดอ่านตีค่ายกลพยุหะประตูปราการทองคำแปดทิศแตกไปได้แสดงให้เห็นว่าในกองทัพของเล่าปี่มีคนมีสติปัญญาช่วยคิดอ่านการศึก ข้าพเจ้าประมาทเล่าปี่ไปจึงเสียทีแก่ข้าศึก และบัดนี้กองทัพเล่าปี่เข้มแข็งขึ้นในขณะที่กองทัพของเราอ่อนแอลง ท่านจะคิดอ่านประการใด ลิเตียนจึงว่าข้าพเจ้าได้เตือนท่านมาแต่ก่อนแล้วว่า อย่าประมาทเล่าปี่แต่ท่านก็ไม่ฟัง กลับโกรธและตำหนิข้าพเจ้าว่าเป็นใจด้วยข้าศึกจึงเสียทีแก่เล่าปี่ดังนี้ แล้วว่าบัดนี้กำลังทหารของเราเสียขวัญเป็นรองแก่กองทัพของเล่าปี่ หากจะทำศึกต่อไปคงไม่ได้ชัยชนะ ข้าพเจ้าเป็นห่วงก็แต่เมืองห้วนเสียด้วยมีทหารน้อยตัวและไม่มีความรู้รบรักษาเมืองเกรงว่าเล่าปี่จะยกทหารลอบไปยึดเมืองห้วนเสียก็จะเสียเมืองห้วนเสียอีก โจหยินซึ่งเคยหมั่นนำใจลิเตียนมาแต่ก่อน พอปราศัยเล่าปี่ก็ได้สติยังคิด ครั้นได้ฟังคำของลิเตียนที่เป็นห่วงเมืองห้วนเสียก็พรั่นใจ แล้วว่าความเป็นห่วงของท่านนั้นก็ชอบอยู่ แต่ทว่าเราได้ยกทัพมาถึงแดนเมืองซินเอี้ยแล้ว หากจะเลิกทัพกลับไปก็จะได้รับความอับยศนัก ขอให้ได้รับฟังกันจนสิ้นฝีมือเสียก่อนแล้วค่อยคิดอ่านผ่อนผันในภายหลัง

ลิเตียนได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า ตัวข้าพเจ้านี้ไม่เห็นหนทางที่จะเอาชนะกองทัพเล่าปี่ได้ แต่เมื่อท่านต้องการจะรบพุ่งกันให้สิ้นฝีมือก็ใครจะทราบว่าคุณมีความคิดอ่านแผนการรบประการใด โจหยินจึงว่ากองทัพเล่าปี่ได้รับชัยชนะในวันนี้คงจะฮึกเหิมตั้งอยู่ในความประมาท ดังนั้นคืนวันนี้ข้าพเจ้าจะยกกองทัพเข้าปล้นค่ายเล่าปี่ คงจะได้รับชัยชนะโดยง่าย หากการสมความคิดก็จะยกเข้าตีเมืองซินเอี้ยต่อไป แต่ถ้าหากคืนนี้การไม่สมความคิดเราจึงค่อยเลิกทัพกลับไปเมืองห้วนเสีย ลิเตียนจึงท้วงว่าเล่าปี่เป็นคนมีความคิดแลสติปัญญา คงจะคิดอ่านป้องกันระวังตัวไม่พลั้งเผลอ ดังนั้นหากท่านยกทหารเข้าปล้นค่ายเล่าปี่ในขณะที่กองทัพเล่าปี่ฮึกเหิมอยู่ในชัยชนะและระวังตัวแล้ว ท่านก็จะเสียทีแก่เล่าปี่ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

อานภาพแห่งปัญญา (ตอนที่ 193)

โจหยินปราศัยในการยุทธ์ที่ทุ่งหน้าเมืองซินเอี้ยด้วยการแบบค่ายกลพยุหะแก่เล่าปี่สูญเสียทหารเป็นจำนวนมากก็เสียใจ ครั้นได้ฟังคำท้วงติงของลิเตียนที่เป็นห่วงเมืองห้วนเสียว่าอาจถูกเล่าปี่ลอบยกกำลังไปยึดก็พรั่นใจ แต่แรงแม่นยังเปี่ยมอยู่ในหัวใจและคิดว่าเล่าปี่ได้ชัยชนะแล้วจะตั้งอยู่ในความประมาท จึงคิดที่จะยกกำลังเข้าปล้นค่ายเล่าปี่ หากไม่สำเร็จแล้วจึงจะเลิกทัพกลับไปเมืองห้วนเสีย

ครั้นได้ฟังคำทักท้วงจากลิเตียนอีกว่าไม่ควรประมาทแก่ เล่าปี่หากยกกำลังเข้าปล้นค่ายเล่าปี่ก็อาจจะเสียทีซ้ำสอง โจหยิน ก็ขุนเคือง ลิเตียนอีกครั้งหนึ่งแล้วว่า "อันการสงครามแม้คิดกลัวแพ้อยู่เหมือนท่านว่าจะนี้ แล้วจะทำศึกสืบไปกระไรได้" โจหยินไม่ฟังคำห้ามปรามของลิเตียน สั่งการให้จัดกำลังเตรียมพร้อมไว้เพื่อทำการปล้นค่ายเล่าปี่ในคืนนี้ทางด้านเล่าปี่หลังจากได้รับชัยชนะในการทำค่ายกลพยุหะประตู ปราการทองคำแปดทิศในเวลาเที่ยงวันอย่างงดงามแล้ว พอยกทหารกลับเข้า ค่ายก็เรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเพื่อสรุปผลการรบในครั้งนี้ ในขณะที่กำลังปรึกษากันอยู่นั้น พลันมีลมพายุหมุนโดยรอบธงชัยประจำกองทัพที่ปักอยู่หน้าค่ายจนผืนธงชัยปลิวขึ้นไปอยู่ทางด้านบนเป็นที่อัศจรรย์ใจ เล่าปี่จึงถามตันฮกว่าพายุหมุนดังนี้ เป็นนิมิตรร้ายดีประการใด ตันฮกจึงว่าเทศกาลหนานี้เวลากลางวันกระแสลมจะพัดจากทิศเหนือสู่ทิศใต้ นำความหนาวจากเหนือลงใต้ การที่มีกระแสลมเปลี่ยนทิศทางโดยจับพลันจากทิศใต้สู่ทิศเหนือแรงลมสองกระแสปะทะกันจึงกลายเป็นพายุหมุนโดยรอบธงชัยแล้วดันขึ้นสูงดังนี้จึงเป็นนิมิตรเกี่ยวกับการสงครามว่าแล้วตันฮกได้จึงไปให้ธงชัยประจำกองทัพ เห็นเงาธงเริ่มทาบไปทางเบื้องตะวันออก คำนวนเวลาตามตำราแล้วจึงหงายมือขวาขึ้นแล้วเอาหัวแม่มือนับไปที่นิ้วนางข้อแรกวนไปตามนิ้วกลางข้อแรกผ่านนิ้วชี้ข้อแรกลงมายังนิ้วชี้ข้อที่สองแล้วหยุดอยู่ที่ข้อที่สาม ตันฮกนั่งอยู่ครู่ใหญ่แล้วจึงว่าเวลาเกิดพายุหมุนนี้ต้องด้วยปุมอสุนีบาต เป็นนิมิตรหมายว่าโจหยินจะปล้นค่ายของเราในคืนนี้ ตันฮกไล่ นับนิ้วต่อไปจากนิ้วชี้ข้อล่างไปทางนิ้วกลางข้อล่างจึงหยุด แล้วว่าข้าพเจ้าตรวจดูตามตำราพิเคราะห์แล้วเห็นว่าโจหยินคิดอ่านว่าท่านได้รับชัยชนะแล้วตั้งอยู่ในความประมาท จึงเตรียมการยกกำลังเข้าปล้นค่ายของเราในเวลาสองยามคืนนี้

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงถามว่าซึ่งโจหยินจะยกกำลังเข้าปล้นค่ายครั้งนี้ท่านจะคิดอ่านป้องกันประการใด ดันสกลหัวเราะแล้วตอบว่าท่านอย่าได้ประมาทในเรื่องนี้อีกเลย การเข้าปล้นค่ายของโจหยินครั้งนี้คือการรบครั้งสุดท้ายของการศึกครั้งนี้เป็นมั่นคง ข้าพเจ้าขอรับเป็นธุระวางแผนการตีทัพโจหยินให้แตกพ่ายไปในคืนนี้จึงได้ว่าแล้วดันสกลจึงสั่งให้จัดทหารเป็นสามกอง กองแรกจำนวนห้าร้อยนายให้เตรียมเชื้อเพลิงฟืนฟางเป็นอันมากในยามแรกให้ทหารกองนี้เข้าฟืนฟางและเชื้อเพลิงไปกองวางไว้หน้าค่ายห่างจากค่าย หนึ่งเส้นเป็นแนวยาว ยี่สิบเส้นตลอดแนวหน้าค่าย รอฟังสัญญาณแล้วให้จุดไฟขึ้นพร้อมกัน กองที่สองจำนวนห้าร้อยนายให้เตรียมธนูเพลิงลอบยกไปที่ค่ายของโจหยิน เมื่อยามแรกผ่านพ้นไปแล้วโดยให้ดูสัญญาณจากกองไฟหน้าค่ายเมื่อเห็นไฟหน้าค่ายลุกขึ้นเมื่อใดก็ให้ระดมยิงธนูเพลิงเข้าไปในค่ายของโจหยิน กองที่สามให้จุล่งคุมทหารสามพันออกไปซุ่มกำลังอยู่นอกค่าย ทางด้านที่กองทัพโจหยินจะยกมา วางกำลังซุ่มห่างจากค่ายสิบเส้น และให้ดูสัญญาณไฟจากหน้าค่ายเมื่อไฟหน้าค่ายลุกขึ้นแล้วให้จุล่ง คุมทหารตีตลบหลังกองทัพของโจหยิน ส่วนดันสกลและเล่าปีคุมกำลังทหารที่เหลืออยู่รักษาค่ายและให้เตรียมพลเกาทัณฑ์ไว้ให้พร้อมคอยระดมยิงทหารของโจหยินในทันทีที่จุดเพลิงหน้าค่ายขึ้นแล้ว สั่งการเสร็จแล้วเล่าปีจึงกำชับให้ทหารทุกกองเตรียมพร้อมในที่ตั้งแล้วรีบหุงข้าวกินเสียก่อนตะวันพลบ จากนั้นให้ทหารพักผ่อนหนึ่งชั่วยามเตรียมปฏิบัติการหลังยามแรกของราตรีผ่านพ้นไป วันนั้นเป็นคืนเดือนมืด พอค่าลงกระแสดลมเริ่มเปลี่ยนทิศอีกครั้งหนึ่ง ลมจากทิศเหนือชะลอตัวลง ในขณะที่ลมตะวันตกจากทะเลหลวงค่อยๆ พัดแรงขึ้น ครั้นเวลาสองยามโจหยินจึงให้ทหารรักษาค่ายไว้แต่เพียงสองพัน ทหารนอกจากนั้นให้ติดตามโจหยินยกไปปล้นค่ายเล่าปีทั้งสิ้น

โจหยินยกทหารออกจากค่ายซึ่งตั้งอยู่ทางด้านตะวันตกของค่ายเล่าปี แต่พอไปถึงหน้าค่ายของเล่าปีพลันเสียงประทัดก็ดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว แสงเพลิงเป็นแนวยาวลุกขึ้นตลอดแนวหน้าค่ายของเล่าปี และเสียงทหารโห่ร้องกองกระหึ่ม มีลูกเกาทัณฑ์จำนวนมากระดมยิงมายังกองทหารของโจหยิน ในขณะนั้นเล่าปีและดันสกลได้ยกทหารออกจากค่ายเข้าโจมตีทหารของโจหยินอย่างดุเดือด โจหยินเห็นดังนั้นก็รู้ว่าต้องกลของเล่าปีจึงสั่งทหารให้รีบถอยทัพ แต่ในขณะที่ทหารยังไม่ทันกลับหลังถอยทัพกลับ เสียงประทัดสัญญาณจากด้านหลังก็ดังขึ้นเคล้ากับเสียงโห่ร้องของทหารจำนวนมาก โจหยินก็ตกใจจุล่งคุมทหารตีตลบมาจากด้านหลังไล่ฆ่าฟันกองหลังของโจหยินซึ่งไล่เตียนเป็นผู้ควบคุม ฆ่าฟันทหารกองหลังของโจหยินบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก ทหารในกองหลังของโจหยินถูกโจมตีโดยไม่ทันรู้ตัวก็แตกตื่นวิ่งหนีไปทางด้านหน้า ปะทะเข้ากับทหารกองหน้าที่โจหยินสั่งให้ถอยมาจากหน้าค่ายของเล่าปี ชนและเหยียบกันเองบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก บ้างก็สำคัญว่าเป็นทหารฝ่ายข้าศึกจึงฆ่าฟันกันเองบาดเจ็บล้มตายลงอีกส่วนหนึ่ง ทั้งกองหน้าและกองหลังปะทะกันเองอยู่ครู่หนึ่งจึงพากันแตกตื่นหนีกระจัดกระจายคุมกันไม่ติด จุล่งนำทหารบุกตามตีตลบ ไปตลบมาจนทหารของโจหยินแตกกระจายไปหมดสิ้น ตัวโจหยินและลิเตียนจะพาทหารเท่าที่คุมกันได้กลับเข้าค่ายก็พลันเห็นแสงไฟลุกขึ้นในค่ายจากการระดมยิงของธนูเพลิงของทหารเล่าปีก็รู้ว่าเล่าปีได้ส่งทหารเข้าปล้นค่ายก็ตกใจ พากันหนีกลับไปทางเมืองห้วนเสีย

ฝ่ายทหารที่รักษาค่ายของโจหยิน พอกองทัพโจหยินยกออกจากค่ายก็มั่นใจว่าจะได้รับชัยชนะกลับมา ต่างคนจึงต่างขาด ความระมัดระวังตัวเตรียมเข้าที่หลับนอนพักผ่อนแต่ไม่ทันหลับ แสงไฟก็ลุกขึ้นในค่ายต่างคนต่างตกใจแตกตื่น ครั้นจะดับไฟก็ไม่ทันเพราะลมราตรีแรงจัดนัก ประกอบทั้งธนูเพลิงก็ถูกยิงเข้ามาไม่ขาดสายบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมากพวกที่เหลือเห็นว่าจะรักษาค่ายไว้ไม่ได้ ทั้งมองไปทางด้านกองทัพของโจหยินที่ไปปล้นค่ายของเล่าปีก็เห็นแสงไฟลุกโชติช่วงขึ้น เสียงโห่ร้องของทหารฝ่ายความเจีบบของราตรีให้ได้ยินอย่างชัดเจนก็รู้ว่าโจหยินเสียที่แก่เล่าปีแล้ว จึงพากันหนีเอาตัวรอดกลับไปทางด้านเมืองห้วนเสีย โจหยิน ลิเตียน และทหารที่แตกหนีมาทั้งทางหน้าค่ายเล่าปีและที่หนีมาจากค่ายของโจหยินเองมาทันกันที่กลางทางปรากฏว่าสูญเสียทหารไปเกือบห้าพันคน โจหยินเสียหน้าใจนักสั่งให้เดินทัพกลับเมืองห้วนเสียอย่างรีบด่วน ครั้นเดินทัพมาถึงท่าข้ามแม่น้ำที่จะไปยังฝั่งแดนเมืองห้วนเสียก็จัดแจงหาเรือลำน้อยหลายลำเลี้ยวทหารจะข้ามแม่น้ำ ในพลันนั้นเสียงประทัดดังสนั่นขึ้นเคล้าด้วยเสียงโห่ร้องของทหารจำนวนมาก ปรากฏเป็นเดิวยุยกัณฑ์ทหารม้ายกออกจากที่ซุ่มริมแม่น้ำเข้ารุกไล่ฆ่าฟันกองทหารของโจหยินอย่างดุเดือด

โจหยินและลิเตียนรู้ว่าถูกซุ่มก็ตกใจไม่รู้ว่าทหารฝ่ายที่ซุ่มมาน้อยเพียงไหน จึงรีบกระโดดลงเรือข้ามแม่น้ำหนีไปยังปากเมืองห้วนเสียได้ ทหารของโจหยินที่เหลือพากันแตกตื่นตกใจ รุ่งหนี ลงแม่น้ำจมน้ำตายเป็นอันมาก พวกที่เหลืออยู่บนฝั่งก็ถูกทหารของ เดิวยุยกัณฑ์ทหารจนหมดสิ้น ทหารของโจหยินนับหมื่นคนถูกทำลายล้างอย่างสิ้นเชิง ณ ท่าข้ามแม่น้ำไปเมืองห้วนเสียด้วยประการฉะนี้

โจหยินและลิเตียนพาทหารที่เหลือรอดรีบเดินทางกลับเมืองห้วนเสียตลอดทั้งคืน พอรุ่งก็ถึงประตูเมืองห้วนเสีย สังเกตเห็นธงทิวที่เรียงรายอยู่บนเชิงเนินและกำแพงยังคงเป็นธงประจำกองทัพของโจโจจึงคิดว่าเหตุการณ์ยังคงเป็นปกติก็คลายใจ แล้วร้องเรียกนายประตูให้รีบเปิดประตูเมืองรับ ในทันใดนั้นเสียงประทัด

ด้านหลังประตูเมืองก็ตั้งสนั่นหวั่นไหวขึ้น โจหยินและลิเตียนซึ่งยืนมาอยู่หน้าประตูเมืองตกตะลึงว่าเกิดเหตุประการใดขึ้นภายในเมือง ในพลันนั้นประตูเมืองก็เปิดออกปรากฏเป็นกวนอูนำทหารจำนวนมากบุกตีทะลุเข้ามาอย่างรวดเร็วและดุเดือด โจหยินและลิเตียนเห็นกวนอูนำทหารยกออกมาตั้งนั้นก็ตกใจ ต่างคนต่างหวาดกลัวฝีมือของกวนอูจึงพากันชักม้าหนีไปอย่างรวดเร็ว กวนอูนำทหารฆ่าฟันทหารของโจหยินบาดเจ็บล้มตายหลายพันคน ครั้นเห็นว่าโจหยินและลิเตียนหนีไปไกลแล้วกวนอูจึงสั่งทหารให้ถอยกลับเข้าไปในเมือง โจหยินและลิเตียนเหลือทหารหนีติดตามไปเพียงไม่ถึงสามพันคนจึงรีบหนีกลับไปเมืองสุโต ในระหว่างเดินทางนั้นต่างคนต่างสงสัยว่าเหตุใดจึงพ่ายแพ้แก่กองทัพเล่าปี่อย่างง่ายดายดังนั้น ในขณะที่สองแม่ทัพผู้ปราชัยกำลังปรารภความสงสัยกันนั้นก็ได้ทราบรายงานจากทหารที่แตกหนีมาด้วยกันว่าบัดนี้ในกองทัพของเล่าปี่ได้ต้นสกมาเป็นที่ปรึกษาช่วยคิดอ่านแผนการสงคราม ทำให้เล่าปี่ได้รับชัยชนะในครั้งนี้

เล่าปี่และต้นสกนำทหารไล่ตามตีทหารของโจหยินมาตลอดทางจนกระทั่งถึงเมืองห้วนเสีย ครั้นตกสายเล่าปี่และต้นสกจึงพา ทหารไปที่หน้าประตูเมือง กวนอูรู้ว่าเล่าปี่ยกทหารตามมาก็มีความยินดีรีบเปิดประตูเมืองออกมาต้อนรับเล่าปี่ แล้วเชิญเข้าไปในเมือง กวนอูเชิญเล่าปี่เข้าไปที่ศาลาว่าราชการเมืองห้วนเสีย และเรียกบรรดาขุนนางข้าราชการเมืองห้วนเสียมาประชุมพร้อมกัน ในที่นั้นเล่าปี่ตั้งซึ่งเป็นกรรมการเมืองผู้ใหญ่ของเมืองห้วนเสีย เป็นเชื้อพระวงศ์และแซ่เดียวกับเล่าปี่ ครั้นได้เห็นเล่าปี่ก็มีความยินดีรายงานความทั้งปวงที่เป็นไปในเมืองห้วนเสียให้เล่าปี่ทราบทุกประการ

ครั้นเลิกประชุมแล้วเล่าปี่ตั้งจึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเล่าปี่ กวนอู และบรรดาทหารของเล่าปี่ ในขณะที่กินโต๊ะอยู่นั้นเล่าปี่สังเกตเห็น "หนูน้อยรูปร่างอาโลง" ยืนอยู่ข้างหลังเล่าปี่ตั้ง จึงถามว่าทหารหนูน้อยนี้เป็นผู้ใด เล่าปี่ตั้งจึงว่าทหารหนูน้อยนี้มีชื่อว่าเค้าสองเป็นบุตรของพี่สาวข้าพเจ้า บิดาแลมารดาหาชีวิตไม่แล้ว ข้าพเจ้าจึงเอามาเลี้ยงไว้ คอยติดตามรับใช้ใกล้ชิด ว่าแล้วจึงสั่งเค้าสองให้คำนับเล่าปี่ เล่าปี่เห็นดังนั้นใจหนึ่งก็ต้องการจะผูกน้ำใจเล่าปี่ตั้งซึ่งเป็นคนแซ่เล่าด้วยกันให้แน่นแฟ้นขึ้น ใจหนึ่งก็พึงใจเค้าสองที่มีบุคลิกสง่างาม จึงกล่าวกับเล่าปี่ตั้งว่าข้าพเจ้าเห็นเค้าสองกำพร้าก็มีใจสงสาร ใครได้ไว้อุปถัมภ์ค้ำจุนเลี้ยงดูแทนท่าน จงยกเค้าสองให้เป็นบุตรบุญธรรมของข้าพเจ้าเถิด เล่าปี่ตั้งฟังดังนั้นก็มีความยินดีหันไปกล่าวกับเค้าสองว่า เป็นวาสนาของเค้าสองเองแล้วที่พระเจ้าอาเล่าปี่มีเมตตาตั้งนี้ เจ้าจงคำนับเป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้าอาเล่าปี่เถิด เค้าสองได้ฟังดังนั้นก็คุกเข่าลงคำนับเล่าปี่เป็นบิดาบุญธรรม เล่าปี่เห็นดังนั้นก็มีความยินดีลุกออกมาจากโต๊ะประคองเค้าสองให้ลุกขึ้นแล้วว่าบัดนี้เจ้าเป็นบุตรบุญธรรมของเราแล้ว เราจะเปลี่ยนชื่อแซ่ใหม่ให้เจ้าให้ใช้แซ่เล่าตามอย่างเรา แต่ไปเจ้ามีชื่อว่าเค้าสอง เค้าสองได้ฟังดังนั้นก็คำนับเรียกเล่าปี่เป็นบิดา

เล่าปี่จึงมือเค้าสองไปที่โต๊ะของกวนอู เดียวหุย แล้วว่านี่คือกวนอู เดียวหุย เป็นน้องร่วมสาบานของเรา ให้เจ้ารีบคว่ำหน้าอาทั้งสอง เล่าสองก็รีบปฏิบัติตาม กวนอูสังเกตเห็นนัยนาของเล่าสองกลลกลังนี้จึงทักขึ้นว่าเวลานี้บุตรท่านก็มีอยู่ไหนจึงเอาลูกคนอื่นมาเลี้ยง เอาเมียของเขา มาอม สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่ากวนอูทักท้วงว่า "เหตุใดจึงเอาผู้อื่นมาเป็นเนื้อ เหมือนหนึ่งเลี้ยงลูกปลุกหอย นานไปเห็นจะได้ความเดือดร้อน" เล่าปี่จึงว่าแม่มีไข้เลือดเนื้อในอก แต่เรารักใคร่เสมอตั้งบุตร เล่าสองยอมต้องมีน้ำใจกตัญญูรักดีไม่คิดร้ายต่อเราเป็นมั่นคง กวนอูเห็นเล่าปี่ยืนย่นขันแข็งดังนั้นก็ไม่สบอารมณ์ แต่เกรงใจเล่าปี่จึงนั่งอยู่มิได้โต้ตอบประการใด

เล่าปี่กลับมาที่โต๊ะอีกครั้งหนึ่ง ปรึกษากับต้นสกแล้วจึงให้จุล่งคุมทหารพันหนึ่งรักษาเมืองห้วนเสีย ส่วนเล่าปี่ กวนอู เดียวหุย และต้นสกจะยกกลับไปเมืองซินเอี๋ย ในใจเล่าปี่นั้นเต็มไปด้วยความอึดอัดใจที่ได้สัมผัสกับอำนาจแห่งปัญญาของขุนซื่อ ที่ทำให้อาณาเขตทางการเมืองของกองทัพเล่าปี่เปลี่ยนโฉมหน้าไปอย่างสิ้นเชิง

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรืองวิทย์าคม

เมื่อไม่ได้ด้วยใจก็ต้องเอาด้วยกล (ตอนที่ 194)

โจหยินแตกทัพพาทหารที่เหลือไม่กี่พันคนหนีกลับเมืองหลวง อย่างทุลักทุเลท่ามกลางความประหลาดใจในความปราชัยที่เกิดขึ้นแบบไม่คาดคิด ครั้นถึงเมืองหลวงแล้วจึงเข้าไปรายงานการศึกษาให้โจโจทราบ ทั้งโจหยินและลิเตียนพอได้พบโจโจก็คุกเข่าลงร้องไห้ แล้ววิงวอนขอร้องให้โทษที่พลาดพลั้งพ่ายแพ้เสียที่แก่ข้าศึกอย่างยับเยินในครั้งนี้ โจโจมั่นใจในฝีมือและประสบการณ์ในการสงครามของโจหยินมาแต่ก่อน ทั้งตามรายงานก็ประจักษ์ว่ากำลังทหารของโจหยินที่ยกไปมีมากกว่ากำลังทหารของเล่าปี่กว่าสองเท่าก็สงสัย จึงชักใช้ไล่เลี้ยง ตั้งแต่โจหยินเริ่มเคลื่อนไหวจนกระทั่งแตกพ่ายกลับมาอย่างละเอียด พอทราบความที่โจหยินปราชัยด้วยการรบแบบค่ายกลพยุหะ และต้องกลหลายครั้งหลายหนเสียก็อย่างยับเยิน ก็ปรารภขึ้นว่าการครั้งนี้เกินกว่า

สติปัญญาของเล่าปี่นัก เห็นทีในกองทัพของเล่าปี่คงจะมีผู้มียุทธินาช่วยคิดอ่านวางแผนการสงครามเป็นแน่แท้ ว่าแล้วโจโฉจึงปลอบใจโจหยินและลิเตียนว่า "ท่านอย่าวิตกเลย อันธรรมดาว่าสงครามจะหมายชนะฝ่ายเดียวนั้นไม่ได้ ย่อมแพ้บ้าง ชนะบ้าง" โจโฉกล่าวต่อไปว่าการศึกษาครั้งนี้ในกองทัพเล่าปี่มีผู้มียุทธินาซึ่งในการศึกช่วยคิดอ่าน ท่านทั้งสองไม่อาจรับมือได้ เราจึงไม่เอาโทษ แต่อยากจะทราบว่าคุณใดเป็นที่ปรึกษาของเล่าปี่ช่วยคิดอ่านวางแผนการ ในครั้งนี้

โจหยินจึงว่าข้าพเจ้าไม่เคยทราบมาก่อนว่าคุณใดเป็นที่ปรึกษาของเล่าปี่ แต่ในระหว่างเดินทางกลับเมืองหลวงได้รับรายงานว่า เล่าปี่ได้ที่ปรึกษาชื่อตันสกกมาคิดอ่านวางแผนการศึกในครั้งนี้ โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงลุกขึ้นเดินวนไปวนมา ในขณะที่ในใจนั้นคิดว่าตันสกกนี้เป็นใครกันหนอ เหตุใดเราจึงไม่เคยได้ยินชื่อหรือรู้จักมาก่อน โจโฉเดินครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็นึกไม่ออกว่าตันสกกเป็นผู้ใด จึงปรารภขึ้นว่ามีใครรู้จักตันสกกผู้นี้บ้าง เทียหยกได้ฟังดังนั้นจึงหัวเราะแล้วว่า "ตันสกกคนนี้เป็นคนมีเพื่อนมากเที่ยวเรียนวิชา ครั้นอยู่มาไปหาเขาตายแล้วแก่งทำอาการเป็นบ้า ครั้นเขาจับได้เอาตัวไปโยนใต้ถ้ำก็มีได้บอกชื่อเสียงและเหตุผลทั้งปวงโดยจริง แก่ง นิ่งเสีย ผู้พิจารณาจึงเอาตัวมัดใส่เกวียนไปเที่ยวตระเวนตีฆ้องร้องป่าวว่าผู้ใดยังรู้จักชื่อคนนี้อย่าง บรรดาชาวบ้านร้านตลาดทั้งปวงซึ่งรู้จักกันนั้นก็กลัวชื่อจะขัดเอา มิอาจจะบอกได้ ครั้นตระเวนไปปะพวกเพื่อนชื่อเข้าจึงเอาตัวไปได้ ชื่อจึงหนีไปเรียนวิชาอยู่กับสุมาเต็กโช เปลี่ยนชื่อว่าตันสกกทราบเท่าทุกวันนี้" เทียหยกที่ปรึกษาของโจโฉได้เล่าประวัติความเป็นมาของชื่อให้ โจโฉทราบโดยละเอียด โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงถามว่าอันสติปัญญาความสามารถของชื่อนี้กับตัวท่าน หากจะเปรียบกันแล้วเป็นประการใด เทียหยกจึงว่าอันสติปัญญาความสามารถของชื่อนี้มากกว่าข้าพเจ้าเหลือประมาณนัก หากเปรียบเทียบชื่อเป็นดุจดั่งพระจันทร์ ดินเพ็ญ ข้าพเจ้าก็เพียงดุจดั่งหิ่งห้อยเท่านั้น

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่าการศึกษาที่เล่าปี่ได้ผู้มียุทธินาความสามารถ ไปเป็นที่ปรึกษาดังนี้ย่อมคิดอ่านกำเริบมากกว่าแต่ก่อน อุปมาดังพญาพยัคฆ์ติดปีกก็จะผาดโผนโจนไปได้ทั่วโลกกว้าง ทำใจจะตัดปีกเล่าปี่เสียให้ได้ แลเมื่อชื่อนี้มียุทธินาดังนี้ทำใจจึงจะได้ตัวไว้ใช้ในราชการ โจโฉคิดอ่านช่วงชิงเอาฝีมือของกองทัพเล่าปี่เพื่อให้เล่าปี่อ่อนเปลี้ยสิ้นฤทธิ์พิฆะไม่ใช่อุปสรรคขวางหนามอีกต่อไป ในขณะที่เดียวกันก็ต้องการมันสมองอันล้ำเลิศนี้มาเสริมกำลังกองทัพของ ตัว เทียหยกที่ปรึกษาจึงได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่าในเมื่อท่านอัครมหาเสนาบดีมีความปรารถนาดังนี้ ถึงแม้ชื่อจะอยู่กับเล่าปี่ข้าพเจ้าก็จะคิดอ่านให้ท่านได้ตัวชื่อไว้ใช้ในราชการจงได้โจโฉได้ฟังก็ยินดียิ่งถามขึ้นว่าท่านมีแผนการประการใดจึงจะได้ตัวชื่อมา เทียหยกจึงว่าชื่อนี้เป็นบุตรกตัญญูหาผู้ใดเสมอเหมือนมิได้ ชื่อนี้หนีบิดาตายแล้ว เหลืออยู่แต่มารดาผู้ชรา เดิมอาศัยอยู่กับชื่อของ ผู้น้องของชื่อ แต่บัดนี้ชื่อของก็ตายลงอีกคนหนึ่ง มารดาของชื่อจึงกลายเป็นคนอนาถาไร้ผู้อุปการะดูแลขอให้ท่านรับเอาตัวมารดาของ ชื่อมาเลี้ยงไว้ แล้วเกลี้ยกล่อมเอาใจให้เป็นใจด้วยท่าน จากนั้นจึงให้มารดาของชื่อนี้มีหนังสือไปว่ากล่าวให้ชื่อนี้อยู่ด้วยท่าน ชื่อนี้มีน้ำใจ กตัญญูคงจะไม่ขัดคำสั่งของมารดา ท่านก็จะได้ชื่อไว้ใช้ในราชการดังปรารถนา

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ตั้งใจ สั่งการให้เจ้าหน้าที่พิธีการทูตของเมืองหลวงรีบจัดแจงรับตัวมารดาชื่อมาอุปการะเลี้ยงดูไว้ที่เมืองหลวง มารดาชื่อเป็นหญิงชราบ้านนอกไม่มีความนัย ครั้นได้ทราบข่าวทางมารดาที่มีความเมตตาให้ความช่วยเหลืออุปการะดูแลก็มีความยินดี แล้วยินยอมเข้าเมืองหลวงตามคำเชิญนั้น โจโฉครั้นทราบว่ามารดาชื่อมาถึงเมืองหลวงแล้ว จึงสั่งให้จัดแจงที่พักและผู้คนรับใช้ดูแลเป็นอย่างดี จากนั้นจึงให้เชิญมารดาชื่อมาพบแล้วว่า "บัดนี้เราแจ้งว่าบุตรของท่านคนหนึ่งมียุทธินาไปอยู่ด้วยเล่าปี่อันเป็นกบฏต่อแผ่นดินหาควรไม่ประการหนึ่งเอาแก้วไปทิ้งไว้ที่ตาม สำหรับแต่จะอัปไป ทุกวันนี้เราคิดเสียตายมิรู้แล้ว อนึ่งก็มีใจเอ็นดูแก่ท่านนัก จึงให้ไปรับมาหวังจะให้หนังสือไปถึงชื่อนี้บุตรท่านให้มาอยู่ทูลการด้วยเราในเมืองหลวง จะช่วยพิชิตทูลพระเจ้าเหียนเต้ให้เป็นขุนนางสืบไป" โจโฉมีใจใคร่ได้ชื่อไว้เป็นกำลัง ทั้งเป็นการลดทอนกำลังอำนาจ ทางทหารของเล่าปี่ไปในตัวจึงมีความเร่งร้อน พอได้พบหน้ามารดาของชื่อนี้ก็รักเร้าด้วยการสรรเสริญสติปัญญาของชื่อแล้วประณามเล่าปี่ว่าเป็นกบฏต่อแผ่นดิน ไม่ควรที่ชื่อจะไปอยู่ด้วย หากชอบที่จะมารับราชการในเมืองหลวงแล้วจะได้พิชิตทูลให้มีอำนาจสืบไป

ว่าแล้วโจโฉก็สั่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่เอาระดาษ พูกัน และที่ฝนหมึกมาให้มารดาของชื่อเพื่อเขียนหนังสือเรียกชื่อมาเมืองหลวง มารดาชื่อแม้เป็นหญิงชราบ้านนอกแต่ก็เป็นสตรีที่เฉลียวฉลาด ได้ฟังดังนั้นจึงแสวงถามโจโฉว่า ซึ่งท่านดำหนิว่าเล่าปี่เป็นกบฏต่อแผ่นดินนั้น ท่านรู้จักเล่าปี่ว่าเป็นบุตรเป็นลูกเต้าเหล่าใครหรือไม่ โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่าเล่าปี่เป็นชาวเมืองต่งกวน เป็นคนอนาถา หอเสื้อขาย หาตระกูลอันใดมิได้ ตัวเล่าปี่เองเป็นคนปล้นปล่อนกะล่อน ข้างเราจากความหลอกลวงให้คนทั้งปวงหลงเชื่อว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าเหียนเต้ ต่อภายหลังออกสร้างทำเป็นคนมีน้ำใจโอบอ้อมอารีแก่คนทั้งปวง แต่ภายในมิได้คิดซื่อตรงต่อผู้ใด คิดคดอยู่ในข้อ งออยู่ในกระดุก และเปี่ยมไปด้วยความมั่งคั่งใหญ่ไผ่สูงคิดจะช่วงชิงเอาราชสมบัติ โจโฉคิดว่าหญิงชราชาวบ้านนอกผู้นี้ไม่รู้ประวัติและกิตติศัพท์ของเล่าปี่ พอลงความดังนั้นแล้วก็ลุกขึ้นเดินเช็ดหน้าด้วย

ความกระหึ่มยื้มย่อง มารดาซีซีได้ฟังดังนั้นก็โกรธแล้ววาดใสโจโลว่า "มึงเป็นคนชั่วหาความอายมิได้ แสร้งใสโทษเล่าปี่ว่าเป็นคนไม่ดี อันเล่าปี่นี้กูรู้มาแต่เดิมว่าเป็นเชื้อสายพระเจ้าเหียนเต๋ แล้วมึงนำใจสัดยี่ซื่อต่อแผ่นดิน โอบอ้อมอารีแก่อานาประชาราษฎร์ แต่เดี๋ยวมึงก็รู้ว่าเล่าปี่ เป็นคนดี บัดนี้ลูกกูไปอยู่ด้วยเล่าปี่ก็เป็นที่สำนักอันใหญ่หลวงอยู่แล้ว แลตัวมึงซึ่งว่ามีความสัดยี่ซื่อ จะช่วยท่านบำรุงแผ่นดินพระเจ้าเหียนเต๋นั้นก็เห็นว่ามึงเป็นศัตรูแผ่นดินอีก ซึ่งจะให้ลูกกูปราศจากเล่าปี่มาอยู่ทำการด้วยตัวมึงนั้นก็เหมือนออกจากที่สว่างมาเข้าที่มืดหาควรไม่"

มารดาของซีซีดำว้าโจโลอย่างไม่เกรงอกเกรงใจสิ้นคำแล้วก็เอาแท่งฝนหมึกขว้างใสโจโล โจโลหลบได้ทันก็มีความโกรธแค้นเป็นอันมากที่หญิงชราบ้านนอกเพียงเท่านั้นมึงบังอาจกระทำหยาบช้ำด้วยวาจาและกิริยาอาการต่อตัวถึงเพียงนี้ จึงสั่งทหารให้เอาตัวมารดา ของซีซีไปประหาร เทียหยกเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบกล่าวขึ้นว่าขออย่าเพิ่งประหาร แต่ให้ทหารเชิญมารดาซีซีไปที่เรือนพักก่อน โจโลได้ฟังเทียหยกว่าดังนั้นก็เห็นกิริยาที่มีความนัยอยู่ จึงพยักหน้าเป็นทีให้ทหารทำตามคำของเทียหยก ทหารจึงเชิญตัวมารดาซีซีไปที่เรือนพักพอมารดาซีซีออกไปแล้ว เทียหยกจึงว่าการที่ท่านจะประหารมารดาของซีซีนั้นไม่ชอบ เพราะหญิงบ้านนอกคนนี้มี ความเฉลียวฉลาดนัก คาดการณ์ว่าท่านจะอาศัยยื้มมืออิงเอาความกตัญญูเรียกซีซีมาที่เมืองหลวง จึงคิดย้อนความคิดท่านยื้มมือท่านสั่งทหารตัวเสียเพื่อปกป้องซีซีไม่ให้มาทำการอยู่ด้วยท่าน ดังนั้นหากท่านสั่งทหารนางก็เท่ากับว่าส่งเสริมนางให้บรรลุความประสงค์ อนึ่งเล่า หากท่านประหารหญิงบ้านนอกนี้แล้ว ความทราบถึงซีซีก็จะผูกอาฆาตพยาบาทท่าน แล้วคิดอ่านการสงครามแก่เล่าปี่เพื่อแก้แค้นแทนมารดา ท่านก็จะได้รับความยากลำบากสืบไป ทั้งการสั่งทหารหญิงชราบ้านนอกนี้หากความแพร่พรายไปความครหานินทา ก็จะมีแก่ท่านว่าเป็นผู้มีน้ำใจโหดเหี้ยมอำมหิต ทำให้เป็นที่เกลียดชังของเหล่าบัณฑิตทั้งปวง แล้วเทียหยกจึงสรุปว่า การประหารมารดาของซีซีมีแต่ทางเสียในทุกทาง จึงเป็นการที่ไม่ควรกระทำโดยเด็ดขาด และเสนอว่าสมควรที่จะเลี้ยงดูมารดาซีซีเอาไว้ก่อน ถึงแม้ว่านางจะไม่เต็มใจเรียกซีซีมารับราชการในเมืองหลวง ข้าพเจ้าก็มีแผนการอุบายอาศัยนางเอาตัวซีซีมามอบแก่ท่านจงได้

โจโลได้ฟังดังนั้นก็เห็นว่าเมื่อท่านมีแผนการในใจจะนี้แล้วจงจัดการ ไปตามความคิดของท่านตามที่เห็นควรเถิด เทียหยกได้ฟัง ดังนั้นจึงคำนับลาโจโลแล้วออกมาสั่งเจ้าหน้าที่ต้อนรับให้ดูแลเอาใจใส่ความเป็นอยู่ของมารดาซีซีเป็นอย่างดี วันหนึ่งเทียหยกจึงทำที่ไปเยือนมารดาซีซี เข้าไปคำนับอย่างนอบน้อมแล้วว่าตัวข้าพเจ้าชื่อเทียหยก เป็นสหายสนิทใคร่กับซีซีมาแต่ก่อน ตัวท่านเป็นมารดาของซีซีจึงเหมือนหนึ่งเป็นมารดาของข้าพเจ้าด้วย ขอจงให้โอกาสข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติรับใช้ท่านแทนซีซีด้วย มารดาซีซีเห็นกิริยาอาการของเทียหยกน่าเชื่อถือและฟังว่าเป็นเพื่อนสนิทของบุตรตัวก็ดีใจ ต้อนรับขับสู้เทียหยกเป็นอันดี หลังจาก โอกาสปราศรัยกันตามสมควรแล้วเทียหยกก็คำนับลากลับออกมา หลังจากวันนั้นแล้วเทียหยกก็หมั่นไปเยี่ยมเยียน นำอาหารและ ของฝากตลอดจนเสื้อผ้าไปคำนับมารดาซีซีมิได้ขาด บางครั้งไม่ไปด้วยตนเองก็อ้างว่าติดราชการ แล้วเขียนเป็นหนังสือไปคำนับมารดาของซีซี มารดาซีซีแม้เป็นหญิงบ้านนอกแต่ก็รู้ขนบธรรมเนียมมารยาท ครั้นวางใจเทียหยกด้วยสำคัญคิดว่า เป็นสหายสนิทของซีซีก็ให้ความสนิทสนมตามสมควรแก่เพื่อนของบุตร ครั้นคราวใด เทียหยกมาคำนับด้วยตนเองไม่ได้และมีหนังสือมาคำนับแทนตัวมารดาซีซีก็วางใจมีหนังสือตอบขอบคุณกลับไปทุกครั้ง

เทียหยกได้รับหนังสือตอบจากมารดาซีซีหกเจ็ดฉบับก็จับทางลีลาการเขียนหนังสือของมารดาซีซีได้ จึงตั้งหน้าฝึกหัดเขียนเลียนแบบทั้งลายเขียนและลายชื่อจนเหมือนกับลายเขียนและลายชื่อของมารดาซีซีไม่ผิดเพี้ยน เมื่อเทียหยกมั่นใจว่าสามารถลอกเลียนลายมือและลายเขียนของมารดาซีซีไม่ผิดเพี้ยนดังนั้นแล้ว จึงเขียนจดหมายปลอมถึงซีซีฉบับหนึ่งว่า "เราผู้เป็นมารดาบอกมาถึงซีซีผู้บุตรให้รู้ ด้วยซีซีของผู้นองเจ้านั้นถึงแก่ความตายแล้ว ตัวแม่เป็นคนชราหาผู้ใดจะเลี้ยงรักษาพยาบาลมิได้ โจโลจับเอาแม่มาทำโทษแล้วจะให้เอาไปฆ่าเสีย เพราะเหตุเจ้ามาอยู่ด้วยเล่าปี่คิดจะทำร้ายโจโล หากเทียหยกเมตตา แม่เห็นว่าเป็นคนชรา ช่วยว่ากล่าวให้จงไฉนมิตาย แม้ว่าเจ้ามีความ กตัญญูเอ็นดูแม่มาหาโจโลแล้ว ชีวิตแม่ก็จะไม่มีอันตราย แม่เจ้าไม่อาลัยถึงแม่ มิได้มาตามหนังสือนี้เมื่อใด แม่ก็จะตายเพราะอาญาโจโลเป็นมันคง" เทียหยกปลอมจดหมายเสร็จแล้วจึงส่งให้คนสนิทถือจดหมายนั้นไปให้แก่ซีซี ณ เมืองชินเอี้ย แล้วกำชับให้แจ้งแก่ซีซีว่ามารดาของซีซีว่าจ้างให้ลอบถือหนังสือมา ส่วนความอย่างอื่นนั้นมิได้แจ้งเล่าปี่ฟังสัมผัสกับสติปัญญาของคนระดับขุนซื้อ มีความอึดอัดใจนัก ไม่ได้สั่งพรณใจว่ากำลังถูกสรวรค์กลั่นแกล้ง พากยอด กุณขอไปจากตัว ด้วยอุบายอันโสมมในครั้งนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**เมื่อเสียนกัได๋หยก (ตอนที่ 195)**

เทียหยกที่ปรึกษาของโจโฉอาศัยอ่านวางแผนพรางซี้ซี้จากเล่าปี่เพื่อตัดกำลังและอาณาภาพทางการเมืองของกองทัพเล่าปี่ให้มาอยู่กับโจโฉ ครั้นมารดาซี้ซี้ไม่เต็มใจเรียกซี้ซี้มาเมืองหลวง เทียหยกจึงวางอุบายแล้วปลอมลายเขียนและลายมือของมารดาซี้ซี้ อ้างเอาความกตัญญูเรียกซี้ซี้มาเมืองหลวงเพื่อช่วยชีวิตของมารดาไว้จากอาญาของโจโฉ คนสนิทของเทียหยกเดินทางไปถึงเมืองซินเอี้ยแล้วสืบถามหาบ้านพักของซี้ซี้พบแล้วจึงนำหนังสือนั้นมอมแก่ซี้ซี้ ซี้ซี้รับหนังสือมาอ่านดู เห็นเป็นลายมือของมารดาจำได้ถนัดตกใจแล้วร้องไห้รักมารดา แรกแห่งกตัญญูที่มีอยู่ประจำใจได้ดับบังความคิดซี้ซี้มิให้คิดหน้าคิดหลังและเหตุผลต้นปลาย หลงเชื่อความในหนังสือนั้นโดยสนิทใจ จึงถือหนังสือนั้นเข้าไปหาเล่าปี่ เล่าปี่เห็นซี้ซี้เข้ามาพบด้วยสีหน้าเศร้าหมองก็หลั่งใจ ถามว่าต้นสกท่านมีเรื่องราวชวนข้องหมองใจประการใดหรือ ซี้ซี้จึงว่าข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยท่านนานแล้วแต่ไม่เคยได้เลาความจริง เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของข้าพเจ้าให้ท่านทราบ ว่าแล้วซี้ซี้จึงเล่าประวัติความเป็นมาแต่ต้นให้เล่าปี่ทราบทุกประการ

ซี้ซี้ได้กล่าวต่อไปว่านับแต่ข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยท่านแล้ว ท่านได้ให้ความเมตตาซุบเลี้ยงถึงขนาดให้ความไว้วางใจอย่างเต็มที่ ยากที่จะหาผู้ใดมีน้ำใจเสมอด้วยท่าน ข้าพเจ้ามีความกตัญญูคิดถึงคุณ ประราณจะสนองคุณท่านให้สำเร็จตามปณิธาน แต่บัดนี้กรรมตามมาทันข้าพเจ้าแล้ว ด้วยโจโฉทราบว่าคุณมาอยู่ด้วยท่านช่วยคิดอ่านการสงครามจึงแค้นเคืองข้าพเจ้า แล้วให้ทหารไปจับเอามารดาข้าพเจ้าไปคุมขังไว้ และจะลงโทษประหาร มารดาข้าพเจ้าจึงให้คนถือหนังสือมาตามข้าพเจ้าให้ไปหาโจโฉ หากข้าพเจ้าไม่ไปโจโฉก็จะฆ่ามารดาข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้าก็จะเสียไปซึ่งความกตัญญูที่มีต่อมารดา โทษและความครหาจะมีแก่ข้าพเจ้าไปภายหน้าหมั่นคิดนึก แม้ตัวข้าพเจ้าเองเล่าเติบโตมาถึงบัดนี้ก็ไม่เคยได้ทดแทนคุณของมารดา จะขัดคำให้มารดาต้องตกตายเพราะขาดความกตัญญูดังนี้ข้าพเจ้าก็ไม่อาจมีชีวิตเป็นผู้เป็นคนได้สืบไป จึงจำต้องมาบอกกล่าวให้ท่านทราบ ขอท่านจงกรุณาให้ข้าพเจ้าได้แทนคุณมารดาไปหาโจโฉเพื่อไถ่ชีวิตของมารดาไว้ ข้าพเจ้าไปแล้วจะไม่ไปสืบ แต่จะคิดอ่านกลับหลังมาสอนองคุณท่านให้จงได้

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็สงสาร ในขณะเดียวกันก็เสียดายซี้ซี้เป็นอันมาก ใจหนึ่งอยากไถ่ตัวซี้ซี้ไว้แต่ใจหนึ่งก็เห็นแก่ความกตัญญูของคุณมารดา ไม่อาจทำใจห้ามปรามซี้ซี้ได้ เล่าปี่พะว่ะพะวังดังนั้นก็ร้องไห้แล้วว่า "อันธรรมดาแม่ลูกกันนี้ก็เหมือนชีวิตเดียวกัน เมื่อมีเหตุฉะนี้ก็เป็นประเพณีบุตรจะส่งเคราะห์แก่มารดา ใครหอนจะอาจทั้งมารดาเสียได้ ซึ่งท่านจะไปหาโจโฉก็ตามเถิด เมื่อมารดาท่านพ้นภัยแล้วจึงคิดอ่านกลับมาช่วยส่งสอนเราสืบไป แต่ทว่าบัดนี้ตัวท่านกับเราจะจากไปแล้ว จงยับยั้งอยู่สักคราหนึ่งก่อน เวลาพรั่งนี้เราจะแต่งโต๊ะเลี้ยงท่านให้สบายใจแล้วจึงค่อยไป" เล่าปี่และซี้ซี้ต่างคนต่างร้องไห้อาลัยรักกันเป็นอันมาก ครั้นครั้นเวลาแล้วเล่าปี่จึงว่าต้นสกท่านจงกลับไปเรือนเตรียมตัวเดินทางให้พร้อมเถิด ซี้ซี้ได้ฟังดังนั้นจึงคำนับลาเล่าปี่ออกมาจัดเตรียมข้าวของเพื่อเดินทางไปหามารดา

ต้นสกกออกไปถึงประตูจวน สวนกับขุนเขียนที่ปรึกษา ขุนเขียน เห็นสีหน้าต้นสกหม่นหมองนั้นก็เกรงใจหักทักทายกันพอเป็นพิธีแล้วขุนเขียนจึงเข้ามาหาเล่าปี่ แล้วว่าข้าพเจ้าสวนทางกับต้นสกเห็นผิดปกติไป มีสิ่งใดเกิดขึ้นหรือ เล่าปี่จึงเล่าความที่ต้นสกจะไปหาโจโฉช่วยชีวิตมารดาให้ขุนเขียนฟังทุกประการ ขุนเขียนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจแล้วว่าต้นสกมีสติปัญญาเป็นอันมาก มาอยู่รับราชการด้วยท่านก็ได้รับความไว้วางใจจากท่านถึงขนาด รู้นั้น ลึกหนาบางทั้งในด้านกองทัพและในด้านเมืองซินเอี้ยเป็นอย่างดีทุกประการ หากปล่อยให้ต้นสกไปอยู่กับโจโฉแล้ว โจโฉก็จะบำรุงเลี้ยงดูถึงขนาด น้ำใจคนก็ยอมเปลี่ยนไป ความดีลึกหนาบางทั้งปวงที่รู้อยู่ก็จะบอกกล่าวแก่โจโฉสิ้น ดังนั้นต้นสกไปครั้งนี้อันตรายจะเกิดแก่ท่าน แล้วขุนเขียนจึงเสนอว่าสมควรที่ท่านจะต้องกักตัวหรือหาทางรั้งต้นสกไว้ เมื่อต้นสกไม่ไปหาโจโฉ โจโฉก็จะประหารมารดาของต้นสกเสีย ความโกรธแค้นพยาบาทก็จะมีแก่ต้นสกเป็นอันมาก ดังนั้นแล้วต้นสกก็จะเต็มใจทำราชการด้วยท่าน ช่วยคิดอ่านแผนการทำสงครามกับโจโฉอย่างเต็มกำลังเพื่อล้างแค้นให้แก่มารดา

เล่าปี่จึงว่าความอันท่านกล่าวทั้งนี้ผืนใจข้าพเจ้านัก เพราะเป็นความที่ล่วงคุณธรรม ทำให้แม่ลูกพรางกัน ก่อให้ลูกสิ้นความกตัญญูต่อมารดา เหมือนหนึ่งรังลูกให้ฆ่ามารดาผิดธรรมเนียมที่มีมาแต่ก่อน แม้ผู้คนไม่ทราบความนี้เทพยดาฟ้าดินและน้ำใจเราเองก็จะลงโทษทัณฑ์ไว้ให้มีความสุขสืบไปเลย และว่าเราเห็นแก่คุณธรรมเป็นที่ตั้ง แม้อันตรายจะเกิดแก่เรากี่สุดแต่แต่ชะตาฟ้าดินกำหนด เหตุนี้เราจึงปลงใจอนุญาตให้ต้นสกกลับไปหามารดาได้ดังประสงค์ แม้ในภายหน้าต้นสกละไม่ตรีของเราเสีย คิดอ่านแผนการให้โจโฉทำร้ายเราแม้ถึงตายเราก็จะไม่ยอมละความสัตย์นี้เป็นอันขาด เล่าปี่กล่าวความท่ามกลางใบหน้าอันเศร้าสลด ความเสียดายอาลัย

ในตัวต้นสกกประดังเข้ามาในหัวอก น้ำตาเล่าปีก็ไหลอาบแก้มโดยไม่รู้สึกตัว ชุนเขียนและบรรดาทหารซึ่งอยู่ในที่นั้นเห็นดังนั้นจึงพากันสรรเสริญน้ำใจเล่าปีที่ตั้งมั่นในคุณธรรมยิ่งนัก

ตลอดราตรีนั้นทั้งเล่าปีและซีซีต่างรู้สึกว่ายาวนานเหลือประมาณนัก ต่างคนต่างนอนไม่หลับ ครุ่นคิดถึง ความเมตตาอาหารและความวางใจที่มีแก่กันและกัน ครุ่นคิดถึงวันเวลาในภายหน้าว่าจะเป็นประการใด หรือว่า สิ้นชั่วราตรีนี้นี้แล้วจะต้องพรากจากกันชั่วคราวไปเสียจนก่อนรุ่งทั้งเล่าปีและซีซีจึงสามารถหลับตาลงได้สนิทรุ่งขึ้นเล่าปีตื่นแต่เช้าสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงส่งต้นสกก เมื่อได้เวลาก็ให้ทหารไปเชิญต้นสกกมากินโต๊ะ พอซีซีเข้ามา ต่างคนต่างคำนับทักทายกันแล้วเข้ามาสวมกอดกันด้วยความอาลัยเป็นนักหนา จากนั้นเล่าปีจึงพาซีซีเข้าไปนั่งที่โต๊ะ เล่าปีได้หยิบจอกสุราชวนซีซีดื่มรำลึว่า พอซีซีจับจอกสุราขึ้นจึงกล่าวว่า "ข้าพเจ้ารู้ว่าโจโจจงมารดาไปทำโทษเจ้าจงไว้จะนี้ หัวใจข้าพเจ้าร้อนดลเพลิงสมอยู่ในอก ถึงมาตรว่าจะเอาของอันมีโอชารสมาให้กินก็มิลงคอเลย" เล่าปีจึงปลอบว่า "อันท่านทุกขซึ่งมารดาที่เป็นประเพณีอยู่แล้ว แต่ทุกขของเราซึ่งท่านจะจากไปบัดนี้ ก็ร้อนอยู่ในอกเหมือนกัน ถึงจะเอาดับหงส์แลดับมังกรอันมีรสดุจหนึ่งว่าเป็นทิพย์นั้นมากิน ก็หารู้จักว่าเป็นรสอันใดไม่" กล่าวดังนั้นแล้วเล่าปีจึงชวนซีซีดื่มสุราพร้อมกัน พอวางจอกสุราลงต่างคนต่างก็ร้องไห้

ครั้นกินโต๊ะเสร็จเล่าปีจึงจัดมาให้ซีซีขี่ ตัวเล่าปีขี่ม้าเต็กเลาพาซีซีมาที่พักเพื่อขนสัมภาระสิ่งของแล้วเล่าปีก็ขี่ม้าเคียงคู่กับซีซีออกไปส่งซีซีถึงประตูเมือง พอถึงประตูเมืองซีซีได้ลงจากหลังม้า คำนับคารวะเล่าปีแล้วว่า ข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยท่านได้รับความกรุณาจากท่านเป็นอันมาก ยามที่จะพรากจากกันนี้ก็ยังได้รับความเมตตาออกมาส่งถึงที่ประตูเมือง พระคุณนี้ล้นฟ้าล้นหัวใจข้าพเจ้านัก ภายภาคหน้าหากไม่ตายเสียก่อนก็จะคิดอ่านสนองคุณท่านให้จงได้ เล่าปีลงจากหลังม้ารับคำนับซีซีแล้วเข้าไปกุมเอามือทั้งสองของซีซีไว้แล้วว่า ตัวข้าพเจ้านี้อุปมาดังขอนไม้ล่องลอยอยู่ในแม่น้ำ เป็นไปตามยถากรรม ไม่เห็นทางสว่างข้างหน้าว่าปณิธานที่จะ กอบกู้แผ่นดิน ท่านบำรุงราษฎรจะเป็นผลสำเร็จ ครั้นได้พบท่านความสว่างก็บังเกิดขึ้นแลเห็นว่าได้เกิดมาชีวิตนี้ คงไม่เสียที่เปล่า แลสติปัญญาของท่านคือเครื่องนำทางชีวิตใหม่ให้แก่ข้าพเจ้าไปบรรลุปณิธานนั้น แต่ข้าพเจ้านี้วาสนาน้อยนัก ได้พบแสงสว่างแห่งปัญญาท่านไม่ทันนานก็ต้องถึงกาลพลัดพรากจากกัน เมื่อสิ้นท่านช่วยสั่งสอนบำรุงแล้วก็เหมือนหนึ่งวาสนาของข้าพเจ้าสิ้นตามไปด้วย เล่าปีว่าแล้วก็ร้องไห้

ซีซีจึงว่าแม้ข้าพเจ้าอยู่ด้วยท่านไม่นานข้าแต่ก็ประจักษ์ด้วยน้ำใจรักแลเมตตาของท่าน น้ำใจนี้ซึ่งอยู่ในอก ไม่อาจลืมเลือนได้ชั่วชีวิต ถึงแม้กรรมตามมาทัน ก็พาทข้าพเจ้าให้ไปจากท่านก็แต่ชั่วคราว เจ้านั้นยังมั่นอยู่ในความกตัญญูต่อท่านไม่ผันแปรเลย แล้วว่าแม้ข้าพเจ้าจะไปอยู่ด้วยโจโจ ถึงโจโจจะท่านบำรุงข้าพเจ้า สักเพียงไหนก็ดี ข้าพเจ้าขอสาบานไว้ต่อฟ้า ณ เบื้องหน้าท่านนี้ว่าสืบไปเมื่อหน้าข้าพเจ้าจะไม่คิดอ่านแผนการอุบายใดๆ ให้แก่โจโจเพื่อทำร้ายหรือเป็นผลกระทบต่อนานในทางร้ายเป็นอันขาด แม้หากข้าพเจ้าละค่าสาบานนี้ ณ บัดใดขอเทพดาฟ้าดินได้ประหารข้าพเจ้าเสีย ณ บัดนั้น เล่าปีจึงว่าตัวท่านมีสติปัญญาความสามารถเป็นอันมาก ได้ช่วยอบรมสั่งสอนคิดอ่านการสงครามจึงทำให้ข้าพเจ้ามีความหวังว่าปณิธานจะสำเร็จ เมื่อสิ้นท่านแล้วความหวังแลปณิธานนั้นเป็นอันมอดตาม ข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวเมื่อไร้ผู้อบรมท่านบำรุงทางสติปัญญาความคิดอ่านจะนี้แล้วอยู่เมืองสืบไปก็ไร้ความหมาย มีแต่จะถูกคนอื่นเขาเหยียบย่ำซ้ำร้าย ฉะนั้นข้าพเจ้าจะหลีกหนีไปอยู่เสียในป่าให้ควรแก่วาสนาที่อาภัพอันจะนี้

ซีซีจึงว่าตัวท่านเป็นเชื้อพระวงศ์ มีน้ำใจโอบอ้อมอารีแก่อาณาประชาราษฎรทั้งปวง ทั้งความคิดสติปัญญาก็มีอยู่ จะมาทอดทิ้งปณิธานเสียเพราะข้าพเจ้านี้ไม่ชอบ ถึงแม้ข้าพเจ้าจะจากท่านไปแต่แผ่นดินก็ใช่ว่าจะไร้ซึ่งผู้มีความคิดสติปัญญา เมื่อท่านมีมานะพยายามก็คงจะแสวงหาได้ดังปรารถนา ซีซีว่าดังนี้แล้วจึงว่ากับทหารที่ตามเล่าปีมาว่าข้าพเจ้าขออำลาท่านในบัดนี้แล้ว ขอพวกท่านจงอยู่รับใช้เล่าปีด้วยความสัตย์สุจริตต่อไปเถิดเมื่อใดที่เล่าปีทำการสำเร็จดังปณิธานแล้ว ท่านทั้งปวงจะมีความสุขโดยถ้วนหน้ากัน อย่าได้เอาเยี่ยงอย่างข้าพเจ้าซึ่งแม้มีน้ำใจ ก็ไม่สามารถทำการสนองคุณเล่าปีได้ดังประสงค์เลย ซีซีกล่าวดังนั้นแล้วจึงขึ้นม้าในขณะที่ทหารทั้งปวงฟังคำซีซีแล้วต่างพากันส่งสารร้องไห้อาลัยรักซีซีทุกคน

ซีซีขึ้นมาแล้วคำนับลาเล่าปีอีกครั้งหนึ่งแล้วชักบังเหียนม้าเตรียมจะจากไป เล่าปีเห็นอาการดังนั้นก็มีความอาลัยละเหี่ยใจนัก ไม่อาจกลับเข้าเมืองได้ในทันทีจึงขี่ม้าตามไปส่งซีซีอีกพักใหญ่ จนถึงแนวพุ่มไม้ไกลพอประมาณแล้ว ซีซีจึงหันมากล่าวกับเล่าปีว่าท่านตามมาส่งข้าพเจ้านี้เป็นทางไกลนักหนาแล้ว พระคุณนี้ซึ่งตรึงใจข้าพเจ้านัก แต่ถึงอย่างไรข้าพเจ้าก็ต้องจากท่านไปวันยังค่ำ ขอท่านจงกลับเข้าเมืองไปเถิด เล่าปีชักม้าเข้าไปเทียบม้าซีซี จับมือซีซีมากุมไว้แล้วว่าเราจากกัน ครั้นนี้แล้วอีกเมื่อไหร่จะได้พบกันอีก ว่าแล้วก็ร้องไห้ชบหน้าลงกับคอม้า ซีซีเห็นดังนั้นก็ล้นน้ำตามืออยู่ก็ร้องไห้ตามแล้วตัดใจขี่ม้าวิ่งออกไป

เล่าปีเห็นซีซีขี่ม้าจากไปดังนั้นก็ทอดสายตามหลังซีซีจนลับแนวพุ่มไม้ไป ด้วยน้ำใจอาลัยรักซีซียังล้นอยู่ในอกไม่อาจหักใจกลับ เข้าเมืองได้ เล่าปีจึงสั่งทหารให้ตัดพุ่มไม้ข้างหน้าเสีย ในขณะที่ทหารระดมกำลังกันตัด

พุ่มไม้ข้างหน้า ทหารที่อยู่ใกล้ เล่าปีสงสัยจึงถามว่าท่านให้ตัดพุ่มไม้เสียทั้งนี้เพื่อประสงค์สิ่งใด เล่าปีจึงว่า
น้ำใจเราอภัยรักชัชวาล พุ่มไม้นี้บังตาเราไม่ให้เห็นชัชวาล เราใครจะเห็นชัชวาลกลับไปจากครรลองสายตาจึงให้ตัด
พุ่มไม้นั้นเสีย ครู่หนึ่งพุ่มไม้ด้านหน้าก็ถูกทหารตัดลงจนเตียนโล่ง ในพลันนั้นเล่าปีเห็นชัชวาลมาเลียวกลับหลัง
ชีมำตรงเข้ามา เล่าปีก็มีความยินดีด้วยสำคัญว่าชัชวาลเปลี่ยนใจจะไม่ไปหาโจโจ และกลับมาอยู่ด้วยตัวเหมือน
ดังเดิม สีหน้าเล่าปีก็ยิ้มแย้มแจ่มใสขึ้น แล้วกระด้นมาชี้ออกไปข้างหน้า พอชัชวาลเข้ามาใกล้เล่าปีจึงร้องถามว่า
ท่านกลับมาทั้งนี้มิมีสิ่งใดจะว่กกล่าวกับข้าพเจ้าอีกหรือ ความรักที่บริสุทธิ์ จริใจ และเปี่ยมด้วยคุณธรรมยอม
ได้รับความกรุณาจากสวรรค์ ดังนั้น การที่ชัชวาลซึ่งพึ่งอำลาจากไปแล้ว ชีมำกลับมาในครั้งนี้จึงมิใช่เป็นการ
ย้อนกลับมาด้วยมือเปล่าเป็นแน่นอน

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

ไขความลับแห่งฟ้า (ตอนที่ 196)

ความอาลัยอาวรณ์เปี่ยมล้นในหัวอกของเล่าปี จึงสั่งให้ทหารตัดพุ่มไม้ที่บังสายตาเพื่อจะได้เห็นชัชวาลพ้น
ครรลองแห่งนัยน์ตา พลันเห็นชัชวาลชีมำกลับมาก็ยินดีสำคัญผิดคิดว่าชัชวาลเปลี่ยนใจ แต่ตัวชัชวาลนั้นกลับมารครั้งนี้
เนื่องเพราะลึ้มความสำคัญที่จะต้องบอกแก่เล่าปี ครั้นปะหน้าเล่าปีแล้ว ชัชวาลจึงว่า "ข้าพเจ้าจะบอกเนื้อความแก่
ท่านก็ยังมีทันที่จะเจรจาเลย ด้วยจะจากกันกับท่าน หัวใจข้าพเจ้าประคองตัวข้าวตอก เพราะความทุกข์มิทันคิด
บัดนี้พอรำลึกได้ข้าพเจ้า จึงกลับมาหวังจะบอกเนื้อความแก่ท่าน คือมีคนผู้หนึ่งอยู่นอกเมือง ชงหยง มีปัญญา
ความคิดหลักแหลม ขอให้ท่านไปเชิญตัวผู้นั้นมาจะได้ช่วยคิดอ่านทำการสืบไป"

ชัชวาลได้บอกนามของผู้มีสติปัญญานั้น เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่าท่าน ผู้มีปัญญานี้อยู่แห่งหนตำบลใด ท่านจง
เอ็นดูพาข้าพเจ้าไปแนะนำให้ได้รู้จักตัวสักหน่อยหนึ่ง ชัชวาลว่าตัวข้าพเจ้านี้แม้จะเร่งด่วนกลับไปหามารดาแต่ก็
พอที่จะนำพาท่านไปได้ อยู่ แต่ทว่าท่านไปพบผู้มีสติปัญญานั้นจะทำโดยหักหาญหรืออาศัยปัจจัยอย่างอื่นยอม
ไม่ควรถอบที่ท่านจะอดสาห์ตั้งความสัจใจไปค่านับแล้วเชิญเข้าทำราชการจึงจะควร แล้วว่าอันบุคคลผู้นี้
หากได้มาทำราชการด้วยแล้ว "ก็เหมือนพระเจ้าฮั่นโกโจได้เดียวเหลือผู้ปัญญามาไว้เป็นที่ปรึกษา" เล่าปีได้
ฟังดังนั้นก็ตะลึงงัน เพราะพระเจ้าฮั่นโกโจปฐมกษัตริย์ แห่งราชวงศ์ฮั่นนั้นแต่เดิมมาก็เหมือนดังผู้ไว้ราสนา
และมีชะตาคล้ายกับตัวเล่าปีนัก ทำการศึกกับมือปาล้องครั้งใดก็พ่ายแพ้ เล่าปีหรือพระเจ้าฮั่นโกโจพ่ายแพ้
การสงครามแก่มือปาล้องติดต่อกันถึงเจ็ดครั้ง ครั้นได้เดียวเหลือผู้ชาญการพิชัยสงครามมาเป็นที่ปรึกษาแล้ว
สถานการณ์สงครามก็พลิกผันไปอย่างสิ้นเชิง ในที่สุดก็สามารถเอาชนะชนะแก่มือปาล้องและสถาปนาราชวงศ์
ฮั่นได้สำเร็จ กิตติศัพท์ของเดียวเหลือเป็นที่เลื่องลือต่อเนื่องมาถึงสี่ร้อยปี จนแม้ในศาลพระเทพบิดรแห่ง
ราชวงศ์ฮั่นอันเป็นที่ตั้งพระปายของอดีต พระมหากษัตริย์ก็ปรากฏว่าข้างพระบรมสาทิสลักษณ์ของพระเจ้าฮั่น
โกโจก็ประดับไว้ด้วยภาพขุนพลคู่บารมีซ้ายขวาคือเดียวเหลือและฮั่นสิน เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งวีรชนให้คนรุ่น
หลังได้ศึกษาและเอาแบบอย่าง แม้ถึงวันนี้วันเวลาผ่านไปร่วมสองพันปีแล้ว เกียรติคุณ และเกียรติศักดิ์ของ
เดียวเหลือก็ยังได้ชื่อว่าเป็นขุนพลผู้เรืองปัญญา คู่บารมีพระเจ้าฮั่นโกโจ

เล่าปีสงสัยในตัวบุคคลผู้นี้จึงถามชัชวาลว่าอันผู้มีสติปัญญาตามคำท่านนี้หากจะเทียบกับตัวท่านแล้วจะเสมอ
กับท่านหรือเป็นประการใด ชัชวาลว่าคนผู้นี้เรื่องปัญญาจ้าวจริงยิ่งนัก ความคิดแลสติปัญญาของข้าพเจ้าไม่อาจ
นำไปเทียบเทียบได้ ไกลกันเหลือคณานับ หากจักอุปมาคนผู้นี้เป็นพญาหงส์ ข้าพเจ้าก็เป็นได้เพียงกาแก่ที่มี
นัยน์ตาอันฝ้าฟางเท่านั้น หรือหากอุปมาคนผู้นี้เป็นพญาไก่เลน ข้าพเจ้าก็เป็นได้เพียงม้าแก่อันมีกำลังน้อย
เท่านั้น ความคิด ความรู้ และสติปัญญาของคนผู้นี้เลิศล้ำกว่าผู้ใดในแผ่นดิน ภูมิปัญญาของคนผู้นี้ประคองฟ้า
ครอบคลุมดินจะนั้น สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณนาความตอนนีไว้ว่า "ซึ่งจะเอาความคิดแล
ปัญญาข้าพเจ้าไปเปรียบนั้นไกลกันนัก ตัวข้าพเจ้าอุปมาเหมือนหนึ่งกาจะมาเปรียบพญาหงส์นั้นไม่ควร อนึ่งมา
อาชามีกำลังอันน้อยหรือจะมาเปรียบพญาราชสีห์ได้ อันคนคนนี้มีปัญญาลึกซึ้งกว้างขวางนัก อาจสามารถที่จะ
หยั่งรู้การในแผ่นดินแลอากาศ เป็นเอกอยู่แต่ผู้เดียว ซึ่งจะหาผู้ใดเปรียบเสมอ ถึงสองนั้นมิได้" เล่าปีได้ฟัง
ดังนั้นก็มีความยินดียิ่งนัก ถามต่อไปว่าคนผู้นี้มีชื่อเสียงเรียงนามประการใด ท่านจงว่าให้แจ้งเถิด ชัชวาลว่าคนผู้นี้
มีแซ่ชวัก มีชื่อว่าเหลือ หรือชงเบ้ง อายุร่นราวคราวเดียวกับข้าพเจ้า แต่หาบิดามารดาไม่แล้ว อยู่อาศัยอยู่
กับจูกัดกินผู้เป็นน้องชาย ทำไร่ไถนาเลี้ยงชีวิตอยู่ ณ เขาโง่ลังกั๋ง หรือ เทือกเขามังกรหลับ ตาบลงเสีย หรือ
นัยหนึ่งก็คือตำบลมังกรชุม ชาวบ้านในย่านนั้นเรียกชงเบ้งตามสมญานามของผู้ปฏิบัติแห่งลัทธิเต๋าว่าชกหลง
หรือ "มังกรผู้ซ่อนกาย" หากท่านอุตสาห์ตั้งความสัจใจเชิญชงเบ้งมาทำราชการด้วยแล้ว การจะปราบปรามยุค
เชิญ สถาปนาสันติภาพ สันติสุขขึ้นในแผ่นดิน ย่อมอยู่ในวิสัยที่จะสำเร็จได้เป็นมั่นคง

เล่าปีจึงว่าเมื่อครั้งข้าพเจ้าพลัดไปที่บ้านของสุมาเต็กโชนั้น สุมาเต็กโชได้เอ่ยนามผู้มีสติปัญญาให้ไว้
สองคน คือชกหลง แลชงชว ว่าสองคนนี้มีสติปัญญาหลักแหลมกว้างไกลนัก หากได้คนใดคนหนึ่งมาร่วมทำ

การแล้ว ก็จะสามารถปราบยุคเข็ญ ท่านบำรุง แผ่นดินให้เป็นสุขได้ นามของคนตามที่ท่านได้กล่าวนี้คือสกล
หลงหรือ สองชู คนใดคนหนึ่งตามที่สุมาเด็กโซได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบใช่หรือมิใช่ ชีชีจึงว่าบุคคลผู้นี้คือสกล
หลง ส่วนสองชูนั้นมีชื่อว่าบังทอง อยู่ ณ เมืองชงหยง เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ประมอแผนหน้าขึ้น
มองฟ้าแล้วว่าสวรรค์เมตตาแก่ตัวเราแล้ว คนดีมีสติปัญญาอยู่ใกล้เพียงสายตาเท่านั้น แต่เราหาได้รู้จักไม่ ดีที่ว่า
ท่านได้กล่าวความนัยให้รู้จึงได้ทราบวาทังสกลหลงและสองชูสองผู้เรืองปัญญาแห่งแผ่นดินมีถิ่นฐานอยู่ ณ เขต
แดนเมืองชงหยงนี้เอง

ความรู้สึกของเล่าปีในขณะนี้มีแสงสว่างไสวในอารมณ์ จิตเต็มไปด้วยความปรีดาปราโมทย์ สามก๊กฉบับ
เจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายไว้ว่าเล่าปีนั้น "มีความยินดีสว่างในอารมณ์ ดุจหนึ่งบุคคลหลับตาอยู่แลลืม
ขึ้น" ชีชีบอกความแก่เล่าปีสิ้นแล้ว จึงคำนับลาเล่าปีแล้วชักม้าจะไป ส่วนเล่าปีก็พาทหารกลับเข้าเมืองชิน
เฉีย ฝ่ายชีชีเมื่อชักม้าผลจากเล่าปีแล้ว ความอาลัยอาวรณ์เล่าปียังคงครอบงำความรู้สึกนึกคิดอย่างเต็มเปี่ยม
เกิดความคิดหวนใยว่าเล่าปีจะไปเชิญขงเบ้งไม่สำเร็จ จึงควมมาแวะไปทางเขาโง่ลังกั๋ง เข้าไปพบขงเบ้งตั้งที่
คันเคียวมาแต่ก่อน ขงเบ้งเห็นชีชีมาหาด้วยอาการรื้อมันก็ประหลาดใจนัก ถามชีชีว่าท่านแวะมาหาเราในครั้งนี้
มีธุระประการใดหรือ ชีชีจึงเล่าความที่ได้ไปอยู่กับเล่าปีจนกระทั่งต้องพลัดพรากจากกันให้ขงเบ้งฟังทุก
ประการ แล้วว่าก่อนที่ข้าพเจ้าจะอำลาเล่าปีมานี้ได้แนะนำเล่าปีให้มาเชิญท่านซึ่งเป็นผู้เรืองปัญญาไปช่วยคิด
อ่านปราบยุคเข็ญของแผ่นดิน เพื่อท่านบำรุงสองเต๋และอาณาประชาราษฎร์ให้เป็นสุข อันตัวท่านนี้มีสติปัญญา
เป็นอันมาก ชอบที่จะรับใช้แผ่นดินเพื่อประโยชน์แห่งมหาชน หากควรปล่อยให้ความรู้แลสติปัญญานั้นมลาย
หายไปกับวันเวลา เสียที่ที่เกิดมาแล้วตายไปโดยเปล่าประโยชน์

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็โกรธชีชี แล้วดำหนิว่า "ท่านจะไปจากเล่าปีนั้นไม่มีสิ่งใดจะให้เล่าปีหรือ จึงจะมาเอาเราไป
เป็นเครื่องเซ่น" ขงเบ้งกล่าวดังนั้นแล้วจึงสะบัดชายแขนเสื้อไหล่วางหลัง แล้วหันกลับเดินเข้าไปในบ้าน
ชีชีเห็นดังนั้นก็รู้สึกละอายใจจึงรีบออกมาขึ้นม้ารีบเดินทางไปเมืองสุโต ทางฝ่ายเล่าปีครั้นกลับเข้าเมืองชินเฉีย
แล้วก็ได้เตรียมจัดแจงข้าวของจะออกไปคำนับขงเบ้ง ณ เขาโง่ลังกั๋ง ในขณะนั้นทหารรักษาการณ์ได้เข้ามา
รายงานว่ามีอาจารย์ในลัทธิเต๋าผู้หนึ่งรูปร่างสง่างามนักจะมาขอพบท่านเล่าปีได้ยืนดั่งนั้นอารมณ์ความรู้สึกที่
ครุ่นคำนึงถึงขงเบ้งเต็มอยู่ในหัวอกจึงสำคัญผิดคิดว่าขงเบ้งมาขอพบก็ดีใจ รีบวางข้าวของแล้วผลุนผลัน
ออกมาที่ห้องรับรอง ปรากฏว่าแขกผู้มาเยือนหาใช่ขงเบ้งไม่ แต่กลายเป็นสุมาเด็กโซ เล่าปีเห็นดังนั้นก็มีความ
ยินดี ตรงเข้าไปคำนับสุมาเด็กโซ แล้วว่าเป็นบุญของข้าพเจ้าที่ได้พบท่านอีกครั้งหนึ่งในวันนี้ นับแต่จากกันวัน
นั้นแล้วข้าพเจ้ายังคิดคำนึงถึงท่านตลอดมา และคอยหาเวลาอันควรจะไปคำนับท่านถึงที่ ว่าแล้วเล่าปีก็ส่งเด็ก
รับใช้ให้ไปยกน้ำชามาคารวะสุมาเด็กโซ แล้วถามว่าท่านมาเยือนข้าพเจ้าครั้งนี้มีธุระสิ่งใดหรือ สุมาเด็กโซจึง
ว่าตัวข้าพเจ้าเป็นคนบ้านป่า หากมีกิจธุระสิ่งใดไม่ แต่ที่มาครั้งนี้เนื่องเพราะได้ยินกิตติศัพท์ว่าชีชีมาอยู่รับ
ราชการด้วยท่านแล้ว มีใจรำลึกถึงจึงแวะมาเยือน

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่า บัดนี้ชีชีได้เดินทางไปเมืองสุโตแล้ว และได้เล่าความแต่หนหลังให้สุมาเด็กโซฟังทุก
ประการ สุมาเด็กโซฟังคำเล่าปีแล้วลุกขึ้นยืน แล้วว่าชีชีมันอยู่แต่ความกตัญญู ความคิดแลสติปัญญาจึงถูกบด
บัง ไม่เฉลียวใจถึงกลของโจโจ อันมารดาชีชีนี้มีความซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินและพระราชวงศ์อันนัก น่าใจยอมจัก
ปรารถนาให้ชีชีอยู่รับราชการด้วยท่านซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ เพื่อจะได้ช่วยคิดอ่านท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข
แล้วว่าอันน้ำใจมารดาชีชีนี้ถึงมาตรแม้นว่าโจโจจะจับกุมลงโทษทรมานสักปานใด คงไม่ยินยอมพร้อมใจเรียก
ชีชีให้ไปทำราชการด้วยโจโจ คงจะอดทนแม้สาหัสหนักก็คงยอมตายเฉพาะตัว การที่มีจดหมายของมารดาชีชี
มาครั้งนี้คงเป็นอุบายของโจโจปลอม จดหมายนั้น ชีชีไปเมืองสุโตครั้งนี้จึงเท่ากับเป็นการฆ่ามารดาเสียเป็น
มันคง

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ รีบถามขึ้นว่าโจโจท่านจึงคาดการณ์ดังนี้ สุมาเด็กโซจึงว่า น้ำใจมารดาชีชียอมต้องการ
ให้บุตรอยู่รับราชการด้วยท่าน เมื่อเห็นบุตรเสียที่แก่ความคิดของโจโจยอมเป็นที่ขัดเคืองใจและได้รับความ
อัปยศนักคงจะฆ่าตัวตายเสียเป็นแน่ เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่า การคาดคะเนของท่านครั้งนี้มีทางที่จะเป็นไปได้
อย่างยิ่ง เล่าปีกล่าวความแล้วก็สลดใจ เพราะรู้สึกว่า การปล่อยให้ชีชีกลับไปครั้งนี้ตัวเองมีส่วนร่วมในการทำให้
มารดาชีชีต้องถึงแก่ความตายอยู่ด้วย แล้วว่าตัวข้าพเจ้านี้สติปัญญาต่อนัก จึงไม่หวั่นคิดและไม่ได้หวั่นหวง แต่
แม้หากจะไม่ให้ชีชีไปก็จะขัดต่อคุณธรรมที่บุตรพึงมีความกตัญญูต่อบุพการี เล่าปีกล่าวต่อไปว่าก่อนที่ชีชีจะ
จากไปได้แนะนำให้ข้าพเจ้าไปเชิญ ขงเบ้งมาทำราชการด้วย อันขงเบ้งผู้นี้คือคนที่ซื่อสกลหลงซึ่งท่านได้เคย
บอกเล่าแก่ข้าพเจ้าใช่หรือไม่ สุมาเด็กโซจึงว่าจุัดเหลือยัง-ขงเบ้งก็คือสกลหลง คนเดียวกับที่ข้าพเจ้าได้บอก
กล่าวแก่ท่าน คนผู้นี้รูปร่างราวเดียวกับชีชี บังทอง และยังคบหาเพื่อนสนิทอีกสองคน ล้วนมีสติปัญญาเป็น
อันมาก เล่าปีจึงถามขึ้นด้วยความแปลกใจว่าเหตุใดเมืองชงหยงจึงมีผู้สติปัญญามารวมตัวกันอยู่เป็นอันมาก
ดังนี้

สุมาเด็กโซจึงไขความแกล่เล่าว่าเมื่อสามปีก่อนหน้านี้ ในขณะที่ ข้าพเจ้าและชีชีกำลังดื่มน้ำชาเล่นหมากล้อม กันอยู่นั้น มีซินแสชาผู้หนึ่งแวะผ่านมาร่วมสนทนากับ ในระหว่างการสนทนานั้นซินแสผู้นี้ได้ปรารภขึ้นว่า ได้ สังเกตการณ์ในอากาศตลอดระยะเวลาสิบกว่าปี มาแล้ว พบว่าบนท้องฟ้าเหนือดินแดนเมืองซงหยงนี้มี ปรากฏการณ์ประหลาด ดาวพฤหัสบดีโคจรมาสัมผัสกับดวงจันทร์ โดยมีดาวพระศุกร์เข้ามาร่วมในรัศมี ใน ขณะเดียวกันก็มีดาวดวงใหม่ประหลาดนักโคจรเข้ามาสมทบ ดาวดวงนี้ยังไม่มีใครรู้จักเท่าที่สังเกตเป็นดาวที่ ส่งผลให้เกิดการค้นพบสิ่งใหม่ในจักรวาล และการเกิดปรากฏการณ์อันลึกลับ ซินแสได้ไขความลับให้ทราบว่ ปรากฏการณ์ทั้งหมดนี้คือสัญญาณจากฟ้าที่บ่งบอกว่าผู้เรืองปัญญาในแผ่นดินได้จุดและมารวมตัวกันอยู่ ณ แดนเมืองซงหยงนี้ และคนหนึ่งในจำนวนนี้มีสติปัญญาและความรู้กว้างขวางแจ้งฟ้าจบดินเป็นหนึ่งในอยู่แต่ผู้ เดียวในพิภพ คนผู้นี้จะทำให้ชะตาแห่งราชวงศ์อันที่สวรรคกำหนดให้ถึงคราวดับสูญได้ยืนยาวสืบไป

สุมาเด็กโซเล่าต่อไปว่าได้ไต่ถามซินแสนั้นว่าคนผู้นี้หมายถึงผู้ใด ซินแสได้ไขว่าคนผู้นี้มีบทบาทเกี่ยวกับ บัลลังก์จักรพรรดิ ดังนั้นชื่อหรือฉายาของคนผู้นี้จึงต้องเกี่ยวข้องกับความหมายแห่งมังกร เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าและ ชีชีจึงเชื่อว่าคนผู้นี้ย่อมหมายถึงสกลหลิง จูกัดเหลียง-ซงเบ้ง นั่นเอง เล่าไปได้ฟังดังนั้นจึงกล่าวขึ้นว่าตัวข้าพเจ้า นี้ไขความสอากัฟ เกรงว่าซงเบ้งจะไม่ยอมรับคำเชิญเข้ามาร่วมทำการกับข้าพเจ้า สุมาเด็กโซได้ฟังดังนั้นไม่ ตอบคำเล่าปี แหงนหน้าขึ้นแล้วรำพึง ว่าชีชีเอ๋ย...ตัวเจ้าจะจากไปไหนจึงไม่ไปแต่ตัว "จะให้ซงเบ้งได้ความ ระกำใจ รากโลหิตออกเมื่อภายหลังนี้หาควรไม่" เล่าไปได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดใจ จึงถามว่าไหนท่านจึงกล่าว ความดังนี้ สุมาเด็กโซจึงว่า "เราเห็นซงเบ้งจะมายุ่งทำราชการด้วยท่านนี้เป็นการใหญ่หลวงนัก เห็นจะต้องคิด อ่านผ่อนผันทุกเวลา ก็จะช้าอกหนักใจจึงว่าทั้งนี้ อันซงเบ้งมีสติปัญญาเป็นอันมากเหมือนกับขั้วดวง จักเย ซึ่ง ได้ท่านบำรุงแผ่นดินครั้งขุนลิวนั้น"

สามก๊กฉบับคนขายชาดี: เรืองวิทย์าคม

ความฉลาดที่ขาดความเฉลียว (ตอนที่ 197)

ชีชีอุปมาซงเบ้งเสมอด้วยเตียวเหลียง วีรชนคู่บารมีของพระเจ้าฮั่นโกโจ มาบัดนี้สุมาเด็กโซก็ได้เปรียบซงเบ้ง ว่ามีสติปัญญาเป็นอันมากเหมือนกับขั้วดวง จักเย ซึ่งเป็นผู้เรืองปัญญาในยุคเลียดก๊ก มีตำแหน่งเป็นอัครมหา เสนาบดีแล้วได้คิดอ่านท่านบำรุงแผ่นดินจนเป็นสุข และเจริญรุ่งเรือง มีกิตติศัพท์ลือเลื่องประดุจฟ้าถล่ม แผ่นดินทลาย

กวนอุซึ่งอยู่ในที่นั้นด้วยได้ฟังคำสุมาเด็กโซยกย่องซงเบ้งเสมอ ด้วยขั้วดวง จักเย ซึ่งเป็นวีรชนของผู้คนทั้ง แผ่นดินตลอดระยะเวลาอันยาวนานก็ขัดใจ ไม่ปลงใจเชื่อว่าจะมีผู้ใดในแผ่นดินมีสติปัญญาเสมอด้วยขั้วดวง แลจักเย จึงท้วงขึ้นว่าคำอันท่านกล่าวนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วย อันขั้วดวงแลจักเยนั้นเป็นวีรชนผู้มีคุณแก่ แผ่นดินมาแต่ก่อน มีกิตติศัพท์ กิตติคุณงดงามยิ่งใหญ่งอทั้งฟ้าแลมหาสมุทร ไฉนจึงเอาซงเบ้งซึ่งเป็น ชาวบ้านป่ายกขึ้นมาเปรียบเทียบกับวีรชนทั้งสองท่านดังนี้ สุมาเด็กโซได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า "เราว่า แต่เพียงนี้เป็นประมาณดอก พิเคราะห์ดูสติปัญญาของซงเบ้งนั้นจะเปรียบได้ถึงก่งสง ผู้เป็นที่ท่านบำรุง แผ่นดินพระเจ้าจิวนอ่อง ซึ่งได้เสวยราชสมบัติสืบมาได้ถึงแปดร้อยปีนั้นอีก" อันก่งสงผู้นี้ประวัติศาสตร์จีนใน ยุคก่อนสามก๊กได้ยอมรับนับถือว่าเป็นผู้เรืองปัญญาและความสามารถยิ่งกว่าผู้ใด พระเจ้าจิวนอ่องได้เสด็จ ออกจากพระนครไปเชิญก่งสงให้มาทำราชการด้วยพระองค์เอง และเมื่อคราวก่งสงเดินทางเข้าเมือง พระเจ้า จิวนอ่อง ซึ่งเป็นพระมหากษัตริย์อันประเสริฐก็ได้ถ่อมพระองค์เช็ดขูเกียรติดูของก่งสงให้ปรากฏไว้ใน แผ่นดินโดยเสด็จพระราชดำเนินออกไปต้อนรับก่งสงถึงนอกเมือง หลังจากก่งสงเข้าทำราชการแล้วได้สร้าง วีรกรรมและผลงานมากมายยิ่งกว่าผู้ใดในประวัติศาสตร์ เพราะเหตุนี้วีรชนผู้นี้จึงมีกิตติศัพท์ลือเลื่องว่าเป็นผู้ วางรากฐานแห่งการปฏิรูปทั้งด้านการเมืองและการปกครอง แลการพัฒนาประเทศจีนใน ยุคประวัติศาสตร์ และ ทำให้ราชวงศ์ของพระเจ้าจิวนอ่องมั่นคงสถาพร สืบทอดต่อเนื่องยาวนานได้ถึงแปดร้อยปี ยาวนานที่สุด ในประวัติศาสตร์จีน

สุมาเด็กโซกล่าวสิ้นคำแล้วก็คำนับลาเล่าปี เล่าปีจะชักชวนให้อยู่กินโต๊ะก็ไม่ยอมรั้งรอรับลาเล่าปีแล้วเดินกลับ ออกไป พอเดินออกมาถึงประตูจวน สุมาเด็กโซก็เงยหน้าขึ้นมองฟ้า หัวเราะแล้วว่า "สกลหลิงจะได้นายบัดนี้ก็ สมควรอยู่แล้ว แต่เราคิดเสียดายด้วยเป็น คนอาภัพหาบุญมิได้" ว่าแล้วสุมาเด็กโซก็สะบัดแขนเสื้อพลั่วไสว เอามือทั้งสองมาไพล่ ไ่วข้างหลังแล้วเดินลับตาไป ทางด้านชีชีเมื่อออกจากเขาโง่ลังกั้งแล้วได้ขี่ม้ารีบ เดินทางไปยังเมืองฮูโต พอเดินทางล่องเข้าถึงด้านชายแดน นายด่านเห็นชีชีเป็นชาวเมืองอื่นและเดินทางมา จากทิศทางของแดนเมืองเกงจิ๋ว ซึ่งเป็นปรปักษ์อยู่กัเมืองหลวงจึงเชิญชีชีมาซักไซ้ไต่ถาม ชีชีจึงแจ้งความ ทั้งปวงให้นายด่านได้ทราบ พอนายด่านทราบความแล้วเห็นจะเป็นความชอบแก่ตัวจึงรีบสั่งให้ม้าเร็วรีบ เดินทางล่องหน้าไปเมืองหลวงเพื่อรายงานความให้โจโฉทราบ แล้วจัดแจงเลี้ยงดูต้อนรับชีชีเป็นอย่างดี

พอโจโจได้ทราบความว่าชิซึกำลังเดินทางมาเมืองหลวงก็ตั้งใจที่จะเห็นแผนการสมคะเน คิดที่จะผูกใจชิซึให้ยินยอมพร้อมใจทำการราชการอยู่ในเมืองหลวงจึงเรียกขุนสกลและเทียหยกเข้ามาสั่งการให้แต่งขบวนเกียรดิยศยกไปรอต้อนรับชิซึที่หน้าประตูเมือง ขุนสกลซึ่งเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่และเทียหยกที่ปรึกษาคนสำคัญของโจโจรับคำสั่งแล้วคำนับลาโจโจออกมาจัดแจงเตรียมการแล้ว ขบวนออกไปตั้งรอต้อนรับชิซึอยู่ที่นอกประตูเมืองทางฝ่ายชิซึหลังจากยินยอมรับการต้อนรับรับรองจากนายด่านอย่างสมเกียรติแล้ว ได้คำนับลาแล้วรีบเดินทางเข้าสู่เมืองหลวง พอมาถึงประตูเมืองเห็นขบวนกองเกียรดิยศตั้งเป็นทิวแถว ครั้นเข้ามาเข้าไปใกล้ก็มีทหารรักษาการณ์วิ่งตรงเข้ามาคำนับแล้วถามว่าตัวท่านนี้คือใคร เดินทางมาจากที่ไหน ชิซึตอบว่าตัวเรานี้คือชิซึเดินทางมาแต่เมืองเกงจีว ต้องการจะเข้าพบท่านอัศวมหาเสนาบดี ทหารรักษาการณ์ผู้นั้นทราบความแล้วจึงรีบวิ่งเข้าไปรายงานให้ขุนสกลทราบ

ครั้นทราบความแล้ว ขุนสกลและเทียหยกจึงเข้ามาหยุดไว้ข้างหน้าม้าของชิซึ คำนับชิซึแล้วว่าท่านอัศวมหาเสนาบดีทราบที่ท่านจะเดินทางมาเมืองหลวงจึงมีความยินดียิ่งนัก ให้ข้าพเจ้าทั้งสองคนนำกองขบวนเกียรดิยศออกมาต้อนรับ ขอเชิญท่านไปพบท่านอัศวมหาเสนาบดีพร้อมกันเถิด ชิซึได้ฟังดังนั้นความครุ่นคิดคำนึงถึงมารดาที่คอยคลาไคล เพราะคาดว่าอีกไม่กี่วันยามก็จะได้พบหน้ามารดาให้สมกับที่ได้ตั้งต้นมาแต่ทางไกล จึงรับคำขุนสกลและเทียหยก ขุนสกลและเทียหยกได้นำชิซึพร้อมด้วยขบวนกองเกียรดิยศเดินทางเข้าประตูเมือง แล้วตรงไปยังจวนของโจโจ พอไปถึงที่หน้าจวนเห็นโจโจออกมายืนต้อนรับอยู่ก่อนแล้ว ขุนสกลจึงบอกชิซึว่านั่นแล้วคือท่านอัศวมหาเสนาบดี ว่าแล้วทั้งสามคนก็ตรงเข้าไปคำนับโจโจตามอย่างธรรมเนียม พอคำนับเสร็จขุนสกลจึงรายงานแก่โจโจว่าบัดนี้ชิซึได้เดินทางมาเมืองหลวงตามคำของมารดาแล้ว จึงพร้อมกันมาคารวะท่าน โจโจได้เชิญทั้งสามคนเข้าไปนั่งที่ห้องรับรองในจวน แล้วจึงกล่าวกับชิซึว่า "ตัวท่านเป็นคนมีสติปัญญาอยู่ เหตุใดจึงไปอยู่กับเล่าปี่ซึ่งเป็นคนหาบเรศศักดิ์มิได้" ชิซึเป็นคนมีสติปัญญาและรู้การธรรมเนียม ได้ฟังคำโจโจแล้ว แม้จะขุนข้องอยู่ในใจแต่สู้ข่มไว้แล้วตอบไปด้วยน้ำเสียงอันราบเรียบว่า "ซึ่งข้าพเจ้าไปอยู่กับเล่าปี่นั้นเพราะแต่ก่อนข้าพเจ้าทำผิดเป็นข้อใหญ่กลัวเขาจะจับได้จึงเปลี่ยนชื่อเสีย แล้วเทียวหนีซอกซอนไป ถึงเมืองซินเอี้ย พอพบเล่าปี่ได้พูดจาเป็นมิตรรักใคร่กัน ข้าพเจ้าจึงอยู่ด้วย บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่ามีอุปราชเอามารดาข้าพเจ้ามาไว้ ข้าพเจ้าก็มีความยินดีนักข้าพเจ้าจึงมาหา" โจโจได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านเดินทางมาครั้งนี้ก็ดีแล้ว เป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่าท่านนี้มีความกตัญญูกตเวทีต่อมารดาผู้เป็นบุพการี สองแม่ลูกได้พบหน้ากันจะได้ปรนนิบัติรับใช้มารดาให้มีความสุขตามประเพณีสืบไป ตัวเรามีความยินดีที่ได้เห็นผู้มี ความกตัญญูดังนี้จึงตั้งใจจะทำนุบำรุงท่านให้มีเกียรติยศปรากฏในแผ่นดิน

แล้วโจโจจึงว่าท่านเดินทางไกลมาเหนื่อยนัก จงไปพบมารดาแล้วพักผ่อนอยู่ด้วยกันแต่เวลานี้เถิด วันเวลาว่างลงเมื่อใดเราจะได้เชิญท่านมากินโต๊ะสนทนาให้เป็นทีเบิกบานใจ ชิซึรับคำโจโจแล้วคำนับลาโดยมีทหารนำทางไปที่เรือนพักของมารดา ครั้นมาถึงเรือนพักแล้วชิซึจึงแจ้งให้หญิงรับใช้เข้าไปรายงานให้มารดาทราบ มารดาชิซึทราบความก็ดีใจเป็นอันมากที่ได้พบบุตรซึ่งพลัดพรากจากกันเป็นเวลานาน จึงรีบออกมาที่ห้องรับรอง ชิซึเห็นมารดาแล้วก็ร้องไห้ คุณเขาคำนับหมอบอยู่แทบเท้าของมารดา แต่พอมารดาของชิซึได้สติยังคิดก็ประหลาดใจว่าเหตุใดชิซึจึงมาเยือนถึงเมืองหลวงจึงรีบถามว่า เหตุใดเจ้าจึงทราบที่เราพำนักอยู่ที่นั่นแล้ว มาเยือนเราได้ถูกที่ ชิซึได้ฟังดังนั้นก็ลงใจ จึงเล่าความตั้งแต่ได้พบกับเล่าปี่ ช่วยคิดอ่านการศึก จนได้ชัยชนะแก่กองทัพของโจหยิน แล้วมารดามีหนังสือไปบอกว่าถูกโจโจจับกุมตัว ให้รีบมาช่วยเหลือ มิฉะนั้นจะไม่พ้นโทษประหาร

มารดาชิซึได้ฟังดังนั้นตรงความแล้วก็รู้ว่าชิซึต้องกลของโจโจ ลงเอาตัวมาจากเล่าปี่ก็โกรธชิซึเป็นอันมาก เอามือตบแก้มอึ้งถ้อยและกาน้ำชาพลัดตกลงแล้วว่า "อ้ายจัญไรโจดเขลาหาปัญญามิได้ ธรรมเนียมมีหรือเกิดมาเป็นชาย มิได้พิณพิเคราะห์ ได้แต่หนังสือ แล้วก็เชื่อฟังเอา เสียแรงเทียวเรียนวิชามาแต่น้อยคุ่มใหญ่ คิดว่าจะดีเทียมคน มิรู้เลยว่าจะกลับซ้ำร้ายไปอีก ภูจะอยู่ให้คนเห็นหน้าก็จะพลอยอายด้วย" มารดาชิซึดาชิซึด้วยถ้อยคำอันรุนแรงเพราะน้ำใจนางนั้นยึดมั่นกตัญญูจงรักภักดีในพระราชวงศ์ชั้น แรกได้ฟังว่าชิซึไปอยู่รับราชการด้วยเล่าปี่ซึ่งเป็นเชื้อสายของพระเจ้าเหียนเต๋ น้ำใจก็ล้นด้วยพิติเพราะคิดว่าเกิดมาเป็นข้าแผ่นดินได้รับใช้เชื้อพระวงศ์ดังนี้ยอมไม่เสียทีที่เกิดมา แต่พอฟังลำดับมาถึงความที่ชิซึถูกโจโจใช้ขบถลงมาจากเล่าปี่ก็เสียน้ำใจนักที่บุตรผู้มีสติปัญญาแต่ขาดความเฉลียว เฟื่องเอาแต่ความกตัญญูจนเกินการ ทำให้สติปัญญาถูกบดบังจึงถูกศัตรูแผ่นดินลงเอาดังนี้ ด่าชิซึสิ้นคำแล้วแม่เฒ่าก็หันหลังเดินกลับเข้าไปที่ข้างใน

ชิซึได้ฟังคำมารดาที่รู้ว่าถูกโจโจแต่งอุบายปลอมจดหมายไปลงตัวมาจากเล่าปี่ก็เสียใจ ก้มหน้าร้องไห้อยู่กับที่จนแม่เฒ่ากลับประตูห้องโถงเข้าไป ชิซึก็ยังร้องไห้หมอบนั่งอยู่ที่นั่น แม่เฒ่าตรงเข้าไปที่ห้องนอน ลั่นกลอนประตูแล้วผูกคอตาย ในขณะที่แม่เฒ่าตรงรี่เข้าห้องนอนด้วยความร้อนหุดสุดแสนประมาทนั้น หญิงรับใช้ประจำเรือนสังเกตอาการก็พรั่นใจ เห็นแม่เฒ่าเข้าห้องไปครู่หนึ่งแล้วก็เจียนเสียงจึงสงสัย เข้าไปเคาะที่ประตูก็ไม่มีความเสียงขานรับ ร้องเรียกเท่าใดก็ไม่มีความเสียงตอบจากแม่เฒ่า ให้รู้สึกตกใจนัก ออกไปตามพรรคพวกหญิงรับใช้

ด้วยกันแล้วผลักดันประจวบกลอนที่ลั่นดานไว้นั้นหักสะบั้น พอประจวบเปิดออกภาพที่ปรากฏแก่ตาทุกคนทำให้หญิงรับใช้ทุกคนร้องออกมาพร้อมกันว่าแม่เฒ่าผูกคอตายแล้ว หญิงรับใช้คนหนึ่งได้สติก่อนเพื่อนจึงรีบวิ่งออกมาที่ชีชี แล้วบอกว่าแม่เฒ่าผูกคอตายเสียแล้ว ชีชีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ รีบวิ่งเข้าไปข้างในโดยมีหญิงรับใช้วิ่งนำไปที่ห้องของแม่เฒ่า ชีชีเห็นภาพแม่เฒ่าผูกคอตายก็เสียใจร้องไห้ รีบเข้าไปแก้มเฒ่าออกจากบ่วงที่คล้องคอแต่ไม่ทันการณ แม่เฒ่าสิ้นลมเสียก่อนแล้ว

ชีชีกอดแม่เฒ่าแล้วร้องไห้จนสิ้นสติสมประดีไป พักหนึ่งก็ฟื้นขึ้นจึงให้จัดแจงแต่งการศพของมารดาผู้วายชนม์ โจโลได้ทราบความที่มารดาชีชีผูกคอตายก็ตกใจ คาดคิดไม่ถึง ว่าหญิงชราชาวบ้านนอกผู้นี้จะมีน้ำใจเด็ดเดี่ยวถึงเพียงนี้ แต่คิดที่จะถนอมน้ำใจชีชีไว้ต่อไปจึงสั่งเจ้าหน้าที่ให้จัดแจงแต่งการศพของมารดาชีชีอย่างสมเกียรติ ทั้งมอบข้าวของเงินทองเป็นอันมากเพื่อบำรุงขวัญของชีชี ชีชียอมรับเอาแต่การพิธีงานศพของมารดา ส่วนบรรดาข้าวของทั้งปวงนั้นไม่ยอมรับ กลับมอบคืนแก่โจโลจนสิ้น

ครั้นเสร็จพิธีการศพแล้ว ชีชีจึงให้นาสพมารดาไปฝังไว้ที่นอกเมืองสุโตะทางทิศใต้ ตัวชีชีเองออกไปไว้ทุกข์เผ่าหน้าหลุมฝังศพตามธรรมเนียมอยู่ถึงเดือนหนึ่ง พอเสร็จงานศพมารดาชีชีแล้ว โจโลจึงเชิญบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาเตรียมการยกทัพลงใต้ปราบปรามเล่าเปียวและขุนกวน ขุนสกลได้ฟังปรารภของโจโลดังนั้นก็หักท้วงว่าขณะนี้เป็นเวลา เดือนอ้าย อยู่ในเทศกาลหน้าหนาว หากจะกรีธาทัพในยามนี้ทหารจะได้ยากลำบากนัก ทั้งเป็นฤดูกาลที่ไม่ควรแก่การยกทัพ เพราะเพียงข้าศึกตั้งรับอยู่แต่ในเมืองก็จะเสียที่แก่ข้าศึกโดยง่าย ไ้ถึงฤดูร้อนแล้วจึงค่อยยกกองทัพไป โจโลได้ฟังคำท้วงดังนั้นก็เห็นด้วย จึงสั่งให้งดกองทัพไว้ และมีคำสั่งให้เร่งฝึกปรือทหารเพื่อการรบทางเรือตามที่ใต้เตรียมการไว้ที่ริมฝั่งแม่น้ำเจียงไห่

ฝ่ายเล่าปี่เมื่อสุมาเต็กโช้อาลาจากไปแล้ว ได้สั่งการให้เจ้าหน้าที่ เตรียมข้าวของเป็นกานัลในการที่จะออกไป คำนับขงเบ้ง ณ เขาโง่ล่งกั้ง รุ่งขึ้นเวลาเช้าลมหนาวโชยมาเย็นเยือก เล่าปี่ก็มีใดย่อท้อพา กวนอู เตียวหุย พร้อมทั้งข้าของที่เตรียมไว้นั้นออกจากเมืองซินเอี๋ยจะไปหาขงเบ้ง ณ เทือกเขามังกรหลับ เล่าปี่ในวันนี้ตระหนักแนแนวมั่นคงแล้วว่า หนทางก่อสร้างตัวปราบยุคเข็ญ สร้างความร่มเย็นแก่แผ่นดิน ทำนุราชวงศ์ขึ้นให้สถาพรจักสำเร็จได้ก็แต่โดยการแสวงหาผู้มีปัญญาหลักแหลมมาเป็นที่ปรึกษา และคนผู้นี้คือ อาจารย์ยักหลง จูกัด-เหลียง ขงเบ้ง

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรืองวิทย์าคม

เยือนแดนมังกรหลับ (ตอนที่ 198)

ปลายเจี้ยนอันศกปีที่สิบเอ็ด เดือนอ้ายข้างแรมจัต เป็นเทศกาลฤดูหนาว ลมหนาวพร่าพร่างโชยพัดหิมะอันเบาหวิวปลิวว่อน ปกคลุมเรือกสวนไร่นาป่าเขาชาวโพลน เล่าปี่และสองน้องร่วม สาบานขีมาจากเมืองซินเอี๋ย แต่เขาดูรู้ ออกประตุมองด้านตะวันตก มุ่งหน้าไปตำบลลงเสีย พลังวิริยะภาพในใจของพี่ใหญ่ของคำสาบานแห่งสวนท้อร้อนรุ่ม เต็มหัวอกดุดองเพลิงลุกโชติช่วง ขจัดความหนาวเหน็บของร่างกาย จนสร้างลึน ในขณะที่น้องร่วมสาบานทั้งสองกลับเข้าไปไม่ถึงซึ่งพลังนี้ ดังนั้นความเย็นเยือกจึงกระทบกายแล้วสะท้อนเข้าไปถึงหัวใจ แม้กระนั้นความรักดีต่อผู้พี่ใหญ่มั่นคงนัก จึงมิได้ระยอทอดออยทั้งๆ ที่ภายในใจสงสัยนักกว่าเทศกาลฤดูหนาวที่แม้การศึกษาสงครามก็ยังต้องดไว้นั้น โจนผู้เป็นพี่ใหญ่จึงมียอมรั้งรอ ทนฝ่าลมหนาวให้ได้ยากลำบากถึงปานนี้

เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย ขีมาฝ่าลมหนาวยามอรุณผ่านชุมชนบ้านเรือนราษฎรสู่ท้องทุ่งมุ่งหน้าไปตำบลลงเสียได้สองชั่วยามก็ล่วงเข้าเขตป่าเขาแดนมังกรข่มุนั้น มหายุทธนาการระหว่างเชื้อพระวงศ์เพนเจร์ผู้มีปณิธานมั่นในอันที่จะกอบกู้ฟื้นฟูพระราชวงศ์ฮั่น ทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข แต่อ่อนด้อยปัญญาความสามารถในยุทธศาสตร์และการสงคราม มีเพียงคุณธรรมและความนอบน้อมเป็นอาวุธ กับพญามังกรผู้แจ้งฟ้าจบดิน เรื่องอานาภาพทางปัญญาเป็นเอกอยู่แต่ผู้เดียว และมุ่งมั่นปลื้กวีเวกเพื่อถึงซึ่งธรรมชาติดามวิถีแห่งเต๋ากำลังเริ่มขึ้นแล้ว

บัลลังก์มังกรทองและความสถาพรแห่งพระราชวงศ์ฮั่นจึงถูกเติมพันด้วยความสำเร็จหรือความล้มเหลวของมหายุทธนาการนี้ว่า พลังอำนาจแห่งคุณธรรม ความศรัทธาและความอดสาหะจะสามารถเอาชนะใจงูพญามังกรที่ซ่อนกายปลื้กวีเวกอยู่ ณ ตำบลมังกรข่มุน ให้เลื้อยลงจากเขาโง่ล่งกั้งได้สำเร็จหรือไม่

หิมะที่ปกคลุมยอดไม้ในแนวป่าต้องแสงพระสุริยันยามเริ่มคล้อยผ่านศีรษะค่อยจางลง ความเขียวขจีปรากฏครอบงำทั่วเทือกเขามังกรหลับ ประพรมไออุ่นแก่สามพี่น้องพอได้คลายความเหน็บหนาว ตกบ่ายก็ถึงด่าน

เหนือของแนวเขาเป็นทิวเทือก ทอดตัวเป็นทิวยาวสงบนิ่งราวกับเป็นกริยาของพญามังกรนอนขดตัว ดูขรุขระขลังน่าเกรงขามสมนามเทือกเขามังกรหลับตามคำรำลือนั้น พอผ่านพ้นแนวป่าด้านเหนือของเทือกเขาเป็นทุ่งราบกว้าง พลันได้ยินเสียงเพลงในทำนองพื้นบ้านดังแว่วมาตามสายลมว่า "นภาภาคว่างกว้างไกล แผ่นดินผืนใหญ่ไพศาล ชีพชนมีไม่เนิ่นนาน เกิดแล้วผ่านล่วงลับลาเหลือเพียงความดีชั่ว อยู่แทนตัวตราดินฟ้าสิ่งสิ้น บุตรภรรยา ไขว่จะตามตัวไปกระนั้นในวันนี้ ยังมีผู้หลงไหลหาสุขกลับทุกซี้ใจ เหมือนสมไฟไ้รุ่มทรวงยิ่งแบกยิ่งหนักบ่า ยังมีหน้าไปแหนหวงพอละวางสิ่งทั้งปวง จึงพ้นห้วงสว่างใจอาศัยในความว่าง หิมะพรางปลิวไสวสายลมโลมพวงไพร กล่อมขับให้มังกรนอน" เสียงเพลงพื้นบ้านนี้ไม่ปรากฏความในสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) แต่ในสามก๊กฉบับสมบูรณนั้นปรากฏว่ามีเสียงเพลงพื้นบ้านตรงกัน โดยมีเนื้อความว่า "ปากฟ้าประดุจฝาคอบกลมพื้นธรณีประดุจกระดานหมากรุกโลกียชนแบ่งชั่วและดี ช่วงชิงศักดิ์ศรีหรืออภัยศมึศักดิ์ศรี ย่อมเป็นสุขผู้ภัยศย่อมมุนวายน่าเอียงมิผู้ชอนเร้นอาศัยหลบลอยอย่างสูงส่งแดนอนไม่เพียงพอ"

เล่าปีฟังเสียงเพลงที่ลอยมาตามลมด้วยความสนใจ เพราะเนื้อหาอันปรากฏในเพลงนั้นหาใช่เพลงพื้นบ้านธรรมดาไม่ หากบ่งนัยถึงความอันล้าลึกแสดงธรรมแห่งลัทธิเต๋า มีเนื้อหาที่สอดคล้องรองรับกับหลักแห่งพระไตรลักษณ์และสัจยดาในพระพุทธศาสนา เล่าปีจึงเร่งฝีเท้ามาไปทางเสียงเพลงนั้น เห็นชาวไร่หาคันกำลังทำไร่อยู่ ณ ทุ่งราบแห่งนั้น เล่าปีจึงตรงเข้าไปแล้วลงจากหลังม้าเดินเข้าไปถามว่าเพลงพื้นบ้านอันพวกท่านได้ร้องอยู่เมื่อครูนี้นี้เนื้อความลึกซึ้งกินใจนัก ขอทราบว่ามีผู้ใดเป็นผู้แต่ง ชายชาวไร่เห็นแขกผู้แปลกหน้าสนใจในเพลงพื้นบ้านที่พวกเขา ร้องเล่นเป็นปกติก็หัวเราะแล้วตอบว่าเพลงนี้อาจารย์สกลหลงเป็นผู้แต่งให้บรรดาชาวนาชาวไร่ในย่านนี้ได้ขับร้องเล่นในยามทำไร่ไถนาเพื่อบรรเทาความเหนื่อยล้าให้คลายหาย

เล่าปีได้ยินนามอาจารย์สกลหลงตรงกับนามของคนที่ตัวมุ่งหน้า มาคำนับก็มีความยินดีนัก จึงถามต่อไปว่าตัวข้าพเจ้าเดินทางมาหานี้ มีความปรารถนาได้เสวนาคำนับกับอาจารย์สกลหลง แต่มีธุระแห่งสำนักกว่าอยู่แห่งไหน พวกท่านคงเป็นคนพื้นบ้านย่านนี้ของจะมีเมตตาช่วยบอกทางให้ข้าพเจ้าได้สมปรารถนาเถิด กลุ่มชายชาวไร่ฟังถ้อยคำเล่าปีสรวลขำขันมึนเมตตาก็มีใจเมตตา จึงบอกว่าจากที่นี้ข้ามไปทางขวามือแล้วข้ามสันเขาลงไปทางทิศใต้เป็นเขาโง้งสูง มีป่าสนดงใหญ่ให้เป็นที่พักพิง ท่านจงตรงเข้าไปในดงสนนั้นก็จะพบบ้านของอาจารย์สกลหลง แล้วว่าที่หน้าบ้านมีต้นไม้ใหญ่เป็นสำคัญ กระโจมดิน เครื่อง ประตุน่าต่างทำด้วยไม้ไผ่หลังคามุงด้วยฟาง หลังต้นไม้ใหญ่นั้น แล้วคือสำนักของอาจารย์

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ กลับมาขึ้นม้าขี่กออ้อมสันเขาไปทางขวามือ ตรงไปแล้ววกลงใต้ราวสามสิบเส้น พอพ้นทิวเขาที่เป็นวงประดงวงแขนมาถึงต้นเขาที่มีลักษณะคล้ายศีรษะมังกรกลางหุบเขา เป็นที่ลาดราบปกคลุมด้วยป่าสนเขียวชอุ่ม เล่าปีหยุดม้ามองไปข้างหน้าเห็นแต่ความเขียวขจีแผ่ปกคลุมไปทั่วแต่มองไม่เห็นสำนักหรือต้นไม้ใหญ่ตามคำของชาวไร่ก็ฉงนใจ แต่ด้วยความมั่นใจว่าคำของชาวบ้านเป็นคำซื่อไม่เล่ห์ด้วยเล่ห์กลแลลมลงเหมือนกับคำนักการเมือง จึงขับม้าตรงเข้าไปในดงไม้นั้น การที่เล่าปีมาถึงชายป่าแล้วเห็นแต่ป่าเขียวชอุ่มเนื่องเพราะมลายาภาพแห่งวิชาบังไพรที่สามารถสร้างมลายาภาพปกบังอาคารสถานที่ หรือบุคคลได้ดังปรารถนามืออยู่สองแขนงวิชาคือวิชาบังไพรที่อาศัยวิทยาคม ดังตัวอย่างที่ปรากฏตามคำรำลือถึงการสร้างมลายาภาพปกบังเมืองลับแลไว้ทั้งเมือง ส่วนอีกแขนงวิชาหนึ่งคือวิชาบังไพรที่อาศัยการจัดวางต้นไม้ แนวป่า หรือวัตถุ สร้างมลายาภาพให้เห็นสิ่งมีเป็นสิ่งที่ไม่มี

เล่าปี กวนอู เตียวหุย ซีม้าฝ่าเข้าไปในดงสนท่ามกลางเสียงสนพลูหลมหนาวดังหวิวหวิวไม่ขาดสาย ครู่หนึ่งจึงมาถึงสะพานข้าม ลำธารที่มีหิมะลอยฟุ้งเต็มท้องน้ำ เล่าปีพินิจพิจารณาความสงบร่มรื่นเห็นสมเป็นบรรยากาศอันเป็นที่สถิตแห่งผู้เรืองปัญญาก็รู้สึกเลื่อมใสผู้เลือกเฟ้นสถานที่แห่งนี้เป็นที่พำนักยิ่งนัก ครั้นข้ามสะพานไปถึงอีกฝั่งหนึ่งก็เขียวชอุ่มด้วยไร่ม่อน บรรยากาศอันสงบศานติแผ่ปกคลุมทั่วทั้งดงหมอน เล่าปีค่อยๆ ชะลอ ม้าลงแต่ยังคงขี่ตรงไปข้างหน้า พอพ้นจากดงหมอนก็ถึงสะพานข้ามลำธารขนาดเล็กอีกแห่งหนึ่ง

พอพ้นสะพานมองไปตรงหน้าเห็นกระโจมน้อยหลังหนึ่งตั้งอยู่กลางดงไฟ เล่าปีสังเกตเห็นดงไฟเป็นที่ประหลาดนัก คล้ายคล้ายคลึงคลาว่าจะเคยเห็นมาแต่ก่อนจึงทวนรำลึกถึงคำของซีซีเมื่อครั้งที่อธิบายค่ายกลพยุหะประตูปราการทองคำแปดทิศซึ่งครั้งนั้นซีซีได้ปรารภขึ้นว่าโจหยินเป็นขุนพลอ่อนหัดจัดวางค่ายกลพยุหะในการศึก แล้วว่าเพื่อนของตนคนหนึ่งได้ทำค่ายกลพยุหะนี้เป็นเพียงรับประตุนั้นเท่านั้น เล่าปีรำลึกดังนี้แล้วก็หยุดม้าไว้ที่เชิงสะพาน ทอดสายตามอง ทิวแถวแนวไฟโดยรอบกระโจมน้อยก็ประจักษ์แจ้งว่ามีลักษณะการเป็นอย่างเดียวกันกับค่ายกลพยุหะประตูปราการทองคำแปดทิศ เล่าปีก็ยิ่งมั่นใจว่าคนผู้นี้แล้วคือผู้แจ้งฟ้าจบดินที่เป็นเอกอยู่แต่ผู้เดียวหาผู้เสมอสองมิได้

เล่าปีจึงขี่ม้าหน้ากวนอู เตียวหุย ตรงเข้าไปตามประตูปราการ ดิน ซึ่งเป็นแนวตรงไปยังตัวกระโจมน้อย พอพ้นแนวปราการแถวที่สามก็มีชุมประตูล้อมด้วยฟางหญ้าคล้ายกับมีป่ายอยู่ที่ชุมประตุนั้น แต่เมื่อดูแล้ว

กลับไม่มีเนื้อความประการใด กลายเป็นความว่างเปล่าหรือว่าเป็นความเป็นอันปริศนาแห่งลัทธิเต๋า อันการที่กระต้อมน้อยของขงเบ้งตั้งอยู่กลางหุบเขานั้น หากถือตำราภูมิสถาปัตย์หรือฮวงจุ้ยในปัจจุบันก็ประจักษ์ชัดว่าขัดกับหลักฮวงจุ้ยตั้งแต่บรรพแรกสุดซึ่งห้ามตั้งอาคารบ้านเรือนในหุบเขา ถ้าเช่นนั้นการที่ขงเบ้งตั้งบ้านอยู่กลางหุบเขาดังนี้จะไม่หมายความว่าขงเบ้งไร้ความรู้เกี่ยวกับภูมิสถาปัตย์กระนั้นหรือ ความประการนี้แม้คัมภีร์พิชัยสงครามที่มีมาทุกฉบับว่าด้วยภูมิประเทศและยุทธภูมินั้นก็ต้องตรงกันว่าห้ามตั้งทัพในหุบเขา เหตุผลแห่งพิชัยสงครามอยู่ตรงที่ภูมิประเทศในหุบเขานั้นเป็นที่ลุ่มและมักเป็นวิสัยของการเดินทัพที่ยากจักสำรวจภูมิประเทศโดยถ้วนถี่ หากมีฝนตกหรือน้ำหลากแล้ว น้ำก็จะท่วมค่ายทหารแลไพร่พลจนพินาศสิ้น หรืออีกประการหนึ่งหากข้าศึกเจษฎาภูมิประเทศก็อาจยกทหารขึ้นไปบนเนินเขาแล้วระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์ก็จะเสียที่แก่ข้าศึกดังที่คนรุ่นหลังได้เรียนรู้จากการที่กองทัพเวียดมินต์ระดมทหารและปืนใหญ่ขึ้นไปตั้งบนยอดเขาแล้วระดมยิงมายังป้อมเดียนเบียนฟูของฝรั่งเศส ซึ่งฝรั่งเศสภูมิใจและมั่นใจนักหนาว่าเป็นป้อมปราการที่ไม่มีข้าศึกเหนือเสือได้จะทำลายได้โดยเด็ดขาด ป้อมเดียนเบียนฟูจึงพังพินาศไปและทำให้การศึกษาในเวียดนามเหนือพลิกโฉมหน้า นำความปราชัยครั้งยิ่งใหญ่สู่กองทัพฝรั่งเศส

แต่ทว่าความอันบัญญัติไว้ในพิชัยสงครามและคัมภีร์ภูมิสถาปัตย์นั้นเป็นเพียงความทั่วไป วางไว้สำหรับผู้ที่ไม่เจนภูมิประเทศ เพื่อยึดถือเป็นหลักปฏิบัติในการรักษาตัวให้รอดปลอดภัยจากภัยธรรมชาติและข้าศึกเท่านั้น อัน "ฮวงจุ้ย" คือ "ฮวง" และ "จุ้ย" "ฮวง" ได้แปลว่า ความในพระสูตรระบุว่าลมมีต้นกำเนิดอยู่ใต้พิภพ แผ่นพื้นผิวดินรองรับด้วยน้ำ น้ำรองรับด้วยลม ลมรองรับด้วยไฟ อันเป็นใจกลางของพิภพ เมื่อลมกำเนิดแล้วส่วนหนึ่งได้ขึ้นไปหล่อหุ้มบรรยากาศของโลกเป็นต้นลม มีความวิปริตแรงกล้าเมื่อใดก็กลายเป็นพายุ มีอานุภาพทำลายล้างได้สุดจะหยั่งคาด ช่องทางเดินของลมบางทีมีพลังชนิดหนึ่งเจือปนเรียกว่า "พลังชี" มีอานุภาพต่อร่างกายทำให้สุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์อายุยืนยาว ลมเมื่อเคลื่อนไหวเข้าสู่กายกลายเป็นปราณ หล่อเลี้ยงชีวิตให้ดำรงอยู่ ฮวงที่ดีจึงต้องเป็น ฮวงที่ปกติ หากมีพลังชีอยู่ด้วยแล้ว ย่อมนับว่าเป็นฮวงอันเลิศ แต่ปราณนั้นหากเกิดความผิดปกติขึ้นในกายก็อาจเป็นอันตรายโดยลำดับมาถึงแก่ชีวิต

"จุ้ย" คือน้ำ มีต้นกำเนิดอยู่ใต้พิภพรองรับไว้ด้วยลม แลน้ำนั้นรองรับพื้นผิวดินอยู่ จากแหล่งกำเนิดนี้ส่วนหนึ่งของน้ำได้หล่อหุ้ม บรรยากาศของโลกเป็นต้นน้ำ ครั้นกลายเป็นน้ำตกลงยังภูเข และแผ่นดินแล้วไหลลงตามคลอง หนอง บึง บาง เป็นกลางน้ำ แล้วไหลเรื่อยลงสู่ทะเลแลมหาสมุทรเป็นปลายน้ำ ในกายอันยาวาวหนา คืบก็คดงดัดพิภพที่มีน้ำอยู่เป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นจุ้ยที่ดีจึงต้องเป็นจุ้ยที่มีความเป็นปกติสะอาดบริสุทธิ์ ไม่ว่าจะเป็นน้ำนอกหรือในกาย แลน้ำนั้นหากผิดปกติขึ้นเมื่อใดก็จะกลายเป็นฝนหลัง ฟ้าหลาก น้ำท่วม เป็นพลังจักรวาลที่สามารถทำลายล้างได้สุดคณาไม่ต่างกับลม หากผิดปกติขึ้นในกายก็จะกลายเป็นโรคร้ายที่ทำลายได้แม้กระทั่งชีวิต

"ฮวงจุ้ย" ก็คือลมและน้ำ ดังความหมายอันได้แสดงทั้งสองประการนั้น

อันภูมิสถาปัตย์อันเป็นที่ตั้งกระต้อมน้อยของขงเบ้งนี้ ด้านหลังมีอิงเขาอยู่ข้างทิศเหนือ หันหน้าไปข้างทิศใต้ และอยู่ในหุบ เขาก็จริง แต่ด้านหลังบ้านนั้นมีลำธารไหลผ่าน ดังนั้นหากมีน้ำหลาก มากก็จะไหลลงสู่ลำธารแล้วไหลไปตามสายธารหุบห้วยจนถึงปลายน้ำ ไม่เป็นอันตรายแก่ตัวบ้านหรือผู้คน โดยเฉพาะการวางตำแหน่งบ้านไว้ตรงปุมกลางแห่งหยินหยางของค่ายกลพยุหะประดุจปราการทองคำ แปรทิศ ก็บ่งบอกอยู่ในตัวว่าผู้เป็นเจ้าของบ้านมิได้อนาทรร้อนใจใน ภัยธรรมชาติใดๆ ว่าจะมาแผ้วพาน เพราะมีปราการลำธารธรรมชาติ ขวางกันคุ้มครองป้องกันเป็นอย่างดี

แลอาการที่วางหลังบ้านอิงเขาด้านทิศเหนือ หน้าบ้านผินสู่ทิศใต้นั้นย่อมหมายความว่าผู้เป็นเจ้าของบ้านมิได้ใฝ่ในอำนาจ หากหมายเอาความสงบสุขสันติเป็นที่ตั้ง ตรงกันข้ามกับการตั้งบ้านผินหน้า บ้านสู่ทิศเหนือซึ่งบ่งบอกว่าแรงปรารถนาในใจของผู้เป็นเจ้าของบ้านคืออำนาจแลวาสนาอันเป็นที่พึงใฝ่ของปุถุชน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

ฮวงจุ้ยสำนักมังกร (ตอนที่ 199)

กระต้อมน้อยของขงเบ้งตั้งอยู่ในหุบเขามังกรหลับ หากจะพิจารณาแต่ผิวเผินเพียงประมกก็อาจเห็นว่าขัดต่อหลักแห่งฮวงจุ้ย ผิดไปจากคัมภีร์ภูมิสถาปัตย์ แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่เพราะผู้เรืองปัญญาที่แจ้งฟ้าจบดินนี้ไหนเลยจะตั้งบ้านฐานถิ่นโดยไม่คำนึงถึงสิ่งนี้ แม้ว่กระต้อมน้อยนี้ตั้งอยู่ในหุบเขา แต่เนื่องจากเป็นเทือกเขาที่ทอดยาวเป็นขนดประหนึ่งมังกรนอนขดข่มตัวอยู่บนฟองคลื่น ดังนั้นจึงไม่อัปมงคล สายลมสามารถพัดผ่านได้

ตามช่องเขาทุกฤดูกาล ทั้งยังมีธารน้ำอันอุดมโดยรอบไหลริน เป็นที่ตั้งแห่งความมั่งคั่งชั่ววนาตาปี ภูมิทำเลดังนี้ จึงนับเป็นภูมิทำเลที่อุดมและบริบูรณ์ด้วย "สรวง" และ "จัญ" ยิ่งกว่าปุมอันเลิศที่ระบุไว้ในคัมภีร์เสียอีก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) จึงพรรณนาภูมิสถาปัตยกรรม บ้านขงเบ้งไว้ว่า "ภูมิฐานบ้านเรือนเห็นสะอาด สะอาดงามมาพากล แม้เทศกาลร้อนก็มีไต้ร้อนเพราะลมพัดมาได้ เมื่อถึงฤดูฝนก็เป็นที่ร่มปิดหยาตฝนมิได้ ถูกต้อง หน้าฤดูหนาวก็มีไต้เย็นด้วยละอองน้ำค้าง สมควรเป็นที่อยู่ผู้มีสติปัญญาจริง"

ในขณะที่เล่าปีกำลังขี่ม้าฝ่าเข้าไปในดงสน บรรดานกที่มีปกติสุขสงบอยู่ในดงไม้ไร้ผู้รบกวนได้ยินเสียงฝีเท้า มาดังมาแต่ไกลก็พากันตกใจ ร้องและบินอีกทีก็พลานเป็นแนวตามทางที่เล่าปีขี่มาไปนั้น ในขณะนั้นจุกัดเหลี่ยง-ขงเบ้ง นั่งอ่านหนังสืออยู่ในกระท่อมน้อย ได้ยินเสียงนกร้องเป็นที่ผิดสังเกต มองไปข้างหน้าเห็นคนสามคนขี่ม้ามาแต่ไกลก็นึกถึงคำของชีชีว่าเล่าปีจะมาค่านับเชิญไปรับราชการจึงคิดขึ้นแต่ในใจว่า "เขาเล่าปีลืออยู่ว่าเล่าปีมีสติปัญญา ประกอบด้วยอัธยาศัยและความเพียรเป็นอันมากนั้น จะจริงหรือประการใด ครั้นจะอยู่ให้พบตัว บัดนี้ก็จะไม่แจ้งว่าเล่าปีมีความเพียร แลหาเพียรไม่ ซึ่งเราจะไปอยู่ด้วยนั้นใหญ่หลวงนัก ยังจะเป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์ จะลองดูให้รู้ใจเล่าปีก่อน"

เมื่อคำนึงดังนี้แล้วจึงเรียกศิษย์ตัวน้อยเข้ามาสั่งความที่จะโต้ตอบกับเล่าปี ลั่นสั่งแล้วขงเบ้งจึงเข้าไปซ่อนอยู่ในห้องข้างใน ความอันปรากฏขึ้นในห้วงสำนักของขงเบ้งนี้บังชี้ชัดเจนว่าพญามังกรแห่งเขาโง่สังกัดได้หยั่งคาดการณ์ในเบื้องหน้าแจ่มแจ้งแก่ใจแล้วว่าชะตาฟ้าได้กำหนดให้ต้องลงจากเขาโง่สังกัดไปทูลราชการ ด้วยเล่าปี ซึ่งการนั้น "ใหญ่หลวงนัก" จึงหวังจะประจักษ์ความเพียร แลอัธยาศัยน้ำใจของเล่าปีเสียชั้นหนึ่งก่อน

เล่าปีหยุดม้าอยู่ที่เชิงสะพาน กวาดสายตาสังเกตอาณาบริเวณ โดยรอบเห็นริมธารนั้นมียกกันน้ำสำหรับชักน้ำเข้าสู่ไร่หมอน เห็นเสาไม้ปักอยู่กลางแจ้งมีรอยขีดเป็นเครื่องหมายบนพื้นดินโดยรอบรัศมี ประหนึ่งว่าจะเป็น การรวบรวมข้อมูลหรือสถิติอันเกิดแต่ความสัมพันธ์ระหว่างแสงตะวันกับเงาไม้อยู่เป็นประจำ

เล่าปีพิณฉีความระหัดด้วยความตะลึงพรึงเพริดอยู่ครู่หนึ่งจึงลงจากหลังม้า ตรงเข้าไปที่ลานบ้าน สังเกตเห็นตัวบ้านตั้งอยู่ในตำแหน่งอันเป็นจุดศูนย์กลางแห่งหิณ หยางของค่ายกลพยุหะประดู่ปรากฏทองคำแปดทิศก็ยิ่งอัศจรรย์ใจ

ที่บริเวณหน้าบ้านเป็นลานสะอาดสะอ้าน ข้างซ้ายมีไม้ปักไว้กลางแจ้งอีกแห่งหนึ่ง บนพื้นทางด้านทิศตะวันตก และทิศตะวันออก มีเครื่องหมายบ่งบอกเวลาตั้งแต่เช้าจรดบ่าย ส่วนทางขวามีไม้ปักไว้กลางแจ้งอีกอันหนึ่งผูกปลายไว้ด้วยกุ้งก้านแลเห็นได้ว่าเป็นที่หมาย สังเกตแห่งทิศทางลมแลอากาศ ตรงลานหน้าบ้านมีไม้เป็นท่อนวางเป็นรูปวงกลมโดยท่อนหนึ่งคล้ายกับเป็นโต๊ะกลาง ส่วนอีกสี่ท่อนคล้ายกับเป็นเก้าอี้ นั่ง รู้สึกได้ว่าเจ้าของบ้านใช้เป็นที่นั่งต้อนรับแขกในฤดูอันร่มรื่น

เล่าปีกวาดสายตาไปโดยรอบก็ประจักษ์ว่ากระท่อมน้อยนี้ตั้งอยู่ ท่ามกลางหุบเขา บนพื้นอันเป็นที่ราบโดยแนว ด้านหลังบ้านนั้นมีลำธาร น้ำไหลผ่านวกเวียนอ้อมรอบทางหน้าบ้าน สายลมโชยมากระทบหน้าแต่แผ่วแผวยสบายอารมณ์ยิ่งนัก ความรู้สึกของเล่าปี ณ บัดนี้สว่างไสวและรื่นเริงในอารมณ์ เป็นความอึมเิบเปรมใจที่ไม่เคยสัมผัสมาแต่ก่อน

เล่าปีเดินตรงเข้าไปที่ประตูบ้าน เห็นเด็กน้อยเดินออกมาที่ประตูเล่าปีก็มีความยินดีเป็นอันมาก มิทันที่จะได้กล่าวความ เด็กน้อยก็ถามขึ้นก่อนว่าท่านเป็นใคร มีชื่อเสียงเรียงนามประการใด เหตุไฉนจึงได้มาถึงที่นี่

เล่าปีจึงว่า "เราชื่อหวนจงกุนยี่เสงเต็งเฮาเล่าปี เป็นข้าวงศ์ของพระเจ้าเหียนเต๋ จะมาค่านับอาจารย์ของท่าน"

เพียงปะหน้ากับเด็กน้อยในสำนักของขงเบ้ง เล่าปีก็เกรงถ้อยคำ ว่าจะเป็นอันไม่สุภาพ จึงกล่าวนามและตำแหน่งเดิมของตนตามทางราชการ ซึ่งแปลให้ตรงกับความจริงและความรู้สึกของคนไทยได้ว่า "ข้าพเจ้าแม่ทัพปีกซ้ายขึ้นพระยาในตำแหน่งเจ้าเมืองซินเอี้ย มีฐานะเป็นพระเจ้าอาของพระเจ้าเหียนเต๋ชื่อเล่าปี"

เด็กน้อยได้ฟังดังนั้นก็ส่ายหน้า แล้วเอ่ยขึ้นว่าชื่อเสียงเรียงนามของท่านนี้ยาวนาน ข้าพเจ้าฟังไม่ทันจำไม่ได้ ขอจงบอกชื่อแต่สั้นๆ เกิด เล่าปีจึงว่าเมื่อเป็นเช่นนี้จึงบอกอาจารย์ของท่านเกิดว่าข้าพเจ้า เล่าปีมาค่านับ

เด็กนั้นจึงว่า "บัดนี้อาจารย์ข้าพเจ้าไม่อยู่ จะไปตำบลใดมิได้แจ้ง"

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกผิดหวังแต่ถามต่อไปว่าอาจารย์เจ้าออกจากบ้านไปทั้งนี้จะกลับมา ณ วันเวลาใด

เด็กน้อยจึงตอบว่าอาจารย์ของข้าพเจ้านี้ การไปกลับมีปกติไม่แน่นอน บางทีไปวันหนึ่งกลับ บางทีไปสามวันกลับ บางทีไปห้าวันกลับ บางทีก็ถึงสิบวัน ครั้นนี้อาจารย์ก็ได้บอกว่าจะกลับมาเมื่อใด เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เสียใจ อึ้งอยู่ กวนอุ เดียวหุย เห็นว่าเป็นเวลาเย็นแล้ว แลลมหนาวก็เริ่มแรง หิมะเริ่มโปรยหนักมากขึ้น จึงเตือนเล่าปีว่าบัดนี้เมื่อขงเบ้งไม่อยู่เรือนและไม่แน่ว่าจะกลับวันเวลาใด หากจะรั้งรออยู่เกรงว่าขงเบ้งไม่กลับมาในวันนี้ก็จะเดินทางกลับยากลำบากนัก เพราะเหตุพายุหิมะส่อเค้าจะพัดมาในยามใกล้ค่ำ อย่ากระนั้นเลย ขอพี่ใหญ่จงกลับเมืองซินเจี๋ยเสียก่อนแล้วคอยแต่งผู้คนมาสอดแนม ทราบข่าวชัดเจนว่าขงเบ้งกลับมาเมื่อใดแล้วจึงค่อยมาอีกครั้งหนึ่ง

เล่าปีฟังคำเตือนของกวนอุ เดียวหุย ก็เงยหน้าขึ้นฟ้า ทอดตา ไปตามป่าไฟ เห็นทอดใบไหวเอนแลหิมะนั้นปลิวว่อน ลมหนาวกระหนาบเย็นเยือก เห็นสมจริงตามคำที่ทอดถอนใจใหญ่ แล้วหันมากล่าวกับเด็กน้อยว่า เวลาวันนี้เราจะกลับไปก่อน อาจารย์เจ้ากลับมาเมื่อใดแล้วจงบอกให้ทราบว่าตัวเราชื่อเล่าปีเป็นเชื้อวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้มาค่านับแต่ไม่พบ จะกลับมาค่านับใหม่ในวันหน้า

เด็กน้อยก็รับคำแล้วว่าท่านจงวางใจ อาจารย์ข้าพเจ้ากลับมาเมื่อใดแล้วก็จะแจ้งความตามคำท่าน เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ยิ้มให้กับเด็กน้อย แล้วพากวนอุ เดียวหุย ขึ้นม้ากลับออกจากบริเวณบ้านของขงเบ้งจะกลับไปเมืองซินเจี๋ย ครั้นเล่าปีขึ้นมาได้สามสิบเส้นพบชายคนหนึ่งอยู่ในวัยสามสิบ ใบหน้าผ่องใส ดวงตามีประกายเจิดจ้า แต่งตัวเรียบง่ายแบบนักศึกษา "รูปร่างกิริยาสมควรเป็นอาจารย์" มีลักษณะผิดแปลกกว่าชาวป่าทั้งปวงเดินสวนทางมาที่สำคัญผิดคิดว่าเป็นขงเบ้ง จึงรีบลงจากหลังม้าตรงเข้าไปค่านับ แล้วถามว่าท่านนี้ชื่ออาจารย์ชกหลงหรือ ชายนั้นรับค่านับตามธรรมเนียมแล้วว่าตัวเราไม่มีชื่ออาจารย์ชกหลงดอก เราชื่อชุยเป้งเป็นเพื่อนของขงเบ้ง ท่านนี้ชื่อใด และเดินทางมาจากแห่งหนตำบลใด เล่าปีจึงตอบว่าตัวข้าพเจ้าชื่อเล่าปี เป็นเชื้อวงศ์ของพระเจ้าเหี้ยนเต้ จะมาค่านับขงเบ้งแต่ไม่พบตัว เห็นเป็นเวลาเย็นแล้วจึงจะกลับไปก่อน มาปะหน้าท่านซึ่งเป็นเพื่อนขงเบ้งก็ถือว่าเป็นบุญตัวนัก ดังนั้นเมื่อมีวาสนาได้พบหน้าท่านแล้วขอท่านได้เมตตาให้โอกาสสนทนากับข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง

ชุยเป้งเห็นเล่าปีมีกิริยามารยาทอันงามและอ่อนน้อมก็สงสาร เหลียวไปเห็นในที่ใกล้มีเนินหินพอเป็นที่นั่งสนทนาได้จึงผายมือเชิญเล่าปีไปนั่งสนทนากันที่เนินหินนั้น แล้วถามว่าท่านมาหาขงเบ้งในยามฤดูหนาวเหน็บดังนี้มีประสงค์สิ่งใดหรือ เล่าปีจึงว่าแผ่นดินบัดนี้เป็นจลาจล ขุนศึกต่างๆ พากันแก่งแย่ง แข่งอำนาจท่าสงครามกันไม่หยุดหย่อน อาณาประชาราษฎร์ได้รับความเดือดร้อนตกอยู่ในทุกข์เข็ญทุกหย่อมหญ้า ตัวข้าพเจ้าเป็นเชื้อพระวงศ์ไมอาจดูดายด้วยเอ็นดูราษฎรนัก จึงตั้งปณิธานที่จะช่วยท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข แต่ข้าพเจ้ามีสติปัญญาน้อย คิดอ่านทำการไม่ตลอด จึงเดินทางมาบ้านนี้หวังจะค่านับเชิญขงเบ้งไปอยู่ช่วยทำราชการปราบปรามยุคเข็ญให้เป็นสุขสืบไป

ชุยเป้งฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่าเป็นธรรมดาแห่งสรรพสิ่ง มีเกิดขึ้น ตั้งอยู่แล้วดับไป ความหมุนเวียนเปลี่ยนไปเป็นธรรมชาติที่ไม่อาจมีผู้ใดยับยั้งแปรผันให้เป็นอย่างอื่น แต่กระนั้นน้ำใจท่านที่เอ็นดูราษฎร ยอมยากลำบากมาหาขงเบ้งถึงบ้านนี้ตอ้งนับว่าเป็นน้ำใจ อันดีงามควรแก่เชื้อพระวงศ์ แต่ทว่าท่านจะฝึกฝนแห่งฟ้าดินเป็นการใหญ่หลวงนัก แผ่นดินแต่ก่อนมาตั้งแต่ครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจก็เป็นสุข เป็นสุขแล้วก็ฝึกกลายเป็นจลาจล เพราะอองมึงเป็นขบถแย่งชิงเอาแผ่นดินจนพระเจ้าฮั่นกองบู๊ปราบปรามกบฏได้สำเร็จ ชิงแผ่นดินกลับคืน เสรีจติกแล้วแผ่นดินก็เป็นสุข สงครามแลสันติภาพ การฝึกแลศานติเกิดขึ้นหมุนเวียนเปลี่ยนไปดังนี้สร้อยปีแล้วบัดนี้แผ่นดินถึงคราวเป็นจลาจล ซึ่งท่านจะคิดอ่านปราบปรามการจลาจล ยามที่จะต้องเป็นจลาจลให้เป็นสุขนั้น เป็นการขัดต่อวิถีแห่งฟ้า เกสือกไม่สมปรารถนาที่จะป่วยการเสียเปล่า อันเกิดมาเป็นคนทุกวันนี้พึงพิจารณาเห็นสังขารและความผันแปรนั้น บุญกรรมกรรมแต่งประการใดย่อมเป็นไปตามนั้น จะหักห้ามหรือฝืนวาสนาอันเป็นลิขิต ฟ้าดินนั้นมิได้

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่าความอันท่านกล่าวนั้นก็ชอบอยู่แต่ตัวข้าพเจ้าเป็นข้าแผ่นดิน เป็นเชื้อวงศ์แห่งพระเจ้าฮั่นโกโจ เห็นแผ่นดินเป็นจลาจลแลราษฎรทุกซ່อรอนหนักอยู่ดังนี้จะนิ่งเฉยเสียก็จะเหมือนสิ้นซึ่งความกตัญญูรู้คุณต่อแผ่นดิน จ่าจะเพียรพยายามไปตามกำลังความสามารถ ชุยเป้งจึงยกความในคัมภีร์วิถีแห่งฟ้าขึ้นแสดงว่า "กระทำการ ได้อย่างสอดคล้องกับวิถีแห่งฟ้าย่อมเกิดมงคล กระทำการ ได้อย่างสับสนไม่สอดคล้องกับวิถีแห่งฟ้าย่อมเกิดอัปมงคล การได้รับผลดีก็เพราะครองตัวสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ของฟ้า เกิดวิบัติก็เพราะครองตัวแปลกแยกกับกฎเกณฑ์ของฟ้า หลักเหตุผลย่อมเป็นไปเช่นนี้อย่าได้ลงโทษโกรธว่าฟ้าบันดาลเลย" และกล่าวต่อไปว่า "เมื่อรู้การควร ไม่ควร ฟ้าดินย่อมมารับใช้เรา สรรพสิ่งย่อมมารับใช้เรา พฤติกรรมก็ย่อมดงามเพียบพร้อม จิตใจก็ย่อมดีงามเพียบพร้อม ชีวิตย่อมไม่ภัยอันตรายใดทำร้าย ดังนั้นปราชญ์จึงว่าคือผู้เข้าถึงฟ้า"

กล่าวลั่นคำลงขลุ่ยเป็งจึงลุกขึ้นยืนแล้วว่า เมื่อท่านมีความมุ่งมั่นปรารถนาแรงกล้าจะนี้แล้ว ก็จะไปคิดอ่านกับขงเบ้งเถิด เล่าปี่จึงว่าซึ่งท่านมีเมตตาสั่งสอนความอันลึกซึ้งสอดคล่องกับวิถีดำเนินแห่งธรรมชาติทั้งปวงนั้นเป็นคุณแก่ข้าพเจ้านัก แต่อย่าคิดว่าข้าพเจ้าลบลบลไม่รู้จักเลย ตัวข้าพเจ้านี้มีความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว ที่จะช่วยท่านบำรุงราษฎร์ให้เป็นสุข กำจัดยุคเข็ญให้สิ้นสูญสู่สันติ จำจะต้องพบขงเบ้งให้จงได้ ขอท่านได้เมตตาช่วยแนะนำให้ได้พบ กับขงเบ้งตามความปรารถนาก็จะเป็นคุณนัก ขลุ่ยเป็งจึงว่าตัวข้าพเจ้ามาบัดนี้ก็ต้องการจะมาหาขงเบ้งก็แล้วเมื่อตัวท่านไปหาขงเบ้งก่อนแล้วมิพบตัว ข้าพเจ้าก็ไม่อาจทราบได้ว่า ขงเบ้งไปแห่งหนตำบลใด และจะกลับเมื่อใด

เล่าปี่นับแต่ชีพรากจากไปแล้ว ในใจนั้นให้รู้สึกว้าวุ่นเป็นอันมาก ครั้นได้พบกับขลุ่ยเป็งและฟังคำเจรจาเป็นหลักฐานก็รู้สึกศรัทธา แม้จะฟังว่าขลุ่ยเป็งไม่ต้องการคิดอ่านผินลิดหนทางฟ้า แต่ก็ขมใจแล้วเอ่ยปากถามขลุ่ยเป็งว่า ตัวท่านทุกวันนี้ทำอาชีพการงานสิ่งใดหรือ ขลุ่ยเป็งจึงว่าตัวข้าพเจ้าเป็นคนบ้านป่า มีอาชีพทำนาไร่ ยามว่างก็ศึกษาหาความรู้ท่องโคลงกลอน เล่นหมากล้อมตามประสาชาวบ้าน เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงออกปากเชิญขลุ่ยเป็งให้ออกไปทำราชการ ณ เมืองซินเอี้ย ขลุ่ยเป็งจึงตอบว่าตัวข้าพเจ้าเป็นชาวป่าบ้านนอก ปรารถนาแต่ความสุขสบายส่วนตัว ไม่ปรารถนายศถาบรรดาศักดิ์ ขอขอบใจใน น้ำใจท่าน หากวันเวลาข้างหน้าว่างเว้นแล้วจะเข้าไปในสนทนาด้วยท่าน ว่าแล้วขลุ่ยเป็งก็คำนับลาเล่าปี่แล้วเดินไปทางเขาโง่ลังกั๋ง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

มหายุทธนาการครั้งที่สอง (ตอนที่ 200)

เล่าปี่ไปเยือนกระท่อมน้อยของขงเบ้งเป็นครั้งแรกแล้วต้องผิดหวังกลับเมืองซินเอี้ย ในขณะที่การทดลองน้ำใจเล่าปี่ของขงเบ้ง ในครั้งแรกได้ผ่านพ้นไป เหมือนยุทธนาการระหว่างผู้เชิญกับผู้ถูกเชิญได้ผ่านพ้นไปยกหนึ่งแล้วแต่ยังไม่สิ้นสุด

หลังจากนั้นอีกสี่ห้าวันเล่าปี่จึงให้ทหารไปสืบข่าวคราวของขงเบ้ง ที่เขาโง่ลังกั๋ง ครั้นทหารนั้นกลับมารายงานว่าบัดนี้ขงเบ้งอยู่ที่บ้าน เล่าปี่ก็มีความยินดี สั่งการให้เจ้าหน้าที่จัดแจงสิ่งของกำนัลจะออกไป คำนับขงเบ้งในวันรุ่งขึ้น

เดี๋ยวหุ้ยเห็นผู้เป็นพี่ใหญ่สาละวนคิดอ่านอยู่แต่เรื่องของขงเบ้งไม่ว่างเว้นแม้แต่สักวันหนึ่งก็รู้สึกขัดใจ จึงกล่าวกับเล่าปี่ว่าไฉน พี่ใหญ่จึงลุ่มหลงแต่คำลือนับถือว่าขงเบ้งเป็นผู้มีสติปัญญา ความจริง จะเป็นประการใดยังไม่มีใครประจักษ์แจ้ง ขงเบ้งนั้นไม่ว่าประการใดก็เป็นแต่เพียงคนบ้านนอก หากครที่พี่ใหญ่ซึ่งเป็นถึงเจ้าเมืองแลเชื้อพระวงศ์จะสุญาคตรากตราออกไปหาถึงบ้านป่า หากแม้พี่ใหญ่ปรารถนาจะได้ตัวจริงแล้วข้าพเจ้าขออาสาสังหารให้ไปคุมตัวขงเบ้งมาพบพี่ใหญ่ให้จงได้

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็โกรธเดี๋ยวหุ้ย แล้วว่าขงเบ้งมีสติปัญญาเป็นอันมาก กิตติศัพท์ปรากฏลือเลื่องอยู่ ตัวเราแม้ยังไม่พบตัวขงเบ้งแต่ได้ประจักษ์ถึงความคิดแลสติปัญญาของคนผู้นี้ดีกว่าใคร ไฉนเจ้าจึงคิดอ่านหยาบช้าปรามาสขงเบ้งดังนี้ เดี่ยวหุ้ยได้ฟังพี่ใหญ่ขุนเคื่องถึงเพียงนี้ก็เกรงใจ เล่าปี่เห็นดังนั้นจึงว่าพຽ່ງนี้เราจะไปคำนับขงเบ้งแต่เข้า ตัวเจ้าและกวนอูแม้ไม่พอใจจะไปหาขงเบ้งก็จงอยู่รักษาเมืองซินเอี้ย ว่าดังนั้นแล้วเล่าปี่ก็กลับเข้าไปในที่พัก

ครั้นรุ่งขึ้นเล่าปี่ตื่นแต่เช้า ออกมาขึ้นม้าซึ่งทหารเตรียมไว้ที่หน้าจวน พบกับกวนอู เดี่ยวหุ้ย เตรียมม้ารอคอยที่อยู่ก่อนแล้ว เล่าปี่ เห็นน้องร่วมสาบานทั้งสองดังนั้นจึงถามว่าเจ้าทั้งสองเต็มใจจะไปหาขงเบ้งพร้อมกับเราหรือกวนอู เดี่ยวหุ้ย คำนับเล่าปี่แล้วว่าพี่ใหญ่จะไปแห่งหนตำบลใด พวกเราก็จะติดตามไป เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงขี่ม้าพากวนอู เดี่ยวหุ้ย แลทหารรับใช้ซึ่งคุมข้าวของที่จะไปคำนับขงเบ้งออกจากเมืองซินเอี้ย วันนั้นเป็นกลางฤดูหนาว อากาศหนาวเหน็บมากกว่าครั้งก่อน หิมะหนาปลิวว่อน สองข้างทางแลทิวป่าชาวโพลนหนาทึบ สามพี่น้อง แห่งสวนท้อขี่ม้าฝ่าลมหนาวอันเย็นเยือกสั่นสะท้านไปทั้งตัวก็มีได้ยอหล่อ แต่พอเดินทางออกจากเมืองซินเอี้ยมาได้สามสิบเส้นความ หนาวเหน็บที่แรงขึ้นด้วยลมอันพัดผ่านท้องทุ่งยิ่งทำให้สามพี่น้องได้รับความทรมานนัก

เดี่ยวหุ้ยเริ่มจะทนกับความหนาวไม่ได้จึงกล่าวกับเล่าปี่ว่า "เทศกาลนี้เป็นฤดูหนาว อันยามหนาวเช่นนี้แม้จะคิดอ่านทำการสงครามเอาบ้านเอาเมืองนั้นก็ยังคงต้องดไว้ ควรแล้วหรือมานับถือขงเบ้งซึ่งเป็นชาวบ้านนอกนี้หาประโยชน์ไม่ ขอท่านกลับไปเมืองก่อนเถิด" เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ตอบว่า "อันธรรมดาจะปรารถนาของดีก็ย่อม

ประกอบด้วยความอดสาหัสจึงจะได้ ซึ่งเราทรมานกายมาทั้งนี้ก็ปรารถนาจะให้ได้ขงเบ้ง อนึ่งจะให้ขงเบ้งรู้ว่าเรามีความรักแลเพียรเป็นอันมาก ซึ่งตัวท่านกลัวแต่ความลำบากทนหนาวมิได้ก็ให้เร่งกลับไปในเมืองเถิด"

เดียวหุยได้ฟังเล่าปี่ยืนย่นมันเหมะดังนั้นจึงแสรงกล่าวไปเสีย อีกทางหนึ่งว่าข้าพเจ้ากลัวความเพราะเกรงว่าพี่ใหญ่จะลำบากกายแล้วจะไม่สบายจึงทดทานดังนี้ เล่าปี่ฟังคำเดียวหุยแล้วรู้ว่าเป็นการแก้ตัวจึงดัดบทเสียว่าแต่นี้ไปเจ้าอย่าได้กลัวความจะนี้อีก

สามพี่น้องแห่งสวนท้อพากันขี่ม้าท่ามกลางสายหิมะที่ตกลงมาอย่างหนัก อีกครู่หนึ่งจึงเห็นโรงเตี๊ยมข้างทางอยู่เบื้องหน้า เล่าปี่และสองพี่น้องร่วมสาบานหนาวเยือกทรมานนักก็คิดหยุดพักที่โรงเตี๊ยมนี้สักครู่หนึ่ง พอได้ไถ่อุ่นจากเตาผิงแล้วค่อยเดินทางต่อไป จึงขี่ม้าตรงไปที่โรงเตี๊ยมนั้น

พอเข้าไปใกล้ก็ได้ยินเสียงคนสนทนากันดังมาแต่ไกล คนหนึ่งพูดว่า "จักรวาล โลกธาตุ ฤดูแล้ง พระสุริยัน จันทรา มีการหมุนเวียนเปลี่ยนผันเป็นนิรันดร์ เพราะมีกฎเกณฑ์แห่งธรรมชาติอันแน่นอน สังคมมนุษย์เราย่อมจำเป็นต้องมีกฎกติกาเป็นแบบแผนจึงจะเป็นปกติสุขได้ เพราะเหตุนี้ต้องสร้างธรรมรัฐขึ้น จึงจะฟื้นฟูแผ่นดินให้เป็นสุข" อีกคนหนึ่งกล่าวขึ้นว่า "อันธรรมรัฐนั้นเป็นแต่คำกล่าวเพื่อความระรื่นหู หาสาระแก่นสารอันใดมิได้ ประหนึ่งต้นไม้ไม่มีราก ภาพที่เห็นเป็นต้นไม้งามก็จริง แต่ไม่อาจอาศัยดอกผลประการใดได้ ต้องล้มแต่เพียงแผ่วเบาใกล้ผ่นดินแล้ว รัฐที่เต็มไปด้วยโจรนาโจรกระทำการแบบโจรโดยโจรและเพื่อโจรก็ชื่อว่าธรรมรัฐ รัฐที่เต็มไปด้วยนักพรตและผู้ปฏิบัติธรรมก็เป็นธรรมรัฐ รัฐที่เต็มไปด้วยพวก ที่ไม่เอาไหน ไม่รู้จักรับผิดชอบก็เป็นธรรมรัฐ เพราะคำว่า "ธรรม" นั้น ย่อมหมายถึงธรรมอันเป็นกุศล คือกุศลธรรมา ธรรมอันเป็นอกุศล คืออกุศลธรรมา และธรรมอันเป็นกลางคืออัปายาจะตาธรรมา สังคมมนุษย์เราเป็นป่วนเป็นจลาจล ประชาชนทุกข์เข็ญ ก็เนื่องด้วยวิญญูชนจอมปลอมเทียวเสกสรรปั้นแต่งถ้อยคำระรื่นหูขึ้นลวงโลกดังนี้"

เล่าปี่ฟังคนที่สองกล่าวสิ้นคำลงมาถึงโรงเตี๊ยม พลันได้ยินเสียงอีกคนหนึ่งกล่าวขึ้นว่า "ป่วยการไยที่จะเอ่ยถึงความเพ้อฝัน ลวงโลกในเวลากลางวัน เราท่านก็แลเห็นอยู่มิใช่หรือว่าในป่าบ้านนี้มีฝูงนกมากหลาย ต่างหากินทำรังร้องเพลงขับขานด้วยความสุขสนุก สนาน มูลฐานหาได้อยู่ที่กฎเกณฑ์ กติกา หรือธรรมรัฐอะไรไม่ หาก อยู่แต่อารอาหารอันอุดม และร่มป่าอันสมบูรณ์ ไร้การเบียดเบียนนั้นต่างหาก แผ่นดินก็เหมือนกันแต่ครั้งพระเจ้าจิวน้องพระมหากษัตริย์ผู้ประเสริฐก็ทรงเน้นการทำให้อาณาประชาราษฎร์มีหน้าที่การงานอย่างทั่วถึง ส่งเสริมให้ปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารอันอุดมสมบูรณ์ การเพาะปลูก การเลี้ยงสัตว์ การประมง ได้ผลดีมีราคาดีตลอดรัชกาล อาณาประชาราษฎร์ในแผ่นดินของพระองค์มีรายได้เหลือกินเหลือใช้ การค้าขายตั้งแต่ขนบทรายแดนถึงราชธานีจึงรุ่งเรืองเฟื่องฟูตาม ชาวค้าขายต่างเมืองจึงพากันหลั่งไหลเข้ามาค้าขายลงทุนลงตายน้าหลากในฤดูฝน แผ่นดินสามารถจัดเก็บภาษีอากรได้เป็นอันมาก จนเงินท่วมพระคลังหลวง สามารถนำไปจับจ่ายใช้สอยพัฒนาแผ่นดินได้ทั่วทุกตำบล บ้านเมืองจึงเป็นสุข ราษฎรอยู่ดีกินดีเพราะเหตุฉะนี้ กฎเกณฑ์ กติกา และความคิดใดๆ หากไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์และความสุขแห่งมหาชนแล้วย่อมเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ หาแก่นสารอันใดมิได้"

ความตอนนีไม่ปรากฏในสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) แต่ในสามก๊กฉบับสมบูรณได้ระบุว่าเล่าปี่ได้ยินเสียงคนท่องโคลงซึ่งเป็นเรื่องราวพรรณาสดุดีวีรกรรมของวีรชนในยุคเลียดก๊ก เล่าปี่หยุดม้าฟังคำสนทนาของคนในโรงเตี๊ยมสิ้นคำแล้ว เห็นถ้อยร้อยเจรจาเกี่ยวกับความแผ่นดินและการปกครองหลักแหลมนักก็สำคัญว่าคนใดคนหนึ่งในกลุ่มนี้คือขงเบ้ง จึงลงจากหลังม้าเข้าไปแอบดู เห็นบุคลิกหน้าตาท่าทางของคนเหล่านั้นมีลักษณะเป็นผู้คงแก่เรียน ดูภูมิฐาน มีความรู้แลสติปัญญาเป็นอันมาก จึงเข้าไปคำนับแล้วถามว่าท่านผู้ใดคืออาจารย์ชกหลง

คนหนึ่งได้ตอบว่าพวกเราในที่นี้ไม่ใช่อาจารย์ชกหลง แต่พวกเราเป็นเพื่อนกับขงเบ้ง เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกเลอะอายใจที่หักคนผิด จึงรีบคำนับลา แล้วขี่ม้าเข้าไปหาขงเบ้ง ครั้นไปถึงชุมประตูหน้าบ้านของขงเบ้ง เล่าปี่กวนอู เดียวหุย จึงลงจากหลังม้าเดินเข้าไปที่ประตูบ้าน พอเด็กน้อยคนเดิมได้ออกมาที่ชุมประตู เล่าปี่เห็นดังนั้นจึงถามว่าวันนี้อาจารย์ท่านอยู่บ้านหรือไม่ เด็กน้อยนั้นจึงว่าอาจารย์ข้าพเจ้านอนดูหนังสืออยู่ เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นดีใจ สำคัญว่าขงเบ้งนอนดูหนังสืออยู่ในบ้าน จึงกล่าวกับเด็กน้อยว่าเจ้าจงเมตตาพาเราเข้าไปพบอาจารย์ของเจ้าเถิด

พอเล่าปี่กล่าวสิ้นคำก็เห็นชายผู้หนึ่งอายุราวยี่สิบห้า เดินออกมาจากประตูบ้าน เล่าปี่สำคัญผิดคิดว่าเป็นขงเบ้ง จึงรีบเดินตรงเข้าไปคำนับแล้วว่า "ข้าพเจ้านี้ชื่อว่าเล่าปี่ แต่ได้ยินเขาเล่าลือไปก็ช้านานแล้ว ข้าพเจ้าเป็นคนวาทสนาอยู่ ดั่งใจจะมาคำนับท่านก็มีธุระแห่งเลย ต่อซึ่งขบออกสำคัญให้ ข้าพเจ้าเสาะมาหาท่านครั้งนี้แล้วก็มีพบ วันนี้มีเสียที่ข้าพเจ้าดราหน้าค้างทรมานกายมาได้พบท่านเป็น บุญตัวนักหนา"

ชายนั้นคอมพิวเตอร์คำนวณเล่าไปแล้วว่า "ท่านนี้หรือชื่อเล่าปีเป็นเชื้อสายพระเจ้าเหียนเต๋ ตัวข้าพเจ้านี้ชื่อจุกัดกิน เป็นน้องของขงเบ้ง ดอก ฟีน้องสามคนด้วยกัน คนหนึ่งก็ชื่อจุกัดกินเป็นผู้ใหญ่ ไปทำราชการอยู่ด้วยขุนกวน ณ เมืองกังตั๋ง" เล่าปีได้ฟังคำนี้ก็สำนึกว่าหักคนผิดอีกแล้ว รู้สึกจะอายใจนัก แต่ก็ยังบากหน้าถามต่อไปว่าบัดนี้ ขงเบ้งพี่ของท่านอยู่ที่ไหนเล่า จุกัดกินจึงว่าขงเบ้งพี่ข้าพเจ้าไม่อยู่ เพราะเพื่อนมาชวนไปเที่ยวแต่เช้าตรู่วันนี้ แล้ว

เล่าปีจึงถามต่อไปว่าขงเบ้งพี่ท่านไปเที่ยวกับเพื่อน ณ แห่งไหนตำบลใด ข้าพเจ้าใครจะตามไป

จุกัดกินตอบว่าข้าพเจ้าไม่ทราบแน่ชัดว่าขงเบ้งไปเที่ยวแห่งไหนตำบลใด เพราะบางทีก็ไปทางบก บางทีก็ไปเรือ และไม่ทราบกำหนดว่าจะกลับเมื่อใด เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เสียใจ ทอดถอนใจใหญ่แล้วว่าตัวข้าพเจ้านี้ วาสนาน้อยอาภัพนัก สู้ตรากตรำฝ่าหิมะและลมหนาวมาสองครั้งแล้วก็ไม่มีโอกาสได้พบกับขงเบ้งพี่ของท่าน

เดียวหุยยืนอยู่ข้างหลังได้ฟังดังนั้นก็เห็นว่าเวลานี้พายุหิมะกำลังพัดกล้า ขอพี่ใหญ่ได้กลับเข้าไปในเมืองซินเอี้ย เสียก่อน เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็หันมาว่ากับเดียวหุยว่า เราตรากตรำฝ่าความหนาวแลหิมะมาถึงเขาโจ่งกังได้ ยากลำบากนัก ยังไม่ทันจะได้กล่าวความสักคำสองคำเลยเจ้าจะมาดวนรเร้าให้เรารีบกลับเข้าเมืองไป หาประโยชน์สิ่งใดเล่า หากเจ้าไม่เต็มใจอยู่ก็รีบกลับไปก่อน

เดียวหุยเห็นสีหน้าและน้ำเสียงของเล่าปีขุนเคื่องดดันก็ถอยออกมาข้างหลังแล้วนั่งอยู่ เล่าปีจึงกล่าวกับจุกัดกินต่อไปว่า "เราได้ยินเขาเลื่องลือว่าพี่ท่าน มีสติปัญญา ร่ำเรียนวิชารู้หลักแหลมเป็นอันมาก ตัวท่านเป็นน้องยังแจ่มว่าทุกวันนี้ยังเรียนสิ่งใดอยู่" เล่าปีพยายามสอบถามหาข้อมูลเกี่ยวกับความรู้แลสติปัญญาของขงเบ้งเพิ่มเติมจากจุกัดกินเพราะเห็นว่าเป็นคนที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับขงเบ้งมากที่สุด จุกัดกินได้ตอบเล่าปีว่า พี่ข้าพเจ้ามีสติปัญญานั้นจริงแล้ว แต่จะเล่าเรียนวิชาประการใดบ้างข้าพเจ้าไม่แจ้ง จึงไม่รู้ที่จะตอบท่านประการใด เล่าปีจึงว่าข้าพเจ้ามาคำนับขงเบ้งพี่ของท่านสองครั้งแล้วแต่ไม่พบ บัดนี้เดี๋ยวจะพลบแล้ว พายุหิมะกำลังพัดกล้าจะขอลาไปก่อน แต่จะขอฝากลายน้าหมึกแทนใจเราไว้ครวระขงเบ้ง พอให้รู้ว่าเราได้มาหาถึงสองครั้งแล้ว

จุกัดกินได้ฟังดังนั้นก็เชิญให้เล่าปีนั่งที่เก๋งหน้ากระโจม แล้วเข้าไปหยิบเอาพู่กัน หมึกจีนและกระดาษออกมาให้เล่าปี เล่าปีรับเอาเครื่องเขียนมาจากจุกัดกินแล้วเขียนหนังสือถึงขงเบ้งเป็นใจความว่า "ข้าพเจ้าชื่อเล่าปี มีความอุตสาหมาหาอาจารย์ชกหลง ด้วยข้าพเจ้าแจ้งกิดดีศัพทเลื่องลือไปว่าท่านมีปัญญาวีรชาญอันประเสริฐหาผู้เสมอมิได้ ข้าพเจ้ามีความยินดีนัก อุตสาห์รมาหาท่านถึงสองครั้งแล้วก็มิพบ เป็นคนบุญน้อยอาภัพนัก ขอท่านได้กรุณาแก่ข้าพเจ้าอย่าให้สูญความปรารถนาเลย ถ้าจะเมตตาแก่ข้าพเจ้าก็ขอให้ข้าพเจ้าได้พบสักครั้งหนึ่งเถิด แลมาบัดนี้ก็หวังจะฟังปัญญาวีรชาญของท่าน เชิญไปทำราชการช่วยท่านบำรุงแผ่นดินอันเกิดจลาจลให้เป็นสุขสืบไป จะได้ปรากฏกำลังปัญญาแลความคิดของท่าน"

เล่าปีเขียนหนังสือเสร็จแล้วจึงมอบหนังสือนั้นแก่จุกัดกิน แล้ว คำนับลาขึ้นม้าขี่กลับออกไป

พอขึ้นนั่งบนหลังม้าเด็กน้อยได้ชี้ไปด้านหลังของเล่าปีแล้วร้องว่า "อาจารย์ผู้เฒ่ามานอนแล้ว"

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>